TIÊU ĐỈNH

萧鼎

Tru Tiên

诛仙

Không gian đan xen yêu và hận
Thế giới tiên hiệp diễm lệ quỷ quái
Một thiếu niên, một thanh cời lò, một mình đối mặt với cả thế giới

IPM

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

TIÊU ĐỈNH
萧鼎

Tru Tiên

诛仙 1

Người dịch: **Đào Bạch Liên**
Người hiệu đính: **Trần Hữu Nùng**

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN
HÀ NỘI - 2007

Zhu Xian
Author: Xiao Ding
Chinese edition copyright © 2005 by Morning Glory Publishers, China
Vietnamese edition copyright © 2007 by INNOVATIVE PUBLISHING
AND MEDIA Co. (IPM Vietnam)
Translation rights arranged by Morning Glory Publishers, China
ALL RIGHTS REVERVED

Bản quyền tiếng Việt thuộc về
Công ty Cổ phần Xuất bản và Truyền thông IPM.
Bản quyền được bảo hộ trên toàn thế giới.
Nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức.
Mọi thông tin xin liên hệ: 04.2080866

MỤC LỤC

Đề tựa 7
Chương 1: THANH VÂN 10
Chương 2: TẤM MÀN BÍ ẨN 17
Chương 3: TÂM NGUYỆN 26
Chương 4: BIẾN CỐ KINH HOÀNG 35
Chương 5: NHẬP MÔN 44
Chương 6: BÁI SƯ 55
Chương 7: BẮT ĐẦU 65
Chương 8: TRUYỀN NGHỆ 75
Chương 9: PHẬT VÀ ĐẠO 85
Chương 10: U CỐC 97
Chương 11: BIẾN CỐ DỊ THƯỜNG 108
Chương 12: TRÙNG PHÙNG 120
Chương 13: KỲ TÀI 129
Chương 14: THẦN THÔNG 140
Chương 15: NGẤM NGẦM TRUYỀN DỤ 151
Chương 16: ĐIỀU KHIỂN VẬT VÔ TRI 159
Chương 17: DƯ HỘI 169
Chương 18: LINH THÚ NỔI DẬY 182
Chương 19: BỐC THĂM 195
Chương 20: TUNG TÍCH MA GIÁO 205
Chương 21: ĐÊM ĐEN 217

Chương 22: TỶ THÍ 229
Chương 23: KIẾM THẦN 245
Chương 24: BẤT NGỜ 260
Chương 25: VẬN MAY 275
Chương 26: TỰ TÔN 286
Chương 27: KIÊN TRÌ 302
Chương 28: TỨ CƯỜNG 315
Chương 29: KỲ THUẬT 326
Chương 30: HOÀI NGHI 341
Chương 31: CHÍNH ĐẠO 355
Chương 32: HẠ SƠN 366
Chương 33: VẠN BỨC 380
Chương 34: CỔ QUẬT 391
Chương 35: YÊU NHÂN 402
Chương 36: MẤT MA 413
Chương 37: TỬ LINH UYÊN 424
Chương 38: VỰC THẲM 438

ĐỀ TỰA

Thời gian: không rõ. Chắc là từ rất lâu, từ ngày xửa ngày xưa.

Địa điểm: Thần Châu hạo thổ[1].

Từ thời thái cổ, loài người nhận thấy các hiện tượng kỳ dị ở thế giới xung quanh như chớp loè sấm động, gió dữ mưa to, thiên tai tật ách, gây chết chóc đau thương khóc than rên siết, hoàn toàn không phải do con người có thể gây ra, và cũng khó bề chống cự; bèn cho rằng trên chín tầng trời có chư vị thần linh, dưới chín tầng đất có thế giới âm hồn, diêm la địa phủ.

Vì thế nảy ra thuyết về thần tiên lưu truyền trên đời. Có vô số con dân loài người thành tâm khấu đầu trước những thần linh do trí óc mình tưởng tượng ra mà lễ lạt cúng bái, cầu phúc kể khổ, hương khói rất thịnh.

Xưa nay, con người ta ai mà không chết. Nhưng thế nhân đều ham sống sợ chết, thế là nảy sinh thuyết về địa phủ diêm la, và thường tô vẽ thêm bao điều ghê sợ; tiếp đó lại nảy ra cái thuyết trường sinh bất tử.

So với những giống loài sinh linh khác, loài người thể lực

---

1. Thần Châu hạo thổ: *Thần Châu* là mỹ từ chỉ Trung Quốc, *hạo thổ:* miền đất rộng lớn mênh mông.

kém nhưng lại là linh trưởng của muôn vật, điều này thì không sai. Với động lực đạt đến sự trường sinh, hết đời này sang đời khác, những bậc thông minh tài trí đã nối gót nhau dồn hết tinh lực cả đời để cặm cụi đi tìm.

Cho đến nay, tuy vẫn chưa tìm thấy sự trường sinh bất tử thật sự đúng nghĩa, nhưng có một số nhà tu chân luyện đạo đã hiểu thấu được một phần lẽ tạo hoá của thiên địa, dùng sức của người phàm để điều khiển những sức mạnh phi thường, nhờ sức của các loại bảo bối thần bí, binh khí pháp thuật, có thể làm rung chuyển cả đất trời, có uy lực như sấm sét.

Người ta lại kháo nhau rằng có một số vị tiền bối đắc đạo cao thâm đã sống lâu hàng ngàn năm. Người đời cho rằng các vị ấy đã đắc đạo thành tiên, cho nên ngày càng có thêm nhiều người lao vào con đường tu chân luyện đạo.

Thần Châu rộng lớn khôn cùng, nhưng chỉ có vùng đất trung nguyên là phì nhiêu phong mỹ nhất, tám chín phần mười dân cư trong thiên hạ đều sống tụ lại đây. Ở những vùng hoang địa đông tây nam bắc, núi cheo leo sông hung dữ, nhiều mãnh thú ác điểu, lắm hư trướng độc vật, cùng nhiều giống man di mọi rợ, ăn lông ở lỗ, thì hiếm thấy dấu chân con người. Tương truyền trong nhân gian từ xưa có những di chủng hồng hoang còn sót lại, ẩn nấp trong thâm sơn cùng cốc, thọ đến vạn năm, nhưng chưa có ai nhìn thấy.

Cho đến ngày nay, những người tu chân luyện đạo trong nhân gian nhiều không kể xiết. Thần Châu rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ đông đúc, cách thức tu chân luyện đạo cũng rất nhiều, chẳng hề giống nhau. Chưa thể tìm ra cách để trường sinh, họ dần dà chia thành các môn các phái, có chính có tà. Từ đó hình thành những quan điểm riêng, rồi đấu đá tranh phạt chém giết lẫn nhau diễn ra không ngớt.

Khi thấy rằng sự trường sinh bất tử quá xa vời không nắm

bắt nổi, nhiều người bèn quay sang tìm cách chiếm hữu, tranh đoạt những sức mạnh có được nhờ tu luyện.

Thế gian ngày nay, chính đạo đang mạnh, tà ma tránh lui. Vùng đất trung nguyên sơn linh thủy tú, nhân khí dồi dào, sản vật phong phú, là căn cứ bền vững của các chính phái, trong đó đặc biệt có ba phái lớn đứng đầu có thực lực hùng hậu, là Thanh Vân môn, Thiên Âm tự và Phần Hương cốc.

Câu chuyện này, bắt đầu từ "Thanh Vân môn".

Chương 1

THANH VÂN 10

Dãy núi Thanh Vân nguy nga sừng sững, hổ cứ trung nguyên, phía bắc núi có con sông lớn tên gọi 'Hồng Xuyên', phía nam là thị trấn quan trọng 'Hà Dương thành', chẹn lấy chỗ hiểm yếu của thiên hạ, vị trí địa lý hết sức quan trọng.

Núi Thanh Vân trải dài trăm dặm, nhấp nhô trùng điệp, có bảy ngọn cao nhất, vươn ngập trong mây, ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn non, không thể nhìn thấy đỉnh núi. Núi Thanh Vân có rừng rậm rạp, có thác đổ, vách đá dị kỳ, chim quý thú lạ rất nhiều, cảnh quan âm u hiểm trở hùng vĩ, nổi tiếng thiên hạ.

Nhưng nổi tiếng hơn nữa lại là một môn phái tu chân trên núi này - Thanh Vân môn.

Thanh Vân môn có lịch sử lâu đời, từ khi sáng lập đến giờ đã hai ngàn năm có lẻ, đứng đầu trong hái phái chính tà hiện nay. Nghe nói vị tổ sư khai sáng vốn là một thầy tướng trong giang hồ, đời ông đầy thất vọng, buồn bực bất đắc chí. Năm bốn mươi chín tuổi, ông ngao du thiên hạ, đi qua núi Thanh Vân, vừa nhìn đã nhận ra dãy núi thiêng liêng kỳ tú, tụ được linh khí của trời đất, là một nơi tốt đẹp vào bậc nhất. Ông bèn lập tức đăng sơn, ăn gió nằm sương, tu chân luyện đạo. Ít lâu sau, trong một hang sâu trong núi, ông lại tìm thấy một quyển sách cổ không ghi danh tác giả, ghi chép những pháp thuật kỳ lạ, cô

đọng thâm thuý, mà lại diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn.

Thầy tướng nọ được mối kỳ ngộ này bèn dốc lòng tu tập. Thấm thoắt đã hai mươi năm, có chút tựu thành, ông bèn hạ sơn. Trải mấy phen mưa gió giang hồ, tuy không thể độc bá thiên hạ nhưng cũng trở thành người hùng một phương. Ông bèn khai tông lập phái trên núi Thanh Vân, đặt tên là 'Thanh Vân'. Vì nội dung trong quyển sách cổ kia rất gần với đạo gia, nên ông bèn ăn vận theo lối đạo sĩ, tự xưng là Thanh VânTử, đệ tử đời sau tôn xưng ông là Thanh Vân Chân Nhân.

Thanh Vân Tử thọ ba trăm sáu mươi bảy tuổi, sinh thời thu nạp mười đệ tử, lúc lâm chung có dặn rằng: "Học vấn mà nửa đời ta học được đều nằm ở tướng thuật, đặc biệt là xem phong thủy. Núi Thanh Vân này là linh địa hiếm có trong nhân gian, phái Thanh Vân ta giữ ngọn núi này về sau nhất định sẽ hưng thịnh, các ngươi quyết không được bỏ. Hãy nhớ lấy, nhớ lấy!"

Mười đệ tử đều gật đầu. Tin tưởng chắc chắn rồi, Thanh Vân Tử mới nhắm mắt tắt nghỉ. Không ngờ trong một trăm năm sau đó chẳng biết có phải do ý trời ghẹo người, hay thực ra là tại Thanh Vân Tử tướng thuật chưa tinh, Thanh Vân môn không những không phát triển, mà lại ngày một suy vi.

Trong mười đệ tử, có hai người chết sớm, bốn người bỏ mạng trong những cuộc quyết đấu chém giết giang hồ, một người tàn phế, một người mất tích, chỉ truyền lại hai chi phái. Năm mươi năm như thế trôi qua, trong vòng một trăm dặm quanh núi Thanh Vân đã xảy ra những thiên tai động đất, lũ lớn khủng khiếp, đất rung núi chuyển chưa từng có, chết chóc bị thương nhiều vô kể, lại dứt tuyệt đi một chi phái. Chỉ còn sót một người, nhưng tư chất có hạn, bản lĩnh thấp kém, chẳng thể khôi phục được phong quang năm xưa của Thanh Vân Tử; lại thêm nỗi quyển sách cổ kia kích động kẻ thù bên ngoài đến tranh đoạt, trải qua mấy phen huyết chiến, nếu không có những pháp bảo cầm giữ lợi hại mà Thanh Vân Tử để lại, thì e Thanh Vân

môn đã bị người ta diệt tận rồi.

Tình cảnh này kéo dài đúng bốn trăm năm, Thanh Vân môn không hề khởi sắc, hầu như có thể dùng từ 'ngắc ngoải' để hình dung. Cuối cùng, thậm chí còn bị người ta đến tận nơi hà hiếp. Trong bảy ngọn núi cao của Thanh Vân, ngoài ngọn chính 'Thông Thiên phong', sáu ngọn còn lại đều bị ngoại địch chiếm hết, trong số đó có cả bọn cướp bọn phỉ chiếm lấy làm cứ điểm để đi cướp bóc bốn phương, hoành hành ngang ngược. Những người không rõ nội tình phần lớn đều hiểu nhầm, cho rằng Thanh Vân môn đã sa sút hẳn rồi; mặc dù đệ tử Thanh Vân đã giải thích rất nhiều, rằng cũng có lòng giết địch, hiềm nỗi lực bất tòng tâm. Thật là đáng thương! Nay nghĩ lại, khi ấy đúng là quãng thời gian cay đắng nhất của cả phái Thanh Vân.

Mãi cho đến thời điểm cách đây một nghìn ba trăm năm, tình hình mới có thay đổi.

Có lẽ là vì tướng thuật của Thanh Vân Tử cũng hiển linh, hoặc là vì ông trời cũng đã mệt không muốn bỡn cợt Thanh Vân môn nữa, khi đó trong đám truyền nhân đời thứ mười một của Thanh Vân môn đã xuất hiện một nhân vật tuyệt đỉnh, lãnh tụ của các anh tài, có bản lĩnh phi thường - đó là Thanh Diệp Đạo Nhân. Thanh Diệp là một thư sinh nghèo khổ họ Diệp, thiên tư đĩnh ngộ hơn đời nhưng đi thi rất nhiều lần mà không đỗ; sau này có cơ duyên may mắn, được Vô Phương Tử - chưởng môn đời thứ mười của Thanh Vân môn thu nhận làm quan môn đệ tử, lúc đó mới hai mươi hai tuổi.

Sau khi nhập môn, chỉ sau một năm Thanh Diệp đã lĩnh hội quán thông hết thảy những kiếm thuật pháp đạo do Vô Phương Tử truyền dạy, độc chiếm ngôi đầu trong đám đệ tử. Lại sau một năm nữa, ngay Vô Phương Tử cũng chỉ có thể nhờ vào sự tu hành thâm hậu với gượng đánh được ngang tay với y. Vô Phương Tử vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quyết định lấy quyển sách cổ mà tổ sư truyền lại đưa cho Thanh Diệp tự nghiền ngẫ·

luyện. Thanh Diệp bèn bế quan[1] ở 'Huyễn Nguyệt động' đằng sau ngọn Thông Thiên phong, lần bế quan này kéo dài mười ba năm.

Nghe nói lúc ngài xuất quan là vào một đêm trăng tròn. Vầng trăng lạnh treo cao, cả ngọn Thông Thiên núi Thanh Vân rực sáng như ban ngày. Bỗng nhiên cuồng phong ập tới, đằng sau núi có tiếng rồng gầm ngân dài, vang động đến trăm dặm, mặt ai nấy đều biến sắc. Sau đó, có ánh sáng tốt lành tím nhạt phóng lên trời, rồi một tiếng nổ cực lớn, Huyễn Nguyệt động phủ mở toang, Thanh Diệp râu tóc bạc phơ, vẻ mặt tươi cười, thân mình toả ánh sáng trong, chậm rãi bước ra; mọi người kinh ngạc tưởng ngài đã thành tiên.

Sau đó Thanh Diệp chính thức xuất gia, lấy họ Diệp của mình thêm vào chữ Thanh trong Thanh Vân, thành tên là Thanh Diệp. Ngày hôm đó ngài cười tạm biệt ân sư Vô Phương Tử, thưa rằng: "Xin tôn sư hãy đợi, đệ tử đi làm chút việc, sau một ngày sẽ quay về."

Mọi người không rõ ý ra sao, một ngày đêm sau Thanh Diệp mang kiếm trở về, ngoại địch ở sáu ngọn của của Thanh Vân đã bị giết sạch. Thanh Diệp Đạo Nhân đạo pháp thâm sâu, thủ đoạn tàn độc, chỉ ít lâu sau đã danh vang thiên hạ, thanh thế của Thanh Vân môn đại thịnh.

Lại sau một năm nữa, Vô Phương Tử đem chức vị chưởng môn truyền cho Thanh Diệp, còn mình thì chay tịnh thanh tu, không màng đến các chuyện trong môn phái nữa. Thanh Diệp chấp chưởng, bèn dốc sức coi sóc, hết lòng trợ giúp đồng môn, nghiêm khắc tuyển chọn truyền nhân, lại dựa vào những điều lĩnh hội được từ cuốn sách cổ, tạo dựng được uy thế mà quỷ thần cũng không lường nổi. Từ đó Thanh Vân môn ngày một tăng tiến, sau năm mươi năm, đã trở thành trụ cột

1. *Đóng cửa*, không tiếp xúc để chuyên tâm tu luyện; xuất quan: kết thúc, *mở cửa* đi ra.

trong chính đạo, và hai trăm năm sau đã trở thành lãnh tụ của các môn các phái chính đạo.

Thanh Diệp Chân Nhân thọ đến năm trăm năm mươi tuổi, ngài luôn rất nghiêm khắc trong thu nạp đồ đệ, chỉ truyền thụ cho bảy người, phân cho mỗi người một ngọn núi, lệnh cho bảy chi phái cùng giữ hương hoả. Trong đó chi phái chính ngụ ở Thanh Vân quán trên Thông Thiên phong, là điểm trung tâm của cả môn phái.

Đến nay, Thanh Vân môn đã có gần một nghìn đệ tử, cao thủ đông đảo, thanh thế vang dội, sánh vai với Thiên Âm tự, Phần Hương cốc để trở thành ba đại môn phái. Chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, công lực thấu tạo hoá, siêu phàm nhập thánh, là nhân vật tuyệt thế bậc nhất đương thời.

***

Dưới chân núi Thanh Vân, ở phía tây bắc cách thành Hà Dương chừng năm mươi dặm, có một thôn nhỏ tên là 'Thảo Miếu'. Thôn này có hơn bốn mươi hộ dân, nếp sống thuần phác, dân cư phần lớn sinh sống bằng cách lên núi đẵn củi bán cho Thanh Vân môn đổi lấy bạc. Ngày thường dân thôn trông thấy đệ tử Thanh Vân môn bay tới bay lui hết sức thần kỳ, nên vô cùng sùng bái Thanh Vân môn, coi họ như tiên gia đắc đạo. Thanh Vân môn xưa nay luôn quan tâm giúp đỡ dân chúng quanh vùng, cũng cư xử với dân ở thôn này rất tốt.

Hôm nay bầu trời âm u, mây đen nặng trĩu, khiến người ta có cảm giác nặng nề nghẹn thở.

Từ thôn Thảo Miếu nhìn ra, núi Thanh Vân sừng sững xuyên thẳng lên trời, ngọn cao vách cheo leo, thoáng ẩn chứa nét dữ tợn.

Có điều, dân thôn đời đời ở đây, cảnh tượng ấy đã nhìn quen không biết bao nhiêu lần nên cũng chẳng để ý, chứ đừng nói gì đến bọn trẻ nhỏ vô tri.

"Thằng nhóc kia chạy đi đâu?"

Một tiếng la mắng nhưng vẫn có vẻ đùa cợt, phát ra từ miệng một đứa trẻ lớn lớn. Nó trạc mười hai mười ba tuổi, mi thanh mục tú, dẫn theo chừng bốn năm đứa bé con cả trai lẫn gái đuổi theo một thằng bé khác đang chạy phía trước. Thằng bé ấy ít hơn nó chừng hai tuổi, người cũng thấp hơn, đang tươi cười hớn hở dốc sức chạy đi, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nhăn mặt trêu.

"Trương Tiểu Phàm có giỏi thì đứng lại xem?" đứa trẻ đuổi theo cao giọng gọi.

Thằng bé phía trước là Trương Tiểu Phàm "xì" một tiếng, vừa chạy vừa kêu: "Mi coi ta là thằng ngốc à?" Nói rồi nó còn chạy nhanh hơn.

Tiếp tục đuổi bắt, mấy đứa trẻ chạy mỗi lúc một gần toà miếu cỏ vừa cũ vừa nát ở phía đông thôn. Từ ngoài nhìn vào, toà miếu cỏ này cũ nát quá thể, chẳng biết nó đã trải qua bao kiếp gió mưa.

Tiểu Phàm chạy trước xông ngay vào, nào ngờ sơ ý vấp phải tấm ván cửa, uỳnh một cái, ngã lộn nhào. Mấy đứa trẻ đằng sau mừng rỡ, nhao nhao lao lại, đè lên mình thằng bé. Đứa bé trông thanh tú kia vẻ mặt đắc ý, cười bảo: "Bị ta bắt được rồi, lần này mi chẳng có gì để nói nữa phải không?"

Nhưng Tiểu Phàm đảo mắt một cách tinh quái, nói: "Không tính không tính! Mi ngầm chơi khăm ta, không tính!"

Đứa trẻ kia ngớ ra, lấy làm lạ: "Ta chơi khăm mi lúc nào?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Lâm Kinh Vũ giỏi nhỉ, mi dám nói tấm ván cửa này không phải là mi đặt ở đây ư?"

Đứa trẻ tên gọi Lâm Kinh Vũ hét to: "Đời nào có chuyện ấy!"

Trương Tiểu Phàm bĩu môi, ngoẹo đầu, có vẻ nhất định không đầu hàng, không khuất phục. Lâm Kinh Vũ khí tức bốc lên, tay chẹn lấy cổ nó, giận dữ bảo: "Đã giao hẹn rồi, bắt được là phải nhận thua, mi phục hay không phục?"

Trương Tiểu Phàm tỉnh bơ.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt đỏ bừng, vận sức vào tay, hét lớn: "Có

phục hay không?"

Khí quản của Trương Tiểu Phàm bị Lâm Kinh Vũ bóp chặt, hô hấp dần dần khó khăn, sắc mặt bắt đầu tím tái, nhưng nó tuy nhỏ tuổi, tính khí lại rất quật cường cứng cỏi, không hề kêu một tiếng.

Lâm Kinh Vũ càng thêm tức, tay bóp càng mạnh hơn, miệng thì lặp đi lặp lại: "Phục hay không phục? Phục hay không phục? Phục hay không phục?"

Lúc ấy bọn trẻ kia thấy bất ổn bèn lặng lẽ cụm lại với nhau, chỉ còn trơ ra hai đứa trẻ non dại, vì hiếu thắng, vì cái tính quá khích của đôi bên, đều cứ gan lì mãi.

Có lẽ một đại hoạ cực vô lý sắp xảy ra, bỗng nghe góc sâu trong miếu cỏ tiếng niệm Phật, rồi tiếng người nói: "A di đà Phật, mau mau dừng tay."

Một bàn tay khô xác vụt lao đến, thò ra hai ngón búng vào hai tay Lâm Kinh Vũ. Vũ như bị giật, toàn thân rung lên, hai tay bỗng lỏng ra.

Trương Tiểu Phàm há miệng ngáp ngáp, rõ là do bí thở lâu quá. Hai đứa trẻ sững người, định thần rồi, nhớ lại tình cảnh ban nãy liền nhìn nhau, càng nghĩ càng sợ.

Lâm Kinh Vũ đờ đẫn bảo: "Xin lỗi Trương Tiểu Phàm. Ta cũng không biết tại sao lại..."

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, hơi thở dần dần điều hoà, nói: "Không sao. Này, lão là ai vậy?"

Bọn trẻ nhìn theo ánh mắt nó, thấy trong miếu có một hoà thượng già đứng đó, trên mặt nếp nhăn chi chít, khoác một tấm cà sa rách mướp, toàn thân bẩn thỉu nhem nhuốc. Nhưng tay lão lại cầm một chuỗi tràng hạt bích ngọc, óng ánh loá mắt, chiếu ra những tia sáng xanh nhạt. Điều kỳ lạ là trong chuỗi tràng hạt bích ngọc mười mấy viên đều nhau chằn chặn sáng lấp lánh, thì lại lẫn vào một viên chẳng ra đá ngọc chẳng ra ngọc, màu tím sẫm, xám xịt vô quang.

Chương 2

TẤM MÀN BÍ ẨN

Lão tăng đó không đáp, chỉ quan sát kỹ hai đứa trẻ, và không thể không nhìn thêm Lâm Kinh Vũ, thầm nhủ: "Tư chất tốt, có điều tính khí sao mà quá trớn như vậy?"

Lúc này Trương Tiểu Phàm bước lên một bước, hỏi: "Này, lão là ai? Sao chưa trông thấy lão bao giờ nhỉ?" Thôn Thảo Miếu ở gần Thanh Vân môn, nơi đây Đạo giáo độc tôn, ít có Phật gia đệ tử, cho nên Trương Tiểu Phàm mới hỏi như vậy.

Lão tăng liếc nó, khoé miệng hơi mỉm cười, hỏi lại: " Vừa rồi tiểu thí chủ tính mạng sắp nguy, chỉ cần nói xin thua là xong, tại sao cứ khăng khăng như vậy? Nếu không có lão nạp ra tay, chỉ e ngươi đã chết toi rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, cảm thấy điều lão hoà thượng nói không phải là không có lý, nhưng khi bị hỏi thì nó lại không nói rõ được là tại sao, nên đành cứ đứng đờ ra đó.

Lâm Kinh Vũ trừng mắt nhìn lão tăng, rồi kéo tay Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, lão hòa thượng này kỳ quái lạ lùng, chúng ta hãy mặc kệ lão." Nói đoạn bèn lôi nó đi ra, mấy đứa trẻ cũng cất gót theo, rõ ràng là chúng luôn răm rắp làm theo Lâm Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm nhấc bước một cách vô thức, đi được một đoạn, khi ra đến cửa miếu, nó không nén được bèn quay đầu nhìn lại bên trong, trời đã tối dần, chỉ thấy lờ mờ lão hoà

thượng vẫn đứng đó, nhưng chẳng trông rõ nét mặt nữa.

***

Đêm về khuya.

Một tiếng sấm động, gió cuốn mây tàn, bầu trời mây đen vần vũ.

Gió mưa sắp về, cảnh buồn hiu hắt.

Lão tăng vẫn ở trong miếu cỏ, đang toạ thiền dưới nền nhà. Lão ngước mắt nhìn, núi Thanh Vân đằng xa chỉ là một vùng mờ nhạt, bốn bề quạnh quẽ không một tiếng người, chỉ có gió rít sấm rền vang trời đất.

Cơn giông mới lớn làm sao!

Một làn chớp rạch ngang thinh không, soi tỏ ngôi miếu cỏ nhỏ bé trơ trọi trong gió, lúc ấy lão tăng đã ra đứng ở cửa, nét mặt nghiêm trang ngước mắt nhìn trời, cặp lông mày càng nhíu lại nhiều hơn.

Trong thôn phía tây không biết tự lúc nào đã đùn lên một đám khí đen, đậm đặc như mực, cuồn cuộn không ngừng. Lão tăng đứng ở miếu cỏ nhìn trừng trừng vào đám khí đen đó.

Bỗng nhiên đám khí đen cuộn lại, lượn vòng lên, trườn thẳng ra ngoài thôn, hướng về phía ngôi miếu cỏ. Tốc độ của nó cực nhanh, chớp mắt đã tới nơi. Lão tăng tinh mắt liếc thấy trong đó kẹp một đứa bé - chính là Lâm Kinh Vũ đã gặp hồi ban ngày.

Nét mặt lão giãn ra, không chần chừ, cũng không nhìn rõ động tác thế nào, tấm thân khô đét loáng một cái đã vọt lên xuyên thẳng vào đám khí đen.

Đâu đó trong vùng hắc ám, vẳng ra một tiếng kêu pha chút kinh ngạc ...

Có vài tiếng vang đùng đục, đám khí đen vụt dừng lại, xoay tụ vòng vòng ngay trên miếu cỏ. Lão tăng kẹp Lâm Kinh Vũ bên sườn, chầm chậm hạ xuống, nhưng tấm cà sa đã bị xé một miếng sau lưng.

Dưới ánh sáng yếu ớt, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ hai mắt nhắm

nghiền, hơi thở bình ổn, nhưng không biết là ngủ hay đã ngất đi.

Lão tăng không đặt nó xuống, ngẩng đầu nhìn đám khí đen trên không, nói: "Các hạ đạo pháp cao thâm, tại sao lại ra tay với một đứa trẻ chưa biết gì, e rằng mất tư cách quá?"

Từ trong đám khí đen vẳng ra một giọng nói nghèn nghẹt: "Ngươi là ai, sao lại nhúng mũi vào việc của người khác?"

Lão tăng không trả lời, chỉ nói: "Nơi này là chân núi Thanh Vân, nếu Thanh Vân môn biết các hạ ở đây làm những điều càn rỡ, e rằng sau này các hạ không dễ sống đâu."

Kẻ kia "phì" một tiếng, giọng khinh thường: "Thanh Vân môn là cái thá gì, chỉ cậy đông người mà thôi! Con lừa trọc khỏi nhiều lời nữa, biết điều thì mau mau giao thằng bé đó cho ta."

Lão tăng chắp tay đáp: "A di đà Phật, người xuất gia phải giữ lòng từ bi, lão nạp tuyệt không thể giương mắt nhìn đứa nhỏ này bị hại dưới độc thủ của ngươi."

Kẻ kia giận dữ: "Lão tặc trọc đầu gớm thật, ngươi muốn chết?"

Cùng với câu nói, trong đám khí đen vốn vẫn xoay tròn từ nãy, một đạo dị quang đỏ sẫm loé lên; thoáng chốc, quanh ngôi miếu cỏ nhỏ bé lồng lộng âm phong, quỷ khí ngập tràn.

"Độc Huyết Phan!"[1] Lão tăng bỗng nổi giận: "Nghiệt chướng, nhà ngươi dám tu luyện cái ngón tà vật táng tận lương tâm, tàn hại nhân gian này! Hôm nay ta quyết không tha cho ngươi!"

Giọng nghèn nghẹn kia bật lên tiếng cười lạnh lẽo, không đáp, chỉ nghe thấy tiếng hú u u, ánh sáng đỏ sẫm ngập ngụa, luồng khí tanh thối tràn đầy, một tấm phướn đỏ dài hai trượng từ giữa trời chầm chậm căng lên. Lúc ấy, tiếng quỷ gào càng thê thảm tựa như vô số oan hồn rên rỉ trong đêm, văng vẳng tiếng xương khô lách cách, thật là kinh hãi.

---

1. Nghĩa là *phướn máu độc*.

"Lão tặc trọc đầu, hãy chết đi!" Người trong đám khí đen kêu lên một tiếng, chỉ thấy từ trên tấm phướn màu máu đỏ đột nhiên thò ra một cái mặt quỷ nanh ác có ba sừng bốn mắt, răng nhọn nanh dài. Tiếng xương cốt khua 'cộp, cộp, cộp, cộp', bốn con mắt trên cái mặt quỷ thình lình mở choàng, rống lên một tiếng, hoá thành một thực thể, từ trên tấm phướn xông ra, mang theo một mùi máu tanh xộc, nó lao vào lão tăng.

Lão tăng càng giận dữ, biết Độc Huyết Phan uy lực cực lớn, trong khi tu luyện hẳn đã hại rất nhiều người vô tội. Muốn luyện thành uy lực như thế này, chắc y đã dùng tinh huyết của trên ba trăm người để tế tấm phướn.

Kẻ tà ác này thật đã táng tận lương tâm!

Con quỷ kia sắp ập xuống, nhưng lão tăng vẫn không buông đứa nhỏ Lâm Kinh Vũ cắp bên sườn, vung tay trái đang nắm tràng hạt bích ngọc vạch lên trước mặt một vòng tròn, bàn tay làm dấu Phật môn Sư tử ấn, ngón co ngón duỗi, đầu ngón tay phát ra tia kim quang, trong nháy mắt đã dựng lên trước mặt một bánh xe pháp luân sắc vàng, kim quang huy hoàng, kình chống cùng con quỷ giữa không trung.

"Cái trò vặt này mà cũng mang ra khoe..." chưa kịp nói nốt chữ "khoang", đột nhiên toàn thân lão tăng rung lên, tay phải đang ôm đứa nhỏ Lâm Kinh Vũ - cổ tay bị dị vật ngoạm một miếng, cảm giác tê bại lập tức chạy dọc nửa mình, mắt lão tối sầm, bánh xe pháp luân lập tức chao đảo như muốn rơi.

Chính vào lúc ấy con quỷ kia lại biến hoá kỳ dị, ở trên trán chính giữa bốn con mắt hai bên trái phải 'cộp, cộp' hai tiếng, lộ ra một con mắt to tướng đỏ máu, luồng gió tanh tưởi nổi lên, uy thế càng đè nặng, chỉ nghe một tiếng quỷ gào, ánh sáng đỏ đậm màu máu nhấp nháy, quỷ vật đã đánh nát pháp luân sắc vàng, đánh mạnh vào ngực lão tăng.

Lão tăng bị đánh mạnh đến mức bay vật lại đằng sau, lúc đang bay có mấy tiếng lục cục phát ra, có lẽ xương cốt đã gãy

hết, Lâm Kinh Vũ bên sườn cũng tuột xuống đất. Trong thoáng chốc, tấm thân khô đét của lão bị văng lên tường miếu, 'bùng' một tiếng, bụi đất mù mịt, cả bức tường đều sập xuống.

"Ha ha ha ha ha..." người trong đám khí đen cười lên một tràng cuồng loạn, đắc ý vô cùng.

Lão tăng lẩy bẩy đứng dậy, cổ họng mằn mặn, và máu nóng bỗng ộc ra nhuộm đỏ cả vạt trước tấm cà sa. Lão thấy mắt nổ đom đóm, toàn thân đau đớn, mà cảm giác tê bại càng lúc càng thấm dần vào tim.

Lão gắng gượng định thần, liếc nhìn dưới đất: Lâm Kinh Vũ vẫn đang hôn mê, lại thấy trong ngực áo của nó có một con rết sặc sỡ to như bàn tay từ từ bò ra; lạ nhất là phần sau nó xoè ra bảy tua, cứ như là bảy cái đuôi, mỗi cái một màu, không màu nào giống màu nào, sặc sỡ rất đẹp; có điều trong cái đẹp đó lại có phần ghê sợ.

"Rết bảy đuôi!" Lão tăng kêu lên như một tiếng rên.

Trên mặt lão sắc đen càng lúc càng rõ, khoé miệng không ngừng ứa máu tươi, xem ra khó có thể gượng nổi nữa nhưng vẫn gồng mình không chịu ngã xuống. Lão nhìn đám khí đen giữa trời, nói: "Ngươi đặt cái vật kỳ độc trên đời này vào người thằng bé, lại cố ý ẩn tàng thực lực để chờ cơ hội là đánh ta, ngươi cố ý nhằm vào ta phải không?"

Người trong đám khí đen cười lạnh "Ha ha", nói: "Đúng, ta nhằm vào con lừa trọc Phổ Trí nhà ngươi. Nếu không làm như vậy, đâu dễ gì đối phó nổi với kẻ tu hành cửa Phật Thiên Âm tự như ngươi? Nào, hãy mau giao 'Phệ Huyết châu' ra đây, ta sẽ đưa thuốc giải độc rết bảy đuôi, tha chết cho ngươi!"

Phổ Trí cười thảm: "Tiếc rằng trong tên của ta còn có chữ Trí! Ngươi đã luyện được tà vật Độc Huyết Phan, lẽ nào lại không mưu tham chiếm đoạt Phệ Huyết châu?" Lão nghiêm sắc mặt quả quyết nói: "Đòi ta cho ngươi cái vật chí hung trong thế gian này ư, đừng hòng!"

Người trong đám khí đen nổi giận: "Thế thì ngươi hãy đi gặp Phật tổ của ngươi đi!" Một làn sáng đỏ chớp lên, Độc Huyết Phan đung đưa trước gió, tiếng quỷ khóc rộ, rồi con quỷ khổng lồ đó lại hiện ra, khẽ xoay trong không trung, xông vào Phổ Trí một lần nữa.

Phổ Trí hét to, y phục toàn thân không có gió mà căng phồng, thân hình vốn gầy khô dường như lớn ra rất nhiều. Tay trái vận lực, một âm thanh khô khốc vang lên, tràng hạt bích ngọc đã bị lão xoắn đứt, mười mấy viên niệm châu óng ánh trong veo không rớt xuống đất, mà lại xoay tít, viên nào cũng toả sáng xanh lửng lơ trước mặt Phổ Trí, chỉ có hạt châu tím sẫm kia, là rớt xuống.

Phổ Trí hứng tay bắt lấy hạt châu tím sẫm, hai tay trái phải kết Thủy Bình ấn, cặp mắt trợn tròn, toàn thân ẩn hiện kim quang, niệm lần lần từng chữ: "Úm, Ma, Ni, Bát, Mê, Hồng!"

"Lục Tự Đại Minh chú!"[1] Giọng người trong đám khí đen tỏ ra rất hoang mang.

Phổ Trí vừa thốt xong chữ 'Hồng', lập tức tất cả các viên niệm châu cùng phát ra ánh sáng rực rỡ. Lúc ấy, con quỷ của kẻ tà ác kia cũng đã xông đến trước mặt, mùi máu tanh xộc tới, nhưng vừa chạm vào ánh xanh của bích ngọc, lập tức hoá thành vô hình, không tiến lên được nữa, cứ lửng lơ giữa trời.

---

1. Trong đoạn này Phổ Trí có niệm Úm, Ma, Ni, Bát, Mê, Hồng, tức là Lục Tự Đại Minh Đà La Ni rất nổi tiếng, trong kinh điển Phật gia còn gọi là "Quan Âm Linh Cảm Chân Ngôn." Kinh Phật nói đây là một trong những chân ngôn chú nổi tiếng nhất của nhà Phật. Chân ngôn này thông thiên địa tạo hoá, ngâm lên có thể thoát được trần ai, gột rửa được tâm kính, đến được cõi cực lạc.

Nguyên văn tiếng Phạn: OM MANI PADME HÙM, MAHÀ JNÀNA, KETU SAVÀDA, KETU SÀNA, VIDHÀRIYA, SARVÀRTHA, PARISÀDHAYA, NÀPURNA, NÀPARI, UTTÀPANÀ, NAMAH LOKE'SVARÀYA, SVÀHÀ.

Xuất Xứ: Kinh Trang Nghiêm Bảo Vương

Tuy vậy, thân hình Phổ Trí cũng lại lên cơn run rẩy, con rết bảy đuôi là vật tuyệt độc trong thiên hạ, lão đã tu hành đến mấy trăm năm nhưng vẫn khó bề chống đỡ. Chỉ có điều trên khuôn mặt vẫn lởn vởn sắc đen của lão, lại lộ nét cười đượm chút run run.

"Chà!" Phổ Trí thét lớn, vang động bốn bề như tiếng sư tử gầm, những viên niệm châu nhận được Phật lực, ánh sáng càng rực rỡ, bỗng nhiên một viên vỡ 'rốp', hoá thành một chữ 'Phật' trong không trung, đánh thẳng vào mặt con quỷ.

"Ôi!" Con quỷ hét lên thảm thiết, bật trở lại mấy bước, ánh đỏ toàn thân vụt xẹp đi, rõ ràng là đã bị thương. Người trong đám khí đen giận dữ la: "Con lừa trọc khá lắm!"

Hắn chuẩn bị ra tay nhưng đã muộn. Nói thì chậm mà diễn biến lại quá nhanh, trong khoảnh khắc bảy tám viên niệm châu đều hoá thành chân ngôn nhà Phật đánh trúng con quỷ. Con quỷ kêu la không ngớt, liên tục né tránh, vô cùng sợ hãi. Khi bị viên bích ngọc thứ chín đánh trúng, nó gào lên một hồi dài, năm con mắt cùng vỡ toé, xương cốt lục cục, rầm một tiếng ngã vật ra đất, quằn quại thêm một lúc thì cứng đờ bất động, dần dần hoá ra vũng máu tanh thối kinh khủng.

Cùng lúc đó Phổ Trí "Ộc" một tiếng, lại phun ra một đám máu lớn, máu đã ngả màu xám đen.

"A!" một tiếng kêu lanh lảnh bỗng đâu từ cửa miếu cổ truyền vào, đúng lúc trận đấu giữa hai đại cao nhân đang đến hồi căng thẳng.

Phổ Trí và người trong đám khí đen kia đều thất kinh, làn khí đen trên cao rùng chuyển, Phổ Trí cũng nhìn về phía cửa miếu, chỉ thấy dưới ánh sáng ngoài trời, không biết tại sao đứa bé Trương Tiểu Phàm lại tới đây, mắt trơ miệng há đang đứng ở cửa xem cảnh tượng kỳ dị diễn ra trong miếu.

Người trong đám khí đen lạnh lùng "hừ" một tiếng, không nhìn rõ hắn cử động ra sao, chỉ thấy con rết bảy đuôi vẫn bò

trên mình Lâm Kinh Vũ đột nhiên quẫy đuôi, loáng một cái bay vù đến Trương Tiểu Phàm.

Phổ Trí dựng ngược cặp lông mày, tay phải khẽ trỏ, một viên bích ngọc bắn ngay đến. Con rết bảy đuôi lại như rất hiểu rõ lợi hại, không dám chống đỡ, quẫy đuôi một cái, rồi bật thẳng lên như có cánh, lủi vào trong đám khí đen, không thấy tăm tích gì nữa.

Người trong đám khí đen gằn giọng bảo: "Hừ! quả không thẹn là Tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự, thương nặng như vậy mà vẫn phá được 'Độc Huyết Thi Vương' của ta, nhưng ngươi bị Thi Vương tấn công, lại trúng độc của rết bảy đuôi, còn gượng được bao lâu nữa? Hãy ngoan ngoãn giao Phệ Huyết châu ra đây cho ta!"

Phổ Trí lúc ấy ngay khoé mắt cũng bắt đầu ứa máu đen, lão cười thê thảm, thều thào đáp: "Lão nạp coi như hôm nay bỏ mạng ở đây, nhưng trước hết cũng phải trừ được yêu nhân nhà ngươi."

Vừa dứt lời, tất cả những viên bích ngọc trước mặt lão cùng sáng rực lên, người trong đám khí đen lập tức đề phòng. Bỗng có một tiếng rít, rồi một vật loáng ánh thanh quang từ đằng sau lao vào đám khí đen - chính là viên bích ngọc vừa bắn vào con rết bảy đuôi - bay ra một đoạn, được Phổ Trí ngầm điều động vòng đằng sau đám khí đen, thình lình đánh úp.

Chỉ nghe thấy trong đám khí đen vang lên tiếng rống giận dữ, rõ ràng kẻ đó không kịp đề phòng, ầm ầm mấy tiếng 'bình, bình, bình', ánh xanh chớp chớp, đám khí đen tán loạn, cuối cùng tan loãng ra bốn phía, mất tăm mất dạng. Từ giữa trời một người cao gầy từ từ hạ xuống, toàn thân bó chặt trong tấm hắc bào, nhìn không rõ dung mạo tuổi tác, chỉ có hai con mắt hung quang lồ lộ, sau lưng hắn giắt một thanh trường kiếm.

Phổ Trí hạ giọng hỏi: "Các hạ đạo cao như vậy, sao lại không dám lộ diện gặp ai?"

Hắc y nhân chớp cặp mắt lồ lộ hung quang, gắt gỏng: "Con lừa trọc, hôm nay ta bắt ngươi chết không có đất chôn!"

Nói đoạn, hắn đưa tay rút thanh trường kiếm sau lưng, chỉ thấy thanh kiếm trong như thu thuỷ, sáng mà không loá mắt, kéo theo một làn sáng xanh nhàn nhạt.

"Bảo kiếm!" Phổ Trí không nén được thốt lên.

Hắc y nhân khẽ hừ, tay ấn kiếm quyết, chân đạp thất tinh, bước liền bảy bước, trường kiếm chĩa lên trời, miệng lầm rầm niệm:

"Cửu thiên huyền sát, hoá vi thần lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!"[1]

Chỉ trong khoảnh khắc mây đen trên trời phút bỗng cuộn lên không ngừng, tiếng sấm ùng ùng, rìa mây đen chớp loé lia lịa, giữa đất trời một luồng sát khí, cuồng phong rộ lên.

"Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết!" Sắc mặt Phổ Trí lúc ấy xám ngoét, kèm theo một sự kinh ngạc, một nỗi tuyệt vọng và một chút cuồng nhiệt khó tả.

"Ngươi chính là người của Thanh Vân môn!"

---

1. Trời cao huyền bí, hoá thành sấm sét; Uy trời vô tận, kiếm này chỉ đường.

Chương 3
TÂM NGUYỆN

Đối với Trương Tiểu Phàm, mây trên trời bất kể là mây trắng mây đen, chưa từng có đám mây nào sà xuống gần mặt đất như đám mây đen tối nay, chưa từng có tiếng sấm nào chấn động màng nhĩ như thế, chưa từng có ánh chớp nào chói mắt như thế, cơ hồ khiến nó không dám nhìn thẳng vào nữa.

Bầu trời dường như sắp sụp xuống.

Nó cứ đứng ngây ra ở đó, nhìn hắc y nhân và lão hoà thượng trong miếu cỏ trừng mắt nhìn nhau giận dữ ra tay đấu phép.

Bỗng một tiếng sấm nổ khiến màng nhĩ nó chấn động kêu lùng bùng. Nó nhìn thấy trên cao một làn chớp chói mắt rạch ngang bầu trời rồi lao xuống mặt đất, tụ lên trường kiếm của hắc y nhân.

Trong phút chốc, trang phục trên mình hắc y nhân căng phồng lên, hai mắt căng tròn như sắp nổ tung. Lúc ấy, dưới ánh chớp chói ngời, miếu cỏ sáng trắng như ban ngày.

Giữa đêm ánh chớp loè rộ trên mũi kiếm, đẹp đẽ vô cùng, đến nỗi Trương Tiểu Phàm nín thở; và đôi mắt Phổ Trí lại lần nữa xuất hiện một thứ cuồng nhiệt dị kỳ.

"Đây chẳng phải là đại năng đại lực của chân pháp đạo gia hay sao?"

Hắc y nhân hét to một tiếng, tay trái ấn kiếm quyết, dùng toàn lực lắc mạnh cổ tay, sấm nổ, ánh chớp trên kiếm vụt bắn vào Phổ Trí. Trên đường nó lướt đi, cây cỏ sỏi đá bốc bay tung hết cả, để lại mặt đất một vệt cháy sâu hoắm.

Phổ Trí lui liền ba bước, thu lại ấn quyết, chắp hai tay lại, mặt lộ vẻ trang nghiêm, toàn thân âm ỉ tán phát kim quang, khẽ niệm: "Đức Phật từ bi!"

"Xẹt" một tiếng, bảy viên niệm châu bích ngọc còn lại trước mình lão đều vỡ vụn, hoá thành một chữ 'Phật' khổng lồ, cách trước mặt ba thước, kim quang chói loà, không thể nhìn thẳng vào.

Và lúc này, ánh chớp và chữ Phật đó va vào nhau.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy nội tạng trào sôi hết thảy, hình như huyết dịch toàn thân phút chốc đều chạy ngược, chân tay nó bủn rủn, không thở được nữa. Trong khoảnh khắc, gió lặng sấm ngưng, cả thế gian đều yên tĩnh lại

Sau đó, nó không thể tự chủ, bị hất bay về đằng sau, thậm chí còn không kịp cảm thấy sợ hãi; chỉ thấy ánh sáng trắng vàng rực rỡ vô cùng, rực rỡ hơn cả vầng thái dương. Toàn bộ ngôi miếu cổ tan tành sau cuộc đấu phép của hai người, bay tán ra bốn phương tám hướng, bắn tung cả lên trời.

Trái tim nó trống rỗng, chỉ nghe tiếng gió dữ dội không ngừng vùn vụt qua tai.

Nó cảm thấy sợ hãi, bản năng nó muốn co mình lên nhưng bất lực, đành để mặc thân hình mình phiêu diêu bay đi nơi nào còn chưa biết.

Trong đầu nó chỉ dấy lên một ý nghĩ: mình sắp chết rồi ư?

Nỗi sợ hãi khủng khiếp thình lình ngập tràn trí não, toàn thân nó vã mồ hôi lạnh, nó khẽ run rẩy.

Cái chết đến ngay trước mắt, mình phải làm gì đây?

Nó ngất đi, không biết gì nữa.

***

Phổ Trí bước chân khập khiễng chầm chậm tiến lại, cắp

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ vào bên sườn, đi đến một chỗ đất có phần sạch sẽ rồi nhẹ nhàng đặt hai đứa trẻ xuống. Chợt lão cảm thấy toàn thân đau nhức, hầu như muốn vỡ ra, không thể gượng thêm được nữa, lão liền ngồi phịch xuống đất.

Lão cúi nhìn xuống ngực, qua lớp tăng y cháy khét, lão lờ mờ trông thấy một luồng hắc khí dần dần vây kín lấy ngực, chỉ còn lại một phần nhỏ quanh chỗ cuối xương mỏ ác là chưa bị xâm nhiễm.

Lão cười chua chát, thò tay dò dẫm trong bọc. Tay lão run bắn, một lúc sau mới chậm chạp moi ra được một viên thuốc màu đỏ nhỏ bằng đầu ngón tay, trông bình thường không có gì đặc biệt.

Phổ Trí thở dài, khẽ than thở: "Chẳng ngờ Quỷ Y nói đúng thật: Ta rốt cục vẫn phải dùng tới viên 'Tam Nhật Tất Tử hoàn'[1] này của hắn."

Lão do dự một lát, khẽ gật gật đầu rồi nuốt viên thuốc.

Rồi lão ngẩng lên nhìn về phía rặng núi xa.

Trời đã bắt đầu mưa.

Núi Thanh Vân đứng sừng sững trong mưa gió, mông lung huyền bí.

"Pháp thuật Đạo gia thật là thần diệu, có thể sai khiến được cả thiên thần. Nếu có thể chứng cùng Phật gia của ta, bổ trợ cho nhau, tất khám phá được bí ẩn của trường sinh bất tử. Tiếc rằng, Đạo Huyền Chân Nhân tu hành vượt xa ta nhưng rốt cuộc cũng như ba vị sư huynh kia, không từ bỏ được quan niệm bè phái, không rũ bỏ được danh phận và địa vị!"

Phổ Trí thở dài, cúi nhìn hai đứa trẻ. Khi ấy mưa mỗi lúc một to, chúng bị ướt đầm đìa. Ngôi miếu cỏ đã tan tành trong trận đấu phép vừa rồi, quanh đây lại chẳng có chỗ nào khả dĩ tránh được gió mưa.

---

1. Ba ngày sau ắt phải chết.

Lão chợt thấy lòng se lại, thấy lo cho hai đứa trẻ. Vừa nãy lão vận chân nguyên cao độ, dùng kỳ công 'Đại Phạm Bát Nhã' của Thiên Âm tự, mượn công lực Phật môn chí bảo là 'Phỉ Thuý niệm châu' sinh ra một đại lực hàng ma mới chống lại được Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết uy lực vô song của kẻ tà ác kia, rồi phản công lại khiến hắn bị thương, phải kinh hãi mà tháo chạy. Nhưng lão cũng bị trọng thương bởi kỳ thuật của đạo gia, nên sức đã như ngọn đèn dầu sắp cạn, ngay một tia hi vọng sống cuối cùng cũng tuyệt rồi. Lúc này lão chẳng qua là nhờ vào kỳ dược 'Tam Nhật Tất Tử hoàn' của Quỷ Y để kéo dài chút hơi tàn, sống thêm ba ngày nữa mà thôi.

"Tên yêu nhân tuy bị thương nặng nhưng chưa phạm vào căn nguyên. Sau khi ta đi, hắn tất sẽ quay lại giết người diệt khẩu. Đến lúc ấy không chỉ hai đứa trẻ này, mà e tính mệnh của mọi nhà trong thôn cũng đều lâm nguy. Vậy thì phải làm gì đây?"

Phổ Trí lòng rối như tơ vò, chân tu đạo hạnh của lão rất cao, nhưng một là biết rằng mình sắp chết, tâm thần cũng có phần hoảng loạn; hai là vì lo cho sinh mạng của bách tính vô tội; có lẽ yêu nhân kia là kẻ có danh phận địa vị quan trọng trong Thanh Vân môn, nếu mạo hiểm đi bừa lên núi cầu cứu, e sẽ không được việc, mà hỏng việc thì rõ rồi.

Nhưng một điều khiến lão hận nhất là, lão không thể hoàn thành được ý nguyện lớn lao của đời mình. Là Tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự, lão được thiên hạ mến phục, tôn vinh đến cực điểm. Nhưng với lão, điều quan trọng nhất lại là khám phá bí ẩn về sự sống và cái chết, giải toả sự bế tắc của thuật trường sinh. Có điều, năm mươi năm trước, lão đã nhận ra rằng dù mình cần cù tu luyện Phật môn đạo pháp đến mấy cũng chỉ có thể tăng được công lực, chứ không thể hiểu nổi bí ẩn của sinh tử.

Lão đau đầu vắt óc, mấy chục năm sau đã nghĩ ra được một cách xưa nay chưa từng có. Thiên hạ ngày nay, Phật - Đạo - Ma tam giáo đều đang cực thịnh, trình độ pháp thuật rất cao thâm.

Ma giáo vốn mang tiếng xấu, tà thuật hết sức tàn nhẫn, không thể chấp nhận; Đạo gia thì có kỳ thuật tinh thâm thần diệu, luôn đối đầu cùng với Phật môn, nếu có thể bắt tay cùng nghiên cứu tất sẽ tháo gỡ được tình thế bế tắc.

Nhưng lão hoàn toàn không thể ngờ ba vị sư huynh xưa nay luôn phóng khoáng cởi mở, lại đồng thanh phản đối lão, cho là viển vông hão huyền, hết lời khuyến cáo lão mãi không thôi. Nhưng lão không cam chịu, vẫn mấy lượt yết kiến các danh môn Đạo gia, chỉ riêng núi Thanh Vân cũng đã lên không biết bao nhiêu lần, nhưng không lần nào không bị chưởng giáo của Thanh Vân môn là Đạo Huyền Chân Nhân khéo léo chối từ.

Nghĩ đến đây, lão cười ngao ngán pha chút tự trào, nghĩ bụng: chỉ còn sống được ba ngày, lại còn nghĩ ngợi cái chuyện trường sinh bất tử, chẳng phải là tự làm khổ mình hay sao?

Có điều lão tuy đã nghĩ thế nhưng nhìn thấy hai đứa trẻ vẫn nằm lăn dưới đất lại không nỡ nào, tạm thời nghĩ không ra cách nào vẹn toàn, nên cứ nghiêng ngó mãi, thấy đằng xa có một cây tùng khả dĩ che đỡ được phần nào gió mưa; có vẫn còn hơn không, lão bèn gắng phấn chấn ôm lấy hai đứa trẻ, gồng sức đi lại phía ấy.

Khó khăn lắm mới đến được gốc cây, cẩn thận đặt hai đứa xuống rồi, Phổ Trí đã sức cùng lực tận, ngồi phệt ra đất, dựa lưng vào thân cây, thở hồng hộc.

Thiên địa chẳng lo đến điều Nhân, coi vạn vật như đồ vàng mã![1]

Câu danh ngôn Đạo gia chầm chậm buột khỏi miệng Phổ Trí, đượm chút phẫn hận.

---

1. Nguyên văn: *Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật sô cẩu* (câu trích trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử) nghĩa là Trời đất chẳng quan tâm đến điều Nhân, coi vạn vật như con chó rơm (con chó bện từ rơm, dùng để tế lễ, dùng xong thì đốt bỏ); Ý nói trời đất vận hành theo quy luật tự nhiên, lạnh lùng trước mọi sự vật và hiện tượng.

Bầu trời tối đen như mực, phủ chụp lấy mặt đất. Mây đen đè nặng trĩu, mưa rơi mau hơn, gió lạnh lùa tới, lắc rắc quất vào mặt, lạnh lẽo thấu tim.

Lão ngửa mặt nhìn trời, hồi lâu mới chậm chạp cúi xuống nhìn hai đứa trẻ, thì thầm nói: "Nhị vị tiểu thí chủ! lão nạp có lòng tương cứu, đáng tiếc lực bất tòng tâm. Sự tình vốn do ta gây ra, khiến hai vị mắc vạ lây, thật là tội lỗi! Ôi! Giá hai ngươi là đệ tử của Thanh Vân, ở giữa bao nhiêu người trên núi Thanh Vân kia sẽ an toàn hơn, nhưng bây giờ..."

Đột nhiên, toàn thân Phổ Trí rung lên, miệng lầm rầm: Thanh Vân đệ tử, Thanh Vân đệ tử..." Lão chợt thấy hẫng hụt, tựa hồ vừa nghĩ ra được điều gì, rồi thoáng chốc lại quên đi mất. Trong khoảnh khắc mồ hôi lạnh toát ra.

Thế rồi, không hiểu tại sao trong mắt lão lại một lần nữa ánh lên một thứ cuồng nhiệt kỳ dị.

Lão ngẩng mặt cười lớn, tiếng cười ẩn chứa chút điên cuồng!

"Hay! Quá hay! Mệnh ta tuy không còn lâu dài nữa, nhưng nếu truyền thụ thần công Phật gia cho một người, rồi để y xin làm môn hạ Thanh Vân môn, tu luyện Đạo gia thuật pháp, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao? Sẽ vừa có thể cứu được hai đứa trẻ, lại có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện!"

"Phật Đạo hai nhà vốn xa cách từ xưa, đến khi chết già cũng không hề lai vãng"[1]. Thanh Vân môn sẽ không thể ngờ rằng một cậu thiếu niên từ nhỏ sống dưới chân núi Thanh Vân lại có thể mang trong mình Phật môn đại pháp. Chỉ cần có người kiêm được cái học của hai nhà, tất sẽ phá giải được bí ẩn của sự trường sinh bất tử suốt vạn năm nay. Ha ha, nếu như vậy, ta chết còn có gì đáng tiếc?"

Ý đã quyết, lão thấy phấn khởi vô cùng, hai gò má ửng đỏ,

1. Câu trích trong Đạo Đức kinh, ý nói mãi mãi không quan hệ với nhau.

mắt loé tia máu, bất giác nhìn Lâm Kinh Vũ rồi đưa tay ra. Nhưng được nửa chừng thì dừng lại, lão đắn đo: chuyện này rất hệ trọng, ngày nay quan điểm môn phái vô cùng nặng nề, tối kỵ việc học lén; lỡ chẳng may bị người ta phát giác, bại lộ, chắc chắn là chết. Thằng bé Lâm Kinh Vũ này tư chất tốt, nếu được Thanh Vân môn thu nạp làm đệ tử, nhất định sẽ được sư phụ chú ý. Nó tuổi còn nhỏ, e sẽ không giữ được cái bí mật tày trời này!

Nghĩ đến đây, lão chợt nảy ra một ý, rồi nhìn sang Trương Tiểu Phàm, nhớ lại cá tính quật cường của nó lúc ban ngày, chết đến nơi mà không chịu cúi đầu, lão gật gật, nói: "Tư chất kém một chút cũng không sao, sau này phải trông vào phúc phận của ngươi vậy thôi."

Nói rồi, không chậm trễ nữa, lão đưa tay vỗ mấy cái lên người Trương Tiểu Phàm, dùng chút sức tàn lay tỉnh nó.

Trương Tiểu Phàm mãi sau mới tỉnh dậy, trước mắt mơ mơ hồ hồ, trong tai vẫn còn đập lùng bùng. Một lát sau mới trở lại bình thường, nhìn rõ mọi vật trước mắt rồi, nó chợt giật bắn mình, há hốc miệng.

Ngồi trước mặt nó là lão hoà thượng nọ, thương tích đầy mình, sườn trái dường như bị cái gì đó thiêu đốt, khô cháy rất khó coi, trên mặt sắc đen rùng rùng, cả gương mặt nhuộm đầy tử khí. Nhưng không hiểu tại sao trông lão có vẻ rất phấn chấn rạng rỡ. Nó cũng thấy thằng bạn Lâm Kinh Vũ nằm một bên, hôn mê bất tỉnh.

"Lão đang làm gì thế?" Trương Tiểu Phàm đờ đẫn một lúc lâu, mới ngập ngừng hỏi.

Phổ Trí không đáp, ngầm nghĩa nó rất kỹ rồi hỏi lại: "Mưa to gió lớn thế, tiểu thí chủ còn bé, sao lại một mình đến nơi hẻo lánh này?"

Trương Tiểu Phàm run run đáp: "Lúc tối ta trông thấy lão hãy còn đứng ở trong miếu, sau đó thấy trời sắp mưa, nơi đó lại tồi tàn quá thể, ta nghĩ chắc là lạnh lắm đây, bèn mang đến cho

lão một ít đồ ăn."

Phổ Trí nhích khoé miệng, chắp tay đáp: "Thiện tai, thiện tai! Vạn vật đều là duyên, số mệnh đã sớm sắp đặt rồi, đức Phật từ bi!"

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, hỏi: "Lão nói sao cơ?"

Phổ Trí mỉm cười đáp: "Lão nạp nói tiểu thí chủ và ta có duyên. Đã thế thì ta có một pháp môn tu hành, tiểu thí chủ có muốn học không?"

Trương Tiểu Phàm hỏi: "Pháp môn là cái gì?"

Phổ Trí ngớ người rồi bật cười, giơ bàn tay khô héo xoa đầu thằng bé, nói: "Cũng không phải là cái gì cụ thể, mà là phương pháp dạy thở ra hít vào mà thôi. Ngươi học xong, phải hứa với ta một vài điều được không?"

Trương Tiểu Phàm chỉ hiểu lơ mơ nhưng vẫn đáp: "Lão nói đi!"

Phổ Trí nói: "Ngươi không được kể với ai về chuyện này, dù là những người thân nhất, ngươi có làm được không?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "Được! Dù chết ta cũng không nói."

Phổ Trí sững người, vì thấy nó còn nhỏ tuổi mà trên nét mặt đã đầy vẻ kiên tâm; đầy trời mưa bay như đao như kiếm như sương lạnh táp vào khuôn mặt bé nhỏ, trông có phần tiều tuỵ.

Phổ Trí bỗng hít sâu, khép mắt lại không nhìn nó nữa, mấp máy nói: "Ngoài ra, hằng ngày ngươi phải tu luyện pháp môn này một lần, nhưng không được luyện ở trước mặt người khác, chỉ có thể tập lúc đêm khuya thanh vắng. Một điều cuối cùng: nếu chưa phải đứng trước lúc sinh tử thì tuyệt đối không được thi triển cái thuật này; nếu không tất có đại hoạ."

Nói tới đây lão lại mở mắt nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Phàm, hỏi: "Ngươi làm được không?"

Trương Tiểu Phàm đắn đo, nghiêng nghiêng đầu, rồi lại gãi gãi đầu, nét mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhưng rốt cục vẫn gật lia lịa.

Phổ Trí khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, bắt đầu truyền khẩu quyết cho nó.

Bộ khẩu quyết này không thật dài, chỉ có chừng một ngàn

chữ, nhưng trúc trắc khó hiểu, Trương Tiểu Phàm cố gắng hết sức, mất đến ba canh giờ, mới học thuộc được hết.

Phổ Trí đợi đến khi nó nhớ kỹ toàn bộ, mới thở phào một hơi, thần sắc bải hoải.

Lão nhìn Trương Tiểu Phàm ánh mắt chứa đầy yêu thương, nói: "Lão nạp cả đời tu hành, xưa nay chưa từng nghĩ đến việc thu nhận đệ tử, ai ngờ đến lúc sắp chết, lại có cái duyên thầy trò với ngươi. Có lẽ ngươi cũng nên biết danh hiệu của ta." Lão ngừng một lát, rồi tiếp: "Ta pháp danh Phổ Trí, là tăng nhân của Thiên Âm tự. Này chú bé, ngươi biết Thiên Âm tự chứ?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi, rồi lắc đầu.

Phổ Trí cười bảo: "Đúng là trẻ con mà." Rồi sực nhớ điều gì, bèn thò tay vào trong bọc lần ra một hạt châu tím sẫm, chăm chú nhìn nó, rồi đưa cho Trương Tiểu Phàm, bảo: "Ngươi hãy giữ hạt châu này cho cẩn thận, không được để người ngoài trông thấy. Đợi đến ngày sau an định rồi, ngươi tìm một hang sâu hay vách núi, ném nó xuống là được. Một điều nữa là, ta vừa cho ngươi biết danh hiệu của ta, ngươi nhất thiết không được nói với người ngoài."

Trương Tiểu Phàm nhận lấy hạt châu, đáp: "Xin vâng."

Phổ Trí xoa đầu nó, nói: "Ngươi và ta có mối túc duyên này, cũng chẳng biết kiếp sau còn gặp lại nhau không. Con hãy quỳ xuống khấu đầu ba cái, gọi sư phụ đi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn Phổ Trí, thấy lão đã thôi không cười, nét mặt trang nghiêm, bèn gật đầu gọi "Sư phụ", rồi quỳ xuống đất khấu đầu ba cái. Nó vừa khấu đầu xong, chưa ngẩng lên đã nghe Phổ Trí cười khe khẽ, nhưng trong tiếng cười chất chứa đầy những bi thống.

Trương Tiểu Phàm toan ngẩng lên nhìn lão, chợt cảm thấy sau lưng có người vỗ khẽ, rồi mắt mũi tối sầm, lại lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Chương 4
BIẾN CỐ KINH HOÀNG

Sáng sớm, mưa đã tạnh.

Nước đọng trên cây trong vắt long lanh, từ rìa lá lặng lẽ rỏ giọt, vừa rơi xuống lại theo gió văng vào không trung kéo thành một đường cong, rồi rắc lên mặt Trương Tiểu Phàm.

Nước lạnh buốt khiến Trương Tiểu Phàm tỉnh giấc, nó trợn mắt, gọi theo bản năng: "Sư phụ..." nhưng bốn bề vắng ngắt, chỉ có Lâm Kinh Vũ nằm bên cạnh đang say giấc nồng.

Cứ như vừa trải qua một giấc mơ.

Nhưng ngôi miếu cổ bị tan nát nơi xa xa, và thằng bạn vẫn hay nô đùa với mình nằm ngủ say bên cạnh, nhắc cho nó biết tất cả đều là sự thật.

Nó ngẩn người nghĩ ngợi rồi lắc đầu, đi đến bên Lâm Kinh Vũ, ra sức lay lay người bạn. Lâm Kinh Vũ càu nhàu mấy tiếng rồi từ từ bừng tỉnh, dụi mắt, còn chưa nói lời nào, đã cảm thấy một luồng hàn khí thấm vào người, nó rùng mình.

Nó mở to mắt nhìn, thấy mình và Trương Tiểu Phàm người ướt đẫm, lại nằm dưới một gốc tùng ở ngoài đồng, bất giác trợn mắt há miệng hỏi: "Ta đang ngủ ở nhà kia mà, sao lại ra đây?"

Trương Tiểu Phàm khẽ nhún vai đáp: "Ta cũng không biết nữa, ta lạnh lắm rồi, mau đi về đi?"

Trong đầu Lâm Kinh Vũ có vô vàn mối nghi ngờ, nhưng người đang lạnh giá bèn gật đầu nhỏm dậy, cùng Trương Tiểu

Phàm đi về thôn.

Chưa đến đầu thôn hai đứa đã phát hiện ra có điều gì đó không bình thường, hằng ngày vào giờ này, dân thôn đều đã dậy, nhưng hôm nay sao mà lặng lẽ chẳng thấy bóng một người, trong luồng gió ban mai thổi tới, lại thoáng lẫn cả mùi máu tanh.

Hai đứa nhìn nhau, đều thấy trong mắt bạn mình nỗi sợ hãi nghi hoặc, liền cùng chạy ào về thôn. Không bao lâu cả hai đều đã đến trước đầu thôn, nhìn theo con đường lớn chạy từ trong ra, thấy ở bãi đất giữa thôn, hơn bốn mươi gia đình của Thảo Miếu, khoảng hai trăm người già trẻ gái trai đều nằm trên bãi đất trống, thân thể cứng đờ, đã chết hết cả, máu chảy thành sông, ruồi nhặng bay vo ve, mùi tanh tưởi xộc thẳng vào mặt.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm bỗng dưng gặp cảnh tượng kinh khủng này, khiếp hãi la to rồi ngất xỉu.

***

Cũng không rõ là sau bao lâu, Trương Tiểu Phàm bỗng bừng tỉnh lại, nó ngồi phắt dậy, há miệng thở dốc, hai tay run run. Vừa nãy trong lúc ngất đi, óc nó hiện lên đầy những mặt ma quỷ hung ác, máu tươi xương trắng, ác mộng liên hồi.

Nó định thần, rồi quay nhìn bốn phía, thấy đây là một sương phòng[1] bình thường, cửa sổ nhỏ có hai cánh, trong phòng sắp đặt đơn sơ sạch sẽ, chỉ có bộ bàn ghế bằng gỗ tùng, trên đặt ấm chén. Một giường lò[2] lớn, trên xếp bốn chiếu nằm liên tiếp nhau choán cả nửa căn phòng. Ngoài chỗ nó đang nằm, chỗ bên cạnh chăn đệm lộn xộn như là vừa có người ngủ ở đó, hai chỗ còn lại chăn gấp ngay ngắn cẩn thận.

Bức tường đầu dãy giường có treo một bức hoành, trên viết một chữ đại tự:

---

1. Nhà ngang, nhà phụ

2. Giường xây bằng gạch hoặc đất, phía dưới thông với bếp lửa để sưởi ấm; thường thấy ở miền bắc Trung Quốc.

Đạo.

Có vẻ như một phòng nghỉ bình thường trong quán trọ, hoặc là phòng ở chung của mấy đệ tử đi tầm sư học nghệ.

Trương Tiểu Phàm ngồi một lát, chợt nảy ra ý nghĩ: "Tất cả những chuyện đêm qua phải chăng đều là ác mộng? Biết đâu vừa rồi mình đã ngủ suốt tại đây? Biết đâu đi ra khỏi phòng, sẽ gặp ngay mẫu thân cười rồi la mắng mình như mọi khi "Cái thằng lười này!"

Nó chậm chạp xuống khỏi giường, xỏ giày, bước dần ra phía cửa.

Cửa đang khép hờ. Gió hiu hiu lành lạnh lùa qua khe cửa.

Nó đi từng bước từng bước, hai tay bé nhỏ nắm lại mỗi lúc càng chặt. Tim nó đập thình thịch, nó nghẹn thở, bước rất nhanh đến nơi, đặt tay lên cánh cửa.

Tấm cửa gỗ nặng ghê gớm.

Nó nghiến răng, quả quyết, 'dô ta' kéo cánh cửa ra.

Ánh sáng rực rỡ bên ngoài hắt tràn vào khiến nó phải nheo mắt lại. Ánh dương ấm nồng phủ lên thân mình khiến nó thấy dễ chịu.

Nhưng rồi trái tim nó lại như chìm vào hố băng.

Phía ngoài cửa là một sân nhỏ có mấy cây tùng bách, mấy cụm cây cỏ, chen lẫn có vài đoá hoa nhỏ toả hương trong lành, nở rộ hân hoan. Trước cửa là một hành lang, dẫn thông ra ngoài. Bước khỏi cửa độ bốn thước có mấy bậc thềm, nối liền sân và hành lang.

Ở một góc thềm có một đứa trẻ đang ngồi cô quạnh, tay chống vào má, cứ lẳng lặng ngồi đó, bất động.

Chắc tiếng mở cửa đã khiến đứa trẻ chú ý, nó hơi ngần ngừ rồi chầm chậm quay đầu lại.

Lâm Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, trong lòng có trăm ngàn điều muốn hỏi, nhưng không sao nói nên lời.

Nó còn muốn hét thật to, nhưng ngực như nghẹn lại, hét không ra tiếng.

Hai hàng nước mắt cứ thế lặng lẽ chảy xuống.

Hai đứa trẻ im lìm không nói, lẳng lặng nhìn nhau.

Chẳng biết từ nơi nào ở đằng xa có tiếng chim hót trong trẻo đưa tới, bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bềnh.

Trương Tiểu Phàm ngồi ở một mé bậc thềm, đầu cúi thấp, nhìn con đường nhỏ lát đá trong sân.

Một bầu không khí tịch mịch bao phủ cả khu sân.

Cứ như thế cũng không biết đã qua bao lâu, Lâm Kinh Vũ chậm rãi cất tiếng: "Ta dậy sớm hơn mi, lúc đó trong phòng còn có mấy người, ta đã hỏi bọn họ rồi, đây là Thông Thiên phong của núi Thanh Vân."

Trương Tiểu Phàm khẽ kêu lên: "Núi Thanh Vân..."

Lâm Kinh Vũ nói: "Nghe bọn họ kể, có mấy đệ tử Thanh Vân đi qua nhìn thấy trong thôn, trong thôn..." nói tới đây nó bỗng nghẹn ngào. Nó giơ tay lau mắt thật mạnh, hít một hơi thật sâu, lại nói tiếp: "Sau đó họ tìm thấy hai đứa bọn mình ở cuối thôn, bèn đem bọn mình lên núi."

Trương Tiểu Phàm nhích khoé miệng, nhưng không ngẩng đầu, hỏi: "Sau này chúng ta biết làm gì đây, Kinh Vũ?"

Lâm Kinh Vũ lắc đầu buồn thảm đáp: "Ta cũng không biết."

Trương Tiểu Phàm toan nói nữa, chợt nghe từ hành lang sau lưng vọng tới một giọng người lạ: "Các ngươi đều dậy rồi à?"

Hai đứa cùng quay lại nhìn, thấy một đạo sỹ trẻ tuổi vận bộ đạo bào màu lam, trông rất có phong thái anh hùng. Y rảo bước tiến lại nói: "Đúng lúc mấy vị sư tôn cũng muốn gặp các ngươi, hỏi các ngươi vài việc. Các ngươi hãy đi theo ta!"

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ nhìn nhau, rồi đứng dậy, Lâm Kinh Vũ nói: "Vâng, xin đại ca dẫn đường!"

Đạo sỹ trẻ nhìn Lâm Kinh Vũ, gật đầu đáp: "Hai đệ đi theo ta."

Hai đứa đi theo đạo sỹ ra khỏi sân, thì thấy một dãy hành lang uốn khúc hình vành khuyên rất dài và rộng, hai bên cứ cách hai trượng lại có một trụ màu đỏ. Giữa mỗi cặp trụ đều có một cái cổng tò vò.

Họ men theo hành lang uốn khúc tiến về phía trước, đi qua từng trụ và từng cổng tò vò, mới nhận ra rằng sau mỗi cổng tò vò đều có một sân nhỏ y như chỗ ban nãy, xem chừng đây là nơi ở của các đệ tử Thanh Vân môn.

Cứ nhìn quy mô này, số sân nhỏ chắc không dưới một trăm, đủ thấy đệ tử Thanh Vân môn rất đông.

Đi được một lúc mới thấy đoạn cuối của hành lang, đó là một bức tường trắng cao ngất, phía dưới trổ một cái cửa lớn, hai cánh gỗ đại thụ đầy đặn, cao đến vài trượng, hầu như phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy hết, không hiểu ngày trước tại sao lại tìm được thứ gỗ to đến nhường này.

Đạo sỹ trẻ tuổi nhìn đã quen mắt, có lẽ hằng ngày ra ra vào vào, đã nhàm rồi, trên mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào như hai đứa trẻ kia; đạo sĩ cứ thản nhiên qua cửa này. Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ vội rảo bước theo.

Vừa bước ra khỏi cánh cửa lớn ấy, hai đứa bỗng cùng nín thở không dám tin vào những gì đang nhìn thấy.

Đây dường như là tiên cảnh trong truyền thuyết.

Một quảng trường rộng mênh mông, bề mặt lát toàn bằng đá Hán bạch ngọc sáng óng ánh vụt trải ra trước mắt, khiến người ta cảm thấy mình sao mà nhỏ bé. Xa xa là mây trắng, nhẹ như khăn sa, đang vờn bay dưới chân. Chính giữa quảng trường, cách vài chục trượng lại đặt một cự đỉnh bằng đồng, chia làm ba hàng, mỗi hàng ba cái, tổng cộng chín đỉnh sắp xếp rất ngay ngắn. Từ trong đỉnh thoảng bay lên làn khói, hương dìu dịu mà không tiêu tán.

"Bước lại đây nào!" Dường như thấu hiểu tâm tư của hai đứa bé, vị đạo sỹ trẻ mỉm cười, để cho chúng ngắm nghía một hồi

mới lên tiếng gọi, rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Đây là 'Vân Hải' trong Thanh Vân Lục Cảnh, đầu đằng kia còn đẹp hơn nữa!" Đạo sỹ trẻ vừa đi vừa nói.

Kinh Vũ không nén được hỏi: "Là gì đấy ạ?"

Đạo sỹ trẻ vung tay chỉ, miệng đáp: " 'Hồng kiều'. "[1]

Hai đứa phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy tít tắp phía trước, nơi cuối quảng trường, sau làn mây lảng bảng như sương, tựa hồ có cái gì đó lấp lánh, bọn chúng rảo bước đi về phía ấy.

Dần dần nghe tiếng nước chảy vọng tới, trong đó lẫn vào một thứ quái thanh y như tiếng sấm động, chẳng biết phát ra từ đâu.

Bước lại gần hơn, vân khí tựa như tiên nữ hiền dịu nhẹ nhàng lượn quanh mình chúng, từ từ giãn tấm mạng che mờ ảo, để lộ ra cảnh sắc rõ ràng.

Phía cuối quảng trường, là một cây cầu đá không đế không trụ, vồng ngang qua trời, một đầu tựa trên sân, rồi vươn chếch lên cao ngập chìm trong mây trắng, như rồng vươn lên trời, khí thế ngạo nghễ. Tiếng nước chảy róc rách vọng tới, dưới ánh dương quang cả cây cầu tán phát một thứ bảy sắc màu, như cầu vồng từ trời chảy xuống nhân gian, cẩm tú rực rỡ, diễm lệ vô song.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cứ ngẩn ra nhìn.

Đạo sỹ trẻ cười và giục: "Theo ta lại đây!" Nói rồi đi trước, bước lên cầu đá.

Đặt chân lên cầu rồi, hai đứa mới nhận ra hai bên cầu có làn nước trong vắt chảy xuống, nhưng ở giữa không thấm một giọt nước nào. Nắng xuyên qua mây chiếu rọi lên cầu được làn nước hắt trở lại, tạo thành cầu vồng lung linh.

Đạo sỹ nọ thấy bộ dạng say sưa mê mẩn của hai đứa, bèn bảo: "Hai đệ cẩn thận, dưới cây cầu này là vực sâu vô

1. Cầu vồng

tận, vô ý rơi xuống đó thì chết không có chỗ chôn đâu."

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều giật mình, vội vàng trấn tĩnh lại, đi đứng cẩn thận.

Hồng kiều rất cao rất dài, ba người đi trên đó chỉ thấy bên trái, bên phải, mây trắng vờn ngay nơi gót chân, và hình như càng đi càng lên cao hơn. Âm thanh cổ quái đằng trước vẫn không ngừng vọng tới.

Lại đi thêm một hồi, mây trắng mỏng dần, vậy là đã ra khỏi Vân Hải, trước mắt vụt sáng loá, chỉ thấy bầu trời mênh mông trong trẻo, xanh thăm thẳm. Bốn bề quang đãng, rộng không biết đến đâu là cùng; phía dưới là biển mây mịt mù, bồng bềnh chìm nổi, phóng mắt ra xa, tâm hồn bỗng chốc như rộng mở.

Ở đằng trước kia chính là điện Ngọc Thanh, điện chính của Thanh Vân quán trên Thông Thiên phong.

Như viên ngọc trên non xanh, với mái điện sừng sững, điện Ngọc Thanh toạ lạc trên đỉnh núi, vân khí bao bọc, thi thoảng vài con hạc bay qua, lượn vòng trên không, tiếng kêu hiu hắt; thật như cảnh thần tiên thiêng liêng khiến người ta thốt sinh lòng kính ngưỡng.

Lúc ấy Hồng kiều không vươn cao lên nữa, nó vẽ thành một hình khum khum giữa trời, ngả xuống bên đầm nước màu bích lục trước điện. Cùng lúc ấy, từ trong điện Ngọc Thanh âm âm vọng tới tiếng ca quyết của đạo gia, đầy khí thế thần tiên. Thứ quái thanh kia cũng mỗi lúc một vang.

Ba người đi hết Hồng kiều, đến bên đầm nước, một dãy bậc đá rộng rãi dẫn từ đầm nước lên thẳng đại môn của Ngọc Thanh điện. Nước trong đầm màu bích lục, tĩnh lặng như gương, có thể nhìn thấy rõ ràng bóng người bóng núi in soi trong đó.

Họ bước lên bậc đá, định theo hướng cửa lớn bước tới, chợt nghe từ sâu dưới đầm một tiếng gầm rống, vang như sấm nổ,

chính là thứ quái thanh nghe thấy từ lúc nãy. Nhìn xuống, thấy giữa đầm thình lình nổi lên một xoáy nước cực lớn, chỉ lát sau sóng nước cuộn trào, rồi một thân ảnh khổng lồ thoát ra, hoa nước bắn lên đầy trời táp cả vào mặt.

Vị đạo sỹ trẻ kia dường như đã sớm có phòng bị, tay trái khẽ vẫy, thân hình ấy vút lên không, tránh về đằng sau chừng hơn hai trượng rồi dừng lại lơ lửng giữa trời. Hai đứa trẻ nhỏ chẳng biết nên chạy đi đâu, liền bị nước té ướt như chuột lột.

Nhưng chúng chẳng hề chú ý đến tình cảnh của mình, cứ ngây người ra nhìn cái vật khổng lồ vừa xuất hiện trước mặt, nó cao đến năm trượng, đầu rồng mình sư tử, toàn thân phủ đầy vẩy và mai, mắt to mồm lớn, hai răng nanh sắc nhọn lấp lánh dưới ánh dương quang, mặt mũi hung ác, trông mà phát sợ.

Con quái thú ấy lắc lắc mình, hu la la một tràng... Lại một trận hoa nước nữa bắn ào ra, sau đấy hình như phát hiện được điều gì, nó liền vươn cái đầu về phía bậc thềm.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ thấy cái đầu con quái vật ấy còn lớn hơn cả hai đứa bọn nó cộng lại, dưới ánh dương quang, những cái răng sắc nhọn trông rõ mồn một. Thấy nó tiến lại mỗi lúc một gần, hai đứa sợ phát khiếp, bèn co rúm lại với nhau, tim đập thình thình.

Lúc ấy vị đạo sỹ trẻ kia chẳng biết đã bay trở lại tự khi nào, áp một tay lên trước ngực, cung kính nói: "Thưa Linh Tôn! Bọn trẻ này là do chư vị sư tôn có ý triệu kiến."

Con quái thú ấy trợn mắt nhìn y, "Hừ" một tiếng, xì mũi một cái, đôi con ngươi trong cặp mắt to cồ cộ đảo đảo, y như người đang đang động não suy nghĩ. Sau rồi nó chẳng để ý gì đến ba người nữa, lúc lắc đi sang một bên, tới chỗ khô ráo cạnh đầm nước nằm phục xuống, ngáp dài, uể oải ngả đầu ra sưởi nắng, rồi ngủ thiếp đi.

Hai đứa còn chưa hết kinh hãi, vị đạo sỹ trẻ đã ra hiệu bảo tiếp tục đi, rồi nói: "Linh Tôn là dị thú thượng cổ do Thanh Diệp

tổ sư của phái ta thu phục được từ ngàn năm trước, tên gọi là 'Thuỷ Kỳ Lân'. Năm ấy Thanh Diệp tổ sư mở mang Thanh Vân, hàng yêu trừ ma, nó cũng đã từng trợ lực rất nhiều. Bây giờ nó là linh thú trấn sơn của Thanh Vân môn chúng ta, gọi là Linh Tôn vì trân trọng nó."

Nói đoạn, y lại hướng về phía Thuỷ Kỳ Lân hành lễ, Trương Tiểu Phàm đang ngây người nhìn chợt bị Lâm Kinh Vũ kéo tay, đưa mắt nó ra hiệu, bèn cùng nhau cung kính hướng về Thuỷ Kỳ Lân hành lễ. Thủy Kỳ Lân chẳng hề ngoái đầu lại, cũng chẳng nhúc nhích, chỉ có tiếng ngáy vang lên ầm ầm, có lẽ nó cũng không nhìn thấy.

Ba người hành lễ xong, lại tiếp tục đi về phía trước. Đi qua bậc đá cao, xa xa đã trông thấy tấm hoành thiếp vàng, trên đề ba chữ Ngọc Thanh Điện, đến trước đại điện hùng vĩ, chỉ thấy cánh cửa mở rộng, bên trong tràn ngập ánh sáng, chính là thờ phụng thần vị của Tam Thanh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn,[1] không khí rất trang nghiêm.

Trên đại điện, phía trước thần vị, có vài chục người đang đứng, có kẻ tu hành có người phàm tục, xem ra đều là môn hạ của Thanh Vân môn. Phía trước đám người ấy đặt bảy cỗ đại kỷ, bên trái bên phải mỗi bên ba cái, chính giữa, nơi đầu hai dãy đặt một cái, cả thảy có sáu người ngồi, riêng cái ghế tận cùng dãy bên phải thì để trống.

---

1. Nguyên Thuỷ Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn: được gọi chung là Tam Thanh Đạo Tổ theo Đạo giáo. "Tam thanh" gồm: *Ngọc Thanh* Nguyên Thuỷ Thiên Tôn, *Thượng Thanh* Linh Bảo Thiên Tôn, *Thái Thanh* Đạo Đức Thiên Tôn.

Chương 5
NHẬP MÔN

Lúc ấy mọi người trong điện đang đàm đạo, hình như bàn luận việc gì.

Vị đạo sỹ trẻ dẫn Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến ngoài cửa, chỉnh đốn lại y bào, rồi cung kính thưa: "Thưa chưởng môn và các vị sư thúc, đệ tử Thường Tiễn vâng mệnh đưa hai vị tiểu..."

Y chưa nói hết câu, trên đại điện thần thánh nghiêm trang bỗng vang lên một tiếng hét ghê gớm, cắt ngang lời y: "Ma, ác quỷ, ma..."

Thường Tiễn kinh ngạc, nhưng Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ còn kinh hãi hơn, tiếng hét rất chói tai nhưng có vẻ rất quen. Trương Tiểu Phàm chẳng kịp suy nghĩ nhiều, loáng một cái xộc vào trong điện, hét to: "Vương nhị thúc, Vương nhị thúc! Là chú phải không?"

Nó bối rối, giọng điệu vừa lo lắng lại vừa như khóc, mọi người trông thấy không khỏi thương xót. Đằng sau đám đông, chỗ mé tường trong đại điện, một nam trung niên ăn mặc lối tiều phu, hai tay ôm đầu, co rúm người ngồi trong một góc, toàn thân run bắn, từ các kẽ tay vẫn rỉ rỉ vọng ra tiếng kêu: "Ma, quỷ..."

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cùng chạy vào, lập tức đều nhận ra người này chính là tiều phu họ Vương trong thôn Thảo Miếu, là con trai thứ hai, rất tốt tính, lúc nào cũng cười ha hả, đối xử với đám trẻ con bọn nó rất tốt, thường ngày

sau những lần lên núi đẵn củi đều mang quả trên rừng về chia cho bọn chúng.

Trương Tiểu Phàm chẳng nghĩ gì nữa, chạy ào tới bên mình Vương nhị thúc, ôm choàng lấy vai y, gọi to: "Vương nhị thúc, thực ra đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mọi người trong thôn đều chết cả? Và mẹ cháu, cha cháu nữa, họ ra sao rồi? Chú nói đi?"

Vương nhị thúc thấy Trương Tiểu Phàm hỏi dồn dập, tựa hồ đã hơi tỉnh táo, tạm thời không kêu ma quỷ gì nữa, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Trương Tiểu Phàm đang đứng trước mặt.

Mọi người trên đại điện đều thấy kinh ngạc, và đều im lặng, cả những người ngồi trên ghế cũng không nén được bèn đứng dậy nhìn sang phía ấy.

Tròng mắt Vương nhị thúc đỏ ngầu, rõ ràng là sợ hãi khủng khiếp quá. Y ngắm nghía Trương Tiểu Phàm, chẳng thốt một lời, rồi cau đôi mày, tựa hồ đang cố nghĩ ngợi gì.

Lúc này có người trong Thanh Vân môn không kìm được liền bước lên, đang định cất lời thì bị người bên cạnh khe khẽ kéo lại.

Trương Tiểu Phàm thấy Vương nhị thúc mãi chẳng có phản ứng gì, mặt rùng rùng tử khí nhìn mình đăm đăm, nó càng thêm lo lắng, lại la to: "Vương nhị thúc, chú sao vậy?"

Nào ngờ nghe nó hét, Vương nhị thúc toàn thân run rẩy, nét mặt tỏ ra kinh sợ khủng khiếp, rồi đột nhiên lăn chiêng ra đất, hai tay ôm đầu, co rúm người lại, miệng không ngừng la thảm: "Ma, quỷ, ma quỷ..."

Khắp đại điện vang tiếng thở dài, mọi người của Thanh Vân môn đều có vẻ thất vọng, những người vừa đứng lên cũng chán nản ngồi xuống. Trương Tiểu Phàm còn muốn truy hỏi nhưng bị Lâm Kinh Vũ đứng bên ngăn lại.

Trương Tiểu Phàm thắc mắc ngoảnh đầu sang, thấy Lâm Kinh Vũ mắt ứa lệ, buồn thảm nói: "Chẳng ăn thua gì đâu, chú ấy điên rồi!"

Trương Tiểu Phàm thấy trong đầu 'Ầm' một tiếng, đờ ra tại chỗ, chẳng nói chẳng rằng.

Lâm Kinh Vũ hơn nó một tuổi, tâm tư cũng tinh tế hơn, đưa mắt nhìn mọi người trong đại điện, thấy những người đứng đó đều khoác môn y của Thanh Vân môn, có nam có nữ, có đạo có tục. Hầu hết giắt binh khí, đa số là trường kiếm. Trong đó, sáu người ngồi trên ghế phong độ càng có vẻ xuất chúng, hơn hẳn mọi người khác. Trong sáu người này, có ba người là tu hành, ba người là tục gia, đặc biệt người ngồi chính giữa mình khoác hắc lục đạo bào, tiên phong hạc cốt, hai mắt hiền hậu long lanh, tất nhiên đó chính là vị chưởng môn đại danh vang lừng của Thanh Vân môn - Đạo Huyền Chân Nhân

Lâm Kinh Vũ không nói gì nữa, kéo Trương Tiểu Phàm dậy, bước tới chỗ sáu người đó, quỳ xuống trước mặt Đạo Huyền Chân Nhân, giập đầu lia lịa.

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt ngắm kỹ hai đứa nó, khẽ thở dài bảo: "Các chú bé đáng thương, đứng dậy đi!"

Lâm Kinh Vũ không đứng dậy, nó ngẩng đầu nhìn nhân vật thần tiên ấy, nói giọng bi thương: "Bẩm Chân Nhân, hai chúng con ít tuổi chẳng hiểu gì, thình lình gặp cơn đại biến này, thực không biết nên làm gì đây. Ngài là bậc thần thông quảng đại, tỏ tường được cả việc tương lai, xin hãy giúp chúng con với!"

Trương Tiểu Phàm chẳng khéo ăn nói như thế, vả lại đầu óc đang hỗn độn tơi bời, cũng chỉ biết nói theo: "Đúng thế! Xin thần tiên hãy giúp chúng con!"

Mọi người nghe vậy đều không khỏi thấy buồn cười, nhìn Trương Tiểu Phàm nói lời trẻ dại ngây thơ, nhưng sau mọi ánh mắt lại đều dồi về phía Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ, gặp cơn đại biến, lại đối diện với cao nhân nổi danh thiên hạ như Đạo Huyền Chân Nhân mà nói năng vẫn rõ ràng mạch lạc đâu ra đấy, nó điềm đạm trầm tĩnh hơn hẳn những đứa trẻ bình thường; Trương Tiểu Phàm thì lại

càng không so làm gì, nó ngớ ngẩn đến mức ngỡ Đạo Huyền Chân Nhân là thần tiên

Thảm án thôn Thảo Miếu là chuyện mà Thanh Vân môn chưa từng gặp, chưa từng nghe tới suốt nghìn năm qua, lại xảy ra ngay dưới chân họ, đã làm chấn động cả môn phái. Đạo Huyền Chân Nhân nhận được cấp báo, vừa kinh ngạc vừa tức giận, bèn triệu tập thủ toạ của sáu chi phái đến bàn bạc. Lúc này, ngoài thủ toạ của Tiểu Trúc phong là Thuỷ Nguyệt Đại Sư còn chưa đến, thì thủ toạ của năm chi phái kia đều đã an toạ.

Những nhân vật gánh vác được trách nhiệm thủ toạ của bảy chi phái, tất nhiên là những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân môn; mà những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân môn cũng chính là những nhân vật tuyệt luân trong hàng ngũ đạo sỹ tu chân luyện đạo trên thế gian. Những người đang ngồi đây, ai nấy đều rất tinh tường, lúc này trong lòng chỉ biết nhận xét một câu: "Quả là một miếng ngọc quý!"

Đạo Huyền Chân Nhân khẽ mỉm cười, nói: "Tương lai quá khứ thì ta không biết, nhưng các con sống dưới chân núi Thanh Vân, Thanh Vân môn chúng ta tất nhiên không thể bỏ mặc không quan tâm đến. Tuy nhiên ta muốn hỏi vài câu, mong con sẽ trả lời cho rõ."

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Vâng, đệ tử biết gì sẽ xin thưa hết. Xin chân nhân cứ hỏi!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu: "Tại sao con lại thoát được kiếp nạn này?"

Lâm Kinh Vũ ngẩn người, rồi đáp: "Bẩm chân nhân, con nhớ là đêm qua vẫn ngủ trên giường ở nhà, nhưng sáng nay tỉnh giấc thì lại đang cùng Tiểu Phàm nằm dưới một cây tùng ngoài đồng, con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó Tiểu Phàm gọi con dậy, chúng con chạy về thôn, thì nhìn thấy cảnh tượng đó, sợ quá rồi ngất đi."

Đạo Huyền Chân Nhân cau mày, nhìn sang Trương Tiểu

Phàm, nói: "Con đã gọi nó dậy, còn con thì sao?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi rồi đáp: "Con cũng không biết tại sao lại ra đến chỗ đó, khi tỉnh lại thấy Kinh Vũ ở bên cạnh, con bèn đánh thức nó."

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt nhìn các vị thủ toạ, trong mắt đượm vẻ nghi hoặc. Nếu là cao nhân cứu giúp thì tại sao chỉ cứu có hai đứa nhỏ? Nếu không phải là cao nhân, thì dù sao cũng không thể giải thích cho xuôi!

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát rồi bảo: "Vậy là, các chuyện đêm qua, các con không hay biết gì hết?"

Hai đứa đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, gọi: "Tống Đại Nhân[1]."

"Có đệ tử." Một đệ tử Thanh Vân bước ra, dáng cao lớn khôi ngô, phục trang theo lối tục gia. Y vừa đứng sau lưng một người béo lùn đang ngồi, xem ra y là đệ tử của người đó.

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Con là người đầu tiên phát hiện ra chuyện ở Thảo Miếu, con hãy đem việc lúc đó nói lại một lượt nữa!"

Tống Đại Nhân cất giọng oang oang: "Vâng. Sáng sớm nay, đệ tử và vài sư huynh sư đệ ra ngoài lo việc, rồi phi thân quay về. Lúc bay qua thôn Thảo Miếu, đệ tử vô tình nhìn xuống thì phát hiện ra trong thôn có hơn hai trăm tử thi chất đống, thảm thương vô cùng. Chúng đệ tử vội vàng hạ xuống xem xét, thì tìm được hai đứa nhỏ này ở đằng sau thôn, thấy chúng hôn mê bất tỉnh, bèn giao cho một vị sư đệ đưa về trước. Trong một cái nhà tiêu lợp cỏ gianh ở rìa thôn..." y chỉ tay vào Vương nhị thúc đang co rúm trong góc tường, nói tiếp: "phát hiện ra người kia. Chỉ thấy y mắt lờ đờ, tinh thần hoảng loạn, dù đệ tử hỏi gì y cũng không đáp, chỉ lặp đi lặp lại mấy tiếng: 'Ma, quỷ, ác quỷ' mà thôi."

Lâm Kinh Vũ giật bắn mình, run run hỏi: "Xin hỏi, các đại

1. Nhân trong từ *nhân nghĩa*.

huynh có đếm kỹ số người không?"

Tống Đại Nhân ánh mắt lộ vẻ thông cảm, nói: "Ta tìm được một vị sư đệ ngày thường vẫn mua bán củi lửa lặt vặt với dân thôn, y rất quen với tình hình dân cư trong thôn. Y đã nhận diện, và chúng ta cũng đếm nữa: bốn mươi hai hộ dân thôn Thảo Miếu tổng cộng có hai trăm bốn mươi bảy khẩu, ngoài ba người các ngươi ra, tất cả đều đã chết."

Mặc dù trong lòng đã có dự cảm, nhưng nghe thấy Tống Đại Nhân khẳng định rõ ràng như vậy, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm vẫn thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa lại ngất đi.

Đạo Huyền Chân Nhân khẽ thở dài, tay trái nhẹ phất, trong ống tay áo bay ra một viên ngọc nhỏ màu đỏ; bay đến trước mặt Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ, lăn trên trán chúng mấy vòng, lập tức một luồng khí mát trong thấm vào mình. Chẳng hiểu tại sao, thần kinh chúng vốn đang căng thẳng bỗng nhẹ nhõm hơn, rồi thấy trong người mệt rũ, nằm ngay trên đại điện ngủ thiếp đi.

Đạo Huyền Chân Nhân xua tay, các đệ tử đang đứng hành lễ lần lượt lui ra. Trong đại điện chỉ còn lại sáu vị thủ tọa.

Lúc ấy người béo lùn nói: "Chưởng môn sư huynh, bây giờ huynh dùng 'Định Thần châu' tạm thời khiến chúng được xoa dịu, nhưng khi chúng tỉnh lại, huynh sẽ xử trí thế nào?"

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn đạo nhân ngồi đầu hàng bên trái, hỏi: "Ý Thương Tùng sư đệ thế nào?"

Thương Tùng Đạo Nhân thân hình cao lớn, diện mạo trang nghiêm, là thủ toạ chi phái 'Long Thủ phong' của Thanh Vân môn. Trong Thanh Vân môn, ngoài chi phái chính của Đạo Huyền Chân Nhân ra, thanh thế của Long Thủ phong là lớn nhất. Thương Tùng bản tính nghiêm khắc, ngoài việc cai quản các đệ tử trong chi phái của mình, còn kiêm quản những việc xử phạt trong Thanh Vân môn. Thanh Vân đệ tử đối với chưởng

môn Đạo Huyền Chân Nhân cố nhiên kính trọng vô cùng, nhưng người mà họ khiếp sợ nhất lại là vị Thương Tùng thủ toạ ít khi cười nói này.

Thương Tùng Đạo Nhân nhíu đôi mày rậm, một lát sau mới đáp: "Câu chuyện rất nhiều nghi vấn, lúc gấp gáp e khó mà tra xét cho rành mạch được. Nhưng dân thôn Thảo Miếu xưa nay chất phác, chúng ta không thể bỏ mặc hai đứa con côi của họ. Đệ cho rằng chúng ta nên thu nạp hai đứa làm môn hạ!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu, nói: "Đúng, ta cũng có ý này. Hai đứa bé côi cút khốn khổ, chúng ta phải chăm sóc chúng. Chỉ có điều ta đã nhiều năm không thu nạp đồ đệ, chẳng rõ vị sư đệ nào có thể thu nhận chúng?"

Lúc này, người béo lùn kia, tức thủ toạ chi phái 'Đại Trúc phong' của Thanh Vân môn - Điền Bất Dịch, nói: "Chưởng môn sư huynh, theo đệ, tốt nhất là không nên để cả hai đứa ở vào một nơi. Chúng có hoàn cảnh na ná nhau, nếu cho ở gần, mỗi khi gặp mặt nhau thì sẽ nhớ lại chuyện cũ, ai oán chẳng thể tan, e là sau này không lợi!"

Đạo Huyền Chân Nhân nghĩ một lúc, đáp: "Điền sư đệ nói rất có lý. Hai đứa nó tuổi còn nhỏ, gặp cơn đại biến này, chúng ta phải từ từ hoá giải oán hận trong tim chúng, vậy thì không nên để hai đứa nó ở cùng một nơi. Như vậy cần có hai vị sư đệ thu nạp chúng." Nói rồi ông đưa mắt nhìn khắp mọi người.

Chỉ thấy thủ toạ của năm phái kia, trước hết là Thương Tùng, ai nấy đều đổ dồn ánh mắt về Lâm Kinh Vũ, rồi cứ nhìn mãi nhìn mãi, mà chẳng có ai để ý đến Trương Tiểu Phàm nằm bên cạnh cả.

Với đạo tu chân, tư chất là cực kỳ quan trọng, thế gian thường có cái thuyết thiên tài ngộ đạo trong chốc lát - hơn cả trăm năm tu hành. Người trong Thanh Vân môn lại càng thấm nhuần điều này. Năm xưa khi Thanh Vân môn cùng đường mạt vận, chỉ nhờ vào Thanh Diệp tổ sư tài ba tuyệt luân, tuổi còn

trẻ nhưng thiên tư hơn người, đã khám phá cổ thư của người xưa để tu hành vượt xa tất cả tiền nhân, mà khiến cho Thanh Vân môn hấp hối trở nên dồi dào sức sống, thịnh vượng vô song, rồi trở thành lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ ngày nay.

Thêm nữa, danh sư cố nhiên nan cầu, nhưng đệ tử tư chất thượng thừa cũng nan đắc, Lâm Kinh Vũ có thiên tư hơn người, căn cốt tốt đẹp, nên thủ toạ của các chi phái Thanh Vân môn vừa nhìn thấy đã chọn nó ngay.

Sau một hồi im lặng, Điền Bất Dịch hắng giọng rồi nói: "Thưa chưởng môn sư huynh, huynh biết Đại Trúc phong của đệ xưa nay vốn neo người, vậy thì hãy cho đệ giải quyết giúp huynh chuyên này!"

Nói đoạn toan chỉ tay về phía Lâm Kinh Vũ, nhưng thủ tọa của 'Triêu Dương phong' là Thương Chính Lương ngồi bên cạnh đã nhổm dậy trước, chắn ngang, rồi nói với Đạo Huyền Chân Nhân: "Chưởng môn sư huynh, hôm nay đệ vừa nhìn thấy đứa bé này đã cảm thấy rất hợp với nó, chắc là có mối túc duyên, chi bằng cho nó nhập môn theo đệ!"

Thanh Vân môn có lịch sử lâu đời, các chi phái bề ngoài luôn giữ hoà khí, nhưng bên trong đều có ngầm ý đọ nhau. Thấy Lâm Kinh Vũ tư chất hơn người, chẳng ai dám nói chắc liệu có thể là một Thanh Diệp tổ sư nữa hay không, nhưng nếu thu nạp được thì ít nhất cũng là thêm một đệ tử, không thể để chi phái khác nắm được cơ hội. Vốn chẳng ai dám tranh với Đạo Huyền Chân Nhân đầy uy vọng tu hành, nhưng Đạo Huyền đã tự nói là không thu nạp, thì các vị khác đâu có thể bỏ qua một việc tốt đẹp thế này?

Lúc Thương Chính Lương vừa dứt lời, thì thủ toạ của 'Lạc Hà phong' là Thiên Vân Đạo Nhân ở bên cạnh lên tiếng ngay: "Thương sư huynh đã có đến hai trăm đệ tử, nếu ai ai cũng có túc duyên với huynh, e rằng túc duyên quá nhiều thì phải?"

Thương Chính Lương đỏ mặt, toan nói, thì Điền Bất Dịch đã

tranh nói trước: "Thiên Vân sư huynh nói rất đúng! Về số lượng đệ tử, các vị ít nhất cũng có trên trăm người, Đại Trúc phong của ta thì mới có bảy người, chẳng ra sao cả. Chi bằng..."

Lúc ấy Thương Tùng Đạo Nhân lập tức ngắt lời lão: "Điền sư đệ, hai đứa trẻ này đáng thương như vậy, cần dành cho chúng sự chăm sóc tốt nhất, chứ không phải chỉ vì chú ý đến số người đệ tử nhiều hay ít." Nói đoạn, ông ta ngoảnh đầu sang Đạo Huyền Chân Nhân, chắp tay nói: "Chưởng môn sư huynh, đứa trẻ này quả là một nhân tài, xin cho đệ thu nạp nó làm môn hạ, đệ nhất định sẽ hết lòng dạy dỗ, giúp nó thành tài để an ủi những vong linh của thôn Thảo Miếu."

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm, bọn Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương đều hiểu thế là gay rồi, quả nhiên một lúc sau Đạo Huyền Chân Nhân phán: "Thương Tùng sư đệ nói có lý, vậy thì để nó đi theo đệ!"

Thương Tùng khẽ mỉm cười đáp: "Đa tạ chưởng môn sư huynh."

Mọi người ở đây đều là đồng môn với Thương Tùng từ lâu, biết Thương Tùng ngày thường ít nói ít cười, hôm nay tủm tỉm như vậy tức là trong lòng đã hoan hỉ lắm, ai nấy đều ngấm ngầm tức tối. Có điều, Đạo Huyền Chân Nhân đã phán rồi, mà Long Thủ phong của Thương Tùng thực lực lại lớn, họ đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt vậy.

Đạo Huyền ngừng một lát, rồi tiếp: "Thế còn đứa kia..."

Thương Chính Lương ho một tiếng, nhắm mắt lại; Thiên Vân ngẩng nhìn đỉnh trần đại điện, hình như bỗng nhận ra hoa văn trên đó vô cùng đẹp đẽ; Điền Bất Dịch khục khục cười khan, thình lình cơn buồn ngủ ập đến, bèn ngủ say tít; người ban nãy chưa kịp nói câu nào mà toàn bị kẻ khác cướp lời là Tăng Thúc Thường thủ toạ của chi phái 'Phong Hồi phong' thì quay ra nhập định, tựa hồ từ đầu đến giờ không chú ý gì đến sự việc nơi đây vậy.

Còn kẻ vừa giành được thắng lợi là Thương Tùng đạo nhân

thì nhìn khắp lượt một cách lạnh lùng, nhưng thâm tâm không tránh khỏi có ý cười nhạo.

Đạo Huyền Chân Nhân hơi lúng túng, danh phận của ông không cho phép ông nói rằng "lẽ nào chỉ vì đứa trẻ này tư chất kém mà các ngươi lại không cần?" Ông chợt nảy ra một ý, đã lập tức tìm ngay ra một người lấp chỗ trống.

"Điền sư đệ." Khuôn mặt tươi cười của Đạo Huyền Chân Nhân bỗng đầy vẻ dịu dàng.

Điền Bất Dịch giật thót mình, định cất lời thì Đạo Huyền Chân Nhân đã át đi: "Chuyện của thôn Thảo Miếu vốn do môn hạ của đệ là Tống Đại Nhân phát hiện ra trước tiên, xem ra đứa bé này với Đại Trúc phong của đệ rất có duyên phận. Hay là đệ hãy thu nạp nó đi!"

Điền Bất Dịch cuống lên. Trương Tiểu Phàm tư chất tầm tầm, có thể nhận ra ngay; thu nạp làm môn hạ chỉ tổ nhọc xác, lão tất nhiên chẳng vui vẻ gì. Lão muốn phân bua nhưng Đạo Huyền lại chớp mất cơ hội không cho lão nói: "Thôi, chuyện này đã ấn định rõ rồi, các vị sư đệ cũng phải chú ý điều tra việc kia, hiểu cả chưa?"

Bọn Thương Tùng cùng đứng dậy, đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu, khẽ ho mấy tiếng, không để ý thái độ của Điền Bất Dịch nữa, bước mau vào hậu đường. Ông đi khuất rồi, trên Ngọc Thanh điện liền vang tiếng cười lớn.

Môn hạ đệ tử của Đại Trúc phong là Tống Đại Nhân từ nãy vẫn đợi ngoài cửa Ngọc Thanh điện, giờ mới thấy các vị sư trưởng bước ra bèn tiến lên đón, thấy sư phụ Điền Bất Dịch trong tay ôm Trương Tiểu Phàm, bất giác ngớ người, hỏi: "Sư phụ, thế nào rồi?"

Điền Bất Dịch nhìn ra là y, bỗng tức giận cáu kỉnh quát: "Thế nào thế nào? Ngươi có ngốc không thế? Sao không mau đỡ lấy nó?"

Tống Đại Nhân vội vàng đón lấy Trương Tiểu Phàm đang

ngủ say, Điền Bất Dịch bừng bừng tức giận, liếc thấy bọn Thương Chính Lương, Thiên Vân mấy người lúc ấy vừa đang bước ra vừa cười vụng, lòng càng thêm giận dữ, bèn thét bảo Tống Đại Nhân: "Mau đi đi, còn ngây ra ở đó làm gì?"

Nói rồi, lão cũng không thèm để ý đến ai nữa, tay phải vạch một đường trên không, xích quang loé sáng, một thanh trường kiếm màu đỏ hiện lên, chưa nhìn rõ động tác của lão ra sao, đã thấy lão đứng trên kiếm rồi bay vút đi.

Tống Đại Nhân chưng hửng, không nắm được đầu đuôi câu chuyện, nhưng cũng hiểu rằng mình vừa có thêm một sư đệ. Y nhìn Trương Tiểu Phàm nằm trong vòng tay, thốt lên: "Tiểu sư đệ, ta còn chưa biết đệ tên là gì nữa!"

Trương Tiểu Phàm vẫn ngủ say mê mệt, hồn nhiên không biết rằng số phận của mình đã vô tình rẽ sang một khúc ngoặt lớn.

Chương 6

BÁI SƯ

Trương Tiểu Phàm mãi mới tỉnh lại, đờ đẫn hồi lâu rồi từ từ ngồi dậy. Mọi việc trôi qua như nước thuỷ triều, lại vụt hiện lên trong tâm trí.

Kinh hoàng như cơn ác mộng!

"Đệ tỉnh lại rồi, vậy thì tốt." Một giọng nói từ ngoài cửa vang lên, rồi một người bước vào.

Trương Tiểu Phàm ngước mắt nhìn, nhận ra Tống Đại Nhân thân hình to cao, tướng mạo thô dữ hôm nọ đã gặp trên Thông Thiên phong. Với tâm trạng của nó hiện nay, thì gặp được người quen là cảm thấy thân thiết rồi.

"Tống đại ca!" Trương Tiểu Phàm thốt lên.

Tống Đại Nhân tuy rất cứng cỏi nhưng lúc này bất giác cũng thấy xót thương, y đi đến trước giường, giơ tay xoa đầu Trương Tiểu Phàm, dịu dàng nói: "Tiểu sư đệ đừng quá buồn rầu, từ nay chúng ta đã là người một nhà."

Trương Tiểu Phàm ngớ người, rồi hỏi: "Người một nhà là thế nào?"

Tống Đại Nhân mỉm cười, đem chuyện Điền Bất Dịch thu nạp nó làm đồ đệ kể lại một lượt; đương nhiên, chút tranh chấp nho nhỏ giữa các vị trưởng bối trong Ngọc Thanh điện trên Thông Thiên phong hôm đó, y không hề hay biết.

Trương Tiểu Phàm lắng nghe, bỗng thấy hoang mang. Trong mắt con nhà nông như nó, Thanh Vân môn gồm toàn những

nhân vật như là thần tiên, nó chưa bao giờ dám vọng tưởng có cơ hội được vào Thanh Vân môn. Có điều, nó chẳng mong phải trả cái giá như thế.

Trương Tiểu Phàm nghiến răng, nhưng rồi biết rằng nghĩ nhiều cũng vô ích, bèn cất tiếng gọi: "Tống sư huynh!"

Tống Đại Nhân mỉm cười gật đầu: "Tốt rồi! Lần này đệ đã ngủ suốt một ngày một đêm, chắc đã đói lắm?"

Trương Tiểu Phàm vốn không có cảm giác gì, nay nghe y nhắc thế, bụng nó liền réo sôi òng ọc.

Tống Đại Nhân cười: "Nào, chúng ta đi ăn đã, tiện thể ta nói cho đệ nghe về tình hình bản môn, sau đó cùng đi bái kiến sư phụ sư nương, gặp mặt các vị sư huynh khác."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, xuống giường, bây giờ mới chú ý thấy căn phòng nó nằm hơi giống với căn phòng của đệ tử Thanh Vân trên Thông Thiên phong, nhưng hình như rộng hơn một chút.

Tống Đại Nhân vừa dẫn nó đi ra vừa nói: "Đại Trúc phong của chúng ta không bằng các chi phái đồng môn khác, người rất ít; nếu tính thêm cả đệ, tổng cộng không quá mười người, vì thế phòng ốc đều rộng rãi." Y vừa nói vừa bước ra. Cũng lại một sân nhỏ tương tự, đi thêm mấy bước, ra ngoài sân cũng lại có một hành lang lượn khúc, nhưng nhìn qua là nắm bắt được hết: chỉ có mười mấy phòng, kém xa quy mô bên Thông Thiên phong.

Trương Tiểu Phàm cùng Tống Đại Nhân đi xuống nhà bếp, nghe y nói, chi phái Đại Trúc phong là do tứ đệ tử của Thanh Diệp tổ sư là Trịnh Thông khai sáng, truyền tới Điền Bất Dịch ngày nay là sáu đời, tình hình luôn luôn như neo người. Hiện giờ, vào hàng sư trưởng ở đây, ngoài thủ toạ Điền Bất Dịch, còn có một vị sư nương là Tô Như - cũng là phu nhân của Điền Bất Dịch. Họ chỉ sinh được một con gái là Điền Linh Nhi, năm nay mười ba tuổi, hơn Trương Tiểu Phàm hai tuổi, vì vậy Trương

Tiểu Phàm đúng là một tiểu sư đệ ở đây.

Trong số đệ tử của Điền Bất Dịch thì Tống Đại Nhân là đại sư huynh, tiếp theo có Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ, Hà Đại Trí, Lữ Đại Tín, Đỗ Tất Thư.

Trương Tiểu Phàm cố ghi nhớ: "Đại Nghĩa sư huynh, Đại Lễ sư huynh, Đại Trí sư huynh, Đại Tín sư huynh, Đại Thư sư huynh..."

Tống Đại Nhân cười: "Đỗ Tất Thư sư huynh."

Trương Tiểu Phàm ngây người rồi hiểu ra, buột hỏi: "Sao tên vị lục sư huynh này lại khác mọi người vậy?"

Tống Đại Nhân đáp: "Vốn cũng gọi y là Đại Thư, nhưng hiền đệ thử gọi thêm hai tiếng nữa mà xem..."

Trương Tiểu Phàm nhẩm gọi: "Đỗ Đại Thư, Đỗ Đại Thư, Đỗ Đại Thúc..." rồi vỡ lẽ, bèn phá ra cười.[1]

Tống Đại Nhân cũng cười: "Đệ thấy đấy. Thực ra sư phụ cũng chẳng chú ý mấy, nhưng sư nương thì rất bực; thử gọi tên mấy lần, rồi nói Đỗ sư đệ chẳng tôn sư trọng đạo gì cả, sư nương bèn mắng cho một trận; Đỗ sư đệ sợ quá, y phải vội xin sư phụ sư nương đổi tên cho. Sư nương bèn chọn cho y cái tên Đỗ Tất Thư, đệ lại đọc kỹ cái tên này xem..."

Trương Tiểu Phàm khẽ đọc: "Đỗ Tất Thư, Đỗ Tất Thư, *Đổ* Tất Thu...[2]" rồi lại phá ra cười đau cả bụng.

Tống Đại Nhân vốn có ý muốn làm cho nó cười, giảm bớt phần nào nỗi bi thống, thấy Trương Tiểu Phàm vui như vậy, y cũng rất hào hứng, bèn nói: "Lục sư đệ trước khi nhập môn vốn có thói xấu đánh bạc, sau này cơ duyên khéo hợp, được sư phụ giúp cho lên núi, tuy không đánh bạc ăn tiền nữa, nhưng thường vẫn thích gạ người ta cá cược; sư nương làm thế là cũng

---

1. Trong tiếng Hán, chữ *Thư* (sách) và chữ *Thúc* (chú) đồng âm *shù*, dễ hiểu nhầm là *chú*.

2. *Đổ Tất Thu* âm đọc na ná Đỗ Tất Thư, nghĩa là *đánh bạc nhất định thua*.

có ý nhắc nhở y."

Trương Tiểu Phàm tính còn trẻ con, mặt mày tươi tỉnh rồi thì nỗi bi thiết trong tim cũng giảm bớt, lại thấy đại sư huynh thân thiết như vậy, nỗi e ngại khiếp sợ về tương lai cũng dần dần được dịu đi.

Vào nhà bếp ăn uống xong, Tống Đại Nhân bèn dẫn Trương Tiểu Phàm đến Thủ Tĩnh đường - điện chính của Đại Trúc phong Lúc ấy tất cả mọi người trên dưới trong Đại Trúc phong đều đang tập trung tại Thủ Tĩnh Đường. Sàn nhà lát gạch đỏ, mái tươi cột đá, nền chính giữa đại đường có khắc hình 'Thái Cực' rất lớn, trần thiết nói chung khá giản dị.

Trước sảnh bày hai cỗ trường kỷ, trên có hai người đang ngồi, một người là Điền Bất Dịch, người kia là một thiếu phụ xinh đẹp đoan trang điểm đạm, trạc ngoài ba mươi tuổi, dáng vẻ dịu hiền; đứng bên cạnh là một bé gái khuôn mặt thanh tú, đôi mắt long lanh, trông rất linh lợi đáng mến.

Năm nam đệ tử kia, xếp thành hình chữ nhất, đứng ở bên dưới, họ cao thấp, béo gầy khác nhau, mọi ánh mắt đều tập trung vào Trương Tiểu Phàm.

Tống Đại Nhân đi đến trước sảnh cung kính nói: "Thưa sư phụ, sư nương! Đệ tử đã đưa tiểu sư đệ đến đây."

Điền Bất Dịch hứ một tiếng có vẻ sốt ruột. Thiếu phụ xinh đẹp Tô Như thì nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, rồi nói: "Đại Nhân! Y ngủ đã một ngày một đêm, chắc đã đói lắm rồi, hãy đưa y đi ăn chút gì đó."

Tống Đại Nhân thưa: "Bẩm sư nương, con vừa mới đưa tiểu sư đệ đến nhà bếp ăn rồi."

Tô Như khẽ gật đầu nhìn Điền Bất Dịch, không nói nữa. Điền Bất Dịch lại lạnh lùng hứ một tiếng, bảo: "Bắt đầu đi!"

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu mô tê gì, chỉ nghe Tống Đại Nhân đứng sau khẽ nhắc: "Tiểu sư đệ, mau quỳ xuống giập đầu bái sư."

Trương Tiểu Phàm lập tức quỳ xuống, "cộc cộc" giập đầu liền mười mấy cái thật mạnh và vang.

"Ha ha." Đứa bé gái Điền Linh Nhi không nhịn được phá ra cười. Tô Như cũng mỉm mỉm: "Con khá lắm! Giập đầu chín cái là được rồi."

Trương Tiểu Phàm 'Ố' một tiếng, rồi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn, mọi người thấy trán nó đỏ lựng, đều bật cười. Điền Bất Dịch thì lòng đầy chán ngán, nghĩ đến việc sau này phải dạy dỗ một đứa ngu ngốc như vậy, cái đầu đã to của lão dường như lại phình to thêm.

"Thôi được! Cứ thế đi!" Điền Bất Dịch chẳng còn chút tinh thần nào, vẫy tay bảo: "Đại Nhân, trước tiên con hãy dìu dắt nó; mọi quy giới của bản môn, đạo pháp nhập môn, đều để con truyền thụ thụ."

Tống Đại Nhân nói ngay: "Vâng", rồi lại trù trừ nói: "Có điều, thưa sư phụ, tiểu đệ tuổi hãy còn nhỏ, những bài nhập môn này..."

Điền Bất Dịch trợn mắt bảo: "Cứ theo thế mà làm." Dứt lời liền đứng dậy, chẳng ngoái đầu lại, bước ra sau hậu đường, các đệ tử cúi mình, hô: "Cung kính tiễn sư phụ."

Điền Bất Dịch vừa đi khỏi, chẳng đợi ai mở miệng, đứa bé gái Điền Linh Nhi đã bước đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, nhìn chằm chằm, ngắm nó kỹ càng. Trương Tiểu Phàm thấy khuôn mặt cô bé thật đáng yêu như đóa phù dung lay động trước mắt; tuổi tuy còn nhỏ nhưng đã có dáng dấp một mỹ nhân. Ở thôn Thảo Miếu nó chưa từng nhìn thấy đứa con gái nào cùng tuổi mà lại xinh đẹp như vậy, nó bất giác đỏ bừng mặt.

"Kìa!" Điền Linh Nhi như vừa phát hiện ra vật báu, chỉ vào Trương Tiểu Phàm cười lớn: "Sư huynh, các vị nhìn này! Vừa thấy muội là cậu ta đã đỏ bừng mặt!"

Trên sảnh vang lên tiếng cười, Trương Tiểu Phàm mặt lại càng đỏ nhừ. Tô Như bước lại, mỉm cười mắng: "Linh Nhi không được bắt nạt sư đệ."

Điền Linh Nhi nhăn mặt như hề, chẳng chú ý đến lời mẫu thân, cô bé đứng thẳng dậy, nói với Trương Tiểu Phàm: "Kìa, mau gọi ta là sư tỷ đi."

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy tức, nhưng trước mắt cậu là Điền Linh Nhi dáng vẻ yêu kiều với đôi mắt trong và hàm răng sáng bóng, cậu chợt luống cuống, buột miệng: "Sư tỷ."

Điền Linh Nhi xưa nay xếp hàng chót ở Đại Trúc phong, tự nhiên lại có thêm một sư đệ còn bé hơn cả mình nữa, cô bé rất lấy làm hoan hỉ, rồi ra vẻ đạo mạo bảo: "Tiểu sư đệ sau này phải nghe lời sư tỷ nhé."

Trương Tiểu Phàm lí nhí: "Vâng."

Tô Như kéo con gái bảo: "Không được nhắng lên nữa", rồi lại nói với Tống Đại Nhân "Tiểu sư đệ còn nhỏ, bài vở có lẽ hơi vất vả, con hãy chú ý chăm sóc nó."

Tống Đại Nhân cung kính thưa: "Vâng."

Năm đệ tử kia đứng bên nhau cùng cười hi hi, ánh mắt liếc đi liếc lại, có vẻ hí hửng lắm.

Đúng lúc ấy, Tô Như đột nhiên làm một động tác kỳ cục, vặn cổ một vòng tựa như làm giãn gân giãn cốt, khác hẳn với khí chất đoan trang từ nãy đến giờ của bà ta. Chỉ trong nháy mắt, tất cả các đệ tử của Đại Trúc phong, kể cả Tống Đại Nhân, đang cười đùa đều bỗng nín bặt, cứ như thể sắp phải đối mặt với đại hoạ.

Tô Như hắng giọng, nói: "Các con..."

"Sư nương!" Có tiếng ai đó, thì ra là Tống Đại Nhân trán lấm tấm mồ hôi vừa vội kêu lên.

Tô Như cau mày hỏi: "Sao thế?"

Năm sư đệ còn lại đồng thanh hét lên: "Đại sư huynh định làm gì?"

Tống Đại Nhân vội thưa: "Sư nương, tiểu sư đệ vừa mới nhập môn, đệ tử vâng mệnh sư phụ truyền cho y các điều quy tắc giới răn và bài nhập môn, cần thực hiện ngay ạ."

Tô Như trầm ngâm, rồi gật đầu: "Kể cũng phải, con đi đi."

"Gì cơ?" Năm đệ tử còn lại đồng thanh la lên.

Tống Đại Nhân cười khô khan, không nói một lời, tiến đến bế Trương Tiểu Phàm, chẳng chờ nó hỏi han, lập tức quay ra ngoài đi luôn, miệng nói: "Tiểu sư đệ! Sư huynh sẽ tìm một nơi yên vắng để dạy đệ quy tắc của bản môn."

Điền Linh Nhi cười cười chạy theo, vẻ rất thích thú. Sau lưng hai người có lời mắng vọng theo: "Đại sư huynh thật là quá quắt!"

"Đồ hèn!"

.....

Trương Tiểu Phàm nghe rõ nhưng hoàn toàn không hiểu gì; nghĩ thầm đại sư huynh dạy ta môn quy, sao lại có người mắng là đồ hèn?

Nó còn đang nghĩ ngợi, đã nghe tiếng Tô Như hét lên ngắt lời, âm thanh chói lói chọc vào tai, như chém băng phạt tuyết: "Im mồm đi!"

Trên điện bỗng lặng như tờ.

Rồi tiếng Tô Như nói: "Các con chẳng nên cơm cháo gì! Vừa thấy ta muốn kiểm tra xem tu luyện ra sao, thì đã sợ đến thế! Năm năm nữa là đến 'Thất Mạch Hội Võ' của Thanh Vân môn, một giáp tý[1] mới có một lần, lần trước các con đã làm ta và sư phụ tức gần chết, lần này nếu không nỗ lực, hai ta sẽ xấu hổ đến chết với đồng môn! Cả năm đứa mau cùng lên đi..."

Tống Đại Nhân chạy mỗi lúc một nhanh, sải chân thật rộng, ra khỏi cửa điện bèn nhằm thẳng hậu sơn mà tiến. Trương Tiểu Phàm nằm vắt trên vai y, cây cối hai bên cứ vùn vụt trôi lại đằng sau, tốc độ cực nhanh. Điền Linh Nhi ở phía sau chẳng biết tự lúc nào đã bung ra một dải lụa ngọc đỏ thắm, nền là màu hổ phách, hầu như trong suốt, toả ráng hồng, hiển nhiên

1. Tức Lục thập Hoa giáp, bằng 60 năm.

là pháp bảo của tiên gia. Lúc ấy Điền Linh Nhi bèn thong dong đứng lên trên dải lụa đỏ, vung tay làm mấy động tác gì đó, dải lụa ngọc bèn dâng cô bé bay lên giữa không trung, ngay sát sau lưng Tống Đại Nhân.

Trương Tiểu Phàm chưa nhìn thấy những sự thần kỳ lạ lùng như thế, kinh ngạc quá đỗi, thấy Điền Linh Nhi cứ cưỡi gió lướt tới vô cùng nhàn nhã, Trương Tiểu Phàm thấy cảm phục vô bờ bến.

Nhận ra vẻ mặt của Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi cực kỳ đắc ý, thúc dải lụa tiến đến song hành bên cạnh nó, rồi hỏi: "Thế nào, đã thấy ta lợi hại chưa?"

Trương Tiểu Phàm đầu gật mạnh, đáp: "Thấy rồi! Sư tỷ thật lợi hại, cưỡi một dây vải đỏ mà cũng lướt nhanh đến thế!"

Điền Linh Nhi ngây người, rồi hiểu ra cái dây vải đỏ nó nhắc đến là cái gì, tức quá "xùy" một tiếng, nhưng rồi bật cười: "Đại ngốc!"

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy Tống Đại Nhân cười nói: "Tiểu sư đệ nói linh tinh gì thế? 'Hổ Phách Chu Lăng' là pháp bảo nổi danh mà sư nương luyện được từ hồi còn trẻ, diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn, cũng là một tiên gia pháp bảo rất nổi tiếng trong Thanh Vân môn chúng ta, mà đệ bảo là cái dây vải đỏ à?" Nói đoạn rồi cười phá lên.

Trương Tiểu Phàm mặt đỏ bừng, lén ngước nhìn Điền Linh Nhi, thấy cô bé đang hì hì cười nhìn lại, đôi má hiện ra hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Chạy một hồi, ba người đã đến trước một quả đồi nhỏ đằng hậu sơn, Tống Đại Nhân dừng lại, đặt Trương Tiểu Phàm xuống. Điền Linh Nhi cũng tiếp đất, thu ấn quyết, 'Hổ Phách Chu Lăng' dường như hiểu ý, tự động thu lại, quấn vòng quanh hông cô bé, nom như một dải thắt lưng màu đỏ dễ thương.

Quả đồi này mọc đầy những trúc, to nhỏ, thưa mau, rất um tùm. Nhưng nhìn kỹ, trúc nơi đây không giống với trúc bình

thường, nơi các ngấn đốt đều hiện sắc đen.

Tống Đại Nhân chỉ một vạt rừng trúc, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ! Quy củ của Đại Trúc phong chúng ta là: đệ tử vừa nhập môn, hằng ngày đều phải đến đây chặt trúc. Đệ tuổi còn nhỏ, ba tháng đầu mỗi ngày chặt một cây trúc thôi! Cây to hay bé tuỳ đệ chọn."

Trương Tiểu Phàm ban đầu nghe nói đến bài tập nhập môn, Tô Như còn dặn Tống Đại Nhân phải chăm sóc một chút, ngỡ là chuyện khó thế nào, ai ngờ là chỉ cái việc đốn chặt bình thường này. Nó sinh ra ở thôn Thảo Miếu, con nhà nông dân, cũng đã theo người lớn lên núi chặt củi mấy lần, lúc này nó thấy rất thoải mái, hớn hở nói: "Đại sư huynh! Đệ đã từng chặt rồi, xin đừng bận tâm."

Tống Đại Nhân thấy dáng vẻ của nó, toan nói lại thôi, chỉ cười bảo: "Vậy thì tốt. Chúng ta chầm chậm đi về, ta sẽ chỉ cho đệ xem đường đi lối lại, sau này đệ tự đi; và tiện thể sẽ nói một chút về môn quy giới điều."

Điền Linh Nhi ở bên cạnh cười hỏi: "Sao đại sư huynh phải vội vàng chạy xa đến tận đây để nói những chuyện chẳng đâu vào đâu, lại còn chầm chậm đi về nữa? Sư huynh sợ mẫu thân của muội hay sao?"

Tống Đại Nhân đỏ mặt, phớt lờ cô bé, rồi lại nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, điều thứ nhất trong môn quy của bản môn là kính trọng tôn sư..."

Thủ toạ của Đại Trúc phong là Điền Bất Dịch tính vốn tản mạn, rất ưa sĩ diện nhưng xưa nay luôn ngại cai quản đệ tử; thường ngày hễ truyền thụ đạo thuật pháp môn xong là không quan tâm gì nữa, mặc các đệ tử tự tu luyện.

Nhưng phu nhân của lão là Tô Như thì tính tình cứng rắn, chuộng võ nghệ, thời trẻ danh tiếng khá nổi, rất đỗi vẻ vang. Sau khi thành hôn với Điền Bất Dịch, tính tình đã điềm đạm nhiều, nhưng một là xưa nay vốn nóng nảy thiếu kiên nhẫn, hai

là vì các đệ tử dưới quyền không có chí vươn lên, nên Thanh Vân môn theo lệ cứ mỗi giáp tý tổ chức một lần đại thí 'Thất Mạch Hội Võ', song mấy kỳ liên tiếp đệ tử của Đại Trúc phong hễ dự là thất bại, ngoài đại sư huynh Tống Đại Nhân thi thoảng thắng được một trận, những người còn lại toàn là bại trận, lâu dần trở thành một đề tài cho mọi người trong Thanh Vân môn đàm tiếu.

Tô Như luôn hiếu thắng, sao chịu nổi điều tai tiếng ấy, bèn thường xuyên đứng ra thay phu quân Điền Bất Dịch 'dạy bảo' đám đệ tử. Trông bà nhu mì, nhưng tính tình nóng nảy, yêu cầu cực cao, đám đệ tử hễ chểnh mảng là bị đánh cho ôm đầu tháo chạy, thương tích cùng mình, đến nỗi mọi người còn sợ vị sư nương diễm lệ này hơn cả sư phụ béo lùn.

Đã khá muộn, mặt trời ngả về tây, ráng tà rực rỡ. Bóng tịch dương rọi lên Đại Trúc phong, ba người, một cao lớn hai bé nhỏ chậm rãi đi lên phía trước núi, từ các dãy nhà xa xa, chẳng biết ở đâu vẳng đến những tiếng chó sủa lẫn với tiếng kêu la đau đớn của ai đó nghe rất đáng thương.

Chương 7
BẮT ĐẦU

Vào giờ ăn cơm tối, trời đã nhá nhem.

Đằng sau Đại Trúc phong là các cánh rừng trúc, đằng trước là phòng ốc của mọi người, lớn nhất và quan trọng nhất là chính điện Thủ Tĩnh đường, vợ chồng Điền Bất Dịch và con gái họ ở sau điện này. Bên cạnh Thủ Tĩnh đường là sân nhỏ có hành lang uốn khúc; các đệ tử thì ít, nơi ở của họ số phòng còn nhiều hơn số người nên mỗi người một gian, ngay Trương Tiểu Phàm dù mới đến cũng có riêng một phòng. Riêng điều kiện chỗ ở, Đại Trúc phong đã trội hơn hẳn các chi phái đồng môn khác.

Còn lại là nơi luyện công tên gọi Thái Cực động, nhà bếp và nhà ăn. Lúc này các đệ tử đều đã tụ tập trong nhà ăn, phụ trách việc ăn uống là lão lục Đỗ Tất Thư, đang bưng các khay cơm và thức ăn đặt lên bàn, phần lớn là đồ chay, rất ít món mặn. Bọn đệ tử lần lượt ngồi xuống bên phải chiếc bàn dài, Tống Đại Nhân ngồi phía đầu, Trương Tiểu Phàm lễ phép ngồi phía cuối. ở đầu bàn và phía đối diện đặt một chiếc ghế to và hai chiếc ghế nhỏ hơn một chút, có lẽ là dành cho gia đình Điền Bất Dịch.

Trương Tiểu Phàm thấy bên cạnh mình còn thừa ra một khoảng trống, đó là chỗ ngồi của lão lục Đỗ Tất Thư, lúc này vẫn đang bận túi bụi. Một lát sau, Đỗ Tất Thư cũng thu xếp xong cơm nước, rửa tay sạch sẽ, đi về chỗ ngồi, cùng mọi người đợi sư phụ.

Đỗ Tất Thư còn khá trẻ, mặt gầy và nhọn, mắt tam giác, bộ dạng tinh quái ưa hoạt động, rất là nhanh nhẹn. Y ngồi xuống rồi, liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, mỉm cười hỏi: "Tiểu sư đệ tên là gì?"

Trương Tiểu Phàm cứ thật thà đáp: "Trương Tiểu Phàm."

Đỗ Tất Thư gật đầu, chỉ tay vào mình, nói: "Ta là Đỗ Tất Thư - lục sư huynh của đệ ."

Trương Tiểu Phàm lễ phép chào: "Lục sư huynh."

Đỗ Tất Thư khẽ hắng giọng, vỗ vai nó, cười: "Đệ đợi lát nữa, rồi thưởng thức tài nghệ của sư huynh."

Trương Tiểu Phàm nhìn bàn đầy ắp thức ăn thơm ngon mà thèm, nuốt nước bọt đánh ực, gật đầu thật mạnh.

Đỗ Tất Thư bỗng bật cười có vẻ rất quái, chỉ tay ra cửa nói: "Tiểu sư đệ! Lát nữa sư phụ, sư nương và tiểu sư muội sẽ đi từ hướng nào vào, chúng mình thử đánh cuộc xem nào?"

Trương Tiểu Phàm ngây ra, mọi người đều quay đầu lại nhìn thoáng có ý chê cười, ngồi trên Đỗ Tất Thư là lão ngũ Lữ Đại Tín cười bảo: "Lục đệ lại lên cơn nghiện cờ bạc rồi hả?"

Bên cạnh đó, Hà Đại Trí mặt khô đét gầy hóp cũng giễu: "Y lâu lắm rồi chưa thắng, bây giờ lại ăn dỗ trẻ con!"

"Thôi đi!" Đỗ Tất Thư xua tay lia lịa, phớt lờ mọi người, mặt y tươi tắn, hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ đoán xem ba người nhà sư phụ, ai sẽ là người đầu tiên tiến vào? Đệ mới đến, cho đệ đoán trước để khỏi nói là sư huynh bắt nạt đệ."

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa ngồi mãi đằng xa cao giọng gọi: "Đã là cá cược, thì tiểu sư đệ hãy hỏi y xem thua thì sao, thắng thì sao?"

Đỗ Tất Thư hừ một tiếng đáp: "Các vị sợ đệ trốn nợ chăng? Đỗ Tất Thư này phiêu bạt đó đây, danh tiếng cờ bạc giỏi, nổi khắp giang hồ (Mọi người cười ồ: Đệ có thắng bao giờ đâu!), nếu tiểu sư đệ đoán đúng, ta sẽ giúp đệ chặt trúc mười ngày, nếu đệ thua, thì đệ giúp ta rửa bát mười ngày, được không?"

Mọi người lại cười ồ, Tống Đại Nhân cười mắng: "Ngán hết nhẽ rồi."

Trương Tiểu Phàm nhìn các vị sư huynh ai nấy đều hớn hở hoà mục, rất thân thiết, chẳng ai coi mình là người ngoài, cậu cảm thấy rất đầm ấm, bèn nói: "Được."

Đỗ Tất Thư vỗ đùi, vẻ mặt hân hoan, hớn hở hỏi: "Vậy thì đệ nói xem, sư phụ, sư nương hay tiểu sư muội bước vào trước?"

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm lặng lẽ suy tính: Thanh Vân môn trước hết kính trọng tôn sư, chắc Điền Bất Dịch sư phụ sẽ là người đầu tiên bước vào, bèn cất tiếng dõng dạc: "Đệ đoán nhất định sư phụ sẽ vào đầu tiên."

Mọi người cười lớn, Lữ Đại Tín lắc đầu nói: "Không ngờ hôm nay quả thật là đệ đã bị lão lục lừa mà giành lấy phần thắng rồi."

Đỗ Tất Thư vui mừng khôn xiết, nhìn Trương Tiểu Phàm đang nghệt mặt không hiểu sao, cười hi hi nói: "Ta bảo cho đệ biết: thực ra lần nào tiểu sư muội cũng là người đầu tiên trong gia đình sư phụ xông vào đây. Ha ha, lát nữa đệ đến giúp ta rửa bát nhé."

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, cũng bật cười gật đầu đáp: "Vâng, thưa lục sư huynh."

Trịnh Đại Lễ, người đứng vào hàng thứ ba, thân hình thấp lùn vạm vỡ, cười bảo: "Lão lục! Đệ cũng trơ trẽn thật!"

Đỗ Tất Thư lừ mắt rất quái, đáp: "Tam huynh nói gì? Đệ không trói buộc ai, đã cá cược thì phải biết chấp nhận thua, đúng không tiểu sư đệ?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, chợt nghe Tống Đại Nhân nói: "Sư phụ đến rồi."

Ai nấy đều nghiêm trang đứng cả dậy, hướng ra ngoài nghênh đón sư trưởng. Lát sau, thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch xuất hiện ở cửa, và đằng sau lưng lão là...

Chẳng có ai cả.

Lão đến một mình.

Mọi người đều ngớ ra, Đỗ Tất Thư không nén được bèn hỏi luôn: "Thưa sư phụ! Sư nương và tiểu sư muội đâu ạ?"

Điền Bất Dịch nhìn y, lạnh nhạt bảo: "Sư nương ngươi dẫn tiểu sư muội về bên ngoại rồi."

Mọi người ngạc nhiên, nhưng rồi đều cười phá lên. Nhìn Điền Bất Dịch lắc lư bước vào, Trương Tiểu Phàm lúng túng, định cười rồi lại không dám; Đỗ Tất Thư thì trơ mắt há miệng.

Điền Bất Dịch ngồi xuống cái ghế bành của mình, vẫy tay: "Ăn cơm thôi!"

Bọn đệ tử lúc này mới ngồi xuống, ai nấy nửa như muốn cười, nhìn Đỗ Tất Thư. Điền Bất Dịch nhìn Trương Tiểu Phàm rồi hỏi Tống Đại Nhân: "Ngươi dạy cho y biết về môn quy và giới điều chưa?"

Tống Đại Nhân gật đầu đáp: "Rồi ạ, mười hai môn quy hai mươi giới điều, đều đã nói với tiểu sư đệ. Còn về tu luyện đạo pháp cơ bản, đệ tử thấy tiểu sư đệ hôm nay mới đến còn hơi mệt, định ngày mai bắt đầu chính thức truyền thụ."

Điền Bất Dịch gật đầu có vẻ bằng lòng, gọi Trương Tiểu Phàm: "Này, lão thất!"

Trương Tiểu Phàm còn chưa nghe ra, đã bị Đỗ Tất Thư bên cạnh hích một cái, mới hiểu là sư phụ gọi mình liền vội vàng đứng dậy: "Có đệ tử."

Điền Bất Dịch lắc lắc đầu, lòng tin tưởng đối với đứa đệ tử phản ứng chậm chạp này lại giảm đi mấy phần, bảo: "Ngươi trước hết hãy theo đại sư huynh, nhớ phải chuyên tâm mà học, biển học vô bờ, siêng năng là thuyền1, tuy tư chất có đuối một chút, nhưng chỉ cần kiên nhẫn chịu khó thì chưa hẳn là không thể học nổi. Hiểu không?"

---

1. Nguyên văn: *Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu.*

Trương Tiểu Phàm như vâng thánh chỉ, cung kính đáp: "Vâng ạ."

Điền Bất Dịch khoát tay: "Ăn cơm."

Trương Tiểu Phàm ít tuổi vóc người thấp bé, bưng cái bát to ngồi lên ghế, thức ăn hơi xa với mãi không tới, Đỗ Tất Thư rất tốt bụng, ngồi bên cạnh luôn gắp hộ nó, và khẽ bảo: "Tiểu sư đệ hãy ăn nhiều một chút." Thấy y có vẻ hoàn toàn chẳng để ý gì đến việc cá cược bị thua, tư cách con bạc cũng không tồi.

Trương Tiểu Phàm cảm động, gật đầu lia lịa, ăn được một lúc rồi lén hỏi: "Lục sư huynh."

Đỗ Tất Thư quay đầu lại hỏi: "Gì thế?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Tại sao sư nương lại có cả bên ngoại nữa?" Trong cái đầu bé nhỏ của nó, mọi người trong Thanh Vân môn thảy đều như thần tiên, lẽ nào vẫn vướng víu những việc của thế tục?

Đỗ Tất Thư tặc lưỡi: "Tất nhiên là có chứ! Sư nương cũng là người mà. Nhưng sư phụ nói sư nương về bên ngoại, không phải là nhà mẹ đẻ mà là về bên nữ sư thúc Thuỷ Nguyệt ở Tiểu Trúc phong."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Gì ạ?"

Đỗ Tất Thư hạ thấp giọng: "Sư nương hồi còn trẻ xuất thân ở chi phái Tiểu Trúc phong, vốn là sư tỷ sư muội với Thủy Nguyệt đại sư đứng đầu bên đó, tình cảm rất sâu sắc. Sau đó không hiểu sao sư nương người đẹp như hoa mà lại lấy sư phụ nhà mình. Nghe nói hồi đó rất nhiều vị nam sư thúc trong Thanh Vân môn không sao hiểu nổi..."

"Phắp", một cây đũa bắn ngay vào trán Đỗ Tất Thư, lực khá mạnh, lằn đỏ lên một vệt. Hai người sợ giật mình, thấy Điền Bất Dịch bừng giận, đôi đũa trong tay thiếu một chiếc. Đỗ Tất Thư quay đầu lè lưỡi với Trương Tiểu Phàm, cả hai không dám nói chuyện nữa, cắm đầu ăn thật lực.

Lúc ấy, Tống Đại Nhân hỏi Điền Bất Dịch: "Sư phụ, lần này

chưởng môn chân nhân triệu tập bảy chi phái, sao Thủy Nguyệt đại sư lại không đến?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, cầm đôi đũa khác lên, nói: "Bà đạo cô ấy giả ốm, phái người đến nói với chưởng môn sư huynh là nhức đầu phát sốt gì đó; chưởng môn sư huynh cũng lạ thật, thế mà cũng tin! Hôm nay nếu bà ấy đến, ta dù không giành được ưu thế, thì cũng chưa chắc đã..."

Tứ đệ tử là Hà Đại Trí ho khan hai tiếng, khẽ nhắc: "Sư phụ, chi phái bên Thủy Nguyệt đại sư xưa nay không thâu nhận nam đệ tử."

Điền Bất Dịch hơi nghẹn, lắc đầu nói: "Lại còn sư nương của các ngươi nữa, vừa nghe nói Thuỷ Nguyệt ốm đau gì đó là lập tức dẫn Linh Nhi đi sang ngay, cứ làm như trời sập không bằng! Rõ thật là..."

Bọn đệ tử nhìn nhau, nét mặt đều có vẻ mừng, Tống Đại Nhân ngập ngừng một lát, mới dò dẫm hỏi: "Không rõ sư nương sẽ ở lại bên Thủy Nguyệt sư thúc bao nhiêu hôm?"

Điền Bất Dịch trừng mắt nhìn y, nói vẻ không vui: "Cái gì mà mấy ngày? Hôm nay đi, tối nay trở về."

"Ồ" Bọn đệ tử than thở, ai nấy lộ rõ sự thất vọng. Điền Bất Dịch nhìn tới nhìn lui, hừ một tiếng hỏi Tống Đại Nhân: "Hôm nay sư nương lại dạy dỗ bọn ngươi phải không?"

Tống Đại Nhân chưa kịp nói thì lão nhị Ngô Đại Nghĩa đã cướp lời: "Sư phụ khỏi phải hỏi y nữa, đại sư huynh hôm nay vừa vào cuộc đã bỏ chạy, thật là trơ trẽn."

Tống Đại Nhân tức giận: "Nói bừa rồi! Ta vâng mệnh sư phụ giúp tiểu sư đệ..."

"Ố chà..." mọi người cùng thốt lên.

Bữa cơm kéo dài đến nửa canh giờ, sau khi mọi người đi cả, Trương Tiểu Phàm muốn nán lại giúp Đỗ Tất Thư rửa bát, Đỗ Tất Thư cười bảo: " Đa tạ tiểu sư đệ! Việc ở đây ta làm là được rồi. Đệ đánh cược thắng ta, ngày mai ta sẽ giúp đệ chặt trúc."

Trương Tiểu Phàm ngượng nghịu, đang định nói thì nghe thấy tiếng Tống Đại Nhân: "Lục đệ đừng giúp nó." Lời vừa buông ra, đã thấy Tống Đại Nhân từ ngoài cửa đi vào, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ ra đây, ta dẫn đệ đến phòng riêng."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, Đỗ Tất Thư ở bên cạnh hỏi: "Đại sư huynh bảo sao?"

Tống Đại Nhân đáp: "Tiểu sư đệ vừa nhập môn, chính là lúc phải rèn luyện căn bản, chưa đến lúc được nhởn nhơ."

Đỗ Tất Thư gãi đầu: "Kể cũng phải! Thế này vậy: coi như ta nợ tiểu sư đệ lần này, mai kia đệ có việc gì cần ta giúp thì cứ bảo, được không?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Lục sư huynh! Hay là ta cùng xí xóa, dù sao thì..."

Đỗ Tất Thư nghiêm mặt, hiên ngang nói: "Nói gì vậy? Lẽ nào ta là hạng chẳng biết thế nào là đúng sai, là ngay hay là gian ư? Đã hứa với đệ tất nhiên ta phải làm bằng được, nếu không thì sẽ trở thành trò cười, sẽ bị các sư huynh khinh thường."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, tuy nhiên nó vẫn không rõ lắm chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện đúng-sai, ngay-gian?

Tống Đại Nhân kéo tay Trương Tiểu Phàm, bảo: "Nào, ta đưa tiểu sư đệ đi xem phòng của đệ."

Hai người ra khỏi nhà bếp, trời đã tối mịt, vầng trăng sáng từ từ nhô lên, treo phía trời đông. Họ đi ngang qua Thủ Tĩnh đường, Tiểu Phàm ngoảnh nhìn vào trong, thấy đèn lửa đã tắt hết, tối đen ngòm; chỉ có ánh trăng hắt vào trước điện, đượm vẻ âm u.

Lại đi thêm một lúc, họ quay về khu hành lang lượn khúc nơi ở của bọn đệ tử, Tống Đại Nhân đưa nó vào một gian tận cùng phía bên phải, nói: "Căn phòng mà đệ thức dậy lúc ban ngày là nơi ta ở. Các sư đệ khác theo thứ tự mà xếp phòng, đều nằm bên phải, bảy căn bên trái kia không có người ở." Dừng một lát, y nhìn Trương Tiểu Phàm hỏi: "Đệ ở một mình, có sợ không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu.

Tống Đại Nhân mỉm cười: "Vậy thì được rồi, nam nhi đại trượng phu chúng ta sao lại sợ cô đơn? Nào, chúng ta cùng vào!" Nói đoạn dẫn Trương Tiểu Phàm đi vào.

Trương Tiểu Phàm ngắm cái mới lạ, mà rồi mình sẽ phải kết bạn với nó lâu dài. Cái sân nhỏ, bên trái có một cây tùng xanh, bên phải có năm cây trúc cao gấp đôi gấp ba người thường. Mặt sân lát đá mảnh thành lối đi nhỏ, hai bên là bờ cỏ, gió đêm thoảng tới, lá cây cành trúc khe khẽ khua động, làn gió đưa hương cỏ dìu dịu, rất đỗi thanh tịnh.

Tống Đại Nhân mở cửa phòng đi vào, thắp đèn rồi gọi: "Tiểu sư đệ vào đây nào!"

Trương Tiểu Phàm bước theo, thấy bên trong sắp đặt giản dị y như phòng của Tống Đại Nhân, ngoài bàn ghế chăn đệm ra, chẳng có gì khác.

Tống Đại Nhân bảo: "Hôm nay ta đã quét tước chỗ này, đệ ở tạm vậy! Sống trên núi thanh bần, đệ còn nhỏ tuổi, có thể sẽ thấy cô đơn, nhưng chúng ta là người học đạo, cần chịu khó rèn luyện. Rồi đây, mọi chuyện ăn ở sinh hoạt, đệ đều phải tự lo lấy."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ hiểu ạ, thưa đại sư huynh."

Tống Đại Nhân gật đầu, quay nhìn các phía, nói: "Nếu không có việc gì nữa thì ta về đây. Đệ đã mệt suốt cả một ngày, cũng nên nghỉ sớm một chút!"

Trương Tiểu Phàm vâng lời, tiễn đại sư huynh ra đến cửa, sực nghĩ ra một điều, liền hỏi: "Đại sư huynh! Tại sao vừa chập tối, đã chẳng thấy vị sư huynh nào ló ra ngoài thế?"

Tống Đại Nhân cười đáp: "Đệ không biết ư: bọn chúng ta ở trên Đại Trúc phong học đạo ít nhất cũng đã mấy chục năm, ngày thường hiếm khi ra ngoài, nơi này bước chân đã thuộc khắp, vì thế mà ngại đi lại. Như lão tứ thích xem sách, lão nhị thích ca hát, người cần mẫn hơn một chút như lão tam thì ngồi trong phòng tu luyện, thông thường đều không ra ngoài."

Trương Tiểu Phàm giờ mới hiểu ra. Tống Đại Nhân xoa đầu nó, dặn dò vài câu, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm trở vào phòng đóng cửa lại, cảm thấy tất cả đột nhiên tĩnh lặng, không một tiếng người. Nó nhẹ bước lại trước bàn, đờ đẫn ngồi xuống một lát; rồi chẳng biết làm gì, bèn thổi tắt đèn lửa, cởi bỏ áo ngoài, lên giường nằm, trằn trọc trở mình chẳng biết bao lâu thì mới mơ màng ngủ thiếp đi.

"Á!"

Trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm kêu khẽ rồi ngồi dậy thở hổn hển. Nó vừa mơ thấy mình quay lại thôn Thảo Miếu, gặp lại cha mẹ, gặp lại lũ bạn nhỏ vẫn thường chơi đùa, lại gặp cả các chú bác cô dì rất là vui vẻ, nhưng đột nhiên họ đều biến thành xác chết, máu chảy thành sông, kinh khủng tột cùng. Nó run bắn người rồi thức giấc.

Nó ngồi trên giường một lúc lâu, hơi thở dần dần điều hoà, mắt cũng dần thích nghi với bóng tối. Nhìn ra cánh song mở hé, ánh trăng nhàn nhạt xiên vào, rơi trên nền lát đá xanh, mờ ảo như tuyết sương.

Trương Tiểu Phàm không thấy buồn ngủ, bèn xuống giường đi đến trước cửa, kẹt một tiếng, kéo cửa bước ra ngoài.

Bốn bề tịch mịch lặng lẽ, từ nơi nào đó âm ỉ đưa lại tiếng côn trùng, một tiếng, hai tiếng, rủ rà rủ rỉ, ánh trăng long lanh như nước trải xuống mình nó.

Nó ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy ngàn sao nhấp nháy, trăng treo giữa tầng không, vằng vặc lung linh.

"Chẳng biết Lâm Kinh Vũ thế nào rồi, có phải cũng đang mất ngủ không?" Nó khẽ lẩm nhẩm, rồi thở dài, quay mình đi vào phòng, bỗng trước ngực khẽ động, một vật từ trong áo lót lăn ra, rơi xuống đất.

Trương Tiểu Phàm giật mình, cúi xuống nhặt lên, thì ra là hạt châu tròn trặn tím sẫm ảm đạm vô quang nọ, chính giữa hạt châu có một lỗ nhỏ xíu, chắc là để Phổ Trí xâu vào chuỗi

tràng hạt hôm đó. Mấy buổi nay nó gặp toàn đại biến, đã quên bẵng vật này, giờ mới nhớ lại khi ấy Phổ Trí có dặn phải ném hạt châu đi.

Nghĩ đến đây, lòng nó chợt trào dâng nỗi niềm cay đắng, cha mẹ chẳng để lại gì, Phổ Trí với nó là chút duyên tao ngộ, tuy chỉ gặp nhau một đêm, nhưng cũng đã như người thân, hạt châu xấu xí này là vật duy nhất Phổ Trí để lại cho nó.

Trương Tiểu Phàm giơ hạt châu lên giữa không trung soi ngắm, dưới ánh trăng rạng rỡ sáng trong, thấy màu sắc hạt châu nhợt đi một chút, thành ra màu tím nhạt, nửa như trong suốt, lờ mờ bên trong có một luồng khí xanh loãng xoáy tròn không ngừng, hình như nó có sức sống, chỉ chực phá vỏ mà ra. Duy có điều mỗi lần luồng khí chạm được gần đến nơi nào trên bề mặt, nơi ấy lại sáng lên một chữ 卍[1] nho nhỏ dồn nó quay lại.

Trương Tiểu Phàm ngắm mãi, rồi chợt thấy vui vui, lại nghĩ đây là vật duy nhất mà Phổ Trí để lại, nên thực tình không nỡ vứt bỏ. Nghĩ ngợi hồi lâu, rồi lại thấy trên cổ tuột xuống một sợi dây đỏ, đó là sợi chỉ cha mẹ buộc cho để giữ gìn trường mệnh bình an. Con nhà bình thường đều có thể đeo thẻ vàng khoá bạc, nhưng nhà nó nghèo, đành dùng sợi dây đỏ vậy.

Nó cầm sợi chỉ đỏ xuyên vào hạt châu buộc kỹ lại, đeo lên trước ngực áp sát da thấy lạnh buốt, nhưng nó vẫn cảm thấy một sự ấm áp. Nó cười một mình, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, quay gót bước vào phòng, lại đi ngủ tiếp.

Ngày đầu tiên của nó ở Thanh Vân môn đã kết thúc như thế đấy.

---

1. Đọc là Vạn; gốc từ chữ Phạn (Ấn Độ), biểu trưng của Phật giáo, chỉ tốt lành, hạnh phúc.

Chương 8
TRUYỀN NGHỆ

"Trương Tiểu Phàm!" Một tiếng gọi lớn, âm thanh ngọt ngào, nhưng chấn động tận màng nhĩ. Trương Tiểu Phàm tỉnh giấc, mở to mắt, chợt thấy một cái miệng há rộng, rồi hai hàng răng nhọn hoắt ghé sát lại trước mặt, nó sợ phát khiếp la lên: "Ối!"

"Ha ha ha..." một chuỗi cười từ đằng sau vọng lại.

Trương Tiểu Phàm mãi mới hoàn hồn, nhìn rõ: thì ra là một con chó vàng to tướng, cao đến thắt lưng người ta, lông vàng láng mướt, đang nằm trên giường của nó, đằng sau con chó là Điền Linh Nhi mặc bộ đồ đỏ bó sát, đang cười rũ rượi.

Trương Tiểu Phàm lén liếc con chó, thấy mình nó to thù lù, răng nhọn hoắt, cái lưỡi dài thè lè ra ngoài, bộ dạng rất hung ác. Trương Tiểu Phàm chưa từng nhìn thấy con chó to như vậy, nó hơi hoảng sợ; thấy Điền Linh Nhi tươi cười rạng rỡ, Trương Tiểu Phàm bèn lúng búng hỏi: "Sư tỷ, chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì ư?" Điền Linh Nhi đang cười nói, chợt nghiêm mặt, cau mày quát lớn: "Đã sáng rồi mà đệ còn hỏi ta chuyện gì? Dậy mau, ta và đệ đi lên núi chặt trúc."

Trương Tiểu Phàm ngây ra, lạ lùng hỏi: "Sư tỷ cũng phải đi à?"

Điền Linh Nhi hét: "Còn phải nói, đệ tử nhập môn ở chi phái chúng ta ba năm đầu đều phải lên núi chặt 'Hắc Tiết trúc', ta mười tuổi đã bắt đầu chặt, năm nay là năm cuối. Ê, đệ vẫn còn ì ra trên giường à?"

Trương Tiểu Phàm vội vâng lời, rón rén cẩn thận vòng qua con chó to, theo mé bên kia giường tụt xuống, hấp tấp mặc quần áo.

Điền Linh Nhi hét: "Đỡ này!" rồi tung một con dao chặt củi lại.

Trương Tiểu Phàm giơ hai tay bắt lấy, đó là một con dao chặt củi thông thường, khá nặng. Chuẩn bị xong xuôi, nó hỏi Điền Linh Nhi: "Sư tỷ, có phải gọi đại sư huynh cùng đi không?"

Điền Linh Nhi lườm nó một cái, bảo: "Đệ chưa nghe ta nói là riêng nhập môn đệ tử mới phải làm bài tập hả, bây giờ chỉ có ta và đệ đi chặt trúc thôi, đi nào!"

Nói rồi vẫy tay, Trương Tiểu Phàm còn chưa động đậy, đã thấy con chó vàng trên giường đột nhiên đứng phắt dậy, nhảy phốc xuống, ngoáy ngoáy cái đuôi, hướng về phía Trương Tiểu Phàm sủa mấy tiếng 'oẳng oẳng', nhe răng làm bộ hung ác, rồi phóng ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy quen quen, sực nhớ hôm qua lúc theo đại sư huynh quay về có nghe thấy hai tiếng chó sủa, xem ra chính là con chó vàng to này, nó thầm tự nhủ: "Thanh Vân môn thật là lợi hại, đến con chó cũng lớn hơn con chó ở thôn mình nhiều."

Nó theo Điền Linh Nhi rời khỏi phòng, trời còn tờ mờ chưa sáng tỏ, đi ra khỏi hành lang lượn khúc nhìn về phía hậu sơn, phía núi xa sương mờ mông lung bảng lảng.

Hai người và con chó đi ra hậu sơn Đại Trúc phong.

Hôm qua Trương Tiểu Phàm được Tống Đại Nhân vác lên đồi, thấy chẳng bao lâu là đến nơi, đường cũng dễ đi; chẳng dè hôm nay tự mình đi, mới đi được nửa đường, đã thấy độ dốc mỗi lúc một lớn, đường cũng xa hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Quay sang nhìn Điền Linh Nhi ở bên cạnh, hôm nay cô bé không dùng 'Hổ Phách Chu Lăng', nhưng vẫn bước đi nhẹ nhàng, thân hình nhỏ nhắn mặc bộ đồ đỏ lướt trên đường núi rất nhanh

nhẹn. Con chó to màu vàng kia thì khỏi phải bàn, nó chạy trước chạy sau, lúc thì tiến lên, lúc thì lùi lại, có lúc còn luồn vào vạt rừng bên đường chẳng biết để làm trò gì; lát sau, cây cỏ lao xao, lại thấy nó từ một chỗ khác chui ra, dáng vẻ rất hưng phấn hoạt bát.

Đi tiếp chừng nửa canh giờ, Trương Tiểu Phàm mệt nhoài, thở hồng hộc, hai chân đau mỏi, rã rời cả người.

Điền Linh Nhi đi trước, thấy bộ dạng nó như thế thì hừ một tiếng bảo: "Không ổn, dừng lại nghỉ tý vậy!"

Trương Tiểu Phàm vội gật đầu, ngồi xuống ra sức thở, con chó to màu vàng lúc ấy lại chẳng thấy đâu, không biết đã lủi vào xó xỉnh nào rồi.

Trương Tiểu Phàm thở một lúc mới dần dần điều hoà. Ngồi trên sơn đạo nhìn xuống dưới, thấy Đại Trúc phong vươn cao sừng sững, trông có vẻ cô ngạo bên cạnh những trái núi thấp quanh đó.

"Sư tỷ, đệ có một việc muốn hỏi, không biết là..."

Điền Linh Nhi nghe giọng nó có chút e dè bèn đưa mắt nhìn sang, cô bé rất là đắc ý, lơ đãng dùng tay sửa lại mớ tóc, nghiêm trang nói: "Đệ hỏi đi!"

"Tại sao chúng ta lại coi chặt trúc là bài tập? Đệ nghĩ bài tập phải là tu hành đạo pháp chứ?"

Điền Linh Nhi dẩu môi: "Đệ thì hiểu gì? Với người tu chân luyện đạo, sức khoẻ là quan trọng nhất. Mẹ ta nói nếu thể lực không tốt, thì dù có diệu pháp vô thượng cũng khó mà tu tập được. Thanh Vân môn chúng ta bắt nguồn từ Đạo giáo, rất coi trọng dưỡng sinh kiện thể, tu tập đạo pháp tới chỗ sâu xa, thì thể lực lại càng quan trọng. Ngay cả kỳ thuật tối cao của bản môn là Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết..."

Trương Tiểu Phàm chợt run bắn, mặt biến sắc.

Điền Linh Nhi lạ lùng hỏi: "Đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm hồi tâm, sắc mặt buồn vui bất định, lẩm bẩm nói: "Không, không có gì, đệ nghe cái tên này dài dòng, có

vẻ ghê gớm quá."

Điền Linh Nhi trợn mắt nhìn nó, bảo: "Đương nhiên là ghê gớm, đây chính là một trong những tuyệt kỹ trấn sơn của Thanh Vân môn chẳng mấy ai luyện được đâu. Nghe cha ta nói, thi triển chân quyết này, phải lấy chính thân mình để dẫn, rồi dùng binh khí thần diệu sắc bén dẫn dụ cửu thiên thần lôi, thiên uy thần lực, ai chống lại ắt tan xác, nó có uy lực tuyệt luân."

Trương Tiểu Phàm thở dài, nói: "Đúng thế.""

Điền Linh Nhi lại tiếp: "Đệ nghĩ mà xem, dù có chân quyết hộ thân, nhưng Thiên thần lôi có uy thế ghê gớm, người thường hễ đụng phải là tan ngay thành tro bụi, thì người thi triển thuật ấy cố nhiên đã tu hành cực thâm sâu; nếu thể trạng không tốt, chỉ e chốc lát chính mình bị Lôi thần vụt chết trước, còn nói gì đến đánh cho ai tan tác?" Cô bé liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, nói: "Vì vậy cha ta bảo đệ làm bài tập này chính là vì muốn điều tốt cho đệ, thế mà đệ còn có ý không bằng lòng."

Trương Tiểu Phàm giật thót, đứng phắt dậy vội nói: "Đâu có chuyện đó? Đệ hoàn toàn không dám có ý bất kính với sư phụ, và càng không có ý không bằng lòng. Đệ đã nghỉ đủ rồi, ta đi nào!"

Nói đoạn xách con dao chặt củi khoa chân bước thình thịch, đi lên núi, tốc độ đã nhanh hơn. Điền Linh Nhi nhìn theo, khẽ mỉm cười, rồi cũng đi lên theo.

Khó khăn lắm mới lên đến sườn đồi, Trương Tiểu Phàm nhịp thở đứt đoạn, thấy mé trước rừng trúc, chẳng biết con chó vàng đã phục sẵn đó từ khi nào, trông thấy hai đứa lên tới nơi, nó chõ mõm kêu "oẳng oẳng", cũng không nhổm dậy, lại ngoảnh đầu đi.

Trương Tiểu Phàm ngây người, nói: "Nhanh thật!"

"Đệ nói Đại Hoàng hả?" Điền Linh Nhi đi từ đằng sau lên, không đỏ mặt, không thở gấp, cất tiếng hỏi.

Trương Tiểu Phàm chỉ con chó to: "Nó tên là Đại Hoàng à?"

Điền Linh Nhi đáp: "Phải, đệ đừng coi thường nó, nó lợi hại lắm đấy!"

Trương Tiểu Phàm lẩm bẩm: "Đúng, nhìn nó to như thế là biết ít nhất cũng đã nuôi được cỡ hai chục năm."

Điền Linh Nhi xì một tiếng: "Đâu có!"

Trương Tiểu Phàm lạ lùng nói: "Chưa được hai chục năm à? Đại Hoàng chóng lớn thật!"

Lúc ấy Đại Hoàng ở đằng trước hướng về Trương Tiểu Phàm mà sủa dữ dội.

Điền Linh Nhi bảo: "Đâu phải ít năm như thế? Để ta tính xem nào, hình như lúc tứ sư huynh đến, đã có nó rồi, vậy là cỡ bảy mươi năm! à không, tam sư huynh nói lúc huynh ấy đến nó đã ở đây rồi, vậy thì phải đến chín mươi bảy năm!"Cô bé bỗng "À" một tiếng khiến Trương Tiểu Phàm giật mình vội hỏi: "Sao vậy?"

Điền Linh Nhi hớn hở nói: "Ta nhớ ra rồi: lúc nhỏ có lần mẹ ta cãi nhau với cha, nói rất căng, bảo là sẽ làm thịt con chó vàng mà cha nuôi từ bé, làm cha tức gần chết, Đại Hoàng cũng sợ đến nỗi mấy ngày liền không dám về nhà!"

Trương Tiểu Phàm tò mò hỏi: "Đại Hoàng không dám về nhà?"

Điền Linh Nhi đáp: "Đúng! Đại Hoàng sống đã rất nhiều rất nhiều năm, hiểu cả tính con người, biết mẹ ta rất ghê gớm, sợ bị rơi vào tay mẹ thật, bèn chuồn mất. Thế nào, ghê chưa?"

"Ghê!" Trương Tiểu Phàm nói rất thật lòng, cũng không biết là nói Đại Hoàng, hay là khâm phục thủ đoạn của sư nương. Nó lại nhìn kỹ con chó to ấy, ai ngờ Đại Hoàng chẳng thèm để ý, phì mũi một cái rõ to, quẫy đuôi, rồi nghiêng đầu, uể oải ngả mình ra mặt đất.

Cả hai đứa đã đi đến rừng trúc, Trương Tiểu Phàm nói với Điền Linh Nhi: "Sư tỷ! Lúc mới đến Thông Thiên phong, đệ còn nhìn thấy một con quái thú to hơn Đại Hoàng rất nhiều, nghe đại sư huynh gọi nó là 'Thuỷ Kỳ Lân'; Đại Hoàng có phải là linh thú giống như thế không?"

Điền Linh Nhi đi vào rừng trúc, lắc đầu đáp: "Không! Linh

Tôn là dị thú thời thượng cổ, là linh chủng hồng hoang, vượt xa Đại Hoàng, Đại Hoàng không thể sánh được."

Trong lúc nói chuyện, cô bé đã dẫn Trương Tiểu Phàm đi xuyên qua rừng, lát sau tới một nơi có khá nhiều cây trúc gầy, Hắc Tiết trúc nơi đây đều chỉ lớn bằng cỡ cổ tay, rất mảnh mai.

"Ở đây! Từ nay, trong vòng ba năm, mỗi ngày đệ chặt một cây là được rồi." Điền Linh Nhi nghiêm trang bảo.

"Nhỏ thế này mà chỉ chặt một cây thôi ư?" Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

Điền Linh Nhi hừ một tiếng, bảo: "Đệ chặt thử xem!"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, cầm con dao chặt củi tiến đến trước một cây trúc mảnh mai, nhìn một lượt, rồi vung dao chém vào. Chỉ nghe một tiếng đanh gọn vang lên, con dao như chém phải đá, bật lại mạnh đến nỗi bàn tay Trương Tiểu Phàm tê dại. Cây trúc gầy bị nó chặt nghiêng xéo về trước, rồi bật trở lại ngay, Trương Tiểu Phàm không kịp tránh bị cây trúc quật vào đầu đau điếng, để lại một vệt đỏ bầm.

"Ha ha..." Điền Linh Nhi ôm bụng cười, một lát sau mới nhăn mặt bảo: "Đệ cứ chặt đi! Ta phải đi làm bài tập của ta đây." Nói rồi vừa cười vừa quay mình bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm xoa xoa chỗ mặt bị quật đau, thấy trên thân trúc, nơi nó vừa chém, có một vệt trăng trắng, nó bất giác hít vào một hơi khí. Sáng hôm ấy Trương Tiểu Phàm đối mặt với cây Hắc Tiết trúc, dùng đủ cách chặt, chém, cưa, mài, đẽ, bẻ liền hai canh giờ, mặt trời đã lên cao, toàn thân mồ hôi đầm đìa, chân tay mỏi rã rời, cũng chỉ xẻ được một cái khe be bé chừng hai phân trên thân cây trúc.

Lúc ấy một giọng hát đưa tới, Điền Linh Nhi hát bài gì chẳng rõ, đang nhảy chân sáo quay trở lại, thấy bộ dạng bối rối của Trương Tiểu Phàm, lại nhìn cây Hắc Tiết trúc, cô lắc lắc đầu, vung con dao lên, có vẻ như định chặt.

Trương Tiểu Phàm vội hỏi: "Sư tỷ làm gì vậy?"

Điền Linh Nhi sốt ruột bảo: "Ta giúp đệ chặt mà!"

Trương Tiểu Phàm dứt khoát lắc đầu, thở mạnh: "Không cần! Đa tạ sư tỷ. Đây là bài tập của đệ, đệ sẽ tự hoàn thành."

Điền Linh Nhi hứ một tiếng, chỉ lên mặt trời, nói: "Đệ biết lúc này là lúc nào rồi không?"

Trương Tiểu Phàm tính tình cứng cỏi, nghiến răng đáp: "Dù phải chặt đến tối mịt cũng..."

"Đồ ngốc!" Điền Linh Nhi tay chống nạnh mắng luôn, Trương Tiểu Phàm kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ ngây ra mà nhìn sư tỷ.

Điền Linh Nhi uy phong lẫm liệt, hệt như phong độ của bà mẹ, tức giận nói: "Ngươi không xem thời gian, cũng không nghĩ gì đến người khác à? Định chặt đến tối, và cũng muốn ta cũng phải đợi ngươi đến tối hay sao? Nếu ngươi thật sự cương quyết như thế thì từ nay ngày ngày nên hết sức cố gắng nghĩ cách để trong hai canh giờ có thể làm xong bài tập, khỏi phải nói ra những lời vớ vẩn chặt đến tối gì gì đó..."

Nói xong, cô bé vung dao lên, dao xé không khí, 'phách phách phách phách' bốn tiếng, cây trúc theo tiếng rít đổ rạp, Tiểu Phàm đứng trơ mắt nhìn.

Điền Linh Nhi nhìn nó, lạnh lùng bảo: "Về thôi!" Rồi đi ra bìa rừng. Trương Tiểu Phàm vừa thẹn vừa ngượng, thầm hạ quyết tâm nhất định sẽ hết sức cố gắng để làm bài tập thật tốt.

Nó mệt mỏi về đến nơi ở trong Đại Trúc phong, lúc đó đã là chính ngọ, Điền Linh Nhi chẳng nói chẳng rằng đi vào hậu điện Thủ Tĩnh đường. Trương Tiểu Phàm nghệt ra, khó khăn lắm mới cất nổi bước chân về phía phòng riêng, đến lối vào hành lang uốn khúc thì gặp đại sư huynh Tống Đại Nhân đang đứng đó.

Tống Đại Nhân mỉm cười, nói: "Sao rồi? Tiểu sư đệ mệt lắm hả?"

Thấy nó còn nhỏ mà tính tình đã cứng cỏi như vậy, Tống Đại Nhân bật cười, rồi đưa nó về đến phòng, dặn: "Trong bếp thường có sẵn nước nóng, sau này hễ đệ về thì cứ vào lấy nước rửa ráy. Lát nữa ăn cơm rồi đệ cứ nghỉ ngơi một lúc; ta sẽ đến gọi đệ sau. Cơm xong chúng ta còn phải làm bài tập nữa!"

Trương Tiểu Phàm giật mình hỏi: "Chiều vẫn còn bài tập nữa ư?"

Tống Đại Nhân thấy nó phản ứng ngay như thế thì sững người một lát, rồi lập tức hiểu ra, cười bảo: "Ồ, ta nói nhầm. Chiều là lúc tu tập đạo pháp của đệ tử bản phái, từ hôm nay ta sẽ truyền thụ nhập môn đạo pháp cho đệ."

Trương Tiểu Phàm lúc này mới thở phào, vừa mừng vừa sợ, khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, những đạo pháp ấy rất lợi hại, có khó học không?"

Tống Đại Nhân mỉm cười: "Tu hành đến chỗ sâu xa, tất nhiên là lợi hại vô cùng. Còn có khó học hay không, thì phải tuỳ vào tư chất ngộ tính của từng người. Tư chất kém một chút cũng không sao, tối hôm qua đệ đã nghe sư phụ nói rồi: biển học vô bờ, siêng năng là thuyền! Chỉ cần chịu khó kiên trì chăm chỉ, chuyên cần tu tập, thì dù khó đến mấy cũng có thể luyện thành."

Trương Tiểu Phàm gật đầu thật mạnh.

Đến giờ cơm trưa hôm đó, Điền Bất Dịch hỏi qua về tình hình bài vở của Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi ngồi bên thêm mắm thêm muối kể xấu Trương Tiểu Phàm một thôi một hồi, đến nỗi cậu bé đỏ bừng mặt không dám ngẩng đầu lên.

Điền Bất Dịch nghe con gái kể, lắc đầu hoài, cuối cùng khẽ phẩy tay, nói gọn: "Ăn cơm."

Điền Bất Dịch chẳng buồn mắng Trương Tiểu Phàm, nhưng Trương Tiểu Phàm thì lại cảm thấy sư phụ rất quan tâm đến mình; mình làm việc chẳng ra gì mà sư phụ không hề trách mắng, rất độ lượng, đúng là một bậc ân sư hiếm thấy trên thế gian. Nó thấy thẹn với lòng, không dám nói năng gì nữa, thầm

tự thề rằng nhất định phải chuyên cần tu tập để đền ơn sư phụ.

Sau bữa cơm, Điền Bất Dịch lại theo cái lối đi chữ bát vốn có, khệnh khạng trở về Thủ Tĩnh đường. Các đệ tử khác vội đi đến Thái Cực Động, còn Tống Đại Nhân thì cùng Trương Tiểu Phàm về phòng, bảo: "Tiểu sư đệ! Đạo pháp bản phái rất trọng căn cơ, đệ mới nhập môn, ta trước tiên sẽ truyền cho đệ đạo thuật cơ sở, đệ nhớ kỹ rồi thì sau này phải tự tu luyện, có chỗ nào chưa rõ thì hỏi ta, hiểu chưa?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu lia lịa, cậu rất đỗi cảm động.

Tống Đại Nhân nét mặt trang trọng, nghiêm nghị nói: "Còn một chuyện nữa ta phải cảnh báo đệ: kỳ thuật bản môn tinh thâm thần diệu, tà ma yêu nhân lúc nào cũng rình mò. Đệ phải trịnh trọng thề sau khi học xong tuyệt đối không được truyền cho người ngoài, ngoại trừ đệ tử bản môn."

Trương Tiểu Phàm chợt thấy sững người, bâng khuâng, nhưng lập tức hiểu ra ngay. Nó ra kiên quyết, đáp: "Dạ. Có trời xanh chứng giám, đệ tử Trương Tiểu Phàm nếu tiết lộ bí mật đạo pháp mật đạo pháp của Thanh Vân môn, tất sẽ bị sét giáng đỉnh đầu, chết không có chỗ chôn."

Tống Đại Nhân mỉm cười gật đầu, bảo nó ngồi xuống trước bàn, rồi dạy cách nhập thiền, mặc tưởng, lại nói sơ qua cách vận hành kinh mạch và tinh khí, cuối cùng là truyền cho nó pháp môn tu hành tầng thứ nhất của 'Thái Cực Huyền Thanh Đạo'.

'Thái Cực Huyền Thanh Đạo' là căn bản của toàn bộ những diệu pháp kỳ thuật trong Thanh Vân môn, cũng chính là điều mà Thanh Vân Tử đã ngộ ra từ cuốn cổ thư kia hai ngàn năm về trước, trải qua quá trình tinh nghiên của các tông sư Thanh Vân môn, cho đến nay, đã trở thành một đạo pháp vô thượng, tranh đoạt được với cả thiên địa tạo hóa.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo gồm ba cảnh giới Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh. Đệ tử Thanh Vân môn kể cả những người thông minh tài trí, suốt đời cũng không đột phá được

Ngọc Thanh cảnh; mặc dù vậy, tu hành được đến tầng cao nhất của Ngọc Thanh cảnh cũng đã là một việc hiếm thấy xưa nay.

Người trong Thanh Vân môn đông đến gần một nghìn, nhưng người có thể đột phá được Ngọc Thanh cảnh để tiến lên Thượng Thanh cảnh giới, ngoài chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân ra, chỉ có chừng hơn mười người nữa. Nhưng chỉ với mười mấy người này, Thanh Vân môn đã được liệt vào hàng những môn phái có thực lực mạnh nhất thâm ảo nhất trong giới tu chân ngày nay. Còn về Thái Thanh cảnh giới vô thượng trong truyền thuyết, nghe nói mới chỉ có Thanh Diệp tổ sư - bậc kỳ tài hiếm có trên nhân gian năm xưa là tu được đến nơi.

Chương 9

PHẬT VÀ ĐẠO

Lần đầu làm thầy, thấy Trương Tiểu Phàm hai tay chống má chăm chú lắng nghe, Tống Đại Nhân rất phấn khởi, ăn nói rất đĩnh đạc.

"Quá trình tu luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo là từ dễ tới khó, phần lớn mọi người ngay năm đầu tiên đều có thể tựu thành tầng thứ nhất của Ngọc Thanh cảnh, nhưng sau đó bắt đầu đụng phải những chỗ thâm thuý khó hiểu; với tầng thứ hai, người bình thường phải tu mất năm năm; tầng thứ ba lại càng một trời một vực, người nào tư chất hơi kém thì cả đời sẽ dừng mãi ở chỗ này, người khá hơn một chút, tu đến năm sáu mươi năm cũng không phải là chuyện lạ."

Trương Tiểu Phàm nghe mà há hốc miệng, Tống Đại Nhân mỉm cười, lại giảng tiếp.

Pháp môn tu hành chủ yếu của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, đến tầng thứ ba là hầu như truyền thụ hết, từ đó trở đi phần nhiều phải dựa vào sự tự tu và tư chất của bản thân; sư trưởng trình độ cao thâm có thể gợi mở chút ít, nhưng cũng chỉ là về mặt kinh nghiệm, để đệ tử tránh rẽ theo đường vòng mà thôi. Đương nhiên, cái gọi là 'đường vòng' ở đây phải tính bằng đơn vị thời gian là trăm năm.

Trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tu luyện đến tầng thứ tư

của Ngọc Thanh cảnh là tựu được căn bản của mọi pháp thuật, có thể bắt đầu đồng thời tu tập những kỳ thuật diệu pháp khác và rèn tập pháp bảo của chính mình. Thuyết về pháp bảo mật khí vốn có nguồn gốc lâu đời, trong thần thoại truyền thuyết, các vị thần linh trên trời hầu hết đều có thần khí riêng, có uy lực tuyệt luân. Còn trong nhân gian, những người tu chân luyện đạo dùng nó để bước đầu chế ngự thiên địa tạo hoá, uy lực cũng rất đáng kể; nhỏ thì có thể di chuyển trên không, cưỡi gió đạp chớp, lớn thì có thể làm trời rung đất chuyển, phá núi ngăn sông.

Chất liệu để luyện bảo bối cũng lắm màu nhiều vẻ, thiên kỳ bách quái, nhưng có điều này: chất liệu sẽ quyết định uy lực của bảo bối sau khi luyện thành; nếu lấy sắt thường để thi triển 'Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết', thì chưa kịp tấn công kẻ địch, kiếm và chủ nhân đã biến thành tro bụi.

Đối với môn hạ Thanh Vân, nhớ chuyện xưa Thanh Diệp tổ sư lấy được cổ kiếm 'Tru Tiên' trong 'Huyễn Nguyệt động phủ' rồi cùng nó tung hoành khắp nơi, thiên hạ hầu như không có địch thủ, bọn hậu bối ngưỡng mộ điều này, quá nửa đều tu luyện tiên kiếm; cả ngàn năm sau đó các thế hệ kiếm hiệp vẫn không ngừng xuất hiện - dường như đó là quy tắc bất thành văn của Thanh Vân môn. Cho nên có đổi tên thành Thanh Vân kiếm phái thì cũng không phải là không ổn.

Nói tới đây, lại phải nhắc một chút về thủ toạ Đại Trúc phong là Điền Bất Dịch. Lão vốn luyện kiếm, pháp khí hộ thân 'Xích Diễm' cũng là một trong các danh kiếm của Thanh Vân môn, nhưng chẳng hiểu sao lão không hề có ý khuyến khích bọn đệ tử tu luyện tiên kiếm. Không chỉ có vậy, lão còn thường xuyên 'xúi giục' mọi người tập các loại pháp bảo khác, khiến dư luận trong Thanh Vân môn ít nhiều dị nghị; nhưng một là chẳng có quy định nào nói rằng không thể, hai là đệ tử của Điền Bất Dịch tư chất tầm thường, số lượng cũng ít, nên mọi người cứ để mặc lão.

Trong các đệ tử Đại Trúc phong, đại sư huynh Tống Đại

Nhân tu hành sâu sắc nhất, đã luyện tới tầng thứ năm của Ngọc Thanh cảnh trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, sát ngay sau là lão tứ Hà Đại Trí, luyện tới tầng thứ tư. Tuy thời gian y nhập môn ngắn hơn Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ, nhưng trong số các đệ tử ở đây y thuộc hạng thông minh nhất, vì vậy tuy đi sau mà lại tiến trước.

Trong khi đó lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ, lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư, đều đang chật vật ở tầng thứ ba Ngọc Thanh cảnh. Còn tiểu sư muội Điền Linh Nhi thì thông tuệ hơn người, từ nhỏ đã được cha mẹ hết lòng dạy bảo, tuy mười tuổi mới bắt đầu bài tập chặt trúc, nhưng tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã khá nhiều năm. Người còn nhỏ, nhưng năm mười ba tuổi đã luyện tới tầng thứ tư Ngọc Thanh cảnh, có thể sử dụng pháp bảo; cô bé là một trong những thần đồng sớm nổi tiếng ở Thanh Vân môn, rất được cha mẹ và các vị sư huynh yêu chiều, quan tâm thương mến. Tô Như cũng đã đem dải 'Hổ Phách Chu Lăng' trứ danh của mình tặng cho con gái làm pháp bảo phòng thân.

"Sư tỷ thật là giỏi!" Nghe tới đây Trương Tiểu Phàm bỗng trầm trồ.

Tống Đại Nhân mỉm cười: "Đúng! Tiểu sư muội rất thông minh, có năng khiếu trời cho về tu chân; sư phụ sư nương truyền thụ điều gì, sư muội vừa nghe là nhớ liền, tư chất hơn hẳn các sư huynh. Hiện nay chỉ vì thời gian tu đạo còn ngắn, chưa đủ độ chín; sau này có thêm thời gian, thành tựu của sư muội nhất định sẽ không thể tưởng tượng được, sẽ vượt xa các đàn anh. Chi phái Đại Trúc phong có thể phát triển rực rỡ hay không là nhờ ở sư muội."

Nói đoạn, ánh mắt y sáng tia hi vọng, rõ ràng là y rất yêu mến tiểu sư muội kiều mị dễ thương này.

Tiếp theo, Tống Đại Nhân lại chỉ cho Trương Tiểu Phàm những điểm điểm cần chú ý trong quá trình tu hành, sau đó

nghiêm nghị dặn: "Cuối cùng, có một chuyện ta nhất định phải nói cho tiểu sư đệ hay: Việc tu hành của bản môn, quý ở chỗ tuần tự nhi tiến, đi bước nào chắc bước đó. Nếu tham lam muốn vượt nhanh, chỉ e lòng tham chưa được thỏa mãn, thì đã phát sinh đại hoạ. Thành công hay thất bại là do số mệnh, khỏi cần phải gượng cầu. Bọn yêu ma ngoại đạo, dị đoan tà thuật, khi ham muốn không được đáp ứng thì đều muốn tốc thành, rốt cuộc quá nửa là bị trời phạt, rất bi thảm. Đệ phải cẩn thận đấy."

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội đáp: "Thưa đại sư huynh, đệ hiểu rồi."

Tống Đại Nhân gật đầu, đứng dậy nói: "Tạm như vậy đã! Thái Cực động ở phía hậu sơn, chỉ có đệ tử đã tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo từ ba tầng trở lên mới được bước vào. Cho nên đệ hãy tạm ở phòng riêng mà luyện. Chỗ này cũng rất thanh tịnh, sư phụ sư nương ít khi lại, đệ hãy cố gắng !"

Trương Tiểu Phàm đứng dậy đáp: "Đa tạ đại sư huynh."

Tống Đại Nhân nhe răng cười, vỗ vỗ đầu nó, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm tiễn Tống Đại Nhân xong, trở vào trong phòng, đóng cửa lại, lòng mừng không nói hết; mọi nỗi mệt nhọc lúc chặt trúc hồi sáng chẳng biết đã tan biến đi đằng nào.

Nó thở hít thật sâu, rồi tĩnh tâm, chầm chậm leo lên giường, ngồi đúng tư thế nhập thiền mà Tống Đại Nhân vừa dạy, nhắm nghiền hai mắt, nhẩm lại một lượt từ đầu đến cuối nội dung tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo mà Tống Đại Nhân vừa truyền thụ. Đang lúc định theo đó tu tập, bỗng nó chợt nhớ ra điều gì, mở bừng hai mắt, kêu thất thanh: "Không phải!"

Những gì mà Tống Đại Nhân vừa dạy cho nó là pháp môn tu tập căn bản thô sơ nhất trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, công dụng chỉ nằm ở hai chữ: luyện khí. Người tu tập phải tĩnh toạ, giải tỏa mọi ràng buộc và phiền não trong tâm, dẫn linh khí

của trời đất vào lưu chuyển vòng tròn trong người, hòa nhập cùng nhịp thở của thiên địa, tiến tới cảm ngộ được thiên địa tạo hoá. Nếu có thể dẫn linh khí liên thông ba mươi sáu vòng tuần hoàn, thì kinh mạch trong mình sẽ vững vàng, có thể tu luyện lên cảnh giới cao hơn.

Pháp môn tu luyện này đã trải qua mấy ngàn năm được Đạo giáo tu chỉnh, tuyệt không có điểm nào sai sót đáng ngờ, nhưng giờ đây cõi lòng Trương Tiểu Phàm như có phong ba bão táp vần vũ không ngừng. Tất cả chỉ là vì những gì hôm nay nó nghe thấy trái ngược hoàn toàn với bộ khẩu quyết và phương thức tu hành mà Phổ Trí hoà thượng đã giảng cho nó hôm đó.

Trong cái đêm trước khi xảy ra thảm án ở thôn Thảo Miếu, lúc truyền khẩu quyết cho nó, Phổ Trí đã dặn nó rõ ràng rằng, tu chân luyện khí nhất thiết phải tách hẳn mình khỏi mối liên hệ với ngoại giới, để ngộ ra tự tính, đó gọi là: các pháp đều không có hình tướng, chẳng sinh chẳng diệt, chẳng nhơ chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt. Cho nên trong cái không, không có sắc, không thụ-tưởng-hành-thức. Không có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân ý. Không có sắc, thanh, hương vị, xúc. Không có nhãn giới và không có ý thức giới. Không có vô minh, cũng không có hết vô minh. Không có già chết, mà cũng không có hết già chết. Không có khổ, tập, diệt, đạo. Không có trí cũng không có đắc, vì không có sở đắc. (Trích từ "Bát Nhã Tâm Kinh[1]")

Cái đạo lý thâm thuý khô khan này, Trương Tiểu Phàm tạm

1. Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh (tiếng Phạn gọi là *Prajnaparamitahridaya Sutra)* cũng gọi là Bát Nhã Tâm Kinh, hay Tâm Kinh; chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiền tông. Nguyên văn trích kinh: chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm, thị cố không trung vô sắc, vô thọ tưởng hành thức, vô nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân ý; vô sắc, thanh, hương, vị, xúc pháp; vô nhãn giới, nãi chí vô ý-thức-giới, vô vô-minh, diệc vô vô-minh tận, nãi chí vô lão tử, diệc vô lão-tử tận; vô khổ tập diệt đạo; vô trí diệc vô đắc.

chưa thể lý giải cho minh bạch, nhưng nó nhận thấy rõ là hai loại pháp môn tu tập này căn bản hoàn toàn khác nhau, Trương Tiểu Phàm lòng rối như tơ vò, không biết nên thế nào mới phải.

Thực ra Trương Tiểu Phàm không hề biết Thái Cực Huyền Thanh Đạo cố nhiên là diệu pháp vô thượng của Đạo gia, nhưng bộ khẩu quyết mà Phổ Trí dồn bao nhiêu ước nguyện to lớn, ký thác kỳ vọng cả một đời để truyền cho nó lại cũng là pháp đạo chí cao của Phật môn, gọi là Đại Phạm Bát Nhã.

Nói đến hai loại đại pháp, hai cách tu tập hoàn toàn khác nhau này, phải bắt đầu từ căn nguyên.

Phật môn và Đạo gia đều có lịch sử lâu đời, nhưng không hề quan hệ với nhau, thuật tu luyện đều khởi nguồn từ trào lưu tư tưởng của mỗi bên. Ví dụ tôn chỉ của Đạo gia nằm ở một chữ 'Đạo', diễn tả ra là: đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật có âm cũng có dương, trung khí điều hoà (Trích chương 5 Đức Kinh-"Đạo Đức Kinh"). Đạo giáo khởi nguồn từ tư tưởng Đạo gia, đến ba cảnh giới quan trọng của Thái Cực Huyền Thanh Đạo cũng là lấy từ 'Tam Thanh' gồm Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn trong thần thoại Đạo gia. Tu chân của Đạo giáo chú trọng cùng nhịp thở với thiên địa, cơ thể hoà đồng với thiên nhiên, dùng thân mình để chế ngự thiên nhiên tạo hoá, biến ra đại uy lực.

Tôn chỉ của Phật môn lại nằm ở chỗ "Bởi không nơi cư ngụ nên vạn sự nảy sinh ở tâm, muôn vạn pháp đều không xa rời tự tính." Lại nói: Tự tính vốn thanh tịnh, vốn không có đặc tính sinh hay diệt; tự tính, vốn đã hoàn thiện,không dao động ngả nghiêng, có thể sinh vạn pháp! (Chú thích: trích từ "Đàn Kinh, Hành Do Phẩm Đệ Nhất"). Tu chân của Phật gia chú trọng đến tự thân lĩnh hội, nhận ra ngũ uẩn[1] chính là đạo lý "có thể lấy

1. Ngũ uẩn: sắc, thụ, tưởng, hành, thức.

bát nhã mà độ ra vạn ức trí tuệ".

Tư tưởng Đạo và Phật khác hẳn, pháp môn tu tập tất nhiên cũng đi theo hướng ngược lại, có điều mấy nghìn năm nay nhà nào cũng giữ bí mật riêng không để cho người ngoài biết. Lúc này tiểu đệ tử Trương Tiểu Phàm trên Đại Trúc phong của Thanh Vân môn đầu óc đang rối tinh rối mù bởi điều ấy.

"Rốt cục thế nào là đúng đây?"

Trương Tiểu Phàm xuống khỏi giường, đi đi lại lại trong phòng, nó thấy trong đầu ong ong, nghĩ ngợi lung tung, lại không dám hỏi ai, cuối cùng đành thẫn thờ ngồi ở mép giường thở dài, im lặng.

Nó vốn chẳng thông minh, là con nhà nông, tuổi lại còn nhỏ, không có hiểu biết quyết đoán; những việc lớn như thế này nó nghĩ tới nghĩ lui, mất bao nhiêu thời gian vẫn không hiểu nổi tại sao lại thế. Cuối cùng, Trương Tiểu Phàm tự nhủ: "Thôi, đằng nào lúc đầu Phổ Trí sư phụ cũng chẳng nhắc gì đến tình huống này, ta luyện cả hai thứ vậy, cũng thế cả." Không nghĩ ngợi nhiều nữa, Trương Tiểu Phàm bỗng thấy thoải mái, lại trèo lên giường, nhập thiền mặc tưởng, trước tiên luyện tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Nhưng, nghĩ thì thấy dễ, thực hành rồi mới thấy là hoàn toàn khác hẳn. Luyện khí theo Thái Cực Huyền Thanh Đạo phải khai mở hết thất khiếu và các lỗ chân lông trên cơ thể, dẫn linh khí của trời đất nhập vào mình vận hành theo kinh mạch, việc luyện tập này sẽ củng cố nguyên khí thân thể và kinh mạch; Đại Phạm Bát Nhã lại đòi hỏi phải nhập vào cảnh giới tịch diệt, phong bế ý tưởng và hành thức[1], để thân mình hoà vào với thế giới, tự mình ngộ ra mình, dùng thâm tâm chân nguyên để làm vững bản nguyên.

Hai pháp môn hoàn toàn tương phản, khiến Trương Tiểu

1. Hành thức: hành là tư duy, thức là ý thức

Phàm thấy rất khổ sở. Trong vòng ba tháng sau đó, ngoài việc mỗi ngày bất kể mưa gió lên núi chặt trúc, nó đều dụng tâm tu luyện hai bộ đại pháp môn này. Chỉ có điều nó luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo vừa mới được chút thành tựu, khổng khiếu toàn thân vừa mới khai mở, linh khí nhập thể, thì tiếp ngay sau, Đại Phạm Bát Nhã lại đóng mạnh tất cả các chỗ đó lại, nhập vào cõi tịch diệt, làm cho bao nhiêu nỗ lực lúc trước, hầu như đều đổ xuống sông xuống biển cả.

Sau ba tháng, bỗng một hôm Điền Bất Dịch nổi hứng, hỏi han tình hình tu đạo của Trương Tiểu Phàm, nào ngờ mỗi lần hỏi đáp, đều khiến lão tức gần chết. Cứ theo lẽ thường mà xét, người bình thường tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo với độ đơn giản của tầng thứ nhất, sau ba tháng đều phải có chút thành tựu, sơ bộ dẫn được linh khí phải có chút thành tựu, sơ bộ dẫn được linh khí trời đất nhập thể, vận hành được vài vòng huyệt đạo. Ai dè sự kém cỏi của Trương Tiểu Phàm thật hiếm có. Tu luyện đã ba tháng tròn, mà ngay khổng khiếu toàn thân cũng không thể khống chế như ý, dẫn linh khí nhập thể thì gượng gạo, nói gì đến việc vận hành vài vòng huyệt đạo?

Điền Bất Dịch mở to mắt, giận dữ nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Phàm, các đệ tử bên cạnh đều có vẻ thông cảm nhưng không dám nói gì, Tống Đại Nhân vốn cũng muốn nói đỡ Trương Tiểu Phàm một hai câu, nhưng thấy sư đệ do mình dạy dỗ lại luyện tập đến nỗi như thế này, Tống Đại Nhân bẽ bàng không dám mở miệng; còn Điền Linh Nhi thì cười hi hi đứng cạnh xem chơi.

Trương Tiểu Phàm quá hổ thẹn, quỳ xuống trước Điền Bất Dịch, chẳng biết trốn đi đâu nữa. Nó nghĩ rằng dù sư phụ trách mắng thế nào, cũng đều là phải. Ai ngờ đợi mãi một lúc lâu, sư huynh xung quanh không hé một tiếng, mà Điền Bất Dịch cũng chẳng thốt lời nào, nó lấy làm lạ, len lét nhìn lên, thì thấy sắc mặt giận dữ của Điền Bất Dịch không biết từ lúc nào đã tràn

đầy vẻ thất vọng, thật đúng với câu nói: Không gì ngao ngán bằng trái tim đã chết!

Điền Bất Dịch phất tay áo đứng dậy, lắc đầu, rồi di chuyển cái thân hình béo lùn đi về phía hậu điện, chẳng nói chẳng rằng. Các đệ tử nhìn nhau, chẳng hiểu thế là thế nào nữa.

Tống Đại Nhân ở với Điền Bất Dịch lâu nhất, ngầm đoán biết được những suy nghĩ của lão, hiểu rằng sư phụ đã chối bỏ tiểu sư đệ này. Ba tháng nay, Trương Tiểu Phàm ngoài việc tu hành và làm bài tập, những lúc rỗi rãi thì ríu rít vui vẻ giúp đỡ người khác, tính tình rất thật thà, ai ai cũng quý. Sống trong núi tịch mịch, Điền Linh Nhi vốn cao ngạo tùy tiện, bỗng có được một người bạn xấp xỉ tuổi mình để chơi, tuy ngoài mặt luôn chỉ trích quát mắng, nhưng thực ra cô bé cũng có phần mến nó.

Tống Đại Nhân cau mày, đi lên đỡ Trương Tiểu Phàm dậy, nói: "Tiểu sư đệ, sư phụ chỉ là giận dữ một lúc thôi, không sao đâu. Chỉ cần đệ tu tập chăm chỉ hơn, sớm muộn gì cũng sẽ có lúc sư phụ chấp nhận."

Trương Tiểu Phàm hổ thẹn, gật đầu lia lịa, từ đó nó càng ra sức cố gắng.

Hằng ngày từ sáng sớm nó cùng Điền Linh Nhi lên núi chặt trúc, đệ tử bình thường tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo sau ba tháng đã có thể chặt gãy được Hắc Tiết trúc, Trương Tiểu Phàm thì đến hơn nửa năm mới chặt được cây trúc đầu tiên. Có điều mỗi ngày bất kể mưa gió, nhờ rèn luyện mà nó trở nên khoẻ mạnh, ít nhất lên núi cũng không đến nỗi thở hồng hộc như trâu nữa.

Từ sau lần đó, Điền Bất Dịch chẳng nghe chẳng hỏi gì đến Trương Tiểu Phàm nữa, Tống Đại Nhân ban đầu còn xem xét tình hình tập của nó, nhưng sau bao lâu trôi qua, tiến bộ của Trương Tiểu Phàm vẫn chậm đến không thể nào chậm hơn nữa, cuối cùng Tống Đại Nhân cũng chán nản, không buồn hỏi đến.

Trương Tiểu Phàm thì chẳng để ý đến chuyện đó, biết mình tư chất không tốt, tuy đôi lúc cũng nghĩ rằng có lẽ hai pháp môn này không thể nào cùng song hành tu luyện đến nơi đến chốn được, nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện này, nó đều nhớ lại khuôn mặt và giọng nói của Phổ Trí hoà thượng, lòng lại chợt bừng bừng, bèn kiên trì học tiếp. Tuy luyện tập theo kiểu này gian nan vô cùng, nhưng tính nó cứng cỏi quật cường, vẫn không hề buông xuôi. Nơi nó ở vắng vẻ yên tĩnh, ban ngày tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo, đêm xuống lại luyện Đại Phạm Bát Nhã, thời gian thấm thoắt trôi đi, chẳng mấy chốc đã ba năm.

Chính vào khoảng thời gian này, Trương Tiểu Phàm cũng lập được một kỷ lục tồi tệ nhất trong Thanh Vân môn kể từ thời khai sáng: nó đã dùng đủ ba năm, tức là dùng gấp ba số thời gian cho một người bình thường, mới hoàn thành tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tức là có thể tuỳ ý khống chế khổng khiếu toàn thân, dẫn linh khí trời đất nhập thể vận hành ba mươi sáu vòng. Nhưng điều mà mọi người không biết là đồng thời trong việc rèn tập Đại Phạm Bát Nhã, nó cũng đã mấp mé ở ngưỡng cửa khống chế nội khí, tạo được một căn cơ vững chắc.

Một buổi tối lúc ăn cơm, khi Trương Tiểu Phàm rụt rè thông báo với mọi người chuyện này, tất cả đệ tử của Đại Trúc phong đều há hốc miệng, như nhìn thấy một cây sắt ngàn năm nay bỗng nở hoa, tiếp đó mọi người phá ra cười rõ to, Tống Đại Nhân thì bế lấy Trương Tiểu Phàm giờ đã lớn - tung lên không trung liên tiếp mấy lần, rất là vui sướng.

Nhưng Điền Bất Dịch ngồi đầu bàn chỉ lạnh lùng nhìn, hừ một tiếng, rồi khẽ mắng: "Đầu đất!"

Sau ba năm đó Trương Tiểu Phàm nay đã mười bốn tuổi, vì ngày ngày đều đi chặt trúc nên thân hình rất khoẻ mạnh, tuy ít hơn sư tỷ Điền Linh Nhi hai tuổi, nhưng lại cao hơn đến một

cái đầu. Điền Linh Nhi thì từ một cô gái nhỏ mười ba tuổi, đã lớn lên thành một thiếu nữ mười sáu, dung mạo thêm diễm lệ, lúc nói cười trông vẻ càng thanh tú.

Điền Linh Nhi xưa nay đều cảm thấy sáu vị sư huynh lớn hơn mình nhiều, lại già dặn thiếu sức sống, nên thường thích ở cùng với gã sư đệ ngớ ngẩn ngốc nghếch; ba năm qua, tình cảm thân mật vô cùng. Xưa nay lúc nào Điền Linh Nhi cũng chiếm thế thượng phong, Trương Tiểu Phàm cảm thấy sư tỷ quả thật hơn mình quá nhiều, tuy ngày thường hay đùa nghịch chọc phá, nhưng thi thoảng mình bị các sư huynh trêu ghẹo, sư tỷ lại là người đầu tiên đứng ra bênh vực, ủng hộ mình.

Sống trên núi tịch mịch, nhưng cũng thanh tịnh, Trương Tiểu Phàm đã hỏi Điền Bất Dịch và Tống Đại Nhân mấy lần về vụ thảm án thôn Thảo Miếu, nhưng chuyện đó đến nay chẳng thể tìm ra đầu mối, thời gian lâu dần, Trương Tiểu Phàm cũng dần dần bớt sốt ruột.

Sáng sớm hôm ấy, Trương Tiểu Phàm theo lệ thường cầm lấy con dao chặt củi, một thân một mình đi ra khỏi phòng, nhằm hướng hậu sơn mà bước. Điền Linh Nhi từ hai năm nay đã hoàn thành bài tập chặt trúc, không cần đi nữa, vì vậy Trương Tiểu Phàm thường lên núi một mình; lúc nào rỗi, Điền Linh Nhi cũng chạy theo chơi đùa với cậu.

Hôm nay Trương Tiểu Phàm chẳng thấy bóng Điền Linh Nhi đâu, nhưng cũng không mấy để ý, cứ thế đi lên núi; thêm một tháng nữa là có thể kết thúc bài tập chặt trúc. Bây giờ mỗi ngày Trương Tiểu Phàm đã chặt được hai cây Hắc Tiết trúc, nhưng vẫn còn kém xa Điền Linh Nhi. Hồi xưa Điền Linh Nhi đã kết thúc rất nhanh, một ngày có thể chặt đến mười mấy cây.

Một tháng trước, cuối cùng Trương Tiểu Phàm cũng đã tu xong tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, kế đó Tống Đại Nhân truyền thụ cho gã yếu quyết của tầng thứ hai. Gã tập được một tháng, tuy tầng thứ

hai thâm ảo hơn tầng thứ nhất nhiều, nhưng chẳng hiểu tại sao gã ngầm cảm thấy còn dễ dàng hơn. Chẳng hạn tầng thứ nhất cần khống chế khổng khiếu toàn thân, gã luyện đủ ba năm mới có được chút thành tựu, nhưng tầng thứ hai yêu cầu 'hoá khí vi tinh', tức là biến linh khí trời đất dẫn nhập vào cơ thể thành tinh khí trong kinh mạch. Theo như đại sư huynh nói, bài này khó hơn tầng thứ nhất hàng chục lần, nhưng Trương Tiểu Phàm lại thấy nhẹ nhàng vượt xa tưởng tượng.

Xét đến căn nguyên, chắc có liên quan với bộ 'Đại Phạm Bát Nhã', ba năm nay mỗi ngày gã đều tu tập Đại Phạm Bát Nhã không hề gián đoạn, vận hành nội khí cũng đã nắm khá vững; mà tinh khí thì thuộc nội khí, có căn bản ba năm rồi, nên Trương Tiểu Phàm tiến bộ cực nhanh.

Chỉ có điều gã không tin lắm vào bản thân, lúc đầu người xung quanh luyện mất một năm thì gã luyện mất ba năm, lần này chắc quá nửa là cảm giác sai rồi. Vì vậy gã cũng chẳng để ý nữa, có điều mỗi ngày vẫn theo đúng giờ giấc tu tập, xưa nay cũng chẳng có ai lai vãng làm phiền.

Chương 10
U CỐC [1]

Trương Tiểu Phàm lên núi, đến chỗ cánh rừng trúc quen thuộc bấy lâu, thấy màu xanh tươi tràn ngập, trùng trùng điệp điệp, gió núi đưa tới rừng trúc dập dờn như sóng xô, hết sức lộng lẫy, Trương Tiểu Phàm thấy rất thư thái.

Gã hít thật sâu luồng không khí trong lành, vận động thân thể một lát, rồi cầm con dao tiến vào rừng trúc. Chỗ gã đến lúc này không phải là chỗ bắt đầu bài tập ba năm về trước nữa, mà ở sâu tít trong rừng, nơi toàn trúc to; trúc cũng cứng rắn hơn nhiều.

Trong rừng, sương mờ sớm mai vờn nhẹ như sa mỏng, trên lá trúc xanh hai bên con đường nhỏ có những hạt móc đọng óng ánh, xinh đẹp long lanh.

Đi được một hồi, gã chìm vào trong biển màu xanh lục, Hắc Tiết trúc ở đây vươn cao sừng sững, lá cành rậm rạp xuyên thẳng lên trời, ánh sáng từ các khe kẽ rọi xuống, để lại từng mảng bóng sẫm trên mặt đất. Trương Tiểu Phàm nhìn trái nhìn phải, chọn một cây Hắc Tiết trúc lớn, ngắm một chút, rồi vung dao lên định chặt.

Bục! Bỗng một tiếng trầm đục vang lên, Trương Tiểu Phàm cảm thấy đầu đau nhói, thì ra là bị một vật đập đúng vào

1. Cốc: thung lũng; u cốc: thung lũng thâm u.

trán. Gã cúi xuống nhìn, dưới đất có một quả thông đang lăn lách tách. Khắp nơi đây đều là Hắc Tiết trúc, trúc non rất nhiều, nhưng tuyệt nhiên không có cây thông nào kia mà?

Nghĩ một lát, Trương Tiểu Phàm mỉm cười, rồi dòm khắp bốn phía, kêu lớn: "Sư tỷ? Sư tỷ phải không?"

Giọng gã vang vọng khắp rừng trúc rất lâu nhưng chẳng có ai đáp lời. Trương Tiểu Phàm biết sư tỷ vốn nghịch ngợm thích lừa người ta, đang định gọi thêm lượt nữa, bỗng nhiên đầu lại nhói lên, đau ơi là đau, thì ra lại bị một quả thông nữa ném trúng, phía trên đỉnh đầu vẳng xuống tiếng kêu lanh lảnh 'chí chí chí chí'.

Trương Tiểu Phàm nén đau ngẩng nhìn, thì thấy trên cây Hắc Tiết trúc có một con khỉ xám chẳng biết đã trèo lên từ khi nào, tay nó nắm mấy quả thông, đuôi vắt vào cành trúc, đang cười lảnh lót 'chí chí chí chí', bộ dạng hí hửng khi thấy kẻ khác gặp nạn.

Trương Tiểu Phàm ngây đờ người, ba năm nay gã chưa từng nhìn thấy con khỉ nào trong rừng, trên Đại Trúc phong hầu như toàn là trúc, mãi nơi hang động xa xôi phía bắc núi mới có một dải rừng hoang tùng bách, xem ra con khỉ này chính là sống ở đằng đó, hôm nay chẳng hiểu sao lại chạy lên đây.

Đại Trúc phong vươn thẳng và hiểm trở, tuy không cao chọc trời như Thông Thiên phong, nhưng cũng ngập vào biển mây; từ chân núi leo lên trên, hầu như không có lối, phần lớn đệ tử Thanh Vân môn đều phi thân mà lên.

Trương Tiểu Phàm tu tập còn thô, ngoài việc chặt trúc mỗi ngày ra, thường cũng nghe các sư huynh nói trong thâm cốc ở hậu sơn Đại Trúc phong, loài tùng bách dại mọc thành rừng, thâm u khó lường, ít người lai vãng. Năm xưa tổ sư của Đại Trúc phong cũng đã từng có người cưỡi kiếm đi vào thám thính thâm cốc, nhưng đó chỉ là rừng rậm nguyên thuỷ, chẳng có gì kỳ quái lạ lùng, thú dữ trùng độc tuy nhiều, nhưng cũng chẳng bao giờ ra

khỏi đó, vì vậy mấy năm lại đây tương đối bình an vô sự.

Gã đang nghĩ ngợi, chợt thấy con khỉ giơ tay lên, gã giật thót, vội vàng né mình tránh, quả nhiên lại là một trái thông nữa ném xuống, nếu không né kịp, e lại dính vạ.

Khỉ xám thấy gã né ra, bèn kêu lanh lảnh hai tiếng, nét mặt giận dữ, tựa hồ trách Trương Tiểu Phàm không nên né tránh như vậy.

Trương Tiểu Phàm xông tới con khỉ nhăn mặt trêu nó, rồi không thèm để ý đến nữa; cũng nghĩ rằng con khỉ này biết ném người ta cho vui cũng thật là ít thấy; đúng là súc sinh vô tri! Gã đi được vài bước, chợt nghe sau tai tiếng gió rít lên, tránh không kịp, rồi 'phụp' một tiếng, sau gáy lại bị quả thông cứng đập vào, lần này lực không nhẹ tý nào, Trương Tiểu Phàm thấy mắt tối sầm, gã kêu lên.

Chỉ thấy con khỉ đó ngồi trên cành trúc vỗ tay cười to, lắc la lắc lư, rõ là vui ra mặt. Trương Tiểu Phàm nổi giận xông lại lay cây trúc thật mạnh, cây Hắc Tiết trúc to bị gã lay rùng rùng nghiêng trái ngả phải, nhưng con khỉ xám chỉ dùng đuôi quấn vào cành trúc, đu đưa người theo nhịp gã lay chẳng tỏ vẻ sợ hãi, lại còn cười 'chí chí chí' không ngừng.

Trương Tiểu Phàm thấy không làm gì được con khỉ, càng thêm tức giận, rút dao ra chặt mạnh vào cây trúc. Con khỉ cũng chẳng sợ, cứ ở trên cây trúc nhìn gã với vẻ thú vị.

Trương Tiểu Phàm đầm đìa mồ hôi, khó khăn lắm mới chặt được bảy tám phần, đã thấy thành công trước mắt, chợt nghe trên cây tiếng kêu lanh lảnh liền ngẩng đầu nhìn, thì thấy con khỉ xám lắc đuôi, tung mình bay lên, rồi nhảy sang một cây Hắc Tiết trúc bên cạnh, sau đó 'phụp', lại ném một quả thông xuống.

Trương Tiểu Phàm tức quá, cũng không thèm bận tâm xem nó có nghe hiểu không, chỉ tay quát lớn: "Mày có giỏi thì xuống đây."

Khỉ xám gãi đầu ngoẹo cổ nghĩ một lúc lâu, áng chừng không hiểu cái gì là giỏi hay không giỏi, nên chỉ há mồm cười to, nhăn mặt trêu lại Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm bị nó hành cho tức gần chết, nhưng chẳng biết làm thế nào, ngày hôm ấy mãi mới làm xong bài tập, nhưng bị nó ném bảy tám phát vào đầu, đau không chịu nổi.

Trương Tiểu Phàm tức lắm, đùng đùng đi xuống núi, không đếm xỉa gì đến con khỉ nữa. Ai dè nó nghịch thành quen, mấy sáng liền đều đợi trong rừng, hễ thấy Tiểu Phàm đi đến chặt trúc là lấy quả thông chọi gã làm vui, rồi thích thú ngó bộ dạng nổi giận của gã.

Trước bữa cơm tối hôm ấy, Điền Linh Nhi kéo Trương Tiểu Phàm sang một bên, khe khẽ hỏi: "Tiểu Phàm! Đầu đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm mấy ngày liền bị con khỉ bắt nạt, đầu bị chọi đến nỗi chỗ thì xanh chỗ thì tím, đau không chịu nổi; chỉ có điều gã cảm thấy bị một con khỉ chọc ghẹo là chuyện rất mất mặt, nên chẳng nói với ai. Lúc này nghe sư tỷ hỏi, chần chừ một lát, rốt cục cũng kể hết ra.

Linh Nhi bĩu đôi môi hồng, không nhịn được cười, hai má hiện ra đôi lúm đồng tiền xinh xinh, xinh tươi quá đỗi. Trương Tiểu Phàm bị cô cười, lại giống như mọi khi, mặt gã ửng đỏ, cúi đầu nhìn xuống.

Điền Linh Nhi vỗ bồm bộp vào vai Trương Tiểu Phàm bảo: "Yên tâm đi! Tiểu sư đệ, mấy ngày nay mẹ ta muốn ta năng vào Thái Cực Động tu tập, chuẩn bị cho kỳ Thất Mạch Hội Võ hai năm tới, ai ngờ đã để cho đệ bị một con khỉ bắt nạt. Đừng lo, ngày mai ta đưa đệ lên núi, sẽ dạy cho nó một bài học."

Giọng của cô ra vẻ già dặn, lại có ý như là dỗ trẻ con, nhưng Trương Tiểu Phàm nghe đã quen, chỉ gượng cười không để ý nữa.

Sáng hôm sau, Điền Linh Nhi thức dậy rất sớm, cùng Trương Tiểu Phàm thẳng tiến lên hậu sơn.

Trong núi gió mát hiu hiu thổi tới, Điền Linh Nhi mặc bộ đồ

đỏ, y như bóng dáng buổi đầu cùng Trương Tiểu Phàm lên núi chặt trúc; cô thoăn thoắt bước đằng trước. Trương Tiểu Phàm theo sau, thấy người thiếu nữ xinh đẹp như một dải mây hồng phiêu phất thong dong trên núi, dường như thoảng một chút u hương nhè nhẹ đưa trong gió.

Trương Tiểu Phàm thấy bàng hoàng, chợt nảy sinh ước vọng là được đi mãi, đi mãi như thế này.

Trong lúc gã ngây người nghĩ ngợi, Điền Linh Nhi đã đi rõ xa, rồi ngoảnh đầu nhìn lại gọi lớn: "Tiểu Phàm! Sao đệ chậm chạp thế?"

Trương Tiểu Phàm giật mình bừng tỉnh, mặt chợt đỏ hồng, không dám nghĩ nhiều nữa, vội vàng rảo bước.

Hai người đến trước rừng trúc, Linh Nhi bảo Tiểu Phàm: "Đệ cứ vào trước, ta sẽ theo sau."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, xách dao đi vào, mới được vài bước, chợt nhớ ra là cần dặn dò Điền Linh Nhi phải cẩn thận, bèn ngoái lại nhìn, đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Gã ngẩn người, lòng trào lên một nỗi buồn nản mơ hồ, rồi khẽ lắc đầu, rũ bỏ những suy nghĩ vô vị, hướng về phía sâu trong rừng trúc cất bước. Đến nơi, thấy khắp rừng là một vùng tịch mịch. Trương Tiểu Phàm giương mắt ngó quanh nhưng không thấy con khỉ xám đâu cả. Gã lẩm bẩm: chắc con khỉ đó có linh tính, biết rằng hôm nay gã đưa trợ thủ đến nên không dám mò lại nữa.

Gã vừa nghĩ ngợi vừa ngó nghiêng khắp bốn xung quanh, nhưng không thấy tung tích con khỉ, hoài công vô ích, đành đi đến bên một cây Hắc Tiết trúc, chuẩn bị chặt.

'Chí chí chí chí', thình lình trên đỉnh đầu vang lên âm thanh lanh lảnh quen thuộc.

Trương Tiểu Phàm lập tức nhảy ra như một phản xạ rất quen, nhưng đã thấy đầu đau nhói, thì ra lại không kịp nữa, đã bị một quả thông ném trúng, đau ơi là đau. Trương Tiểu

Phàm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con khỉ đó treo ngược lên cành trúc như mọi khi, cười mãi không thôi.

Gã mừng rỡ, nhảy cẫng lên chỉ vào con khỉ cười lớn: "Ha ha, rốt cục mày cũng đến rồi!"

Gã nói không to, nhưng con khỉ lại giật mình, nghĩ là người này thường bị chọi luôn nhảy lên như đỉa phải vôi, lửa giận đùng đùng, sao hôm nay lại vui vẻ như thế; lẽ nào bị ta chọi mấy ngày, hắn đâm ra nghiện? Không được chọi không chịu nổi, bị chọi đau lại sướng hay sao?

Chính lúc đó trong rừng trúc một cái bóng đỏ bỗng xẹt đến, Điền Linh Nhi đạp trên 'Hổ Phách Chu Lăng' bay trên không lướt tới, nhanh như chớp giật, năm ngón tay vung ra tóm lấy con khỉ kia.

Ai ngờ con khỉ cực kỳ nhanh, vừa liếc thấy là phản ứng ngay, cái đuôi đang quấn lấy cành cây lập tức lỏng ra, cả thân mình buông rơi xuống. Điền Linh Nhi đã tính kỹ cách vây chụp khắp các phương vị trước sau trái phải, nào ngờ con khỉ tự thả rơi, cô chợt sững người, vồ trượt vào khoảng không.

Trương Tiểu Phàm ở dưới đất đang chuẩn bị hành động, thì lại thấy con khỉ nhẹ nhàng giơ cánh tay, níu lấy thân trúc bò lên, rồi dường như biết phía trên là cô gái áo đỏ lợi hại, nó chẳng chậm trễ, lập tức lắc lư nhảy từ cây trúc này sang cây khác rồi lại sang cây trúc khác nữa, có ý tìm cách đào tẩu.

Điền Linh Nhi sinh lòng hiếu thắng, từ trên cao hét vang: "Đuổi theo!" Cô vẫy tay trái, Hổ Phách Chu Lăng xé không khí mà tiến, Trương Tiểu Phàm dưới mặt đất sải bước chạy.

Nếu ở trên đất trống, với tốc độ của Hổ Phách Chu Lăng thì đếm chưa đến một là Điền Linh Nhi đã bắt được con khỉ xám, nhưng hôm nay lại là trong rừng trúc rậm rạp, thành ra gặp vô số chướng ngại. Con khỉ xám vô cùng thông minh, nó không chạy trốn theo đường thẳng, mà luồn trái quẹo phải trong khu rừng, vòng tới ngoặt lui, tháo chạy về phía trước. Điền Linh

Nhi vừa phải chú ý tung tích con khỉ, vừa phải đề phòng những cây Hắc Tiết trúc nhan nhản khắp nơi ào đến trước mặt, thật là phiền phức. Trương Tiểu Phàm thì chỉ có thể chạy dưới đất mà lo hão, không giúp được gì.

Hai người cùng một con khỉ đuổi nhau gấp gáp trong những tiếng 'chi chí' lanh lảnh của con khỉ xám, cũng chẳng biết là trải qua bao lâu; Trương Tiểu Phàm thở hồng hộc, đã thấy mệt nhừ, có lẽ cũng chạy đuổi đến rất xa rồi.

Rừng trúc xanh tươi trước mặt dường như trải dài khôn cùng khôn tận, hết lớp này đến lớp khác ào tới trước mặt. Trương Tiểu Phàm lưỡi khô miệng đắng, chợt thấy bóng con khỉ xám xẹt qua, rồi cứ tụt lại mãi. Gã mừng rỡ nhìn theo, lập tức lấy lại tinh thần, một luồng sức mạnh trào lên; nhưng Điền Linh Nhi phía trên cao chợt la lên: "Cẩn thận!"

Trước mặt Trương Tiểu Phàm bỗng hiện ra một vách đá dựng đứng. Gã vội vàng thu bước, mất đà ngã bổ chửng. Định thần lại được, gã thấy dưới vách đá là một thâm cốc, tít xa trong đó là sương dày mù mịt, chẳng nhìn rõ gì cả, trên sườn vách gần đó không còn Hắc Tiết trúc nữa, mà là các loại cây hoang dại, phần lớn là tùng bách. Thì ra họ đã vô tình đuổi tới u cốc xa mãi phía sau núi.

Trương Tiểu Phàm trông thấy con khỉ xám rơi xuống dưới, giữa không trung lại giở ngón cũ ra: nắm vào các cành cây, nhún mình rồi theo đà nhảy xuống, tháo chạy về phía trước.

Gã đang băn khoăn, chợt nghe tiếng gọi xé màn không khí vẳng tới, ngẩng đầu nhìn thì thấy Điền Linh Nhi tà áo đỏ phơ phất đang lướt trên không, chìa cánh tay ngọc về phía gã: "Lên đây nào!"

Trương Tiểu Phàm không kịp suy nghĩ nhiều, giơ tay ra nắm lấy tay Điền Linh Nhi, Linh Nhi mạnh tay kéo gã lên dải lụa đỏ; 'Hổ Phách Chu Lăng' hơi võng xuống một chút, nhưng trở lại ngay nguyên trạng.

Trương Tiểu Phàm lần đầu được trải nghiệm này, gã luống ca luống cuống; Điền Linh Nhi gạt gã lại đằng sau, quát: "Ôm lấy eo lưng ta, mau lên!"

Trương Tiểu Phàm làm theo, Điền Linh Nhi vội thúc tấm lụa bay, ánh đỏ lướt đi, hai người ngự trên 'Hổ Phách Chu Lăng' nhào thẳng xuống thâm cốc, đuổi theo bóng con khỉ xám kia.

Gió rít bên tai, Trương Tiểu Phàm chỉ nghe tiếng vù vù, hai mắt nhắm nghiền. Dưới chân gã, 'Hổ Phách Chu Lăng' tựa như mềm mà không phải mềm, chỉ sợ lỡ sảy chân sẽ bị rớt ra ngoài, khiến gã rất thấp thỏm. Gã thấy rất sợ, bất giác ôm Điền Linh Nhi chặt thêm, chỉ thấy tà áo hồng như mây, phiêu phất trước mắt, bóng hình sư tỷ tựa như tiên nữ trên chín tầng trời cao, thanh tú vô song; lại thêm làn u hương nhè nhẹ phả vào khứu giác, lòng gã tràn ngập niềm vui sướng, mong sao cảnh tượng này đừng trôi đi mất.

Điền Linh Nhi hơi đâu tưởng tượng đến những suy nghĩ kỳ cục của thằng bé đằng sau lưng, tâm trí cô đều hướng về con khỉ xám đang ở trước mặt. Cô thường ngày được cha mẹ và các vị sư huynh yêu thương khen ngợi, tính tình rất cao ngạo, hôm nay đuổi không kịp một con khỉ, thì sao cô có thể chịu đựng nổi!

Thế là trong thâm cốc, giữa bạt ngàn cây, chỉ thấy bóng con khỉ xám đằng trước, bóng đỏ theo sát sau, quành tới quẹo lui, bay chạy vùn vụt.

Cứ thế chừng nửa canh giờ nữa, con khỉ xám đó chẳng biết là thứ dị chủng gì, hoàn toàn không tỏ ra mỏi mệt, vẫn chạy nhanh như cũ. Điền Linh Nhi thì đuổi bắt suốt quãng đường dài như vậy, đã dần quen với cách chạy xuyên qua rừng, thành ra càng đuổi càng thấy gần tới nơi.

Con khỉ chạy một mạch về phía sâu trong u cốc, Trương Tiểu Phàm từ sau lưng Điền Linh Nhi ngó lên, nom thấy cây cối trước mặt dần dần thưa đi, ánh sáng rọi vào, thấp thoáng thấy đằng trước có một dải đất trống, tựa hồ có tiếng nước chảy. Lúc

này tiếng kêu lanh lảnh của con khỉ xám càng thêm gấp gáp, tựa như bất ngờ vì hai người này đuổi cả ngày trời mà không bỏ cuộc, nhưng nó chẳng có cách nào khác, đành cố sống cố chết tháo chạy.

Chẳng bao lâu, trước mặt bỗng sáng lên, quả nhiên có một vùng đất trống bao la, mặt đất đầy đá vụn, ở giữa có một cái đầm nhỏ biêng biếc sóng gợn dập dềnh, và dòng nước chảy về phía tây. Con khỉ xám lăng mình đến đây, tỏ ra lúng túng, nhưng sau lưng tiếng gió rít thoắt đã đến gần, nó bất đắc dĩ phải nhảy xuống đất, chạy về đằng trước. Nhưng không hiểu tại sao, bước chân nó bỗng dưng chậm rì, chẳng như chạy trốn mà cứ như là tản bộ. Có điều, nó vẫn đi về phía trước, dù chỉ là từng bước, từng bước.

Trương Tiểu Phàm trông thấy, lấy làm lạ, nhưng Điền Linh Nhi vừa né tránh các chướng ngại vừa chú ý theo dõi tung tích con khỉ, tư tưởng tập trung cao độ, cô chẳng bận tâm nhiều đến thế. Trông thấy con khỉ xám ở ngay trước mắt, cô mừng rỡ thét to một tiếng, thúc Chu Lăng bay nhanh xông đến giữa bãi đất trống, lao ập tới con khỉ xám nọ.

Sắp bắt được con khỉ, trong đầu Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên nổ 'rầm' một tiếng, thân mình chợt rung lắc lia lịa, một cảm giác váng vất nôn nao từ ngũ tạng trào lên, xông lên đỉnh đầu, trong thoáng chốc toàn thân gã run lẩy bẩy. Trương Tiểu Phàm thất kinh, đang không biết làm thế nào, thì vừa lúc ấy, ngực gã đột ngột nóng ran, một luồng khí ấm áp tán phát toàn thân, bảo vệ tâm mạch, rồi đánh tan cái cảm giác nôn nao kia đi.

Trương Tiểu Phàm vô tình cúi nhìn xuống ngực, cảm thấy luồng khí nóng kia toả ra từ hạt châu tím sẫm mà Phổ Trí cho gã ngày nào. Vừa lúc đó, Điền Linh Nhi phía trước thân hình cũng run rẩy, người chợt mềm oặt, rồi ngã nhào.

Hai người bọn họ đang ở giữa không trung. Không được Điền Linh Nhi điều khiển nữa, Hổ Phách Chu Lăng liền dừng

ngay lại, cả hai người lập tức rớt xuống dưới.

Trương Tiểu Phàm lăn mấy vòng trên mặt đất, đau điếng nhưng chẳng mạng đến điều đó, chưa đứng vững gã đã hét toáng: "Sư tỷ, sư tỷ, tỷ không sao chứ?"

Chỉ thấy Điền Linh Nhi ngã lăn đằng trước, không hề động đậy, sắc mặt trắng nhợt, mồ hôi lạnh toát ra đầy trán. Cô đã ngất xỉu.

Trương Tiểu Phàm kinh hoảng, đoán chắc quá nửa là có liên quan với cảm giác kỳ quái vừa nãy, liền nén đau bò dậy chạy tới bên Điền Linh Nhi, lay người và gọi thêm mấy tiếng, Điền Linh Nhi vẫn không có phản ứng gì.

Trương Tiểu Phàm ngoái nhìn bốn phía, thấy ở khu vực quanh cái đầm nước biếc này, trong vòng ba trượng chẳng mọc nổi một ngọn cỏ, nhưng ngoài ba trượng thì lại cây cối um tùm. Gã nghiến răng, cố nén cảm giác váng vất không ngừng trào dậy trong đầu, cõng Điền Linh Nhi, thu lại Hổ Phách Chu Lăng rồi đi ra phía ngoài.

Với khoảng cách một hai trượng này, nếu là lúc bình thường thì chẳng đáng mấy bước chân, nhưng giữa lúc trong người nôn nao, đi đứng sao mà gian nan! Khó khăn lắm gã mới ra khỏi ba trượng, đến dưới một cây thông lớn, thì cảm giác nôn nao kia lập tức tiêu tan.

Trương Tiểu Phàm đặt Điền Linh Nhi xuống, hồng hộc thở dốc, nhìn về phía đầm nước biếc, gã thấy con khỉ đã đến đó, từ nãy đến giờ đang đứng im, nét mặt đau đớn khôn cùng; nó nhìn ra chỗ gã, ánh mắt tỏ ý cầu cứu.

Trương Tiểu Phàm cau mày, cuối cùng cũng đứng lên tiến vào trong. Mới đi mấy bước, cảm giác nôn nao váng vất đó liền xuất hiện, rồi luồng khí ấm áp nơi ngực bỗng lại tràn dậy yểm chặn nó lại.

Trương Tiểu Phàm chầm chậm đi đến bên con khỉ, đầu mặt đầm đìa mồ hôi. Con khỉ thấy gã đến gần, chẳng nhúc nhích được,

xem ra đã bị dồn nén đến nghẹn thở. Trương Tiểu Phàm hít hơi thật sâu, cúi xuống ôm con khỉ lên, rồi bước trở ra. Con khỉ lúc này rất nghe lời, yên lặng phủ phục trong lòng gã.

Vất vả lắm mới bước nổi ra ngoài, đi đến bên Điền Linh Nhi vẫn đang hôn mê, cảm giác váng vất cũng liền tiêu tán. Trương Tiểu Phàm thả con khỉ, rồi ngồi xuống thở hổn hển. Con khỉ xám đó cũng thở phào nằm lăn ra đất, mắt long lanh đưa đi đưa lại, nhưng không chạy trốn nữa, chỉ chằm chằm nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm mở vạt áo lấy hạt châu xỏ ở sợi dây đỏ ra ngắm nghía kỹ càng, chỉ thấy bề ngoài tím sẫm của nó đã biến thành tím nhạt, luồng khí xanh bên trong tựa hồ bị kích thích, xoáy tròn không ngừng với tốc độ nhanh gấp chục lần, va đập vào khắp phía bề mặt hạt châu.

Cũng như trước, cứ mỗi lần luồng khí xanh chạm vào bề mặt, thì chữ 卍(vạn) của chân ngôn nhà Phật lại hiện lên ngăn chặn. Cảm giác ấm áp vừa giải cứu cho Trương Tiểu Phàm cũng chính là từ chân ngôn này toả ra.

Có điều, Trương Tiểu Phàm nhận thấy rõ ràng, so với lần đầu gã phát hiện ra hồi ba năm về trước, những chữ của chân ngôn nhà Phật này mỗi lần xuất hiện dù lớn hay nhỏ, thì độ long lanh cũng kém hơn xưa rất nhiều.

Chương 11
BIẾN CỐ DỊ THƯỜNG

Trương Tiểu Phàm ngắm hạt châu rất lâu, hơi thở dần dần điều hoà, nhưng ngoài việc độ sáng kém đi một chút, thì chẳng còn nhận thấy điều gì khác, đành đặt nó trở vào trước ngực. Gã nhìn sang Điền Linh Nhi ở bên, thấy cô vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng trên mặt đã có chút hồng hào, tình trạng có vẻ khá hơn.

Gã cầm dải Hổ Phách Chu Lăng lên ngắm nghía kỹ càng, đây là lần đầu gã được nhìn bảo vật này gần đến thế. Chạm tay vào thấy rất mềm mại, rất dễ chịu; Trương Tiểu Phàm nhớ tới dáng vẻ yêu kiều của Điền Linh Nhi lúc nãy khi đằng không lướt đi, thấy lòng ngập tràn niềm ngưỡng mộ.

Gã nhìn một lát, tay cũng học theo Điền Linh Nhi làm hiệu, hô khẽ: "Lên!"

Hổ Phách Chu Lăng cứ như con rắn chết chẳng thèm đếm xỉa, cũng chẳng thèm nhúc nhích.

"Khéc khéc khéc khéc," con khỉ xám ở cạnh đó hai tay ôm bụng, bò toài ra đất cười mãi không thôi.

Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn con khỉ, nhưng vừa rồi đã cùng nó vượt qua hoạn nạn, bất giác cảm thấy có phần thân thiết, những sự thù địch lúc trước cũng tan thành mây khói cả. Gã làm mặt hề trêu con khỉ, rồi không để ý đến nó nữa, đặt Hổ Phách Chu Lăng xuống bên Điền Linh Nhi, dõi ánh mắt về phía đầm nước trong bãi đất trống.

Đầm nước ấy nhỏ, không nhìn thấy đầu nguồn, có lẽ là do một mạch suối ngầm trào lên mà thành. Nước trong đầm màu xanh biếc, ngồi đây nhìn sang chẳng rõ nông sâu; phía tây đầm có một cái khe, nước từ đó phun ra, tạo thành một con lạch nhỏ quanh co chảy đi.

Chính giữa đầm nước có một đống đá lô xô, kích thước không đều, nhiều hình nhiều vẻ, một phần lộ ra trên mặt nước. Trong đống đá có cắm xéo một cây gậy ngắn màu đen, nhô lên khỏi mặt nước chừng một thước, còn lại thì ngập trong đầm, trông đen ngòm, không nhìn rõ chất liệu, chỉ thấy rất là xấu xí.

Trương Tiểu Phàm không bận tâm nữa, chỉ nghĩ nên rời khỏi vùng đất cổ quái dị thường này càng sớm càng tốt, có điều Điền Linh Nhi tuy đã khá hơn, nhưng vẫn mê man, gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Trong khi đó con khỉ xám lại rất phấn chấn, gãi tai béo má, cấu chí bất rận, chẳng ngồi yên lấy một phút; có lúc nó còn nhao lên tán rừng bứt xuống mấy quả dại, ném cho Trương Tiểu Phàm hai quả, sau đó nó ngồi phệt ra đất, nhấm nháp một cách rất ngon lành.

Trương Tiểu Phàm cầm quả dại lên cắn, thấy nước tứa ra ngọt lịm, bỗng thấy thèm ăn. Gã lên núi từ sớm, rồi chạy đuổi suốt quãng đường, đến giờ đã gần chính ngọ, chưa được uống ngụm nước, bụng đã đói meo. Cắn hai ba miếng là ăn hết một quả, nhưng khi cầm quả thứ hai lên, bỗng gã lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh Điền Linh Nhi.

Quả dại vào đến bụng, cơn đói trong dạ cũng giảm đi một chút, tinh thần phấn chấn hơn. Gã đứng dậy vươn vai nhìn khắp bốn xung quanh, chỉ thấy cỏ thụ rậm rạp, tiểu khê róc rách, cảnh sắc thì rất nên thơ, nào ngờ lại có thể cổ quái đến thế này.

Đúng lúc đó Trương Tiểu Phàm chợt thấy trước ngực nóng ran, lại nghe mấy tiếng 'lách cách' buồn thảm, dường như có vật gì đó đang vỡ vụn. Gã thất kinh, vội vàng kéo hạt châu ở trước

ngực ra; gã phát hoảng, vì thấy hạt châu rừng rực thanh quang, luồng khí xanh bên trong lồng lộn như con hổ, va đập thật lực lên bề mặt, chân ngôn chữ 卍 vốn vẫn ngăn chặn nó, lúc này mỗi lúc một suy yếu, và càng nhợt nhạt vô quang; có lẽ nó không thể ngăn cản được lâu nữa.

Trương Tiểu Phàm nào biết hạt châu này trông thì bình thường chẳng có gì kỳ lạ, thực ra là vật chí hung nổi danh thiên hạ, gọi là 'Phệ Huyết châu'. Lai lịch của nó không được rõ ràng, đặc tính thì kỳ dị: chỉ ưa hút tinh huyết sinh vật. Nếu sinh vật nào sống hay hoạt động gần nó, sau một giờ ba khắc sẽ bị 'Phệ Huyết châu' hút cạn tinh huyết mà chết, chỉ còn lại vỏ da không. Thực là một tà vật đáng sợ.

Hơn ngàn năm trước, trưởng lão của Ma giáo là Hắc Tâm Lão Nhân đoạt được hạt châu này, dựa vào khả năng hút máu dị kỳ của nó mà luyện thành pháp bảo; suốt một thời gian đánh đâu thắng đó, chẳng biết Phệ Huyết châu đã giết mất bao nhiêu nhân sĩ chính đạo, tiếng tăm lừng lẫy rồi trở thành một trong Ma giáo tứ bảo. Sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết, hạt châu không cánh mà bay, từ đó chẳng ai biết tung tích gì nữa.

Phổ Trí Thần Tăng của Thiên Âm tự nhờ cơ duyên xảo hợp, ba mươi năm trước đã tìm thấy hạt hung châu này dưới một đầm lầy lớn ở phía tây, lúc ấy trong vòng mười dặm quanh đó, xương trắng chất thành gò, chẳng còn sự sống, sinh linh lầm than, oán khí ngất trời.

Phổ Trí động lòng từ bi, bèn dùng Phật môn đại pháp thu lấy nó; về sau mỗi ngày đêm đều thi triển Phật gia hàng ma mật pháp để yểm nó, trấn áp tà lực suốt ba mươi năm không hề gián đoạn; đồng thời buộc nó cùng chuỗi 'Phỉ Thuý niệm châu' - một Phật môn chí bảo, nhờ tịnh khí của tràng hạt át đi tà niệm hút máu; cuối cùng đã dồn nén được luồng hung linh này nhốt nó vào trong hạt châu dưới tầng tầng Phật lực, để nó không còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Không ngờ trong trận chiến ở thôn Thảo Miếu, Phổ Trí bị Hắc y nhân bí hiểm kia liên tiếp tấn công, sức hao kiệt như đèn dầu sắp cạn, tuy rốt cuộc Hắc y nhân cũng bị thương bỏ chạy, nhưng Phổ Trí biết hắn chưa bị chạm vào căn nguyên; lại sợ hắn nhằng nhẵng lần theo 'Phệ Huyết châu', nên lão đành uống thuốc 'Tam Nhật Tất Tử hoàn' để sống thêm ba ngày nữa. Đến lúc nguy kịch, lão bèn giao Phệ Huyết châu cho Trương Tiểu Phàm, và dặn dò không được để lộ ra với người khác; nếu có thể, thì phải ném ngay xuống hang sâu vực thẳm, tuy nó lại tổn thương đến sinh linh vô tội, nhưng vẫn còn tốt hơn là bị rơi vào tay tên yêu nhân kia.

Có điều, Phổ Trí hoàn toàn chẳng ngờ, Trương Tiểu Phàm nghĩ đến ân tình của lão, đã giữ cái vật chí hung này lại làm kỷ niệm. 'Phệ Huyết châu' thoát khỏi sự áp chế bởi Phật gia đại pháp của Phổ Trí, lại không bị tịnh khí của Phỉ Thuý niệm châu ngăn chặn nữa, hung linh của nó bắt đầu gặm nhấm dần mọi vòng vây kìm hãm.

Hàng ma đại pháp của Thiên Âm tự chẳng phải tầm thường, những vòng vây kia tuy đã mất chủ nhân, nhưng vẫn trung thành với trách nhiệm của mình, đã trấn yểm hung linh suốt ba năm tròn. Tiếc rằng thời gian quá lâu, cuối cùng không còn sức ngăn chặn nổi nữa, lực bất tòng tâm; đến hôm nay, có vẻ như Phệ Huyết châu sắp phá vỡ nó mà thoát ra, gây hoạ cho nhân gian.

Trương Tiểu Phàm tuy không biết lắm chuyện khúc mắc đến thế, nhưng gã ngầm cảm thấy bất ổn. Năm đó trong trận chiến ở thôn Thảo Miếu, khi Phổ Trí và Hắc y nhân kia đấu phép, chân ngôn chữ 卍 đã hiện ra rất nhiều lần, lúc ấy gã còn nhỏ, nhưng ấn tượng ấy vẫn rất sâu. Lúc này thấy trên hạt châu tình trạng chân ngôn mỗi lúc càng thêm nguy kịch, Trương Tiểu Phàm thấy lo âu, bèn nghiến răng, nắm chặt nó vào lòng bàn tay, vận dụng Đại Phạm Bát Nhã còn ở trình độ thô sơ, tập trung vào trong hạt châu.

Hai thứ vốn là đồng nguyên, chân ngôn chữ 卍 trên Phệ Huyết châu sáng lên rất mạnh, nhưng Trương Tiểu Phàm chưa kịp mừng rỡ, vì chớp mắt sau nó đã lại biến ra ảm đạm, đồng thời một luồng khí lạnh băng nhân đó thâm nhập vào cơ thể gã, khiến nửa người Trương Tiểu Phàm tê bại.

Con khỉ xám ở bên thấy Trương Tiểu Phàm lộ nét đau đớn, sắc mặt khí xanh ngợp phủ, nó kêu lên hai tiếng 'chí chí' vẻ cực kỳ lo lắng. Nhưng Trương Tiểu Phàm chẳng còn chú ý được nhiều nữa, chỉ thấy tinh huyết toàn thân thảy đều dội ngược, ào ào tuôn về phía hạt châu cổ quái đang nắm nơi tay phải. Đại Phạm Bát Nhã trong cơ thể vừa chạm đến đã bị phá tan, căn bản chưa phải là đối thủ của luồng khí lạnh băng, lúc ấy kinh mạch toàn thân gã co rút, đau đớn không chịu nổi.

Gã tập tễnh mấy bước lui về đằng sau, bỗng nhiên toàn thân run lẩy bẩy, cảm giác váng vất nôn nao quen thuộc lại tràn lên xông thẳng vào ngũ tạng. Thì ra trong lúc sơ suất gã đã bước vào trong khoảng đất trống; lúc này, luồng khí ấm áp kia chẳng còn thấy trỗi dậy ngăn cản nữa.

Con khỉ xám cuống quít, kêu 'chí chí' không ngừng, nhưng dù sao nó cũng không dám đặt chân vào vùng đất trống.

Trương Tiểu Phàm hồn xiêu phách lạc không biết làm gì nữa, chỉ thấy trong người nóng ran, như bị ngàn vạn con kiến châm đốt, buồn nôn muốn ói, nhưng chẳng có gì để ói ra. Thật đúng là sống mà không bằng chết. Thần trí dần mơ hồ, gã loạng choạng đi về phía trước hoàn toàn không biết mình đã đi sai hướng, chỉ thấy khí lực toàn thân dần dần bị rút cạn.

Gã run rẩy, tứ chi bải hoải, chân bước mềm nhũn rồi co quắp lăn ra đất. Lúc ấy đã đến bên đầm nước, gã dùng hết sức tàn để vận Thái Cực Huyền Thanh Đạo, cố gắng dẫn linh khí trời đất nhập vào cơ thể, biến thành Đại Phạm Bát Nhã, nhưng vừa giải trừ được cơn đau thì trong thoáng chốc lại tiêu tán hết. Trương Tiểu Phàm chẳng để ý nhiều, chỉ gắng gượng thi triển,

dễ chịu được phần nào thì hay phần ấy.

Nhưng luồng khí lạnh băng kia vô cùng mạnh, lại thêm cơn nôn nao váng vất kỳ dị hầu như làm lục phủ ngũ tạng của gã lộn nhào hết thảy, rồi nó xông thẳng lên não. Mắt gã nổ đom đóm, hô hấp rối loạn; bỗng nơi cổ họng mằn mặn, rồi 'ộc' ra một ngụm máu lớn, gã gần như mê man ngất xỉu ...

Chính vào lúc ấy chợt nghe thấy một tiếng đùng đục vang lên, trong khoảnh khắc trời đất như tối sầm lại, thanh quang trên 'Phệ Huyết châu' chiếu sáng rực rỡ, cả hạt châu biến ra màu xanh; một luồng kim quang nhàn nhạt chớp lên lấp lánh, chân ngôn chữ 卍 của nhà Phật bị ép vỡ hoàn toàn, luồng khí xanh phủ chụp lấy Trương Tiểu Phàm, hình như ác quỷ hút máu vừa phục sinh.

Song chuyện lạ còn chưa kết thúc: cùng với lúc luồng khí xanh giành lại được tự do, thì một tiếng động lớn vang lên bắt nguồn từ giữa đầm nước, gió xô mây cuộn, loạn thạch trong đầm bắn ra tứ tung, hỗn thanh ầm ĩ. Nước đầm màu biêng biếc nổi sóng, xoay lông lốc nơi giữa đầm tạo thành một xoáy nước lớn. Từ tâm xoáy nước, chính giữa đáy trôn ốc, dần dần nhô lên một vật hắc khí đằng đằng, chính là cây gậy ngắn đen ngòm dài hơn hai thước, vàng chẳng phải vàng, sắt chẳng phải sắt, một luồng khí hung sát phả thốc ra.

Trương Tiểu Phàm kêu to, lùi phắt lại, Phệ Huyết châu tựa hồ dính chặt vào lòng bàn tay gã, vẩy cũng không rơi, có thể lờ mờ nhìn thấy huyết sắc nhàn nhạt từ thân thể Trương Tiểu Phàm đang chầm chậm chảy sang bên hạt châu.

Một tiếng hú lẫn trong tiếng sóng nước, cây gậy ngắn đột ngột lao vụt ra, nhằm thẳng vào Phệ Huyết châu đang tán xạ thanh quang, rồi một tiếng vang cực lớn, hai vật đại hung sát va vào nhau. Trương Tiểu Phàm bị chấn động dữ dội, cả người bị hất lên cao hơn một trượng; mảnh đất trống phía dưới gã thì bị luồng đại lực ấy đánh lõm thành một cái hố lớn.

Trương Tiểu Phàm rơi vật xuống đất, thất khiếu rỉ máu, đầu óc choáng váng, nhưng cơn đau thể xác dường như có dịu đi. Gã chỉ cảm thấy trước mắt một màn đỏ lòm, chính là hai mắt đang rỉ máu, bèn dùng tay quệt mạnh. Chỉ thấy cây gậy đen kỳ dị kia quật lên Phệ Huyết châu, hắc khí liên miên bất tuyệt, đánh thẳng ra đằng trước. Phệ Huyết châu dường như có linh tính, biết gặp phải đại địch, liền tập trung thanh quang dốc sức kháng cự; hai bên giằng co không dứt, luồng khí lạnh băng và cảm giác nôn nao trong người Trương Tiểu Phàm dần dần lui đi.

Trương Tiểu Phàm thở hồng hộc, kinh hãi chưa nguôi, gã vẩy vẩy tay; nhưng hai thứ quái vật kia tựa như đã biến thành một phần của bàn tay gã, vẩy thế nào cũng không đi, hắc khí và thanh quang vẫn giao đấu mãi không thôi.

Trương Tiểu Phàm khiếp hãi chỉ muốn tránh hai vật quái đản kia càng xa càng tốt, gã dùng hết sức bò lên, nhưng chưa được một bước đã cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người chao đi, chân mềm nhũn rã rời, thân hình nghiêng vẹo, lại ngã nhào ra đất. Hạt châu xanh và cây gậy đen xoắn chặt lấy nhau giao đấu, nhưng hắc khí bốc lên ngùn ngụt, dường như đã chiếm thế thượng phong.

Chớp mắt sau, quả nhiên hắc khí ồ ạt thâm nhập, thanh quang liên tiếp thoái lui, dường như không còn sức chống đỡ. Chính vào lúc ấy Trương Tiểu Phàm bỗng cảm thấy đau nhói nơi lòng bàn tay, gã nhìn xuống, sợ đến mức tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong lòng bàn tay, thấy một vành xung quanh chỗ Phệ Huyết châu bám, máu tươi đỏ sậm thấm qua làn da chảy ra ngoài, ri rỉ không ngớt, dần dần tụ thành một giọt máu lớn.

Trương Tiểu Phàm toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt; giữa lúc ấy, Phệ Huyết châu đắm mình vào giọt máu, thanh quang tức thời đại thịnh và ồ ạt phản kích; không chỉ lật lại được tình thế mà còn dần dần áp đảo được hắc khí.

Máu trên tay càng chảy nhiều, Trương Tiểu Phàm càng mất đi tri giác. Máu đỏ cứ trào mãi, lần lần chảy đến chỗ tiếp giáp giữa cây gậy ngắn đen huyền và Phệ Huyết châu thì không chảy nữa; mặc cho thanh quang hắc khí giao đấu không ngừng. Rất nhanh, nó bèn ngấm luôn vào chỗ tiếp giáp, nhuộm đỏ dần chỗ tiếp xúc giữa đầu gậy và hạt châu.

Mùi máu tanh tanh tản khắp trong không khí.

Cùng với thời gian dần trôi, màu đỏ mỗi lúc càng thêm đậm, rồi tươi lên như sắp chảy xuống; rồi không biết tại sao thanh quang hắc khí vốn đang quần đấu đều dịu hẳn đi; từ vẻ thôi không muốn giao tranh dần dần tỏ ra dung hợp.

Chẳng biết trải qua bao lâu, sự thay đổi kỳ dị này rốt cục cũng kết thúc, cây gậy đen và hạt châu xanh hoàn toàn tắt ánh quang, hoà vào với nhau, rồi 'rắc' một tiếng, từ trên tay Trương Tiểu Phàm đang hôn mê - rớt xuống đất.

"Tiểu Phàm! Tiểu Phàm! Tiểu sư đệ!..." một loạt tiếng gọi lo lắng, vọng đến tai Trương Tiểu Phàm.

Đầu óc Trương Tiểu Phàm hỗn độn, lại thấy đau đớn vô cùng, muốn mở mắt cũng phải dùng hết toàn bộ sức lực. Thấy khuôn mặt hoảng hốt của Điền Linh Nhi đang lo lắng, thoắt lùi xa thoắt lại gần, rồi từ từ hiện lên rõ ràng. Gã động đậy đôi môi, khe khẽ gọi: "Sư tỷ."

Điền Linh Nhi mừng rỡ hỏi: "Tiểu Phàm, đệ tỉnh rồi ư?"

Trương Tiểu Phàm gượng mỉm cười, đáp: "Đệ không sao đâu, sư tỷ." Điền Linh Nhi đỡ gã ngồi dậy, Trương Tiểu Phàm nhìn ngay vào lòng bàn tay mình, thấy bàn tay phải da thịt chẳng hề xây xước, chỉ hơi hơi bợt chứ không có gì khác thường. Gã thừ người, nhớ rõ ràng là lúc nãy lòng bàn tay mình đã chảy rất nhiều máu tươi, sao bây giờ lại không còn một chút dấu vết nào nữa?

Lẽ nào chỉ là một cơn ác mộng?

"Tiểu Phàm." Điền Linh Nhi thấy gã ngồi dậy rồi lại đờ đẫn

nghệt ra như kẻ mất hồn, cô thấy lo lo bèn đẩy gã một cái.

Trương Tiểu Phàm giật mình, toan kể với Điền Linh Nhi chuyện lạ vừa rồi, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu; gã cảm thấy chuyện này quái đản quá, chính mình cũng cực kỳ nghi ngờ, bèn thừ ra một lát, rồi nói: "Không, không có gì, sư tỷ ạ."

Điền Linh Nhi lúc này mới yên tâm. Sau khi tỉnh dậy cô thấy trời đã tối, mình đang nằm dưới một cây tùng lớn, sư đệ thì ngã lăn ở bãi đất trống phía xa, bất tỉnh nhân sự. Cô ta sợ hãi, vội chạy đến bên Trương Tiểu Phàm, may mà chỉ lát sau là gọi được gã tỉnh lại.

Điền Linh Nhi nhìn khắp xung quanh, rồi nói: "Sư đệ! Nơi này rất là cổ quái, chúng ta nên mau mau rời khỏi đây! Để mai ta mời mẹ ta lại xem sao." Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đang định bò dậy, bỗng nhiên toàn thân đau nhói, đầu nhức mắt hoa; nếu Điền Linh Nhi không nhanh tay đỡ, chắc gã đã ngã nhào rồi.

Điền Linh Nhi thấy mặt gã trắng bệch, không còn chút huyết sắc, cô hết sức lo lắng, rồi thận trọng đỡ gã dậy; Tiểu Phàm định thần, lại nhìn khắp người không thấy có vết thương nào, bèn nói: "Sư tỷ! Đệ chỉ nhức đầu tý chút, chẳng có gì hệ trọng cả."

Điền Linh Nhi xem xét kỹ, quả đúng như vậy, cô gật đầu bảo: "Vậy chúng ta mau mau quay về đi! Trời đã tối rồi, chỉ e cha mẹ ta và các sư huynh đều đang rất lo lắng!"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Được."

Điền Linh Nhi hít sâu một hơi, lại soát hết toàn thân một lượt không thấy có gì khác thường, cô tự hỏi tại sao mình vô duyên vô cớ lại lăn xuống ngất đi? Điền Linh Nhi vẫy tay, 'Hổ Phách Chu Lăng' chớp sáng đỏ, rít lên một tiếng, bung ra.

Điền Linh Nhi định dắt Trương Tiểu Phàm bước lên, chợt nghe bên cạnh vang tiếng 'chí chí', hai người ngoảnh đầu nhìn. Thì ra là con khỉ xám, chẳng biết từ lúc nào đã lại đứng cạnh,

nhệch mồm cười với bọn họ; tay còn nắm cây gậy dài chừng một thước, không rõ là bằng chất liệu gì.

***

Trước Thủ Tĩnh đường, Điền Bất Dịch đi đi lại lại, cau mày rất căng, tỏ ra lo âu. Hôm nay con gái và gã đồ đệ thứ bảy chẳng ra cái hồn người ấy lên núi chặt trúc đùa nghịch từ sớm, giờ này tối mịt rồi vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu. Tô Như đã đi tìm, rồi các đệ tử cũng lần lượt bị lão phái đi, nhưng khắp Đại Trúc phong vẫn chẳng thấy tông tích, bốn bề núi non nhấp nhô, rừng cây rậm rạp; tìm hai đứa ấy khác nào mò kim đáy biển.

Lão đang lo lắng, bỗng nghe có tiếng rít trên cao vọng xuống, Điền Bất Dịch ngẩng đầu nhìn, thì ra là Tô Như đang dẫn hai đứa quỷ sứ ấy trở về. Trông chúng vẫn bình thường, trên vai Trương Tiểu Phàm có một con khỉ xám ngồi chễm chệ, chẳng biết nó moi ở đâu ra.

Lúc này Điền Bất Dịch mới yên tâm, nhưng nét mặt giận dữ không hề dịu bớt. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn sư phụ, lòng lo ngay ngáy không dám động đậy, đầu cúi gằm; nhưng con khỉ kia thì cứ đùa nghịch, chốc chốc lại thò tay vò tai xoắn tóc Trương Tiểu Phàm, tựa hồ muốn tìm ra vài con chấy.

Điền Linh Nhi thu Hổ Phách Chu Lăng lại, nhìn phụ thân đang giận dữ đứng trước điện; Điền Linh Nhi đáo con mắt một vòng, rồi nở nụ cười tươi như hoa, vẻ rất ngây thơ khả ái, tung tăng đi đến bên Điền Bất Dịch, kéo tay lão thưa: "Cha ạ, chúng con về rồi đây."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, hỏi: "Đi đâu vậy?"

Điền Linh Nhi cười hi hi nói: "Tiểu Phàm đi chặt trúc, bị một con khỉ đến bắt nạt, con đi bắt nó giúp cho Tiểu Phàm hả giận! Chính là con khỉ này đây." Nói đoạn, chỉ về phía Trương Tiểu Phàm.

Con khỉ xám trên vai Tiểu Phàm giật thót, quay ra kêu 'chí chí' hai tiếng, ra vẻ bực tức, rồi nó vò đầu, và lại tập trung

nghịch tóc tai của Trương Tiểu Phàm.

Linh Nhi làm mặt hề trêu nó, kể lại sơ qua tình hình đuổi bắt, rồi nói: "... sau đó đuổi đến tận thung lũng, con bỗng cảm thấy nôn nao, chẳng biết tại sao lại ngất đi; tỉnh dậy thấy Tiểu Phàm ngã lăn trên đất hôn mê bất tỉnh. Cũng may là bọn con đều không bị thương, khi sắp quay về, thấy con khỉ này hình như rất quyến luyến Tiểu Phàm, bèn đưa nó theo về."

Điền Bất Dịch cau mày, quay sang vợ hỏi: "Chuyện gì thế?"

Tô Như lắc đầu đáp: "Muội tìm thấy hai đứa ở đằng hậu sơn rồi, muội xuống dưới đó xem, thấy chẳng có chuyện gì lạ cả. Muội nghĩ chắc là Linh Nhi tu hành chưa đủ độ, lại cố kéo cả Tiểu Phàm, hai đứa cùng ngồi lên Hổ Phách Chu Lăng lướt gió mà đi, rồi thì đuối sức..."

Điền Linh Nhi nũng nịu nói: "Mẹ nói linh tinh gì thế? Sao mà tu hành chưa đủ ạ? Tiểu Phàm nói xem có đúng không?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp: "Đúng đúng đúng!"

Điền Bất Dịch lườm gã, rồi lạnh lùng bảo: "Là đệ tử Thanh Vân môn mà lại bị một con khỉ bắt nạt! Chuyện này mà lan truyền ra, thì thể diện của ta sẽ bị tiêu tan vì ngươi."

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng mặt không dám hé răng, chỉ cúi gằm đầu xuống.

Tô Như tiến lại kéo tay Điền Linh Nhi dịu dàng hỏi: "Cả ngày chưa ăn uống gì, có đói không con?"

Điền Linh Nhi thè lưỡi, cười nói: "Đói quá, mẹ ơi!"

Tô Như nguýt con gái, rồi kéo đi về phía nhà bếp, miệng nói: "Quắt người mà nghịch gớm!"

Trương Tiểu Phàm cũng cảm thấy trong dạ cồn cào, nhưng đứng trước Điền Bất Dịch gã đâu dám nhúc nhích; thấy có vẻ như Tô Như và Điền Linh Nhi đã đi xa, sư phụ cũng chẳng động tĩnh gì, bèn len lét nhìn lên, thì trước điện đã chẳng còn ai nữa, Điền Bất Dịch chẳng biết bỏ đi từ lúc nào. Chắc là lão nghĩ rằng mắng gã đồ đệ ngu xuẩn này cũng

chỉ là hoài công tốn sức.

Trương Tiểu Phàm bối rối đứng đờ ra một lúc lâu, mãi đến khi bụng sôi eo éo, mới xoay mình, nhưng gã không đi về phía nhà bếp mà là đi về phòng riêng.

Vào phòng, gã đóng kín cửa, con khỉ xám ngồi trên vai gã dòm trái ngó phải, kêu 'chí' một tiếng, tựa hồ biết là về đến nhà rồi, bèn tụt xuống, nhảy mấy bước lao lên giường, tung hê nhào lộn, lại nắm cái gối quật lung tung, tỏ ra rất vui vẻ.

Trương Tiểu Phàm nhìn con khỉ, cũng thấy buồn cười, nhưng lại bị cơn đói hành hạ, gã bèn ngồi bên bàn trà, rót cốc nước để suốt từ hôm qua đã nguội tanh, uống ừng ực.

Một cơn lạnh thấu tim.

Gã thử ra một lúc, rồi thò tay vào bọc móc ra một vật, chính là cái gậy ngắn khó coi kia. Lúc này hạt châu mà Phổ Trí cho gã đã dính liền với cái gậy vô danh này, màu sắc cũng đã biến thành xanh đen, đen xỉn. Ở chỗ tiếp xúc có một vệt đỏ mờ, hình như đọng máu cục, không chỉ khó coi, mà còn gây cảm giác choáng váng.

Gã nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên cười ngán ngẩm, thật mạnh tay văng cái gậy đi. Gậy đập vào tường dội lên một tiếng động lớn, rồi rớt xuống góc phòng.

Con khỉ xám giật mình ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, chẳng biết tại sao gã lại phát cáu như thế. Trương Tiểu Phàm thở dài, cởi giầy lên giường, kéo chăn trùm kín mặt rồi ngủ. Con khỉ gãi gãi đầu, chẳng hiểu ra sao.

Đêm ấy Trương Tiểu Phàm trở mình trằn trọc mãi, bụng đói không sao chịu nổi. Đến tận khuya, mới mơ màng thiếp đi.

Chương 12
TRÙNG PHÙNG

Sau khi ở u cốc quay về, lại nửa tháng nữa trôi qua; Trương Tiểu Phàm vào Thanh Vân môn vừa tròn ba năm, và đã kết thúc việc chặt trúc. Có điều đến lúc gần kết thúc gã lại lập được một thành tích mà chính gã cũng phải hổ thẹn vì nó.

Trong vòng nửa tháng sau chuyến du hành đến u cốc hết sức bí hiểm đó, Trương Tiểu Phàm thường xuyên cảm thấy đầu váng mắt hoa, khí huyết sút kém, Trương Tiểu Phàm rất chóng thấy mệt rã rời. Gã thầm đoán rằng có lẽ trong cái hôm thần trí lơ mơ đó, đã mất máu quá nhiều. Nhưng gã soát toàn thân không có lấy một vết thương, nên lại càng thấp thỏm mà không dám đi hỏi sư phụ, đành giấu kín trong lòng.

Gã không nói, nhưng cơ thể lại cứ lộ ra những phản ứng. Bình thường kém đến đâu thì kém gã cũng có thể chặt gãy hai cây Hắc Tiết trúc lớn, nhưng nay chặt một lúc là thở hổn hển, mồ hôi vã ra, nửa ngày còn lại không sao chặt nổi một cây trúc nào nữa. Kể cũng khó trách, vì hôm đó trong u cốc 'Phệ Huyết châu' gần như đã hút đến một nửa tinh huyết của gã, nếu không phải là cơ thể gã xưa nay vẫn khoẻ mạnh, thì có lẽ đã sớm phải nằm liệt trên giường. Muốn có thể chặt trúc được như xưa, chỉ là hoang tưởng.

Cứ thế tiếp diễn mãi đến nửa tháng sau Trương Tiểu Phàm mới thấy cơ thể hình như hơi có chuyển biến tốt, tinh thần khí

lực đều khá hơn một chút. Bài tập chặt trúc đến lúc này cũng kết thúc. Ngày cuối cùng, trước sự nghiệm thu của đại sư huynh Tống Đại Nhân và những người khác, Trương Tiểu Phàm dùng toàn lực chặt phát, rốt cục khi hết giờ chỉ hạ gục một cây Hắc Tiết trúc.

Bọn Tống Đại Nhân đưa mắt nhìn nhau, há mồm không nói câu gì, chỉ có Điền Linh Nhi đi lên cười hi hi vỗ vai gã bảo: "Tiểu Phàm à, cũng chẳng sao, đệ có bản lĩnh bằng một phần mười mấy, ta cũng cho là khá rồi."

Trương Tiểu Phàm cười chua chát mãi không thôi.

Vào bữa cơm tối, mọi người trong Đại Trúc phong tập trung lại trong nhà ăn. Chờ khi vợ chồng Điền Bất Dịch ngồi xuống rồi, Tống Đại Nhân mới bẩm báo tình hình của Trương Tiểu Phàm; Điền Bất Dịch cười nhạt, cũng chẳng thèm nhìn Trương Tiểu Phàm nữa, nhưng Tô Như mỉm cười nói: "Tiểu Phàm, con đến Đại Trúc phong chúng ta cũng đã ba năm rồi nhỉ?"

Trương Tiểu Phàm vội đáp: "Vâng, thưa sư nương."

Tô Như khẽ thở dài, than: "Ôi! Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt đã ba năm trôi qua." Ngừng một lúc, bà cao giọng nói với sáu đệ tử còn lại: "Các con có cảm thấy thế không?"

Các đệ tử Đại Trúc phong cùng ngồi thẳng dậy, đáp: "Có ạ!"

Tô Như hừ một tiếng, nói: "Bây giờ, ngay tiểu sư đệ của các con cũng đã lớn rồi, thế mà ba năm nay các con cũng không có nổi một chút tiến bộ, có ý muốn làm cho ta và sư phụ tức mà chết đi hay sao?"

Mọi người không dám ho he, nhưng đều hướng ánh mắt về phía Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân trước sự thôi thúc của các sư đệ, đành phải thưa: "Sư nương yên tâm, chúng con lần này nhất định sẽ cố gắng ạ!"

Tô Như tỏ ý không tin, nhưng vừa định cất tiếng thì Điền Bất Dịch nói luôn: "Lão lục?"

Đỗ Tất Thư nhanh nhẹn ngẩng đầu lên ngạc nhiên hỏi: "Sư

phụ gọi con ạ?"

Điền Bất Dịch lãnh đạm nói: "Mấy ngày nay ta thấy ngươi những lúc rỗi đều ở trong bếp hoa chân múa tay với đám nồi niêu bát đĩa, là chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư đỏ mặt, há hốc miệng rồi lúng búng hỏi: "Sư phụ... người... đã trông thấy ạ?"

Tô Như kêu "hứ", rồi hỏi: "Tất Thư, thế nào?"

Đỗ Tất Thư do dự một lúc lâu, khe khẽ đáp: "Đệ tử muốn xem xem có thể làm những thứ đồ vật ấy động đậy không..."

Mọi người kinh ngạc, vì cảnh giới 'khu vật'[1] là cơ sở căn bản để luyện thành pháp bảo trong Thanh Vân môn đạo pháp, ai chưa đạt tới tầng thứ tư trong Ngọc Thanh cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo thì không thể mơ tưởng đến.

Điền Bất Dịch gật đầu, nét mặt chẳng lộ vẻ gì, nhưng ánh mắt thoáng một chút hoan hỉ, hỏi: "Thế sao rồi?"

Đỗ Tất Thư khe khẽ đáp: "Hình như, hình như có động đậy chút ít."

"Ồ", mọi người ồn ào hết, thảy đều kinh ngạc vui mừng, lão ngũ Lữ Đại Tín ngồi bên vỗ mạnh vào vai y, mặt mày tươi rói. Tô Như ngồi đối diện cũng vui vẻ cười: "Hay lắm! Không ngờ con lại hăng hái phấn đấu như vậy từ khi nào thế?"

Đỗ Tất Thư lấy cảm giác của mọi người, cũng thấy thoải mái, nói: "Chỉ mới gần đây, mấy ngày trước, con ở trong bếp tu luyện đột nhiên nhận thấy dưới sức mạnh của niệm chú, ly nước trên bàn lay động; con đoán phải chăng đã đột phá được tầng thứ ba." Nói đến đây, y cười ngượng nghịu, rồi nói tiếp: "Có điều, đệ tử vẫn ngờ ngợ không dám tin, bèn thường xuyên thử xem, nào ngờ bị sư phụ phát hiện ra."

Điền Bất Dịch mỉm cười: "Chuyện là thế này: giữa tầng thứ ba và thứ tư của Ngọc Thanh cảnh, tuy tác dụng khác nhau một

1. Nghĩa là thúc đẩy, điều khiển vật vô tri hành động theo ý mình.

trời một vực, nhưng khi mới luyện thành thì tuyệt nhiên không có biểu hiện gì khác thường rõ rệt. Con là người nhanh nhẹn, nhập môn tuy muộn, nhưng chẳng ngờ đi sau lại tiến trước."

Mọi người đều cười vui, đua nhau chúc mừng; Điền Linh Nhi chen vào kêu lên: "Lục sư huynh đã quyết định sẽ tu luyện pháp bảo gì chưa?"

Đỗ Tất Thư ngớ ra, rồi đáp: "Chưa, ta cũng vừa nhờ sư phụ nói, mới khẳng định mình đã tu tập đến tầng thứ tư, ta còn chưa kịp nghĩ thêm!"

Tô Như mỉm cười khuyên: "Đừng vội gì, mấy ngày này con hãy từ từ mà nghĩ, có điều các con cũng đã biết tính khí của sư phụ xưa nay đều không ép các con phải tu luyện tiên kiếm; con thích thứ gì, thì suy nghĩ cho kỹ rồi tìm chất liệu đi!"

Trương Tiểu Phàm đứng bên hết sức ngưỡng mộ, thấy lục sư huynh cười ngoác đến cả mang tai, lại nghe Điền Bất Dịch gọi: "Lão lục."

Đỗ Tất Thư vội thưa: "Sư phụ."

Điền Bất Dịch nói: "Theo tiền lệ của Thanh Vân môn chúng ta, đệ tử tu hành đến tầng thứ tư Thái Cực Huyền Thanh Đạo, là phải hạ sơn ngao du thiên hạ, đồng thời tìm kiếm chất liệu tốt và linh vật để tu luyện bảo bối; có thể tìm được thần vật hội tụ linh khí của trời đất hay không, là nhờ vào cơ duyên tạo hoá của con. Con chuẩn bị để vài ngày nữa hạ sơn!"

Đỗ Tất Thư ngây người, vừa bịn rịn lại vừa hoan hỉ, khe khẽ thưa: "Vâng." Nói đoạn sực nhớ ra điều gì, Tất Thư lại nói thêm: "Có điều, việc ăn uống ở đây xưa nay đều do đệ tử đảm trách, nếu đệ tử đi, thì..."

Lữ Đại Tín ngồi cạnh y cười to: "Đệ lo gì? Trước khi đệ nhập môn chẳng phải là đã có ta hay sao? Cứ yên tâm, sẽ chẳng ai chết đói đâu!"

Đỗ Tất Thư và mọi người đều bật cười, chỉ có Điền Linh Nhi đứng một bên cười nói: "Ngũ sư huynh nói mà không biết ngượng!

Muội từ nhỏ đã ăn cơm canh huynh nấu, đúng là cơn ác mộng!"

Lữ Đại Tín đỏ mặt, mọi người cười vỡ bụng; đợi tiếng cười hơi ngớt, Điền Bất Dịch lạnh lùng bảo: "Từ nay việc bếp núc giao cho lão thất làm!"

Mọi người đều lặng đi, Lữ Đại Tín ngạc nhiên nói: "Sư phụ! Sư đệ hãy còn nhỏ..."

Điền Bất Dịch liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, gã vội thưa: "Sư phụ yên tâm, con thường giúp lục sư huynh làm bếp, con có thể làm được ạ."

Điền Bất Dịch gật đầu, chẳng nói thêm gì nữa, phẩy tay: "Ăn cơm!"

Ba ngày sau, Đỗ Tất Thư thu dọn xong xuôi, dặn dò Trương Tiểu Phàm thật kỹ mọi việc cần làm trong bếp, rồi hạ sơn ra đi. Ba năm qua, trong các sư huynh ở đây, Đỗ Tất Thư tuổi trẻ nhất, tính tình lại hoạt bát; là người Trương Tiểu Phàm rất thân cận. Nay y đi rồi, Trương Tiểu Phàm nhớ mãi khôn nguôi, cảm thấy Đại Trúc phong bỗng quạnh quẽ đi nhiều.

Sau đó, Trương Tiểu Phàm bắt đầu 'bài tập' thứ hai trên Thanh Vân môn - bài tập 'bếp núc'.

Hôm ấy là lần đầu tiên gã chính thức nấu cơm làm thức ăn, một mình gã loay hoay trong bếp suốt cả buổi sáng, vo gạo rửa rau bận tíu tít, loáng một cái đến trưa, Điền Bất Dịch và mọi người vào nhà ăn đã thấy trên bàn bày biện cơm canh xong xuôi y như mọi khi. Trương Tiểu Phàm ngồi cuối bàn, hai tay nắm vào nhau khép nép, ai cũng có thể nhận ra gã rất căng thẳng.

Mọi người ngồi xuống, Điền Bất Dịch chẳng nói năng gì, nhưng Tô Như thì nhìn Trương Tiểu Phàm, nét mặt tươi cười, hỏi: "Tiểu Phàm lần đầu tiên nấu cơm thấy thế nào?"

Trương Tiểu Phàm mấp máy môi, nhưng không nghĩ ra là nên nói cái gì, Điền Bất Dịch hừ một tiếng, bảo: "Ăn cơm!"

Các đệ tử cầm đũa lên gắp thức ăn, rồi lùa vào miệng.

Trong nhà ăn, một bầu không khí lặng lẽ.

Trương Tiểu Phàm hồi hộp đến mức tim muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, trên mắt trên trán mồ hôi lấm tấm, khẽ thưa: "Thưa sư phụ và các sư huynh! Đệ tử nấu chẳng ra sao, mong mọi người..."

"Ồ, ngon quá !" Điền Linh Nhi vui vẻ reo lên, rồi lại gắp một miếng măng bỏ vào miệng. Trương Tiểu Phàm ngó người, thấy các sư huynh ai nấy đều rạng rỡ gật đầu không ngớt, vung đũa gắp rào rào, miệng khen lia lịa:

"Chẳng ngờ tiểu sư đệ lại có cái tài này, lợi hại thật!"

"Còn ngon hơn lão ngũ nấu! Ngon hơn cả lão ngũ và lão lục cộng lại, ha ha!"

Lúc ấy ngay Điền Bất Dịch cũng gắp nhiều hơn mọi khi, đầu gật gù, ánh mắt có vẻ khoan khoái. Trương Tiểu Phàm cảm thấy rất vui.

Từ đó, Trương Tiểu Phàm tiếp tục làm bếp. Về tu hành đạo pháp, gã tỏ ra chẳng có chút tài hoa nào, nhưng khả năng bếp núc thì đúng là trời phú, nấu nướng chẳng cần thầy dạy mà tự làm được cơm dẻo canh ngọt, vượt xa tất cả mọi người. Với Trương Tiểu Phàm, chỉ cần được Điền Bất Dịch mỉm cười gật đầu chấp thuận, thì đã là một sự hoan hỉ lớn lao rồi.

Thấm thoắt lại nửa năm nữa trôi qua, kỳ 'Thất Mạch Hội Võ' của Thanh Vân môn một giáp tý tổ chức một lần mỗi lúc càng đến gần; không chỉ Tô Như, mà ngay Điền Bất Dịch cũng bắt đầu đôn đốc các đệ tử. Mọi người chuyên tâm tu đạo, chẳng ai làm phiền đến Tiểu Phàm. Nói chung mọi người cũng chẳng gửi gắm chút kỳ vọng nào về gã.

Nhưng Trương Tiểu Phàm không mấy bận tâm, ngày ngày bận bịu trong nhà bếp, gã lại tìm thấy chút niềm vui từ đống nồi niêu bát đĩa; lúc rỗi rãi thì tự luyện đạo pháp, đến đêm khuya thì tu tập 'Đại Phạm Bát Nhã', ngày tháng trôi qua rất yên bình.

Thời gian này, con khỉ xám mang từ u cốc về đã ở cùng với

gã được nửa năm, người và khỉ rất thân thiết. Trương Tiểu Phàm cũng đã đặt tên cho nó là Tiểu Hôi[1]. Cái tên này giống như tên gã, bình dân giản dị, không màu mè.

Từ khi gã bắt đầu làm việc trong nhà bếp, Tiểu Hôi thành ra 'ở gần chùa được nhờ lộc Phật'[2], thường xuyên đi cùng Trương Tiểu Phàm, nhón miếng măng, vớ trái cây, được ăn vụng cả ngày; nửa năm qua nó đã phát phì. Có điều, trên Đại Trúc phong này, Tiểu Hôi lại có một "đối thủ" chính là con chó vàng to mà Điền Bất Dịch nuôi từ xưa: con Đại Hoàng[3].

Chẳng biết vì sao con chó vàng luôn thấy ngứa mắt với con khỉ xám; thời gian đầu mỗi lần gặp Tiểu Hôi nó đều gầm gừ không ngớt, làm con khỉ sợ chết khiếp phải tránh tít lên nơi cao. Về sau lâu dần, nó đành miễn cưỡng coi Tiểu Hôi như một thành viên của Đại Trúc phong nhưng hễ chạm trán là nhe răng ngoác miệng rất hung, đến khi Tiểu Hôi sợ hãi kêu choe choé, Đại Hoàng mới 'oẳng oẳng' sủa lên mấy tiếng, ngẩng cao đầu, ngúc ngắc cái đuôi, đi sang một bên.

Thu qua đông tới, thời tiết trên Đại Trúc phong dần trở lạnh, ngoài vợ chồng Điền Bất Dịch tu hành cao thâm, đã từ lâu không còn ngại những cơn buốt giá bình thường này nữa, còn các đệ tử thì đều phải khoác thêm quần áo.

Hôm ấy, ánh dương quang hiếm hoi rọi xuống ấm áp, Trương Tiểu Phàm xong xuôi việc bếp núc, bèn đi ra ngoài vươn vai rồi ngồi xuống dưới tán tùng bên ngoài nhà bếp, dựa lưng vào thân cây, lim dim đôi mắt, khoan khoái tận hưởng hơi ấm mặt trời.

Ngồi một lúc, đang mơ màng muốn ngủ, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy đằng trước vọng đến tiếng chó ông ổng, bèn mở

1. Tiểu: hàm ý thân thiết; Hôi: màu xám.
2. Nguyên văn: *cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt,* nghĩa đen là: lầu ở gần nước, được thưởng trăng trước.
3. Đại: to lớn; Hoàng: màu vàng.

bừng mắt nhìn, thì ra chính là Đại Hoàng đang bò toài ở khu đất phía trước, oằn mình sưởi nắng, còn Tiểu Hôi thì đang rón rén từng bước tiến lại từ sau lưng con chó.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ. Đại Hoàng hằng ngày cũng thường tới nhà bếp để ăn uống, đã quen với gã lắm rồi, vì thế gã rõ hơn ai hết sự hục hặc giữa con khỉ và con chó; hôm nay cứ như mặt trời mọc từ đằng tây - Tiểu Hôi lại chủ động tiếp cận Đại Hoàng? Trương Tiểu Phàm tỉnh hẳn, chăm chú theo dõi phía trước.

Chỉ thấy Tiểu Hôi thoắt một cái đã đến gần Đại Hoàng, Đại Hoàng tuy không nhìn rõ phía sau, nhưng khịt mũi đánh hơi thấy có mùi lạ, bèn ngoái đầu lại nhìn, rồi lập tức há mõm để lộ hàm răng nhọn hoắt, sủa 'oẳng oẳng' liên tiếp mấy tiếng.

Tiểu Hôi hơi thu mình, xem chừng vẫn rất sợ; rồi nó đảo mắt, giơ tay phải lên, lắc qua lắc lại trước mặt Đại Hoàng.

Đại Hoàng thoạt tiên chẳng hề chú ý, cứ chõ về Tiểu Hôi mà sủa liên hồi, nhưng lát sau mũi nó hít hít tựa như ngửi thấy cái gì, nên cứ nhìn tay Tiểu Hôi, không chớp mắt, không nhúc nhích, cũng không sủa nữa, miệng há ngoác để thò ra cái lưỡi dài thòng, rồi không ngớt ve vẩy cái đuôi, tỏ ra rất hữu hảo.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên quá đỗi, nheo mắt nhìn, rồi bỗng không nhịn được cười, thì ra trong tay Tiểu Hôi đang cầm một miếng sườn mùi thơm toả khắp, dù gã đang ở rất xa mà cũng ngửi thấy. Đó vốn là thứ gã dùng để nấu canh, vì biết Đại Hoàng rất thích ăn thứ này, nên nấu xong là đậy điệm kỹ rồi đặt ở nơi cao; nào ngờ Tiểu Hôi đã thó tự lúc nào rồi chạy đến đây để gạ làm thân với con chó.

Lúc ấy chỉ thấy Tiểu Hôi lúc lắc, ném miếng sườn trước mặt Đại Hoàng. Nó đang thèm giỏ dãi, lập tức ngoạc miệng táp luôn vào giữa miếng sườn, gặm soàn soạt. Tiểu Hôi nhìn bộ dạng của Đại Hoàng, rồi kêu 'chí chí', thận trọng tiến lại gần. Do dự chốc lát, rồi nó thò tay rờ lên đầu con chó.

Đại Hoàng khẽ kêu, Tiểu Hôi vội vàng rụt tay; một lát sau,

nó lại thò tay rờ đầu con chó. Lần này Đại Hoàng chẳng phản ứng gì hết, chỉ mải gặm miếng sườn, Tiểu Hôi bèn đặt hẳn tay lên đầu nó, nhè nhẹ xoa mớ lông vàng mềm bóng mượt, Đại Hoàng lại tỏ ra dễ chịu, hơi co mình lại, kêu khe khẽ, nhưng chẳng có chút thù địch nào.

Tiểu Hôi bạo dạn hơn, cười lên mấy tiếng rồi bắt đầu nghịch bới lông da con chó, như là tìm bắt chấy rận. Nửa chừng Đại Hoàng quay đầu lại, thè lưỡi liếm láp Tiểu Hôi; chó và khỉ tỏ ra rất thân mật, quan hệ đã thay đổi chóng vánh.

Trương Tiểu Phàm xem suốt từ nãy, bây giờ mới hiểu ra Tiểu Hôi thực là thông minh, có điều xem chừng từ nay thịt thà phải giấu kỹ hơn.

Gã đang vẩn vơ nghĩ ngợi, chợt trên đỉnh đầu có tiếng xé gió, rồi hai đạo bạch quang từ phía tây lao vút tới, Đại Hoàng giật mình chõ về phía đạo bạch quang sủa vang, Tiểu Hôi thò tay vuốt lên đầu nó như để trấn an, nào ngờ rất có hiệu quả, Đại Hoàng lập tức bình tĩnh lại.

Trương Tiểu Phàm nhìn hai đạo bạch quang hạ trước chính điện Thủ Tĩnh đường, làn ánh sáng lấp loá dịu đi rồi, thì hiện ra hai người, một nam nhi đĩnh đạc, phong độ hơn đời, bạch y phiêu phất, hết sức tuấn tú; người kia là một thiếu niên thấp hơn một chút, chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Trương Tiểu Phàm nín thở, một nỗi bi thương đã nguôi ngoai từ sâu trong tâm khảm lại chầm chậm trỗi dậy, nhìn gã thiếu niên kia thoáng có nét cô đơn.

"Kinh Vũ..." Trương Tiểu Phàm đứng bật dậy thốt lên, giọng nói bỗng nhiên nghẹn tắc.

Thiếu niên kia sững sờ, lập tức xoay mình lại, đôi mắt tròn xoe, cái miệng há hốc tựa như muốn nói điều gì, nhưng ngàn lời vạn lời, cuối cùng cũng chỉ bật ra được hai chữ:

"Tiểu Phàm!"

Chương 13
KỲ TÀI

"Chúng đệ tử của Thương Tùng Chân Nhân ở Long Thủ phong là Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, xin bái kiến Điền sư thúc, Tô sư nương!"

Trong Thủ Tĩnh đường, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi ghế trên, các đệ tử đều sắp hàng hai bên, ở giữa là hai người mặc đồ trắng, chính là Lâm Kinh Vũ và thanh niên tuấn tú kia tên gọi Tề Hạo, đang hướng về Điền Bất Dịch thi lễ. Trương Tiểu Phàm sắp hàng chót trong đám đệ tử, nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng giữa sảnh.

Bao năm không gặp, ai nấy đều đã lớn cả rồi.

Lúc ấy Lâm Kinh Vũ cũng quay đầu sang nhìn Trương Tiểu Phàm, hai ánh mắt gặp nhau, Lâm Kinh Vũ mỉm cười, Trương Tiểu Phàm nóng ran cả đầu, cảm động vô cùng, khẽ gật gật.

Ánh mắt Điền Bất Dịch nhìn xoáy vào Tề Hạo rồi lại nhìn sang Lâm Kinh Vũ, vẻ mặt bỗng trầm xuống, hai vị khách này phong tư tài tuấn, cứ theo nhãn lực của lão, thoáng cái là nhận ra tư chất bọn họ vượt xa đám môn hạ đệ tử ở đây. Tề Hạo thì khỏi phải nói: y đã sớm thành danh trong lớp trẻ của Thanh Vân môn, nhưng Lâm Kinh Vũ còn ít tuổi, ban nãy lại ngự kiếm lướt tới, đủ biết ít nhất đã vượt qua tầng thứ tư của Thái Cực Huyền Thanh Đạo; mà y nhập môn bất quá ba năm rưỡi chứ

mấy! Tư chất như vậy thật đáng kinh ngạc.

Nghĩ tới đây Điền Bất Dịch vô tình nhìn lại Trương Tiểu Phàm đang đứng đằng cuối, ngầm so sánh. Lão uể oải, lãnh đạm hỏi: "Sư huynh ta phái các ngươi đến làm gì?"

Tề Hạo chắp tay đáp: "Bẩm Điền sư thúc, sư phụ con là Thương Tùng Chân Nhân được sự uỷ thác của chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, bắt đầu chuẩn bị mọi việc cho kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ hai năm tới. Vì có chút ít thay đổi, nên đặc biệt lệnh cho con và Lâm sư đệ cùng đến trước thông báo."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nhìn lướt Lâm Kinh Vũ một lượt từ đầu tới chân: "Lão ấy cố ý muốn ra oai với ta cũng nên!"

Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ đều biến sắc, Lâm Kinh Vũ toan phản ứng, nhưng Tề Hạo giơ tay ngăn y lại, mỉm cười thưa: "Điền sư thúc thật khéo nói giỡn, chúng ta đều là người của Thanh Vân môn, Điền sư thúc đức cao vọng trọng, sư phụ con tuyệt không dám có ý bất kính."

Vẻ mặt Điền Bất Dịch sa sầm chẳng mảy may thay đổi, nhưng Tô Như bên cạnh thì tươi cười hoà nhã, dịu dàng hỏi rằng: "Các con đừng để ý làm gì; Điền sư thúc chỉ nói đùa thôi mà! À, con vừa nói cái gì thay đổi? Là thế nào vậy?"

Tề Hạo cung kính đáp: "Bẩm Tô sư nương, chuyện là thế này ạ: 'Thất Mạch Hội Võ' mọi lần, mỗi chi phái trong Thanh Vân môn đều cử ra bốn người, riêng chi phái chính là Thông Thiên phong lại đưa thêm bốn người nữa, tổng cộng là ba mươi hai, rồi rút thăm cặp đấu; người thắng vào vòng trong, cứ thế qua năm vòng, người chiến thắng cuối cùng chính là nhân tài kiệt xuất[1] trong thế hệ trẻ của Thanh Vân môn, sẽ được các vị sư trưởng quan tâm bồi dưỡng."

Tô Như mỉm cười, phong độ đoan trang, nói: "Nhắc đến kỳ

1. Nguyên văn dùng chữ *kiều sở*; xuất xứ từ Kinh Thi: *Kiều kiều thác tân, ngôn ngải kỳ sở*. Dùng để ví với người kiệt xuất, nổi trội.

đại thí lần trước, con là nhân vật nổi bật, ta còn nhớ cuối cùng con đã giành ngôi bảng nhãn. Nếu không vì bên chi phái chính đưa Tiêu Dật Tài ra, chưa biết chừng chính con đã đoạt giải võ trạng nguyên của Thanh Vân môn rồi!"

Tề Hạo sắc mặt không thay đổi, cười đáp: "Tô sư thúc quá khen, trong kỳ đại thí lần trước sư huynh Tiêu Dật Tài bên chi phái chính là kỳ tài trời phú, tu đạo tinh thâm, con đây kém xa, xin tâm phục khẩu phục nhận thua, chẳng có gì để nói nữa. Có điều kỳ 'Thất Mạch Hội Võ' tới đây, sư phụ con và chưởng môn chân nhân sau khi bàn bạc đã sửa đổi chút ít quy tắc, đặc phái con đến thông báo với hai vị sư thúc, sư nương."

Điền Bất Dịch và Tô Như đều quan tâm, hỏi: "Sửa đổi thế nào?"

Tề Hạo đáp: "Sư phụ con cho rằng, đại thí 'Thất Mạch Hội Võ' vốn nhằm phát hiện ra nhân tài trong số đệ tử của các chi phái, để sau đó bồi dưỡng thêm. Đến nay, Thanh Vân môn đệ tử đông tới gần một nghìn người, trong đó lớp đệ tử trẻ mới vào đặc biệt nhiều, không thiếu gì những nhân vật thiên tài xuất chúng. Với suy nghĩ như thế, xét thấy cơ hội sáu mươi năm mới có một lần, mà chỉ cho mỗi chi phái đưa ra vẻn vẹn có bốn người, thật là ít quá. Vì vậy đề nghị bảy chi phái đều đưa ra chín đệ tử, trong đó chi phái chính đông nhất, thì đưa thêm một người nữa, cả thảy là sáu mươi tư người, trên cơ sở ấy mới bốc thăm cặp đấu như trước kia; trải qua sáu vòng, chọn ra người chiến thắng. Như thế khỏi phải nuối tiếc là bỏ sót nhân tài[1]"

Điền Bất Dịch nhìn Tô Như, sắc mặt lão rất khó coi. Đại Trúc phong ít người, tư chất lại kém; mới nghe phương án thì ngỡ là được lợi, nhưng thực tế thì chính những chi phái đông

1. Nguyên văn *thương hải di châu:* bỏ sót ngọc quý trong lòng biển khơi.

đúc nhiều người tài như Thông Thiên phong chi phái chính và Long Thủ phong của Thương Tùng mới là có lợi nhiều hơn.

Tô Như thấy vẻ mặt của chồng khó đăm đăm, bèn khẽ lắc đầu, đưa mắt ra hiệu. Điền Bất Dịch lẽ nào không rõ ý tứ của vợ là gì. Chuyện này đã do chưởng môn sư huynh và Thương Tùng thương nghị rồi, thì coi như đã được quyết định; dù có tranh biện cũng vô ích, bèn lạnh lùng bảo: "Như vậy càng tốt, ta chẳng có ý kiến gì cả."

Tề Hạo mỉm cười đáp: "Thế thì hay quá. Và, trước lúc lên đường, sư phụ con có dặn con một việc: Lâm sư đệ đây và vị Trương sư đệ - đệ tử của Điền sư thúc - vốn là bạn cũ biết nhau từ trước, mong Điền sư thúc cho họ được gặp gỡ ôn lại chuyện xưa."

Điền Bất Dịch đang bực bội, vẫy tay nói luôn: "Được, được!"

Lâm Kinh Vũ đợi mãi đã nóng ruột, chỉ hiềm đang ở trước mặt tiền bối trưởng lão nên không dám tỏ ý gì; lúc này thấy lão đồng ý, bèn quay mình đi lại phía Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm đang xúc động, cũng bước ra.

Lâm Kinh Vũ đi đến trước mặt gã, ngắm kỹ một hồi, tròng mắt chợt đỏ lên, ngắc ngứ nói: "Mi lớn quá rồi, Tiểu Phàm."

Lòng Trương Tiểu Phàm rộn ràng bao cảm giác, chỉ biết gật đầu thật mạnh: "Mi cũng thế mà. Này, thảm án trong thôn năm xưa mi đã có manh mối gì chưa?"

Lâm Kinh Vũ lắc đầu: "Mấy năm nay ta đã hỏi sư phụ rất nhiều, nhưng đều chẳng có tiến triển gì cả, thế còn mi?"

Trương Tiểu Phàm cười cay đắng: "Ta cũng thế."

Lâm Kinh Vũ kéo tay gã: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Trương Tiểu Phàm do dự, ngoảnh nhìn Điền Bất Dịch và Tô Như, Điền Bất Dịch chẳng thèm để ý, Tô Như thì mỉm cười nói: "Đi đi!"

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ gật đầu với bà ta, rồi vội cùng Lâm Kinh Vũ bước ra ngoài. Trên đại điện, lúc này chỉ còn một

người khách là Tề Hạo. Y mặc toàn đồ trắng, thư thái hơn đời, thần sắc điềm đạm trầm tĩnh, chầm chậm nhìn khắp các đệ tử Đại Trúc phong, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Tống Đại Nhân, chắp tay cười nói: "Vị này chắc là sư huynh Tống Đại Nhân; kỳ đại thí lần trước chúng ta đã gặp nhau."

Tống Đại Nhân vội đáp lễ: "Tề sư huynh trí nhớ thật tốt, vẫn còn nhớ kẻ bại tướng này."

Lời vừa nói ra, chúng đệ tử đều so vai tái mặt; Điền Linh Nhi đứng bên cạnh mẹ, hỏi thầm: "Mẹ ơi, đại sư huynh đã thua y à?"

Tô Như gật đầu, khẽ đáp: "Phải. Năm đó đại sư huynh con khó khăn lắm mới thắng được hai trận, ta và cha đều rất vui mừng; ai ngờ đến vòng thứ ba thì gặp phải người này, chỉ mấy hiệp là thua."

Điền Linh Nhi lè lưỡi, nói: "Tức là, y rất lợi hại phải không?"

Tô Như chưa trả lời ngay, mà quay đầu nhìn chồng, thấy Điền Bất Dịch mặt mày xanh tái ngồi im lìm, đành lắc đầu nói: "Tư chất của Tề Hạo thực sự vượt xa đại sư huynh con, hôm đó trong khi tỷ thí chẳng xuất một chiêu nào thừa, đặc biệt là thanh tiên kiếm 'Hàn Băng' của y là dùng băng tinh vạn năm trên bắc cực mà luyện thành, uy lực rất lớn, đại sư huynh của con chẳng thể sánh nổi."

Lúc ấy, Điền Bất Dịch bỗng như cảm thấy điều gì, bèn quay đầu nhìn sang Tô Như, ánh mắt hai người gặp nhau, cùng nhận ra những lời chưa nói ẩn kín trong cõi sâu thẳm của người kia: nếu môn hạ Đại Trúc phong có được một người tài như thế này, thì hay biết mấy!

Ở dưới điện, Tề Hạo đang nói chuyện với bọn đệ tử Đại Trúc phong. Y tu hành có thành tựu, được sư trưởng tin tưởng và tôn trọng, thường đi khắp nơi trong thiên hạ, xem rộng biết nhiều, lại thêm mồm miệng linh lợi, lời nói như nhả ngọc phun châu,

chỉ một lát sau đã khiến bọn đệ tử Đại Trúc phong cảm thấy thân thiết; ngay Tống Đại Nhân từng bại dưới tay y, cũng không còn cảm giác cừu địch.

Một trận cười vang lên, chẳng biết Tề Hạo nói chuyện khôi hài gì, mọi người đều phá lên cười lớn; sau đó, y vô tình đưa mắt về phía Điền Linh Nhi từ nãy vẫn đứng sau lưng Tô Như, và nhìn ngay thấy 'Hổ Phách Chu Lăng' quấn quanh hông cô, ánh mắt y liền sáng lên, mỉm cười chào: "Vị cô nương này có phải là sư muội Điền Linh Nhi đại danh lẫy lừng không?"

Điền Linh Nhi nhướn mày, hỏi: "Tại sao huynh lại biết?"

Tề Hạo mỉm cười, đi lên mấy bước, nhìn cô nói: "Điền sư muội tuổi vừa mười sáu, tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã đạt tới trình độ rất cao, chuyện này khắp bản môn đều biết, và ta cũng ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền."

Điền Linh Nhi mặt ửng đỏ, móc mỉa hỏi: "Huynh chưa từng nhìn thấy muội ra tay, sao biết muội danh bất hư truyền?"

Tề Hạo ngớ ra, rồi lập tức cười nói: "Điền sư muội không chỉ dung mạo như hoa, mà tâm tư cũng rất mẫn tuệ đã khiến sư huynh này phải hổ thẹn rồi."

Điền Linh Nhi thấy y dáng vẻ anh tuấn cao nhã, miệng thì tán dương mình xinh đẹp, lòng cô cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra giận dỗi: "Chỉ giỏi nói linh tinh! Sư huynh gì nhỉ? Không biết xấu hổ!"

Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như thì nói luôn:"Linh Nhi không được nói bừa!"

Tề Hạo vội nói với Tô Như: "Tô sư thúc đừng nên trách cứ sư muội. Tại con đã nói năng thiếu suy nghĩ, đã mạo phạm sư muội." Nói tới đây, y ngẫm nghĩ, rồi đưa tay vào trong bọc lấy ra một cái hộp gấm đưa cho Điền Linh Nhi, cười nói: "Điền sư muội! Trong cái hộp nhỏ này là viên 'Thanh Lương châu', mấy năm trước ta theo sư phụ Thương Tùng Đạo Nhân hành hiệp,

tiễu trừ một bọn hung đồ ma giáo mà tình cờ lấy được, tuy chẳng phải là vật kỳ trân dị bảo, nhưng mang bên mình có thể chống nóng phòng rét; và nghe nói, đối với nữ nhân, nó còn có tác dụng giữ gìn nhan sắc, bảo vệ làn da. Hôm nay xin tặng cho sư muội, tạm coi như sư huynh này tạ tội."

Khuôn mặt Điền Linh Nhi lại ửng hồng, chưa kịp cất lời thì Tô Như đã bảo: "Tề sư điệt! Thanh Lương châu này cũng là một báu vật, Điền Linh Nhi không dám nhận đâu, con mau cất về đi."

Tề Hạo mỉm cười: "Tô sư nương có phần chưa rõ đó thôi: Thanh Lương châu này đối với con không có mấy tác dụng, nó chỉ như miếng sườn gà[1] mà thôi. Nhưng Điền sư muội thanh xuân tươi tắn, dùng nó thì rất hợp; cũng coi như một chút lòng thành nho nhỏ của con, chỉ mong Điền sư muội không chê."

Điền Linh Nhi nhìn Tề Hạo, hết sức dịu dàng giơ tay đón lấy cái hộp nhỏ, khe khẽ nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo dường như rất vui mừng, mặt mày rạng rỡ, nói: "Không cần đa tạ, không cần đa tạ, sư muội thiên tư thông tuệ, tương lai tiền đồ khó mà nói trước. Kể ra trong Thanh Vân môn, nhân tài tuy nhiều, nhưng người có được tư chất như muội đây thì lại quá ít, ngay ta cũng đành chịu đứng dưới tầm thôi."

Điền Bất Dịch nghe lọt tai, khuôn mặt lần đầu tiên nở nụ cười. Điền Linh Nhi nói: "Sư huynh quá khen rồi."

Tề Hạo lắc đầu đáp: "Đâu có. Ta từ nhỏ đã được ân sư độ hoá, đưa lên núi, nhưng khi bằng tuổi muội thì tu hành vẫn còn kém rất xa. Có điều..."

Điền Linh Nhi vẫn cứ là cô thiếu nữ, nghe Tề Hạo khen ngợi, cô cũng có thiện cảm với y, nhưng thấy y nói đến chỗ: "Có điều..." thì cô sốt ruột hỏi luôn: "Có điều làm sao?"

Lúc ấy cả Điền Bất Dịch và Tô Như cũng ngoảnh đầu lại,

---

1. Miếng sườn nhai thì khó mà bỏ đi thì phí; nghĩa bóng chỉ một thứ không có mấy giá trị.

muốn nghe xem chữ "có điều" của y rốt cục là ý gì. Chỉ nghe Tề Hạo nói: "Có điều, nếu chỉ luận về tư chất, còn một người có thể sánh được với Điền sư muội."

Điền Linh Nhi ngây người, hỏi: "Ai thế?"

Tề Hạo mỉm cười chỉ ra ngoài Thủ Tĩnh đường, nói: "Chính là vị Lâm sư đệ kia của ta. Ba năm trước y được sư phụ Thương Tùng Đạo Nhân thu nạp làm môn hạ, chỉ mấy năm ngắn ngủi đã tiến kinh người, là một kỳ tài trời phú trên con đường tu chân, chẳng ai trong bản chi phái có thể theo kịp; trong ba năm qua đã đột phá được tầng thứ tư của Ngọc Thanh cảnh, ngàn năm trước cũng chưa từng nghe có nhân vật nào như thế." Nói đến đây, khuôn mặt y lộ đầy vẻ yêu mến, tiếp: "Sư phụ không ngớt khen ngợi Lâm sư đệ là kỳ tài ngàn năm mới có, hầu như có thể so sánh với Thanh Diệp tổ sư năm xưa!"

"Rắc!" một tiếng động khô khốc vang lên. Mọi người đều kinh ngạc, quay đầu về nơi phát ra, chỉ thấy Điền Bất Dịch khuôn mặt tái xanh, sắc diện rất khó coi; cái tay vịn ghế bằng gỗ đàn hương rất cứng đã bị lão bẻ gãy một đoạn.

Tề Hạo ngây người, hạ giọng hỏi Tô Như: "Tô sư nương, có phải là con nói sai gì không?"

Tô Như gượng cười, đang định nói, chợt nghe bên ngoài điện một tiếng hét lớn: "Ối chà!" Âm thanh chưa dứt, đã thấy một bóng người từ bên ngoài bắn vào, ngã đánh rầm xuống nền đất, đà văng còn mạnh, lăn long lóc về sau mấy vòng, mặt mũi lấm lem, luống ca luống cuống. Mọi người nhìn kỹ, chẳng phải Trương Tiểu Phàm thì còn là ai?

Mọi người trong Đại Trúc phong đều biến sắc, Điền Linh Nhi ngày thường vốn thân với Trương Tiểu Phàm nhất, lao ngay lại đỡ gã dậy, vội hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngã một cú khá đau, đầu còn ong ong nhưng miệng vẫn đáp: "Không, không sao, đệ không sao."

Vừa lúc ấy Lâm Kinh Vũ cũng từ bên ngoài chạy vào, lo

lắng hỏi: "Tiểu Phàm, mi không sao chứ, ta trót lỡ tay..."

Điền Linh Nhi nghe, biết ngay là người này bắt nạt sư đệ, cơn giận trỗi lên, lại thêm vừa rồi Tề Hạo trước mặt mình tán dương Lâm Kinh Vũ, còn ngầm có ý nói mình không sánh được với y, lòng cô vốn đã không mấy dễ chịu. Lúc này cô càng không đắn đo nhiều, tức giận nói: "Tại sao dám ức hiếp người khác?" nói đoạn vung thủ quyết, lập tức ráng tà loang loáng, Hổ Phách Chu Lăng quẫy lên, soạt một tiếng xông thẳng về phía Lâm Kinh Vũ.

Tô Như và Tề Hạo cùng hét: "Dừng tay!"

Nhưng Hổ Phách Chu Lăng nhanh như chớp xẹt, nháy mắt đã lao tới trước mặt Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhưng không bối rối, thấy trước mắt ngũ sắc rực rỡ, biết là pháp bảo của tiên gia, lập tức thoái lui ba bước, tay trái chĩa lên trời, tay phải hướng xuống đất, nắm kiếm quyết, hô lớn: "Lên!"

"Ùng oàng" tiếng rồng gầm tức thời vang dội trong Thủ Tĩnh đường, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ toàn thân bao bọc thanh quang, một đạo tiên kiếm xanh biếc, hào quang rọi xa vạn trượng xuất hiện, lưỡi kiếm lóng lánh như thu thuỷ, khí lành cuồn cuộn, giây lát là chặn được luồng ráng tà đang ồ ạt lao đến từ Hổ Phách Chu Lăng, rọi ánh xanh biếc lên mặt tất cả mọi người đang đứng đấy.

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Thương Tùng thật chẳng còn tiếc gì, lại đem cả Trảm Long kiếm ra truyền cho y."

Tề Hạo thấy Lâm Kinh Vũ không bị thương thì yên tâm, đứng một bên mỉm cười: "Sư phụ con từng nói sư đệ thiên tư hơn người, tất thành đại nghiệp, vì thế Người hết lòng dạy dỗ là phải."

Sắc mặt Điền Bất Dịch càng thêm khó coi.

Trong sảnh lúc này Hổ Phách Chu Lăng và Trảm Long kiếm đang gườm nhau chưa thôi, Điền Linh Nhi mở to đôi mắt phượng, hai tay khẽ vẫy, hồng y phiêu phất, thân hình chầm

chậm vút lên giữa không trung, hai tay trái phải bắt chéo trước ngực làm thành cánh hoa lan, miệng hô: "Trói!"

Tiếng hô vừa dứt chỉ thấy ráng tà trải mãi ra, Hổ Phách Chu Lăng dài chừng ba thước đang ở phía trên, thoắt lùi lại bay đến dừng trước Điền Linh Nhi, một tiếng lanh lảnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gặp gió trương mãi ra cực nhanh, trong chớp mắt đã dài thêm không biết bao nhiêu lần, đầy ắp không gian Thủ Tĩnh đường, lập tức áp đảo thanh quang của Trảm Long kiếm, thoáng chốc, đã biến thành muôn vàn dải nhỏ lao đến Lâm Kinh Vũ, vây gã vào giữa, kín đến nỗi gió cũng không thể lọt.

Tô Như đứng dậy, hướng lên không trung la: "Linh Nhi, không được hỗn!"

Giữa tiếng la của bà, dải lụa đỏ vạn trượng đã vây chặt Lâm Kinh Vũ, mọi người chẳng những không nhìn thấy Lâm Kinh Vũ đâu, mà đến bóng dáng Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không cũng bị tầng tầng lớp lớp lụa đỏ che kín.

Trương Tiểu Phàm há miệng đứng xem, thật là thần kỳ; chợt nghe sau lưng có tiếng người khen ngợi: "Hổ Phách Chu Lăng quả là danh bất hư truyền!"

Gã ngoái đầu coi, thì ra chính là Tề Hạo đang nhìn không chớp mắt vào trong sảnh, miệng lẩm bẩm, nhưng chẳng có vẻ lo lắng.

Mọi người tưởng Điền Linh Nhi chắc thắng rồi, bỗng đâu nghe một tiếng "xoàn xoạt" chói tai, giữa tầng tầng lớp lớp lụa đỏ đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, rọi ra lấp lánh thanh quang.

Điền Bất Dịch và Tô Như cùng biến sắc.

"Ùm!" một tiếng vang cực lớn, như tiếng rồng gào thét tức giận động đến chín tầng trời, nháy mắt lỗ hổng kia rộng lên hàng trăm lần, thanh quang đại thịnh xé rách lụa đỏ phun ra, Lâm Kinh Vũ người và kiếm hợp nhất, toàn thân phảng phất

hình rồng, như tên bật khỏi cung xông vào Điền Linh Nhi, uy thế không thể cản được.

Ai nấy đều thất sắc, Điền Linh Nhi kinh hãi nhưng không hoảng loạn, song thủ yểm hộ trước ngực theo Thái Cực Đồ, vung tay vạch xuống thật nhanh, chỉ nháy mắt tầng tầng lớp lớp lụa đỏ quay về trước mặt, biến thành vô số chướng ngại. Tiếng rách vỡ vang lên chói tai không ngớt; Trảm Long kiếm của Lâm Kinh Vũ đâm toạc hết lớp lụa đỏ này tới lớp lụa đỏ khác, tốc độ hơi chậm đi, nhưng khí thế dũng mãnh không hề suy giảm, xem chừng hai người đang quyết phân tranh sinh tử thắng bại.

"Cạch!"

Một hơi lạnh lướt qua, Trảm Long kiếm như trúng tà, bị chấn động dội lại. Lâm Kinh Vũ kinh hãi thất sắc giương mắt lên nhìn, chỉ thấy trong khoảnh khắc giữa gã và Điền Linh Nhi đã kết thành một bức tường băng, hàn khí ào ạt, Trảm Long kiếm uy thế kinh người mà không thể xông qua bức tường băng đó. Tề Hạo thì chẳng biết tự lúc nào đã vượt lên trước, kéo gã lui ra ngoài một trượng.

Còn Điền Linh Nhi thì mặt mày trắng nhợt, Tô Như chớp mắt đã lao ra ôm con gái lại, rồi lùi về bên cạnh Điền Bất Dịch.

Trong sảnh, hai thứ tiên gia pháp bảo chẳng còn ai điều khiển, tắt dần hào quang, tự động bay về tay chủ nhân.

Khắp Thủ Tĩnh đường một bầu tịch mịch.

Chương 14
THẦN THÔNG

Điền Bất Dịch đứng dậy, nhìn Lâm Kinh Vũ một lượt từ trên xuống dưới, sắc mặt khó coi vô cùng, lạnh nhạt nói: "Bản lĩnh rất khá! Sát khí rất ghê!"

Tề Hạo khẽ bảo Lâm Kinh Vũ: "Sư đệ mau tạ lỗi đi."

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ nhưng cứng cỏi, cau mày bước lên, nhưng là để đối diện với Trương Tiểu Phàm đang đứng một bên: "Tiểu Phàm! Vừa rồi ta đã sai, chỉ nói là thử xem hai đứa tu hành đến thế nào, nhưng xuất thủ lại không cẩn trọng, xin lỗi mi."

Trương Tiểu Phàm rất lo lắng cho bạn, nhưng miệng thì chỉ thốt được: "Không, không có gì."

Mọi người trong Đại Trúc phong đều biến sắc, Điền Bất Dịch ngập tràn giận dữ, tiến lên một bước, trên mặt khí đỏ thoáng qua.

Tề Hạo tái mặt. Không như Lâm Kinh Vũ, y vào Thanh Vân môn đã lâu, biết rõ thực lực của Đại Trúc phong tuy kém xa sáu chi phái còn lại, nhưng thủ toạ Điền Bất Dịch và phu nhân Tô Như thì đúng là thần thông quảng đại, các chi phái kia xưa nay chưa từng có ai dám xem thường họ. Thương Tùng Đạo Nhân nhìn xa trông rộng, trước lúc y lên đường đã dặn: Điền Bất Dịch tâm tính nhỏ nhen nhưng tu hành rất cao thâm, phu nhân lão cũng là tài nữ nổi danh của Thanh Vân

môn, ngay chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân còn phải kính nể họ vài phần, vì vậy nếu chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì tuyệt nhiên đừng trêu vào lão.

Nhưng Lâm Kinh Vũ thì hoàn toàn không hay biết việc này, có điều xem thái độ gã thì dù có biết cũng chỉ là để trong lòng, tuổi còn nhỏ, nhưng ngạo khí đã ngất trời, chắc tại vì quen được Thương Tùng Đạo Nhân quá nuông chiều.

Nhìn bộ dạng gã, Điền Bất Dịch càng thêm tức giận, đang định xuất thủ, chợt một bóng người tiến ra, Tô Như đã vụt đến bên cạnh đưa tay giữ lão lại, miệng cười nhạt thì thầm nói: "Tuổi tác thế này rồi lại va chạm với hậu bối của đồng môn, còn ra cái thể thống gì?"

Điền Bất Dịch sững lại, dừng bước, Tề Hạo vội vàng bước lên trước mặt sư đệ, cười nói: "Mong Điền sư thúc rộng lượng, xin hãy nể sư phụ chúng con, đừng chấp đám văn bối kém hiểu biết chúng con."

Trương Tiểu Phàm thấy Lâm Kinh Vũ chọc giận sư phụ, lòng đầy lo lắng. Lâm Kinh Vũ là đứa con côi cút của thôn Thảo Miếu, trong mắt gã, cũng thân thiết như là huynh đệ ruột thịt vậy. Lúc này thấy Tề Hạo đứng ra xin cho Lâm Kinh Vũ, đầu gã nóng lên, không nhịn được cũng chạy tới quỳ xuống trước mặt Điền Bất Dịch nói: "Sư phụ, tại đệ tử không ra gì, nhìn thấy Kinh Vũ, à không, nhìn thấy Lâm sư huynh ngự kiếm lướt tới, bèn muốn xem xem huynh đã tu hành ra sao, cho nên mới ra tay; tất cả là tại đệ tử..."

Điền Bất Dịch vốn đã chán ngán, cơn giận dữ không có cách nào phát tiết, đành phải gượng nén xuống. Tề Hạo thì coi như thôi, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm cũng quỳ xuống trước mặt, lắp bắp, trông ngu dại không chịu được, lửa giận trong lòng bùng dậy, lão hét lớn: "Câm miệng, đồ vô dụng!"

Nói đoạn, phất ống tay áo, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy gió thốc vào mặt, đột nhiên người nhẹ bỗng, trước-sau, trái-

phải, trên-dưới, đều ào ạt cuồng phong, không khí xung quanh dường như bị rút cạn hết, đầu nặng mà chân nhẹ. Tiếp đó một luồng đại lực kinh hồn ập đến, gã không tự chủ được nữa bay vụt về sau, lao thẳng vào một bên Thủ Tĩnh đường, 'bình' một tiếng thật to, đâm sầm vào tường, rớt xuống. Trương Tiểu Phàm lập tức thấy đầu óc quay cuồng, mắt nổ đom đóm, cổ họng mằn mặn, rồi ộc ra một ngụm máu tươi.

Trong Thủ Tĩnh đường, ai nấy sững sờ.

"Cha!" Điền Linh Nhi là người đầu tiên kêu lên, rồi xông lại đỡ Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ gần như cũng lao đến cùng một lúc, vừa nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ngực loang những máu đỏ, khí giận bốc lên; nếu là chính gã bị thương chắc cũng không giận đến nỗi thế, nhưng nghĩ rằng Trương Tiểu Phàm vì xin hộ mình mà rơi vào cảnh ngộ này, Lâm Kinh Vũ bất chấp tất cả, y quay phắt về phía Điền Bất Dịch hét lớn: "Lão lùn béo ị, ngươi làm cái gì vậy?"

Cùng với tiếng hét, Trảm Long kiếm như cảm ứng với nỗi lòng chủ nhân, thanh quang lại rực lên.

Điền Bất Dịch dựng ngược đôi mày, bị câu chửi 'lão lùn béo ị' làm cho tức đến xịt khói tai, tay áo khẽ phất, 'phụp' một tiếng, biến mất trước mắt mọi người.

Tề Hạo vội hét lên: "Sư đệ, cẩn thận đó."

Lâm Kinh Vũ đã sớm đề phòng, vừa thấy bóng Điền Bất Dịch vụt tan đi như hồn ma, lập tức vung Trảm Long kiếm lên, dùng thanh quang kiếm khí bọc lấy thân.

Nhưng mắt gã bỗng hoa lên, Điền Bất Dịch coi mấy đạo thanh quang dữ dội kia không là gì, chớp một cái bóng dáng béo lùn của lão đã hiện ra trước mặt Lâm Kinh Vũ, tất cả thanh quang kiếm khí còn cách mình lão đến ba thước bỗng không thể nào tiến lên được nữa. Lâm Kinh Vũ giật mình, thấy Điền Bất Dịch trợn mắt tức giận, tựa hồ như đã ghé sát đến mặt mình, y rất sợ hãi vội lùi lại sau; dù vậy, Trảm Long kiếm vẫn chẳng rối

loạn, vẫn trương lên phía trước hộ thân.

Điền Bất Dịch cười nhạt, đưa tay phải ra xuyên mạnh vào giữa làn kiếm khí, trên chưởng nổi lên một tầng ráng đỏ chặn đứng thanh quang lại; trong chớp mắt đã đoạt được Trảm Long kiếm về tay.

Tề Hạo lập tức chạy ào ra giữa sảnh, kêu lớn: "Xin Điền sư thúc nể tình tha thứ cho!"

Điền Bất Dịch không truy kích, để mặc Tề Hạo che cho Lâm Kinh Vũ đằng sau, chỉ ngắm thanh Trảm Long kiếm. Lúc ấy hầu như mọi thanh quang kiếm khí đều đã tắt, nhưng Trảm Long kiếm tựa hồ có linh tính, nằm trong bàn tay mập mạp của Điền Bất Dịch vẫn loé lên, rồi quằn quại không ngừng, rọi ánh xanh lè lên nửa thân lão, nhưng không làm sao thoát ra được.

Điền Bất Dịch ngước mắt về phía trước, lạnh lùng nói: "Trảm Long kiếm cố nhiên là cửu thiên thần binh, nhưng chưa chắc đã là thiên hạ vô địch!" Tiếng nói vừa dứt, năm ngón tay lão vận lực, Trảm Long kiếm như bị bóp mạnh quá, tức thời ngoan ngoãn nằm yên không động đậy; một thoáng sau, cả thanh kiếm lại bừng lên thanh quang sáng loà chói mắt, sáng hơn khi nãy còn trong tay Lâm Kinh Vũ không biết bao nhiêu lần.

Tề Hạo la lên thất thanh: "Điền sư thúc..."

Điền Bất Dịch nét mặt như hoá đá, không nói một lời, tay nắm chặt Trảm Long kiếm, hướng về Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ vận lực xả một đường từ trên không xuống dưới, âm thanh sắc nhọn rít lên xé gió; trong chớp mắt tiếng rít tiếng rung, ánh xanh bừng sáng chói loà, biến thành một cây cột khí màu lục cao gấp đôi người, như sóng dữ xuyên không, bắn vụt ra.

Tề Hạo cắn chặt răng, hai tay cùng ấn kiếm quyết, 'soạt', một thanh tiên kiếm bạch sắc vụt bật lên, chính là thanh 'Hàn Băng' nổi danh bấy lâu nay.

Nói thì chậm chứ sự việc thì quá nhanh, chỉ trong chớp mắt, kiếm khí xanh lè do Điền Bất Dịch phát ra đã lao đến, Tề Hạo

vừa che chắn cho Lâm Kinh Vũ vừa lùi liền mấy bước, tay phải liên tục bắt kiếm quyết, 'Hàn Băng kiếm' bạch quanh chớp chớp, hàn khí đại thịnh, trong giây lát đã dựng thành bảy bức tường băng liên tiếp chắn trước hai người bọn họ.

Chỉ nghe 'bình, bình' mấy tiếng vang liền nhau, kiếm khí xanh lè đã va phải bức tường băng, nhưng - không như bức tường băng mà Lâm Kinh Vũ ngự kiếm đụng phải lúc trước - lần này Trảm Long kiếm thế mạnh như chẻ tre, tiếng phá băng vang lên rào rạo. Trong nháy mắt, bảy bức tường băng bị đánh vỡ vụn, mảnh băng toé ra bốn phía, mà kiếm khí xanh lè không hề giảm sút chút nào, thanh thế còn mạnh hơn, như nộ long cuồng hống, nhe nanh múa vuốt xông vào Tề Hạo.

Tề Hạo mặt trắng nhợt, không thể tránh được nữa, đành dùng hết sức lực mười ngón tay cùng vận ra, Hàn Băng kiếm phát ra vạn đạo bạch quang ngưng kết thành một tấm khiên trước ngực.

'Rầm', một tiếng vang cực lớn, kiếm khí xanh quật lên bạch quang, tuy không lập tức đánh vỡ được nhưng đã đẩy lui được nó; Tề Hạo trợn tròn hai mắt, dùng hết khí lực toàn thân, cuối cùng cũng gắng gượng ngăn được kiếm khí xanh - mà thoạt nhìn tưởng như không thể ngăn chặn nổi kia - dừng cách mình một thước. Lúc đó y chỉ cảm thấy trước mắt ánh xanh chói loà, tiếng gió gào rít sát trong gang tấc, dường như phải đối mặt với một con thú hung ác, khiến người ta sởn tóc gáy.

Không để y kịp định thần, ánh xanh cuồn cuộn mênh mông lại đổ tới cực nặng, Tề Hạo vận hết sức lực giữ cho bạch quang khỏi tiêu tán, nhưng chân đứng đã chẳng vững nữa, bị một luồng đại lực đẩy bắn về phía sau.

Từ khi bắt đầu động thủ đến giờ, Điền Bất Dịch vẫn đứng nguyên một chỗ, chẳng hề xê dịch, nhưng kiếm khí xanh kích phát từ Trảm Long kiếm trên tay lão càng vung xa càng mạnh, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ bị luồng đại lực đó đẩy bật khỏi cửa

Thủ Tĩnh đường, còn chưa trụ vững, lại bị bật tiếp ra khoảng đất trống, ánh xanh mỗi lúc càng rực lên, nó lướt đến đâu mặt đất như bị một lưỡi dao sắc cực lớn cày xới đến đó, vạch thành cái rãnh sâu đến một thước, nhìn mà kinh hồn.

Luồng kiếm khí kinh người từ Thủ Tĩnh đường bắn ra vùn vụt không hề đứt đoạn, buộc Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ thoái lui hẳn ba trượng. Lúc ấy bạch quang trước mình Tề Hạo đã bị ép xẹp lại chỉ cách thân chưa đầy nửa thước, hô hấp của y trở nên khó khăn, sắc mặt từ hồng chuyển sang tái xanh, hai chân chẳng biết đã lún lõm xuống đất tự bao giờ. Một thoáng sau, Tề Hạo hét lên một tiếng, không trụ nổi nữa, ánh trắng tán phát, Hàn Băng kiếm bị luồng đại lực đánh bật lên trên không, không sao khống chế được nữa.

Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ mặt cắt không còn giọt máu, chỉ thấy kiếm khí xanh lục lao đến ầm ầm, thoáng cái đã ào tới trước mặt, đúng vào thời khắc quyết định sinh tử thì nó chợt đứng lại, lơ lửng giữa khoảng không.

Lòng bàn tay Tề Hạo đẫm mồ hôi, chẳng dám động đậy.

Qua một lát nữa, ánh xanh tựa hồ mất sự điều khiển, từ từ loãng đi.

"Keng!"

Một tiếng lanh lảnh vang lên, thì ra Hàn Băng kiếm vừa rớt trở lại, cắm xuống đất trước mặt hai người. Tề Hạo hoàn hồn, vội vàng hướng về phía Thủ Tĩnh đường cung kính thưa: "Đa tạ Điền sư thúc đã thương tình."

Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh, thấy Điền Bất Dịch tướng mạo tầm thường mà lại thần thông như vậy, cũng bất giác cúi đầu xuống.

'Soẹt' lại một âm thanh vang lên, hai người giật thót, thấy ánh sáng xanh lè chớp nhoáng, một vật từ trong Thủ Tĩnh đường bay vọt ra, thanh quang lập loè, chính là Trảm Long kiếm; nó bắn vút lại, không nghiêng không ngả rơi xuống trước

mặt hai người, cắm vào lòng đất ngay bên cạnh Hàn Băng kiếm, hai thanh va vào nhau, rung lên bần bật.

"Các ngươi đi đi!" Giọng Điền Bất Dịch đã bình tĩnh trở lại, tỏ rõ sự lãnh đạm, vọng ra từ trong Thủ Tĩnh đường.

Tề Hạo vội vàng kéo Lâm Kinh Vũ còn đang ngóng nhìn vào trong điện, hai người thu lại kiếm của mình, không dám dềnh dàng thêm, lập tức đằng không đi mất.

***

Trong Thủ Tĩnh đường, các đệ tử thấy Điền Bất Dịch nổi trận lôi đình chẳng ai dám thở mạnh, nhất là Trương Tiểu Phàm lần đầu được thấy thần thông diệu pháp của Điền Bất Dịch, kính phục vô cùng, hầu như quên bẵng vết đau nơi ngực, sơ ý đụng phải vết thương, đau quá kêu lên "ối ", răng nghiến cả vào môi.

Điền Bất Dịch nghe thấy tiếng kêu của Trương Tiểu Phàm, nhìn về phía gã; Trương Tiểu Phàm cắn răng cố gắng chịu đựng, cúi đầu xuống. Điền Bất Dịch nhìn gã một lát, nhưng chẳng nói năng gì, lại nhìn sang các đệ tử đang sắp hàng chữ nhất đứng ở một bên.

Mọi người đều cúi đầu, không dám nhìn lại lão.

Điền Bất Dịch thở dài não nuột, khẽ lắc đầu, chắp hai tay lại sau lưng, đi về hậu điện. Tô Như đứng một bên nhìn theo bóng chồng, dịu dàng nói với bọn đệ tử: "Các con hãy lui ra đã."

Bọn đệ tử vâng theo, Điền Linh Nhi tiến lên dìu Trương Tiểu Phàm, cùng đi ra với mọi người. Khi tất cả đều đã rời khỏi Thủ Tĩnh đường, Tô Như mới đi vào hậu điện, bước qua ngạch cửa, nhìn thấy ngay Điền Bất Dịch đứng chỗ hành lang lượn khúc, đang lặng lẽ ngắm mấy cây trúc xanh trong sân.

Tô Như đi lại gần, nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay sao huynh nổi xung như vậy?"

Điền Bất Dịch khe khẽ lắc đầu, không đáp mà hỏi lại: "Vừa rồi lúc Linh Nhi và Kinh Vũ giao đấu, Tề Hạo ngưng băng

thành tường để cản Trảm Long kiếm, muội nhìn có rõ không?"

Tô Như thở dài, đáp: "Y không hề rút Hàn Băng kiếm ra."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Kỳ đại thí Thất Mạch lần trước, Tề Hạo còn phải dựa vào sức của pháp bảo là tiên kiếm mới có thể ngưng kết thành tường băng, chẳng ngờ mới qua mấy chục năm ngắn ngủi y đã tu luyện đến cảnh giới này." Nói tới đây, lão ngoảnh đầu nhìn Tô Như, nói tiếp: "Muội khi nãy ở bên quan sát, cảm thấy y đã tu tập tới bực nào rồi?"

Tô Như điềm đạm trả lời: "Y thi triển pháp thuật ung dung thong thả, lại rất có dư lực, ít nhất cũng đã tu tập tới tầng thứ tám Ngọc Thanh cảnh."

Điền Bất Dịch khẽ nhích miệng định nói lại thôi, Tô Như bèn nói thay lão: "Môn hạ Đại Trúc phong, chẳng có một ai đáng là đối thủ của y."

Điền Bất Dịch nhìn thật sâu vào mắt người vợ, rồi chậm chạp ngoảnh đầu đi, ngắm trúc xanh đầy vườn, ngày đông đang đến gần, trúc cũng dần dần khô héo, ngả sang màu vàng, bất giác lão bâng khuâng ngơ ngẩn.

Một lúc lâu, lão đột ngột hỏi: "Lão thất sao rồi?"

Tô Như nhìn lão, thoáng cười đáp: "Làm sao à? Bị một đại tiên như huynh đánh cho hộc máu ra còn gì!"

Điền Bất Dịch dường như hơi nghẹn lại, thân hình béo lùn khẽ rung, nhưng không ngoảnh đầu, lãnh đạm nói: "Tối hôm nay muội cầm một viên 'Đại Hoàng đan' lại thăm y, để phòng ngày mai y giả chết, làm cho chúng ta không có cơm ăn."

Tô Như mỉm cười im lặng.

***

Đêm xuống, sắc trời đen kịt lại.

Trương Tiểu Phàm chầm chậm quay về nơi ở, vừa đẩy cửa ra, con khỉ Tiểu Hôi vẫn đi sau lưng gã liền xông vào phòng trước; Đại Hoàng sau một ngày đã trở nên thân thiết với Tiểu Hôi, cũng đi theo vào. Một khỉ một chó ở trong phòng đùa

nghịch mãi không thôi, những tiếng 'oẳng oẳng oẳng','chí chí chí' chốc lát lại vang lên.

Trương Tiểu Phàm mỉm cười đi đến bên bàn ngồi xuống. Ngực gã vẫn ngâm ngẩm đau, nhưng trong đầu thì tràn ngập những kỳ thuật diệu pháp mà Điền Bất Dịch và mấy người kia phô diễn lúc giao đấu, gã nghĩ mãi về những chuyện đó, bất giác thở dài.

"Tại sao mà thở dài?" Một giọng ôn tồn hiền hòa từ ngoài cửa vọng vào.

Trương Tiểu Phàm giật mình ngoảnh lại nhìn, thì ra là sư nương Tô Như đang đứng ở cửa; gió đêm hiu hiu nhè nhẹ lay động tà áo, trông bà chẳng khác nào tiên nữ. Gã vội đứng dậy chào: "Sư nương."

Tô Như đi lại trước mặt Trương Tiểu Phàm, đặt tay lên vai gã, mỉm cười bảo: "Không sao, con ngồi đi."

Trương Tiểu Phàm tự dưng đâm lo, không dám trái lời, bèn ngồi xuống, Tô Như ngắm kỹ sắc mặt gã, lại rờ tay thăm vết thương trước ngực, gật đầu: "Hãy còn khá, không có vấn đề gì lớn." Nói rồi bèn thò tay vào trong bọc lấy ra một lọ nhỏ màu trắng, dốc ra một viên thuốc vàng óng chỉ bé bằng đầu ngón tay, đưa cho gã bảo: "Con uống đi."

Trương Tiểu Phàm do dự một lát, cầm lấy nuốt vào. Chỉ lát sau cảm thấy một làn hơi ấm áp từ đan điền[1] bừng dậy, rồi tán vãng ra khắp tứ chi và đỉnh đầu, toàn thân nóng lên rất dễ chịu, cơn đau âm ỉ ở ngực cũng biến mất chẳng thấy gì nữa.

Trương Tiểu Phàm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đứng dậy vận động thân thể một lát, quả nhiên tất cả lại như thường; linh dược quả thần hiệu, chẳng còn đau đớn gì nữa. Lòng gã hoan hỉ, vội nói với Tô Như: "Cảm ơn sư nương."

Tô Như mỉm cười gật đầu, cất lọ thuốc đi, ngồi xuống một cái ghế khác, nói: "Không cần phải cảm ơn ta. Sư phụ con bảo ta

1. Huyệt ở trên rốn.

cầm Đại Hoàng đan lại cho con đấy."

Trương Tiểu Phàm sững người, hỏi: "Sư phụ không trách con chứ?"

Tô Như nhìn gã, mỉm cười đáp: "Sư phụ bảo ta đến thăm con, tất nhiên là không trách con rồi. Nhưng ta lại không biết con có oán trách gì không đây?"

Trương Tiểu Phàm sững người, vội thưa: "Đâu có! Sư nương! Con đâu..."

Tô Như giơ tay, ngắt lời Trương Tiểu Phàm, dịu dàng nói: "Con hãy nghe ta nói mấy câu, được không?"

Trương Tiểu Phàm thầm ngạc nhiên, khe khẽ đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như nói: "Ban ngày sư phụ đánh con, thế là không đúng. Ta ở bên trông thấy rất rõ ông ấy ra tay xong thì lòng lại hối hận. Cái tính khí của ông ấy..." Khuôn mặt hiền hậu của bà thoáng một nỗi xót xa, nói tiếp: "Ông ấy từ xưa tới nay rất hiếu thắng, rất trọng thể diện, vì vậy tuy ân hận nhưng lại không thể nói ra, con đừng oán ông ấy."

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nói: "Sư nương, con không dám trách sư phụ, con chỉ trách mình ngu dại, khiến sư phụ giận."

Tô Như nhìn gã, khẽ thở dài: "Thực ra không phải tại con. Tu chân luyện đạo, vốn phải xem tư chất từng người, tuy nói cần cù bù thông minh, nhưng xét đến cùng thì vẫn là kém cỏi. Điều này sư phụ con cũng rõ, nhưng ông ấy phiền muộn không phải vì thế..."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: "Vậy sư phụ phiền muộn vì cái gì?"

Tô Như cười hơi buồn, hàng mi thoáng nét bất lực, nói: "Những nhân tài như Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, xưa nay có thể gặp được mà không thể cầu được; trong Thanh Vân môn ngày nay, Đại Trúc phong mỗi ngày một suy vi. Sư phụ con tu hành tuy cao, nhưng thường xuyên vì môn hạ đệ tử mà bị các sư bá,

sư thúc chê cười. Tính ông ấy lại hiếu thắng, nên thấy rất khó chịu, lại lo sau này cưỡi hạc quy tiên rồi, Đại Trúc phong sẽ vĩnh viễn chẳng thể khá lên được, đây chính là điều có lỗi nhất với các vị tổ sư. Trọng trách này đè trĩu lên vai một mình sư phụ, ông ấy thực ra rất khổ tâm."

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói, Tô Như chợt bừng tỉnh, lắc đầu gượng cười: "Ôi, ta nói những điều này với đứa nhóc mười bốn tuổi như con làm gì kia chứ?" Nói đoạn đứng dậy, vỗ vai Trương Tiểu Phàm bảo: "Nghỉ sớm đi con ạ."

Trương Tiểu Phàm thưa: "Vâng! Sư nương lại nhà ạ."

Tô Như gật đầu, bước ra ngoài. Trương Tiểu Phàm tiễn ra đến cửa, đợi Tô Như khuất đi rồi, mới trở vào phòng.

Gã vừa quay lại, mắt chợt sáng lên, thấy bên cái bàn đặt giữa phòng, dưới ánh nến lay lắt, một người con gái áo đỏ đang đứng đó, gương mặt như đoá phù dung, đẹp tựa đào lý, thanh cao thoát tục.

Gã ngây ra nhìn, tim bỗng đập nhanh hơn, miệng khe khẽ gọi: "Sư tỷ!"

Chương 15

NGẤM NGẦM TRUYỀN DỤ

Người con gái đẹp ấy tất nhiên chính là Điền Linh Nhi, thấy Trương Tiểu Phàm bị thương, cô rất lo nên chạy đến xem xét tình hình, chẳng ngờ thấy mẹ mình đang ở đây, cô bèn nấp ngoài cửa, đợi Tô Như đi rồi mới xuất hiện.

Thấy Trương Tiểu Phàm đứng ngây ra, Điền Linh Nhi trách: "Đệ đứng đó làm gì?"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, mặt đỏ bừng, đang định kiếm cớ phân giải, vừa lúc đó thấy Điền Linh Nhi cúi xuống, thì ra Đại Hoàng chạy lại, nó cọ đầu vào chân cô ra chiều thân thiết.

Điền Linh Nhi cúi xuống xoa xoa đầu Đại Hoàng, con chó thè lưỡi, liếm vào bàn tay ngọc ngà.

'Chí chí chí chí', tiếng Tiểu Hôi vang lên, hai người và con chó cùng quay lại nhìn, thấy Tiểu Hôi đã chạy đến sau lưng Đại Hoàng, kéo cái đuôi to xù của nó, tựa hồ muốn Đại Hoàng tách xa khỏi cô chủ. Cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của Điền Linh Nhi, Tiểu Hôi ngẩng đầu lên, đột nhiên nhe răng ngoác miệng làm bộ hung dữ.

Điền Linh Nhi chẳng giận, còn làm mặt xấu trêu lại nó. Từ bữa Tiểu Hôi cùng Trương Tiểu Phàm về đây, nó cư xử với mọi người đều ổn, riêng với Điền Linh Nhi thì nó vẫn tỏ vẻ hậm hực. Điền Linh Nhi thấy Đại Hoàng vốn vẫn bất hoà với Tiểu Hôi nhưng nay lại đổi ý, chịu nô đùa thân thiết với con khỉ, thì

cô lấy làm ngạc nhiên.

"Chuyện gì thế?" Điền Linh Nhi chỉ vào con khỉ, con chó đang chơi với nhau, hỏi Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm kể lại chuyện Tiểu Hôi dùng miếng sườn để làm thân với Đại Hoàng thì Linh Nhi cứ cười ré lên, mắng: "Chẳng ngờ con khỉ chết toi này lại có thủ đoạn như vậy!" Nói đoạn cô nhìn lướt Trương Tiểu Phàm từ trên xuống dưới, nói: "Này, hôm nay bị cha ta đánh, đệ còn thấy khó ở không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp: "Ổn rồi, sư tỷ."

Điền Linh Nhi có vẻ bất bình: "Cha cũng thật là... khó chịu, tại sao lại trút giận lên đệ kia chứ?"

Trương Tiểu Phàm vội nói: "Không đâu, tại đệ ngu ngốc nên làm cho sư phụ giận..."

Điền Linh Nhi nhìn gã chằm chằm, Trương Tiểu Phàm không sao nói tiếp được nữa, mồm cứng lại, Điền Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Thực ra căn bản việc chẳng liên quan gì đến đệ; cha thấy hai người đó tư chất tốt, cảm thấy hụt hẫng, cho nên mới..." nói được nửa chừng, cô liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, thầm nghĩ nói thế khác nào bảo sư đệ ngốc nghếch hay sao, bèn đổi ý không nói nữa, lảng sang chuyện khác: "Vừa rồi mẹ ta đến, có chuyện gì đấy?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp: "Sư nương đến thăm đệ, còn cho đệ thuốc 'Đại Hoàng đan', hiệu nghiệm lắm, đệ vừa uống là đã khỏi ngay."

"Đại Hoàng đan?" Điền Linh Nhi có vẻ rất ngạc nhiên.

"Vâng," Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn cô, hỏi: "Sao kia?"

Điền Linh Nhi nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, đáp: "Đó là bảo bối của cha ta, nghe mẹ ta nói phải lựa hai mươi ba loại linh dược mới luyện được, có công dụng thần diệu, các sư huynh và cả ta nữa, đều chưa có phúc được dùng đến bao giờ."

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, Điền Linh Nhi đảo mắt, lẩm bẩm: "Lẽ nào cha ta đối với đệ lại có biệt nhãn đến thế,

nhưng xem ra cũng chẳng phải thế..."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Chắc chắn là vì sư phụ nhân từ, thấy đệ bị thương, bèn ban cho linh dược. Người tấm lòng thực rộng rãi!"

Điền Linh Nhi phì cười: "Cha có tấm lòng rộng rãi... Ha ha, thôi được, không nói với đệ nữa. à, hình như có tiếng mưa?"

Trương Tiểu Phàm lắng nghe, quả nhiên từ bên ngoài phòng âm âm truyền đến tiếng mưa tý tách. Điền Linh Nhi đi đến trước cửa sổ, đẩy cánh song, một luồng gió núi mát lạnh lập tức ùa tới, mang theo hạt mưa buốt giá phả vào mặt, lạnh tê.

Trương Tiểu Phàm bước lại đứng bên Điền Linh Nhi, cùng trông ra ngoài.

Đêm đen và tĩnh mịch, giữa khoảng không mưa đang rơi. Cả đất trời một màn đen đặc, chỉ nhìn thấy cái sân nhỏ bên ngoài, lờ mờ thấy cây tùng xanh và những bóng trúc cao cao. Mưa lắc rắc trong đêm đen mịt mù, đối với Trương Tiểu Phàm lại phảng phất chút gì ôn nhu, thậm chí còn chợt cảm thấy đêm nay thật mỹ lệ, mưa này thật vấn vương, đến hạt nước rớt trên lá trúc, nghe cũng lanh tanh êm ái, vọng đến tận nơi sâu lắng nhất trong đáy lòng gã.

Chỉ vì ở bên cạnh có người con gái kiều diễm đang ngẩng đầu, vẻ đẹp có bảy phần thanh xuân, hai phần hoan hỉ và một phần thê lương. Nàng ngẩn ngơ đứng ngắm:

Một cơn mưa!

Ở đằng sau, Đại Hoàng và Tiểu Hôi không biết đã lặng đi từ khi nào, Đại Hoàng uể oải nằm phục trên giường, cặp mắt nửa khép nửa hở, Tiểu Hôi hiếm khi trật tự đến như thế, nó ngồi sau lưng Đại Hoàng, hai tay lần nghịch mớ lông da dầy ấm mềm mại của con chó.

Ngọn nến lay lắt, chợt sáng chợt tắt trong làn gió núi, thi thoảng phát tiếng nổ 'lép bép'.

"Mưa rồi." Điền Linh Nhi bỗng u uẩn nói.

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ừ."

Điền Linh Nhi lại nhìn chăm chăm vào bóng đêm, rồi từ từ xoay mình lại, đến bên bàn nói khẽ: "Tiểu Phàm, đóng cửa sổ vào đi, hơi lạnh rồi."

Trương Tiểu Phàm khẽ gật đầu, đóng cửa sổ lại, rồi ngoảnh nhìn Điền Linh Nhi đang ngồi bên bàn, cô có vẻ lơ đãng, lấy trong bọc một cái hộp nhỏ mở ra dưới ánh đèn, rồi chăm chú nhìn kỹ.

Bóng nến phản chiếu trong đôi mắt đẹp và sáng long lanh, như hai đốm lửa ôn nhu mà nồng nàn.

"Đệ xem, Thanh Lương châu này có đẹp không?" ánh mắt Điền Linh Nhi dừng lại trên hạt ngọc nhỏ đang toả những tia sáng êm dịu, giọng nàng nói như mơ, cõi lòng Trương Tiểu Phàm vụt trống trải, từ từ chùng xuống.

Gã đi đi lại lại, lấy hết can đảm, lấy hết sức mạnh, gắng giữ vẻ thản nhiên như thường. Điền Linh Nhi ngẩng đầu nhìn, chợt nhận ra đôi mắt của người sư đệ chất phác bỗng sáng long lanh, thậm chí có chút gì như cuồng nhiệt và thống khổ.

Cô nhè nhẹ đậy hộp lại, dịu dàng hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, im lặng một lúc, khẽ trả lời: "Đệ không sao, sư tỷ."

Điền Linh Nhi lấy làm lạ, nhưng cũng không bận tâm nhiều, đứng dậy bảo: "Thôi, đêm khuya rồi, ta cũng phải về đây."

Trương Tiểu Phàm thờ thẫn đứng lên, Điền Linh Nhi bước mấy bước, đột nhiên dừng chân ngoái lại khẽ cười, trong khoảnh khắc, vẻ mỹ lệ ấy như ùa tới xâm chiếm trái tim Trương Tiểu Phàm: "Trí nhớ của ta thật là... tối nay đến đây để làm gì, cũng đã quên rồi." Nói đoạn, lấy từ trong bọc ra một tờ giấy mỏng, trên đó viết chi chít những chữ nhỏ xíu, đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy xem, đột nhiên biến sắc, thất thanh kêu: "Pháp quyết Thái Cực Huyền Thanh Đạo! Sư tỷ, thế này..."

Điền Linh Nhi nguýt gã, trách: "Đệ hét lớn như vậy làm gì?"

Trương Tiểu Phàm vội hạ giọng, nói: "Sư tỷ, đây chính là pháp quyết của tầng thứ ba, sư tỷ..."

"Ta?" Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Ta tất nhiên là muốn truyền cho đệ."

Trương Tiểu Phàm thất kinh nói: "Gì cơ?"

Điền Linh Nhi nói: "Ta biết cha ta xưa nay rất coi thường đệ, hôm nay nổi giận với đệ lại càng chẳng ra sao. Cha ta dạy dỗ không tốt, sao lại quay ra trách mắng đệ? Ta thấy không đúng. Đệ cầm lấy pháp quyết này mà ngầm tu tập, lúc nào rèn luyện có thành tựu rồi thì đến cho cha ta xem, đừng bao giờ để mất mặt như hôm nay nữa."

Trương Tiểu Phàm cau mày, nói: "Nhưng, lỡ bị sư phụ, sư nương biết được, thì sẽ trách mắng sư tỷ..."

Điền Linh Nhi nói luôn: "Thì cũng chỉ là trách mắng, cùng lắm chỉ mắng ta vài câu, nhốt ta một thời gian, thế thì đã sao? Dù sao ta cũng không thể để đệ bị người ta bắt nạt thêm nữa!"

Trương Tiểu Phàm rung động toàn thân, đầu óc phát sốt, nhìn mãi bóng dáng yêu kiều của Điền Linh Nhi chẳng nói nên lời. Trong tim gã nhiệt huyết sôi trào, cho dù có bắt gã phải chết vì người con gái đang đứng trước mặt đây, gã cũng quyết không do dự.

Điền Linh Nhi lại nói: "Đệ phải nhớ dụng công nhiều hơn, cố gắng để sớm đánh ngang tay với cái gã Lâm Kinh Vũ tồi tệ kia; nhưng đệ có luyện nữa cũng không sánh được với sư huynh Tề Hạo, vì vậy không cần phải bận tâm đến điều ấy." Nói tới đây cô giơ tay, dặn: "Phải giữ bí mật đó." Nói xong đi ra khỏi phòng, rảo bước rồi khuất dần trong bóng tối âm u.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với sư huynh Tề Hạo!"

Câu nói mười ba chữ, mỗi chữ đều nhói mạnh vào trái tim Trương Tiểu Phàm, mặt gã đột nhiên mất hết huyết sắc, bất

giác nắm mạnh tờ giấy trắng trong tay.

Mưa núi hắt hiu, trời đất sụt sùi, có ai biết một thiếu niên trong bóng đêm mịt mùng, lang thang giữa mưa ngẩng mặt nhìn cao xanh hay không?

***

Sáng sớm, sau cơn mưa, gió núi ẩm ướt kéo theo khí lạnh thổi tới đỉnh Đại Trúc phong. Trương Tiểu Phàm đến căn bếp quen thuộc, nhóm lửa đun nước.

Lửa bập bùng tí ta tí tách trong lò, ngọn lửa vàng sáng như yêu linh nhảy múa trên đống gỗ hắt ánh hồng lên khuôn mặt gã. Trương Tiểu Phàm cầm một thanh củi nhỏ làm que cời, chốc lát lại gảy đám lửa, ngơ ngẩn như người mất hồn.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với sư huynh Tề Hạo!"

Câu nói ấy gã đã nhẩm lại không biết mấy nghìn mấy vạn lượt, mỗi lần nhẩm lại mỗi lần xót xa. Gã biết thế này là ngốc, sư tỷ cũng chẳng có ác ý gì, chỉ là nói ra một sự thật mà ai nấy đều công nhận cả thôi.

Nhưng gã vẫn không thể nén lòng đừng nghĩ đến, nghĩ mãi, trong lòng như có ngọn lửa cháy bùng cuồng dại không ngừng thiêu đốt tâm can. Mãi cho đến khi lửa lò táp vào tay gã.

"Úi chà!" Trương Tiểu Phàm giật mình kêu lên, bật lại sau, thì ra trong lúc ngẩn ngơ, lửa lò đã đốt cháy cả thanh củi nhỏ gã cầm, rồi theo đó lần lên làm bỏng tay gã.

Gã thổi phù phù vào chỗ đau, chạy tới cái ang thọc tay vào trong nước mát, cảm giác lạnh buốt trào lên. Trương Tiểu Phàm khe khẽ cười gượng, lúc này gã chẳng cần cái gì hết, chỉ cần mỗi một thanh que cời thôi.

'Ư, ư, ư' mấy tiếng sủa liên tiếp vang lên ngoài cửa, Trương Tiểu Phàm nghe ra là tiếng Đại Hoàng, chỉ không rõ tại sao hằng ngày nó kêu 'oẳng oẳng oẳng' hôm nay lại đổi ra 'ư ư ư'. Gã đi ra cửa nhìn, bất giác phì cười, thì ra Đại Hoàng và Tiểu Hôi đang đùa nghịch, mõm con chó ngoạm một khúc gậy ngắn màu

đen, đầu gậy bị Tiểu Hôi nắm lấy lôi thật mạnh, hai bên tranh nhau mãi không thôi; Đại Hoàng sủa, nhưng do ngoạm cái gậy mà tiếng bật ra không rõ, nên biến thành những tiếng 'ư ư ư' là lạ.

Trương Tiểu Phàm bước lên thò tay nắm lấy cái gậy ngắn, gạt Tiểu Hôi và Đại Hoàng ra. Ai ngờ chúng nó không chịu, kêu 'oẳng oẳng oẳng' với 'chí chí chí' liên hồi. Trương Tiểu Phàm xua tay quát: "Đi đi, đừng làm ồn lên ở đây nữa, nếu không trưa nay ta cho bọn mày nhịn hết."

Đại Hoàng và Tiểu Hôi nhìn nhau, một con gầm gừ, một con làm mặt xấu, rồi Tiểu Hôi trèo lên lưng con chó, Đại Hoàng cõng nó nghênh ngang rời khỏi chỗ Trương Tiểu Phàm, vẻ khinh miệt hết sức, khiến gã tức điên.

Mắng với theo hai con súc sinh một câu, rồi Trương Tiểu Phàm quay trở vào nhà bếp, lúc ấy gã mới kinh ngạc nhận ra, khúc gậy ngắn này chính là khúc gậy ngắn màu đen kỳ cục trong u cốc nửa năm về trước; lại nghĩ Tiểu Hôi nghịch ngợm, chẳng biết đã lôi cái vật này ra từ xó xỉnh nào, đem ra đùa nghịch với Đại Hoàng.

Trương Tiểu Phàm thở dài, bỗng sực nghĩ ra điều gì, vội vàng đi đến bên lò, dùng luôn khúc gậy ngắn ấy làm que cời, ai ngờ lại cực kỳ tiện dụng: cái gậy chẳng biết làm từ chất liệu gì, không bén lửa, cũng không dẫn nhiệt, đun cả buổi nó vẫn mát lạnh. Trương Tiểu Phàm gật đầu nghĩ, dùng cái này thật là hợp.

Thương thay trưởng lão ma giáo Hắc Tâm Lão Nhân, nếu biết 'Phệ Huyết châu' mà lão hao tâm tổn huyết cả một đời mới luyện thành, từng là ma giáo chí bảo tung hoành thiên hạ, nay rơi xuống vị trí một que cời lửa, tất sẽ tức đến mức đội mồ bật dậy, rồi lại phát điên mà chết cũng nên!

Trưa hôm đó, mọi người ở Đại Trúc phong đợi trong nhà ăn, Điền Bất Dịch đến muộn nhất, ngồi vào chỗ rồi, lão nhìn khắp lượt đệ tử, ánh mắt dừng lại ở Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm cúi đầu, Điền Bất Dịch lại đưa mắt đi chỗ khác.

"Chuyện ngày hôm qua, các ngươi đều thấy rõ cả chứ?" Điền

Bất Dịch lãnh đạm hỏi.

Mọi người im lặng, chỉ có Tống Đại Nhân cười lấy lòng: "Vâng, sư phụ đại triển thần uy, ra tay trừng phạt hai gã..."

"Khốn kiếp!" Điền Bất Dịch hét to, làm rung chuyển cả phòng, mọi người im re như ve sầu mùa đông, nghe Điền Bất Dịch quát tháo: "Chuyện ngày hôm qua, các ngươi phải thấy sư huynh, sư đệ các chi phái khác tu hành thâm hậu như thế nào. Đừng nói là Tề Hạo, ngay thằng nhóc nhập môn mới có ba năm đã vượt xa hầu hết bọn các ngươi, rồi chạy lên Đại Trúc phong này náo loạn. Các ngươi biết không?"

Mọi người đều im thin thít, chỉ có Trương Tiểu Phàm bỗng ngửng đầu lên.

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói tiếp: "Thất Mạch Hội Võ chỉ chớp mắt là đến rồi, mấy đứa chẳng ra hồn người các ngươi, từ nay trở đi đều phải bế quan, không tu tập cho tử tế thì ta sẽ lột da các ngươi!"

Mọi người đều nhăn nhó nhưng không dám ho he, Điền Linh Nhi thận trọng dè dặt hỏi: "Cha ơi, còn con thì.."

"Ngươi cũng vậy!" Điền Bất Dịch cắt ngang.

Điền Linh Nhi dẩu môi, đang định cất lời thì thấy mẹ ngầm ra hiệu. Cô ta ngoảnh đầu nhìn ánh mắt Tô Như, không dám hé răng nữa.

Giọng Điền Bất Dịch vang khắp Thủ Tĩnh đường: "Từ nay, trừ lão thất phải đảm trách việc cơm nước, tất cả các ngươi trong vòng một năm rưỡi, đều không được bước chân ra ngoài, phải bế quan tu luyện, rõ chưa?"

.....

Cứ thế, thời gian thấm thoắt trôi, bầu không khí vốn yên lặng của Đại Trúc phong lại phủ thêm một tấm màn căng thẳng chưa từng có, tất cả đệ tử đều chuyên tâm tu tập đạo pháp, trừ con chó vàng nhàn rỗi, con khỉ xám nghịch ngợm và người đầu bếp cô đơn.

Chương 16

ĐIỀU KHIỂN VẬT VÔ TRI

"Oẳng oẳng oẳng!"

"Chí chí chí chí!"

Tiếng chó sủa lẫn với tiếng khỉ kêu, vang dội khắp Đại Trúc phong núi Thanh Vân, phá tan bầu không khí lặng lẽ nơi đây. Trương Tiểu Phàm tay cầm que cời màu đen, lao ra khỏi cửa nhà bếp, gào lên: "Con chó chết giẫm! Con khỉ chết tiệt! Có giỏi thì đứng lại xem?"

Con khỉ nhảy phắt lên lưng con chó. Đại Hoàng sớm đã chuẩn bị liền phóng bốn chân bỏ chạy, Trương Tiểu Phàm đuổi không kịp, đành trợn mắt nhìn theo Tiểu Hôi đang làm mặt xấu, cầm một khúc sườn thơm phức nhét vào mõm Đại Hoàng. Đại Hoàng hứng chí, cái mặt súc sinh của nó tươi hơn hớn, nếu không phải là vì đang bận ngoạm khúc thịt sườn, chắc nó đã cười đến rụng cả răng!

"Hừ!"

Trương Tiểu Phàm chán nản, bực bội quay vào nhà bếp. Từ cái năm gã mười bốn tuổi, tiếp quản công việc nấu ăn, tay nghề khéo léo đã làm cho hết thảy mọi người phải nhìn gã bằng con mắt khác, ngay Đại Hoàng với đạo hạnh 'lão cẩu đắc đạo' của nó cũng phải thèm giỏ dãi trước những mùi vị thơm ngon từ tay Trương Tiểu Phàm, đặc biệt là món sườn luôn thơm ngọt mà Trương Tiểu Phàm dùng để nấu canh, thì đúng là đại tiệc mà

Đại Hoàng nằm mơ cũng không thấy được.

Nhưng Trương Tiểu Phàm nấu canh là để cho người ăn, Đại Hoàng 'tuổi tác' tuy lớn (Điền Bất Dịch nuôi từ khi nó còn nhỏ), danh phận càng lớn, nhưng không được đãi ngộ như ý, thành ra nó luôn luôn rỏ dãi lòng thòng mà chẳng được miếng gì. Mãi cho đến khi quen con khỉ Tiểu Hôi, trên Đại Trúc phong mới thường xuyên diễn ra cái cảnh đã kéo dài suốt hai năm nay, đó là dù Trương Tiểu Phàm có đem thịt sườn cất giấu kỹ lưỡng đến đâu, chỉ cần mũi Đại Hoàng đánh hơi được, cộng thêm cái linh hoạt của Tiểu Hôi, là lại diễn ra cái cảnh tranh cướp thịt sườn mà phần bất lợi luôn thuộc về Trương Tiểu Phàm.

Hai năm, hoặc nói đúng ra là một năm rưỡi, vùn vụt trôi, Trương Tiểu Phàm trở thành một thiếu niên mười sáu tuổi, thân hình cao thêm, đã vượt sư tỷ Điền Linh Nhi hơn nửa cái đầu. Trong quãng thời gian này, vì nghiêm lệnh trước đây của Điền Bất Dịch, tất cả đệ tử Đại Trúc phong đều bế quan khổ luyện, ngoài lão lục Đỗ Tất Thư hạ sơn ngao du ra, chỉ có đầu bếp Trương Tiểu Phàm này là rỗi rãi nhất.

Hai năm nay chẳng ai chú ý đến Trương Tiểu Phàm đã liên tục một mình tu tập, nhưng điều chính gã cũng không tin là: theo đúng pháp quyết đại sư huynh Tống Đại Nhân truyền thụ mà gã chỉ cần một năm đã hầu như hoàn thành tầng thứ hai của Ngọc Thanh cảnh, đó là 'Luyện Khí'.

Gã phân vân, nhưng rốt cục cũng chẳng hỏi Điền Bất Dịch. Còn Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi và những người khác thì mải chuyên tâm bế quan tu tập, không rỗi để quan tâm đến chuyện của gã; Đỗ Tất Thư mà gã gần gũi nhất lại hạ sơn đi mất rồi, vì vậy gã đành giấu mối nghi ngờ trong lòng. Nhưng sau đó trước mắt gã lại nảy sinh một vấn đề lớn khó khăn hơn nhiều: Điền Linh Nhi lén cho gã pháp quyết của tầng thứ ba, gã rất hiểu đây là điều đại phạm môn quy, nhưng, mỗi

lúc nửa đêm, khi một mình đứng trong tiểu viện, ngẩng mặt nhìn trời, thì gã lại nhớ đến câu nói:

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với sư huynh Tề Hạo!"

Qua mười đêm như vậy, gã bắt đầu tu tập pháp quyết của tầng thứ ba!

Trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, từ tầng một đến tầng ba Ngọc Thanh cảnh là toàn bộ những căn cơ của thuật pháp, độ khó tăng dần. So với hai tầng 'Dẫn khí' và 'Luyện khí', pháp quyết của tầng thứ ba 'Nguyên khí' lại chú trọng đến việc tu luyện Thái Cực nguyên khí. Pháp quyết nói rằng: Thái cực nguyên khí chứa ba mà hợp nhất. Cực, tức là trung; nguyên, tức là bắt đầu; vận hành suốt mười hai canh giờ... ấy là âm dương hợp đức, khí chung đúc vào giờ Tý, hoá sinh vạn vật. (Chú thích: trích 'Hán Thư - Luật Lịch Chí')

Đệ tử trong Thanh Vân môn, khi tu tập đến cảnh giới này, trình độ sẽ thể hiện rõ ràng, tư chất cao hay thấp sẽ nhận ra được ngay. Người thông tuệ thì thế mạnh như chẻ tre, nhanh chóng đột phá tiến vào cảnh giới cao hơn gọi là 'Khu vật'[1], lập được cơ sở vững chắc trên con đường tu tiên luyện đạo. Còn đệ tử nào hơi kém thì chỉ dừng ở đó không tiến lên được nữa, rất nhiều người uổng phí cả đời ở đây.

Trương Tiểu Phàm nhập môn đến nay đã được năm năm, trong lúc nói chuyện với các sư huynh tất nhiên cũng nghe rất nhiều về những việc này, và một điều rất hiển nhiên là, tất cả các sư huynh đều xếp gã vào loại 'hơi kém'.

Gã quay trở lại bếp, đến trước lò, đổ đầy nước, cho thêm củi, chuẩn bị đun ít nước sôi. Ngọn lửa vàng sáng lại cháy lên bập bùng, Trương Tiểu Phàm cầm 'thanh cời lò' đen đủi rất đáng thương mà gã đã dùng suốt hai năm nay khơi củi trong lò, đợi

1. Điều khiển các vật vô tri.

ngọn lửa bốc cao và đều rồi, ánh mắt gã chầm chậm nhìn xuống cái que cời đang nằm trong tay.

Chẳng phải là phát hiện gì mới mẻ, mà là một việc hết sức bình thường. Gã bỗng ngây người ra.

Thanh cời lò đen ngòm chỉ dài hơn một thước, ngoài hạt châu gắn trên đầu ra, điểm dị thường duy nhất là trên cái nền màu đen đó, lờ mờ có những đường gân như mạch máu, đặc biệt là ở điểm tiếp xúc giữa hạt châu và cây gậy thì càng rõ rệt; có lúc nhìn vào người ta dễ dàng tưởng như hai vật này được chắp nối lại bởi máu con người vậy.

Trương Tiểu Phàm bất giác run lẩy bẩy, cái ý nghĩ chắp nối bằng máu loáng qua đầu làm gã cảm thấy ghê sợ. Mấy năm nay, gã đã dần quên chuyến đi vào u cốc ấy, chỉ là thi thoảng trong ác mộng giữa đêm khuya, lại đột nhiên mơ thấy những sự cổ quái lúc đó, choàng tỉnh dậy mà đầm đìa mồ hôi.

Lúc đó gã cảm thấy rất cô đơn, một mình đối mặt với những sự độc ác chưa từng biết, một mình đối diện với sự chết chóc hắc ám. Mỗi khi gặp ác mộng, gã luôn khó khăn lắm mới ức chế nổi những cảm xúc lạ lùng, kèm theo nỗi xung động cuồng nhiệt và cảm giác tàn sát đôi khi không nén được. Thậm chí, trong bóng đêm gã hồi tưởng chuyện nhiều năm về trước, Phổ Trí hoà thượng ở bên toà miếu cỏ rách nát, đôi mắt lão thi thoảng ánh lên những cuồng nhiệt dị kỳ...

Trương Tiểu Phàm không biết tại sao lại có những cảm giác kỳ quái như thế, nhưng cũng may là gã hãy còn một phương pháp phần nào an định được nỗi sợ hãi của mình, đó là Đại Phạm Bát Nhã.

Bộ pháp quyết vô thượng này của nhà Phật có tác dụng diệu kỳ là trấn nhiếp tà linh, lọc sạch tâm cảnh; gã tu tập đã năm năm, điểm có lợi nhất là dùng nó để đè nén những cảm xúc kỳ quái xuất hiện một cách bí hiểm suốt hai năm gần đây.

"Bộp!"

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy đầu đau nhói, rồi vật gì rớt xuống đất, thì ra là một quả thông, Tiểu Phàm khí tức bốc lên ngùn ngụt, quay lại hét to: "Con khỉ chết tiệt, mày đừng để tao bắt được mà... Kìa, huynh là... Lục sư huynh!"

Trương Tiểu Phàm nhảy cẫng lên, chỉ thấy người đứng bên bậu cửa, thân hình tầm thước, nét mặt tinh nhanh, tươi cười hớn hở, lưng khoác một cái đãy nhỏ, chẳng phải lão lục Đỗ Tất Thư đã bao lâu nay không gặp thì còn là ai?

Đỗ Tất Thư ngắm Trương Tiểu Phàm từ đầu đến chân, miệng tấm tắc: "Ghê thật, mới có mấy năm, tiểu tử đệ đã cao lên bằng ta rồi."

Trương Tiểu Phàm vội vàng chạy lại, bóp mạnh vào vai Đỗ Tất Thư, cười nói: "Lục sư huynh sao đi lâu thế, mọi người đều rất nhớ huynh."

Đỗ Tất Thư cũng cười: "Thì ta đã trở về rồi đây mà!"

Trương Tiểu Phàm liền hỏi: "Sư phụ, sư nương đã biết huynh về chưa?"

Đỗ Tất Thư đáp: "Chưa. Ta vừa về đến đây, thấy nhà bếp có khói toả, bèn vào đây trước. Ta biết ngay là tiểu tử đệ đang làm ở đây. Mấy năm không gặp, có nhớ ta không?"

Trương Tiểu Phàm phấn khởi gật đầu lia lịa. Đỗ Tất Thư xoa đầu gã, rồi khẽ bảo: "Đi, đưa ta đi gặp sư phụ."

Trương Tiểu Phàm ngây người, hỏi: "Sao lại phải đưa đi?"

Đỗ Tất Thư nhăn nhó, nói: "Sư phụ lúc đầu cho ta hạ sơn, đã nói rõ rằng chỉ hạn cho một năm, nhưng ta rong chơi dông dài, ôi, không phải, ta đi tìm đi kiếm, cũng đã hết béng nửa năm, mới tìm thấy vật liệu tốt để luyện pháp bảo. Ta chỉ sợ sẽ bị sư phụ người trách mắng. Đệ đưa ta đi đi."

Trương Tiểu Phàm trố mắt, bảo: "Thế mà huynh còn nói là vào thăm đệ trước? Này, lục sư huynh luyện pháp bảo gì đó?"

Đỗ Tất Thư chỉ cười trừ: "Kìa, ta đương nhiên đến thăm đệ trước mà! Tiểu sư đệ, đi nào, đi nào." Nói rồi kéo Trương Tiểu

Phàm đi.

Một lát sau, Đại Hoàng đang rúc trong một xó nào đó để đánh hơi thịt sườn và Tiểu Hôi đang nằm trên mình nó bất rận, cùng lúc đều nghe thấy từ Thủ Tĩnh đường vẳng lại một tiếng gầm giận dữ: "Đồ hư hỏng, làm ta tức chết mất thôi!"

Vào giờ cơm tối, mọi người ở Đại Trúc phong lần đầu tiên đoàn tụ kể từ hai năm nay, đều đang ngồi bên bàn ăn. Mọi người yên vị rồi, Điền Bất Dịch mặt mày vẫn bừng bừng giận dữ, bọn đệ tử chào hỏi Đỗ Tất Thư xong, đều không nén được hỏi khẽ: "Tại sao gặp lão Lục, sư phụ lại giận dữ như thế?"

Đỗ Tất Thư tỏ ra lúng túng, ai ai cũng đều đang chỉ trỏ y, còn Trương Tiểu Phàm ngồi ngay bên cạnh, thì tủm tỉm, chỉ có điều không dám bật cười, bộ dạng rất là kỳ cục.

Lúc ấy Điền Linh Nhi ngồi ở phía đối diện rốt cục cũng không nén được nữa, cô là người đầu tiên lên tiếng hỏi Điền Bất Dịch: "Cha ơi, lục sư huynh khó khăn lắm mới trở về được, sao cha lại tức giận như thế?"

Đỗ Tất Thư lặng lẽ ngước mắt nhìn Điền Bất Dịch, lão trợn mắt nhìn lại, khiến y hoảng hồn vội vàng cúi đầu xuống. Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Lão lục, đem cái pháp bảo của ngươi bày ra đây cho mọi người xem xem?"

Đỗ Tất Thư cứng miệng, lẩm bẩm không thốt nên lời, ngước mắt nhìn sư nương Tô Như, lại thấy Tô Như mỉm cười bảo: "Tất Thư, con lấy ra cho mọi người xem đi, cũng để mọi người biết tại sao sư phụ con tức giận?"

Đỗ Tất Thư thấy không thể trù trừ được, đành dùng dằng lấy cái đãy nhỏ của mình lại, run mất một lúc, rồi móc trong đó ra vài thứ đồ vật, đặt lên mặt bàn.

Mọi người ai nấy nghển nhìn không chớp mắt, nhìn chằm chằm, chỉ sợ nhìn sót cái gì, nhà ăn lặng lẽ mất một lúc. Chỉ thấy trên mặt bàn, đặt ba thứ bé bằng nửa nắm tay hình như làm từ một loại gỗ cứng, có sáu mặt hình vuông, toàn một màu trắng,

phía trên còn khắc chạm các chấm, thì ra là ba con xúc xắc.

Mọi người ngây như tượng gỗ, không thốt được một tiếng, rồi thì phá ra cười như vỡ chợ.

Đỗ Tất Thư mặt đỏ lựng, Điền Bất Dịch nhìn gã, bừng bừng nộ khí, giận dữ bảo: "Đúng là đồ vô dụng!"

Tô Như thì chỉ cười, lắc đầu nói: "Thôi nào, đây cũng chẳng phải việc to tát gì, xúc xắc thì xúc xắc, đằng nào pháp bảo này cũng là thứ y chọn dùng."

Điền Bất Dịch trừng mắt nhìn đồ đệ, nói với Tô Như: "Sao muội dám nói chắc là y không đem cái thứ này đi loè thiên hạ?"

Đỗ Tất Thư giật mình, vội thưa: "Thưa sư phụ, sư nương, đệ tử quyết không dám làm chuyện hạ lưu vô liêm sỉ đó. Chỉ là vì năm trước bên bờ Xích Thuỷ ở phương nam con tìm thấy một cây Tam Châu ngàn năm, rất có linh khí, bèn lấy tinh cốt của nó đẽo thành ba con xúc xắc, hoàn toàn là hứng khởi nhất thời, chưa hề nghĩ đến những sự khác..."

Điền Bất Dịch nộ khí bừng bừng, quát: "Ngươi cao hứng nhỉ, hừ, ngươi tu luyện những thứ khác ta không nói, nhưng nay lại luyện ra một món dùng để đánh bạc, để một tháng nữa, đến kỳ tỷ thí Thất Mạch Hội Võ, ngươi mang cái của đó thượng đài, thì ta còn mặt mũi nào?"

Đỗ Tất Thư không dám nói gì nữa, Tô Như lắc đầu, khẽ bảo: "Bất Dịch, đây là món y rất yêu thích, đừng nên ép y. Huynh có còn nhớ Vạn sư huynh..."

Điền Bất Dịch bỗng nhiên sững người, ngoảnh nhìn sang Tô Như, Tô Như khe khẽ thở dài, nói với Đỗ Tất Thư: "Tất Thư, con biết đấy, ta và sư phụ xưa nay cũng chẳng ép các con nhất định phải luyện tiên kiếm như những chi phái khác, nhưng pháp bảo thường có quan hệ rất lớn, các con làm việc nên thận trọng."

Đỗ Tất Thư lén nhìn Điền Bất Dịch, thấy sư phụ phiền muộn không vui, nào dám nhiều lời nữa, vội vàng gật đầu đáp: "Vâng, vâng ạ."

Tô Như lại nhìn chồng, rồi nói với mọi người: "Thời gian trôi nhanh quá, tháng sau đã là đại thí Thất Mạch Hội Võ. Đến lúc ấy chúng ta sẽ cùng sang bên chi phái chính Thông Thiên phong, các con phải chuẩn bị sớm đi." Nói đến đây, khuôn mặt đẹp dịu dàng của bà chợt nghiêm lại, nói nhanh: "Lần này không được để ta và sư phụ thất vọng nữa đấy, rõ chưa?"

Chúng đệ tử giật mình, đồng thanh hô: "Rõ ạ!"

"Sư... sư nương." Lẫn trong tiếng hô vang của mọi người, một giọng nói rụt rè lạc điệu chợt cất lên, Tô Như nhìn lại, thì ra chính là lão thất Trương Tiểu Phàm đang ngồi đằng cuối, bèn cau mày, hỏi: "Sao thế Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm thận trọng dè dặt hỏi: "ý sư nương vừa nói có phải là cả con cũng đi không ạ?"

Tô Như sững người, rồi nhìn Điền Bất Dịch, bà cười tủm tỉm đáp: "Đúng, con cũng là đệ tử của Đại Trúc phong kia mà!"

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, nhảy cẫng lên hoan hô, vỗ tay chúc mừng với Đỗ Tất Thư ngồi bên cạnh, hoàn toàn chẳng để ý đến Điền Bất Dịch ở đằng kia lạnh lùng nói: "Dẫu sao cũng phải có chín người, tính thêm thằng thộn này, vẫn thiếu mất một người, không dùng cũng không xong."

***

Đêm xuống, Trương Tiểu Phàm quay về phòng đã thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi lên giường mình nghỉ ngơi rồi. Từ một năm rưỡi nay Đại Hoàng vì có thân mật với Tiểu Hôi, cũng chuyển đến ngủ ở phòng Trương Tiểu Phàm; mới đầu Điền Bất Dịch phát hoảng lên vì chẳng tìm thấy con chó cưng ở đâu cả, cuối cùng cũng biết, thì hừ một tiếng, chẳng nói năng gì bỏ đi. Trương Tiểu Phàm thấy sư phụ không trách cứ, cũng chẳng đuổi Đại Hoàng (thực ra thì đuổi không nổi, Đại Hoàng chiếm mất một nửa cái giường, Tiểu Hôi chiếm mất một nửa của một nửa còn lại, thế cũng đủ biết tâm trạng của chủ nhân căn phòng là thế nào.)

Thời gian lâu dần, chật chội lẫn lộn mãi cũng thành quen,

Trương Tiểu Phàm chẳng cần nhằn gì về việc Đại Hoàng và Tiểu Hôi ngủ cùng mình nữa. Đêm nay gã rất vui vẻ, vào phòng ngồi xuống bên bàn đưa mắt nhìn, thấy Đại Hoàng đang nằm dài ra, Tiểu Hôi chẳng rõ đã đến nhà bếp đánh cắp thanh cời lò đen xỉn của gã mang về đây từ lúc nào, đang cầm nó cào lên mình con chó.

Gã sực nhớ ra, lờ mờ cảm thấy Tiểu Hôi dường như rất có hứng thú với thanh cời lò này, nhưng hiện giờ chẳng có bụng dạ đâu mà nghĩ nhiều đến thế, lòng gã đang tràn ngập vui sướng vì sư phụ đã bất ngờ cho phép cùng tham gia Thất Mạch Hội Võ tháng sau.

Nếu Đại Hoàng và Tiểu Hôi nhìn Trương Tiểu Phàm lúc này, sẽ thấy hai mắt gã lấp lánh phát quang. Mắt Trương Tiểu Phàm ngó con chó con khỉ, nhưng miệng gã thì nói với không khí: "Ngươi xem, ta cuối cùng đã có cơ hội tham gia Thất Mạch Hội Võ, tuyệt quá. Sư phụ thật khoan hồng đại lượng, cho dù ta còn ngố, Người vẫn cho ta đi để mở mang kiến thức, ôi, đến lúc đó không chừng còn có thể gặp Kinh Vũ nữa."

Nói tới đây, gã như sực nhớ ra điều gì, lại thấp giọng lẩm bẩm: "Có điều nếu thực sự phải thượng đài tỷ thí, e sẽ làm sư phụ mất mặt. Thôi, muốn ra sao thì ra. Đúng không, Đại Hoàng, Tiểu Hôi?"

'Chí chí chí chí!'

Trương Tiểu Phàm ngước trông, thấy Tiểu Hôi đang chú tâm vào mớ lông da của con chó mà tỉ mỉ bắt rận, chỉ kêu lên mấy tiếng để trả lời gã; còn Đại Hoàng thì càng chẳng buồn đếm xỉa, hai cái tai nó cụp xuống, mắt cũng chẳng hé ra nhìn.

"Con chó chết giẫm!" Trương Tiểu Phàm bất bình mắng, đột nhiên trước mắt loáng đen, thì ra là Tiểu Hôi thình lình ném cái thanh cời lò về phía gã. Gã giật mình vội vàng né tránh, thanh cời lò đập vào bàn, nảy lên mấy cái rồi rớt xuống đất.

'Chí chí chí chí, oẳng oẳng oẳng!' Đại Hoàng và Tiểu Hôi

cùng kêu lên vui vẻ, Trương Tiểu Phàm làm mặt xấu đáp lại hai con súc sinh, rồi hậm hực ngồi xuống, chẳng hiểu sao trong đầu bỗng hiện lên phong tư anh tuấn của Tề Hạo trên Đại Trúc phong hai năm về trước.

'Tụ băng thành tường!" Trương Tiểu Phàm cúi đầu lẩm bẩm, không biết gì thì thôi, nhưng gần đây gã tu hành ngày càng sâu mới thấm thía rằng muốn luyện đến cảnh giới như Tề Hạo quả thực gian nan khó mà với tới.

Gã lại nhớ đến đêm đó, trong căn phòng này, dưới ánh nến này, Điền Linh Nhi với đôi mắt ôn nhu mà nồng nàn làm sao!

Trái tim gã lúc ấy như bị kim đâm.

Trên mặt đất thanh que cời nằm im lìm, ở đằng kia con khỉ và con chó đùa rỡn vui vẻ. Trương Tiểu Phàm bất giác cảm thấy mình và thanh que cời này giống nhau; nó nằm yên trên đất kia, cũng phảng phất một vẻ cô đơn.

Gã thở dài, tưởng tượng mình có thể đạt đến cảnh giới đó, rồi lấy tư thế hoàn toàn ung dung, không có một chút vướng bận nào, lần đầu tiên trong đời gã làm một động tác mà các đệ tử Thanh Vân môn đã làm không biết bao nhiêu lần – động tác 'Khu vật': hướng về phía thanh cời lò trên mặt đất vẫy vẫy tay.

Chỉ chớp mắt thôi, mà hình như là vĩnh viễn.

Trương Tiểu Phàm vẫn bình thản, thậm chí chẳng hề có chút xót xa để đón chờ một sự thất bại rất đương nhiên; bỗng dưng gã thấy thanh cời lò trên mặt đất nhúc nhích.

Chỉ thoáng nhẹ, chỉ một chút - hình như vừa thức tỉnh sau một thời gian ngủ sâu rất dài - nó đã nhúc nhích!

Chương 17
DƯ HỘI

Sáng hôm đó mọi người trên Đại Trúc phong đều vui mừng phấn khởi, nhất là bọn đệ tử, ai nấy mặt mày tươi rói; tuy có chút căng thẳng nhưng nỗi vui mừng đã át hết đi.

Trong tất cả mọi người, chỉ có đại sư huynh Tống Đại Nhân, lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ và lão tứ Hà Đại Trí là đã từng tham gia Thất Mạch Hội Võ kỳ trước; còn lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư đều là các đệ tử mới được Điền Bất Dịch thâu nạp trong vòng mấy chục năm gần đây; Điền Linh Nhi và Trương Tiểu Phàm còn rất trẻ, thì càng chưa bao giờ được chứng kiến sự kiện quan trọng một giáp tý mới diễn ra một lần này.

Điền Linh Nhi cao hứng nhất, nhân lúc cha mẹ đang hoàn tất những chuẩn bị cuối cùng, cứ xoắn lấy Tống Đại Nhân vốn nhiều kinh nghiệm, hỏi mãi không ngừng: "Đại sư huynh, Thất Mạch Hội Võ quả thật có nhiều đồng môn đi như vậy ư?"

Tống Đại Nhân tươi cười, rõ ràng là đang rất vui, đáp: "Đúng, Thất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn nhất của phái ta, các chi phái đồng môn đều coi nó như đại sự hàng đầu. Những người đại diện lên tỷ thí ai cũng là nhân vật nổi bật xuất chúng, còn vẻ tráng lệ lộng lẫy ở đó thì càng khỏi phải bàn."

Lúc đó lão tứ Hà Đại Trí đứng bên nghe thấy bèn bước lại, khẽ nháy mắt với Điền Linh Nhi, rồi cười: "Tiểu sư muội, muội

chưa rõ ư: kỳ thực đại sư huynh vẫn có chuyện chưa nói ra hết."

Điền Linh Nhi kêu "Á", không để ý đến vẻ kinh ngạc của Tống Đại Nhân, vội hỏi: "Là chuyện gì, tứ sư huynh?"

Hà Đại Trí mỉm cười: "Tại nơi diễn ra đại thí hội võ, giữa lớp lớp đồng môn vây quanh đông tới hàng trăm, người thắng cuộc đứng trên đài cao, tiếng vỗ tay như sấm động, tất nhiên là rất đắc ý rồi; nhưng nếu có vài vị sư muội trẻ tuổi xinh đẹp ở chi phái khác tiến đến, tỏ ý hoàn toàn bị chinh phục trước đại sư huynh, rồi cất tiếng hoan hô, thế chẳng phải càng là một niềm sung sướng lớn của đời người ư?" Nói đến đây, y lấy vẻ mặt đứng đắn nghiêm trang quay sang Tống Đại Nhân, hỏi: "Đại sư huynh, có phải vậy không?"

Tống Đại Nhân chợt đỏ bừng mặt .

Điền Linh Nhi trông thấy rất lấy làm lạ, hỏi: "Sao đại sư huynh bỗng lại đỏ mặt?"

Tống Đại Nhân lắc đầu như con rối, đáp vội vàng: "Không, không, ta đâu có đỏ..."

Hà Đại Trí ho một tiếng, thấy xung quanh các sư huynh sư đệ khác đã xúm cả lại từ khi nào. Mấy người trẻ như Đỗ Tất Thư và Trương Tiểu Phàm thì chưa hiểu mô tê gì, nhưng Ngô Đại Nghĩa và Trịnh Đại Lễ đều đang tủm tỉm, Hà Đại Trí bèn cười nói: "Ồi, nhị sư huynh và tam sư huynh cũng ở đây, độ này trí nhớ của đệ không được tốt lắm, hình như trong kỳ đại thí lần trước, lúc đại sư huynh thắng liền hai trận tiến vào vòng thứ ba, có một vị sư muội đồng môn trẻ trung kiều diễm, tên là gì... tôi quên béng..."

Ngô Đại Nghĩa lập tức nối theo: "À, ta nhớ cũng không rõ lắm, nhưng hình như là một vị sư muội đồng môn bên Tiểu Trúc phong, dung nhan kiều diễm, có điều tên thì..."

Trịnh Đại Lễ vẻ mặt rất tươi, nói: "Tên, thì chúng ta đã quên cả, nhưng trong trận hôm đó người ấy vỗ tay to nhất, lại còn đầu mày cuối mắt với đại sư huynh, chúng ta đều nhớ rành rành!"

"Ồ!"

Mọi người xôn xao, Điền Linh Nhi tra khảo trước tiên: "Đại sư huynh! Vị sư tỷ đồng môn nào lại tốt với huynh như vậy?"

Tống Đại Nhân lúng túng, lườm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi cười trừ: "Không, làm gì có chuyện ấy, muội đừng nghe tứ sư huynh nói bừa. Văn Mẫn sư muội bên Tiểu Trúc phong vì kính trọng sư nương của chúng ta nên mới cổ vũ chúng ta nhiệt tình hơn một chút đó thôi."

Hà Đại Trí lập tức hét lên: "Đại sư huynh, thế thì lạ thật nhỉ, đệ và nhị sư huynh, tam sư huynh đều không biết tên họ của người ấy, sao huynh lại đọc ngay ra được danh tính người ta? Dù sao cũng vẫn là Văn Mẫn sư tỷ đối với đại sư huynh tốt thế kia mà..."

Mọi người cười ầm lên, Tống Đại Nhân biết là đã lỡ lời, càng biết rõ là, về miệng lưỡi thì mình không sao theo kịp Hà Đại Trí vốn thông minh nhất ở Đại Trúc phong này, mình càng nói thì càng bị hớ, lập tức hừ một tiếng, đành trơ trẽn cười trừ bảo: "Toàn những người vô tích sự! Nào, ta đi xem sư phụ, sư nương xong xuôi chưa?"

Điền Linh Nhi còn muốn truy hỏi nhưng Tống Đại Nhân chuồn lẹ hơn gió, nháy mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu, cô đành nắm lấy Hà Đại Trí, cặp mắt to long lanh đầy háo hức, hỏi: "Tứ sư huynh nói đi, Văn Mẫn sư tỷ đó trông người thế nào?"

Hà Đại Trí cười đáp: "Tiểu sư muội thường cùng sư nương về bên Tiểu Trúc phong thăm Thủy Nguyệt Đại Sư kia mà, chẳng lẽ xưa nay chưa từng gặp Văn Mẫn sư tỷ là một đệ tử tâm đắc của Thuỷ Nguyệt Đại Sư?"

Điền Linh Nhi lắc đầu: "Khi muội và mẫu thân sang Tiểu Trúc phong đều đi thẳng đến chỗ Thuỷ Nguyệt Đại Sư, rất ít biết các sư tỷ đồng môn. Huynh mau nói đi!"

Hà Đại Trí cười đáp: "Vội gì, vội gì, hôm nay chúng ta tới chi

phái chính Thông Thiên phong tham gia Thất Mạch Hội Võ, chắc muội sẽ gặp được người ấy thôi."

Điền Linh Nhi "ồ" một tiếng, đảo mắt, tựa hồ nhớ ra điều gì, nói: "Thảo nào vừa sớm đã thấy đại sư huynh rất hớn hở, thì ra là trong lòng đã sẵn chủ ý..."

Mọi người ngây ra, rồi chợt hiểu, cùng phá lên cười lớn; Điền Linh Nhi cũng cười, những căng thẳng về Thất Mạch Hội Võ theo đó đều tan biến cả. ánh mắt cô nhìn từ người này sang người khác, thấy ai cũng rạng rỡ và rất vui vẻ. Nhưng khi nhìn đến Trương Tiểu Phàm, cô bỗng chững lại; Trương Tiểu Phàm tuy cười, nhưng mấy năm thân thiết với nhau khiến Điền Linh Nhi vừa nhìn đã nhận ra ngay dáng vẻ gã có chút lơ đễnh.

Nhằm lúc mọi người đang cười nói, Điền Linh Nhi lặng lẽ kéo Trương Tiểu Phàm sang một bên khẽ hỏi: "Tiểu Phàm, đệ có chuyện gì à?"

Tiểu Phàm ngẩn người, miệng mấp máy, tay phải vô tình xoa xoa ngực, rốt cục chỉ nói: "Không! Sư tỷ ạ."

Điền Linh Nhi nhìn gã, hỏi thẳng: "Là vật gì, đưa ta xem?"

Trương Tiểu Phàm do dự một lát, lôi từ trong bọc ra một vật đưa cho Điền Linh Nhi, nếu không xem đã đành, thấy rồi thì cô rất đỗi kinh ngạc kêu lên: "Đệ mang cái que cời đen đúa này bên mình làm gì?"

Trương Tiểu Phàm thấy Điền Linh Nhi kinh ngạc pha lẫn chút trách móc, bèn ấp úng đáp: "Sư phụ đã ban ơn cho đệ đi cùng để học hỏi, đệ tu tập nông cạn, không có pháp bảo gì, cũng không thể dùng..."

Điền Linh Nhi bỗng hiểu ra, không nhịn được cười: "A ha ha, thì ra là đệ định mang cái que cời lò này đi dự Thất Mạch Hội Võ? Thanh Vân môn hơn hai ngàn năm nay, mọc ra lục sư huynh tu luyện pháp bảo xúc xắc, đã là cổ quái rồi, thật chẳng ngờ đệ lại mang cái que cời đi... ha ha ! Ta cười đến chết mất thôi."

Các đệ tử Đại Trúc phong đứng bên kia thấy Điền Linh Nhi đột nhiên cười phá lên, bèn ùa tới hỏi rõ sự tình, rồi cũng lại cười ầm ĩ. Trương Tiểu Phàm nhìn xung quanh sư huynh, sư tỷ ai cũng mặt mày hả hê vui vẻ, bất giác trào dâng một cơn phẫn nộ.

Cơn phẫn nộ trong đáy lòng gã phút chốc cũng qua, nhưng quá dữ dội, gần như khiến Trương Tiểu Phàm nghẹt thở.

Gã cúi đầu, nắm chặt thanh cỏi lò xấu xí, cảm giác lạnh lẽo quen thuộc của nó thấm vào lòng bàn tay.

"Tiểu Phàm." Điền Linh Nhi bỗng thôi cười, nghiêm chỉnh nói: "Xin lỗi đệ."

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngẩng đầu lên.

Điền Linh Nhi nói: "Ta vốn định cho đệ một thứ bảo bối làm cảnh, để đệ ra ngoài khỏi bị các đồng môn khác chê cười. Nhưng những ngày này mẹ ta bắt tu luyện dữ quá, ta lại quên mất."

Trương Tiểu Phàm hồn nhiên lắc đầu, nói: "Sư tỷ hãy chú ý tu luyện, không cần phải nghĩ đến đệ."

Điền Linh Nhi vỗ vai gã, mỉm cười nói: "Cũng chẳng sao, mọi người đều biết bản lĩnh của đệ; lần này đi là để mở rộng tầm mắt mà thôi." Rồi hạ thấp giọng: "Nếu có ai bắt nạt đệ, đệ nhất định phải nói với ta, ta sẽ lập tức đứng ra bênh vực ngay."

Trương Tiểu Phàm nhìn ánh mắt thân thiết của sư tỷ, không hoài nghi chút nào về lời hứa của nàng; và, gã cũng đều cảm nhận được thiện ý của tất cả mọi người trong lúc nói cười.

Nhưng mà... có thứ tình cảm gì vẫn đang trào dâng thế này? Ngọn lửa nào đang hừng hực cháy trong tim đến nỗi gần như gã sắp nghẹt thở?

Điền Linh Nhi vẫn cười, vỗ vai tiểu sư đệ mà cô yêu quý nhất, khe khẽ nói: "Bảo cho đệ biết, trên Thông Thiên phong rất nhiều nơi thú vị, lần này tới nơi chúng ta bí mật chạy đi chơi, nhé?"

Trương Tiểu Phàm thấy một dung nhan mỹ lệ lay động

trước mắt, bỗng không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, gã cúi đầu, lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cũng rất phiền não; nỗi lòng chàng thiếu niên phảng phất trăm mối cảm xúc, khe khẽ đáp: "Vâng, sư tỷ."

Điền Linh Nhi tươi tỉnh mỉm cười, chợt nghe tiếng Hà Đại Trí sau lưng nói: "Sư phụ và sư nương đến!"

Mọi người quay lại, nhìn thấy từ trong Thủ Tĩnh đường, Điền Bất Dịch và Tô Như đi ra. Điền Bất Dịch mặc trường bào màu thiên thanh, khí độ trang nghiêm, nếu không vì thân hình hơi thấp một chút, bụng hơi to một chút, thì đúng là có dáng dấp một tông sư khiến người ta phải kính ngưỡng. Còn Tô Như thì nhìn mà loá mắt, vẫn dáng điệu phong thái hơn người, hôm nay bà khoác tấm áo dài màu lục nhạt, mái tóc cài ngọc chạm hình hoa, kim thoa; hàng mi đen nhánh, làn da mỡ đông, ánh mắt long lanh, đôi môi hàm tiếu, nhan sắc khuynh đảo chúng sinh.

Tống Đại Nhân đi phía sau họ, vẻ mặt trang nghiêm. Bọn sư đệ vừa nhìn thấy y, ai nấy trên mặt đều không thể giữ được sự ngay ngắn, có vẻ kỳ quái như cười mà không phải cười. Sau lưng Tống Đại Nhân là con chó vàng và con khỉ xám. Tiểu Hôi dường như đã quen với việc ngồi trên lưng Đại Hoàng, lúc này thấy Trương Tiểu Phàm đứng ở đằng trước, nó bèn kêu lên mấy tiếng 'chí chí chí chí', rồi từ trên lưng Đại Hoàng tụt phắt xuống, chạy đến chỗ Trương Tiểu Phàm, lọ mọ trèo lên vai gã.

Điền Bất Dịch nhìn bọn đệ tử, gật gật đầu, nói: "Đi thôi."

Rồi lão phất tay phải, nơi lòng bàn tay bắt pháp quyết, ánh đỏ loé sáng, thanh tiên kiếm 'Xích Diễm' nổi danh bấy lâu vút lên, xích quang rọi xa vạn trượng, đúng là vật tiên gia chí bảo. Điền Bất Dịch đang định bước lên , bỗng nhiên ống quần bị kéo lại, lão quay đầu nhìn thì ra là bị Đại Hoàng ngoạm chặt lấy, con chó vàng lão nuôi từ nhỏ cứ lắc lắc đầu, mồm 'ư ử' (vì đang ngoạm ống quần) rên mãi không ngừng, đuôi thì ngoáy tít, hai con mắt không hề chớp nhìn thẳng vào Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch do dự một lát, miệng lẩm bẩm gì không rõ, nhưng vẫn phất tay áo, cuốn Đại Hoàng lại, rồi chớp mình lên thanh Xích Diễm kiếm, gọi Tô Như, bay vút đi trước.

Tô Như lắc đầu khẽ cười nói với mọi người. "Các con cũng đi luôn nhé." Ngừng một chút, lại nói với Tống Đại Nhân: "Đại Nhân! Tiểu Phàm tu luyện chưa đủ độ, con đưa y theo."

Tống Đại Nhân đáp: "Vâng."

Tô Như gật gật đầu, không rõ động tác ra sao, rồi một luồng sáng màu lục nhạt chớp nhoáng phảng phất như phối với màu áo, đưa bà vọt lên giữa trời xanh, hướng theo đạo xích quang của Điền Bất Dịch mà đi.

Trong các đệ tử Đại Trúc phong, có Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ và Lữ Đại Tín tu hành chưa tới tầng thứ tư, không thể khu ngự pháp bảo. Lúc ấy Tống Đại Nhân đi về phía Trương Tiểu Phàm, còn lại Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư và Điền Linh Nhi cứ một người kèm một người khác, ai nấy lên đường. Pháp bảo của Điền Linh Nhi là 'Hổ Phách Chu Lăng', của Hà Đại Trí là 'Giang Sơn bút', rất phù hợp với niềm yêu thích sách vở của y; buồn cười nhất là pháp bảo xúc xắc của Đỗ Tất Thư, vừa mới vút lên, bạch quang loé sáng, ba hạt xúc xắc xoay tít rồi phình lớn gấp mười lần, quay mãi giữa không trung, các chấm số luân phiên xuất hiện; nếu luận về dụng cụ đánh bạc trong thiên hạ, không thể có loại nào sánh bằng.

Lão ngũ Lữ Đại Tín dè dặt tiến lên nhìn kỹ, nhăn nhó nói với Đỗ Tất Thư: "Lão lục, cái vật này của đệ chắc không đến nỗi rớt từ trên trời xuống đấy chứ?"

Đỗ Tất Thư vuốt lông mày, tinh nghịch bảo: "Ngũ sư huynh, hay là chúng ta đánh cược, nếu nó rớt thì coi như huynh thắng, đệ sẽ..."

Lữ Đại Tín 'phì' một tràng: "Thế thì huynh đâu dám thắng ván cược này?"

Đỗ Tất Thư ngẩn ra, nói: "Cũng đúng!"

Tống Đại Nhân đi đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, mỉm

cười hỏi: "Tiểu Phàm chuẩn bị xong chưa?"

Trương Tiểu Phàm toan gật đầu, bỗng Tiểu Hôi trên vai kêu ré lên, hai người cùng ngạc nhiên, lại thấy Tiểu Hôi lúc thì chỉ chỉ tay lên trời, lúc lại quay sang Trương Tiểu Phàm tự chỉ chỉ vào mình. Tiểu Phàm ngây người, hỏi: "Mày cũng muốn đi?"

Tiểu Hôi lập tức cười toét miệng, Trương Tiểu Phàm do dự nhìn Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân nghĩ ngợi, rồi cười: "Đằng nào sư phụ cũng đã mang Đại Hoàng đi rồi, chúng ta đưa Tiểu Hôi theo vậy."

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ gật đầu, Tiểu Hôi còn mừng rỡ hơn.

Tống Đại Nhân quay lại nói với những người khác: "Chúng ta cũng đi thôi, kẻo đến muộn sư phụ lại mắng cho." Mọi người hưởng ứng, ai nấy đều ngự lên pháp bảo mà đi, Điền Linh Nhi trước lúc xuất phát còn dặn Trương Tiểu Phàm: "Cẩn thận nhé, phải ôm chặt sư huynh!"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nói: "Vâng, thưa sư tỷ."

Điền Linh Nhi khẽ cười với gã, dẫn pháp quyết, Hổ Phách Chu Lăng nổi ráng tà, bay lướt đi. Tống Đại Nhân cũng rút pháp bảo của mình là tiên kiếm 'Thập Hổ' ra. Y là đại đệ tử của Đại Trúc phong, tuy các sư đệ tu luyện nhiều loại pháp bảo khác nhau, nhưng y vẫn tu luyện tiên kiếm.

'Thập Hổ kiếm' toàn một màu vàng, dài bốn thước, rộng bằng ba ngón tay, về kích thước thì tương đối lớn trong các loại tiên kiếm, đáng tiếc là uy lực của nó không tương xứng với kích thước ấy. Tống Đại Nhân kéo Trương Tiểu Phàm cùng lên, Trương Tiểu Phàm đã có kinh nghiệm cưỡi trên Hổ Phách Chu Lăng của Điền Linh Nhi, gã đặt chân lên 'Thập Hổ' kiếm, nó hơi trĩu xuống, rồi cân bằng lại ngay, gã không còn kinh hoảng quá; nhưng Tiểu Hôi thì khác, nó ôm chặt lấy đầu Trương Tiểu Phàm.

Tống Đại Nhân mỉm cười, nói: "Tiểu sư đệ, chúng ta đi nào."

Nói đoạn, tay phải trỏ pháp quyết lên trời, 'Thập Hổ' phát

tiếng rung khe khẽ, thanh kiếm vốn đang lơ lửng ngang mặt đất vụt bật cao lên ba thước, Trương Tiểu Phàm bất giác ghì chặt lấy Tống Đại Nhân.

Lúc ấy, một cơn gió ùa tới, 'Thập Hổ' kiếm từ từ hướng mũi chếch lên, khi nó nghiêng khoảng bảy mươi độ, Trương Tiểu Phàm hoàn toàn phải ôm chặt lấy Tống Đại Nhân mới không bị rớt xuống đất, một tiếng gió rít vang, 'Thập Hổ' kiếm vọt thẳng lên trời.

Trương Tiểu Phàm đứng trên tiên kiếm, tay ôm đại sư huynh, lòng tuy hồi hộp, nhưng dù sao cũng không nỡ nhắm mắt lại. Chỉ thấy núi non xanh tươi nơi Đại Trúc phong cách mình mỗi lúc một xa, bỗng trước mặt loá sáng, họ xuyên vào một dải mây trắng mênh mang, dày đặc, không nhìn rõ gì nữa.

Lúc ấy trên-dưới, trước-sau đều là những đám mây bồng bềnh, gió lớn rú gào không ngừng, táp vào rát cả mặt; Trương Tiểu Phàm hơi run rẩy, phần vì căng thẳng, phần vì xúc động.

Đạp mây trắng giữa trời xanh, cứ như là giấc mộng ở cõi nào!

Mây ngập mênh mang, chẳng biết đã đi được bao lâu, chính vào lúc Trương Tiểu Phàm đang dần bình tĩnh lại, bỗng dưng thêm một phen kinh ngạc, 'Thập Hổ' tiên kiếm giữa tiếng rít phá không lanh lảnh, vọt ra khỏi biển mây mù.

Trời bao la như đại dương úp ngược, xanh trong thuần khiết, vô cùng vô tận, hùng vĩ tráng quan.

Khi vọt ra khỏi biển mây mù, thấy mây trắng tuột khỏi chân như bọt nước, trải dài mãi theo đà lướt, tựa hồ quyến luyến không rời; lại như sóng nhỏ, gợn lên giữa tầng không, sau đó mới từ từ rớt lại trở về trong biển mây.

Trời trong trẻo như vừa được gột rửa, 'Thập Hổ' tiên kiếm vọt lên, đến độ cao cách biển mây mênh mang dưới chân chừng ba trăm trượng, Tống Đại Nhân mới giữ thân kiếm theo phương ngang, nhằm thẳng hướng Thông Thiên phong lướt tới.

Nơi xa, một ngọn núi, chính xác hơn, một ngọn núi hùng vĩ cao ngập trong mây, sừng sững ngạo nghễ. Ở đó mây trắng thấp thoáng, văng vẳng có tiếng chuông ngân nga giữa trời đất.

Thông Thiên phong đúng là ngọn núi thông đến trời xanh.

Trương Tiểu Phàm nín thở, phóng mắt nhìn, dưới bầu trời xanh vô tận, bên ngọn núi hùng vĩ, vấn vít bay lượn vô số vệt sáng nhiều màu sắc, càng đến gần Thông Thiên phong, càng thấy những vệt sáng ấy dày đặc.

Trương Tiểu Phàm biết đó đều là pháp bảo do các đệ tử Thanh Vân môn sử dụng, vì pháp bảo phân theo ngũ hành nên sinh ra nhiều màu sắc khác nhau, trông rực rỡ rất đẹp. Những vệt sáng như mưa đá màu, chảy ào ào về phía ngọn núi, cảnh tượng thật tráng lệ. Họ và 'Thập Hổ' tiên kiếm cũng nhanh chóng hoà vào dòng màu sắc rực rỡ này.

Kèm theo tiếng rít, Tống Đại Nhân cùng Trương Tiểu Phàm ngự kiếm hạ xuống một quảng trường khổng lồ. Vừa chạm đất, con khỉ Tiểu Hôi đã nghiêng đông ngó tây, rồi tụt khỏi vai Trương Tiểu Phàm, đi tới đi lui trên quảng trường, tỏ vẻ cao hứng. Trương Tiểu Phàm mặc kệ nó, phóng mắt nhìn, thấy nơi đây lan can bạch ngọc, tiên khí phảng phất, giữa quảng trường có chín cái đỉnh đồng lớn, xếp thành ba hàng, mỗi hàng ba cái. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, trên quảng trường này vân khí dằng dặc, mỗi bước đi như ngập trong mây, khiến người ta có cảm giác mình đã thành tiên vậy.

Trương Tiểu Phàm ngắm cảnh, cảm thấy rất quen mắt, sực nhớ ra đây là 'Vân hải' thuộc 'Thanh Vân Lục Cảnh' mà gã đã từng đến trong ngày đầu lên núi Thanh Vân. Năm năm không gặp, nơi này vẫn như xưa chẳng thay đổi gì, chỉ có điều cái vẻ mỹ lệ mơ màng ấy, hôm nay so với năm năm về trước thì náo nhiệt hơn nhiều.

Trên quảng trường lúc này sôi động vô cùng, những đệ tử đến tham dự Thất Mạch Hội Võ xưa nay chắc toàn dùng nơi

này để tạm nghỉ chân. Nhìn ra xa thấy nhấp nhô toàn là đầu người, dễ phải có đến hàng trăm. Những người đứng nơi đây, phần lớn đều khoác trang phục Thanh Vân môn, có đạo có tục, có nam có nữ, trong đó lớp trẻ tuổi tương đối nhiều, anh khí dào dạt, có thể thấy mấy năm nay Thanh Vân môn rất chú ý gây dựng sự nghiệp, đã dày công bồi dưỡng lớp đệ tử mới.

Quảng trường tụ tập hàng trăm người mà xem ra vẫn rất rộng rãi. Tống Đại Nhân đưa mắt ngó quanh, chợt nghe đằng xa có tiếng gọi trong trẻo: "Đại sư huynh, muội ở đây này."

Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm nhìn về phía ấy, thì thấy mấy người của Đại Trúc phong, người vừa cất tiếng gọi là Điền Linh Nhi, họ đứng bên một cái đỉnh đồng lớn giữa quảng trường, đang giơ tay vẫy.

Tống Đại Nhân cùng Trương Tiểu Phàm đi lại. Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa ngó bốn xung quanh, thấy đệ tử của các chi phái khác túm năm tụm ba thành từng nhóm, trông đều rạng rỡ và đang sôi nổi bàn tán, xem ra chẳng có ai lại không tràn ngập hi vọng về đại thí Thất Mạch Hội Võ sắp diễn ra.

Họ đi đến nơi, Hà Đại Trí đứng sau lưng Điền Linh Nhi cất tiếng hỏi trước: "Đại sư huynh đi đường ổn cả chứ?"

Tống Đại Nhân mỉm cười đáp: "Đến đây đâu phải lần đầu, còn có thể có chuyện gì được?"

Điền Linh Nhi nhìn Trương Tiểu Phàm, cười hỏi: "Tiểu Phàm, cảnh sắc trên đường có đẹp không?"

Trương Tiểu Phàm hồi tưởng lại cảnh sắc tráng lệ đẹp mắt trên trời lúc nãy, thật thà đáp "Đẹp cực kỳ."

Điền Linh Nhi cười, vỗ vai gã bảo: "Sau này đệ cố gắng lên một chút, đợi luyện xong pháp bảo có thể ngự không mà đi, đệ hãy tự mình bay trên trời cao xanh mà xem cho thoả."

Trương Tiểu Phàm không nói nhưng mặt lộ nét cười, gật đầu thật mạnh.

Tống Đại Nhân nhìn xung quanh, hỏi Hà Đại Trí: "Tứ sư

đệ! Sư phụ, sư nương đâu?"

Hà Đại Trí đáp: "Mấy chúng tôi theo sư phụ, sư nương đến đây, thì sư huynh lo việc tiếp tân của chi phái chính đã đưa sư phụ, sư nương lên Ngọc Thanh quán rồi; nói là thủ toạ trưởng lão của bảy chi phái gặp mặt trước, sẽ thương nghị chi tiết về kỳ đại thí năm nay. Sư phụ dặn chúng ta chờ ở đây."

Tống Đại Nhân khẽ gật đầu, rồi vẫy tay gọi bọn sư đệ đến gần, nhìn khắp bốn xung quanh, thấp giọng khẽ bảo: "Ta thấy các chi phái khác có rất nhiều huynh đệ lạ mặt, các đệ hãy lại đây một lát, xem xem có tin tức gì không?"

Hà Đại Trí lắc lắc đầu, nói: "Đệ cũng có cảm giác như vậy, xem ra các chi phái đồng môn mấy năm nay thu nạp không ít người mới."

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa nhìn quanh, nói: "Người mới thì không ít, nhưng ta đoán đến mai thượng đài tỷ thí, phần lớn vẫn là những sư huynh tu luyện tinh thâm trước đây; và, về mặt kinh nghiệm thì họ vẫn..."

Tống Đại Nhân bỗng thở dài, nói: "Chưa chắc đâu, đệ còn nhớ Lâm Kinh Vũ đệ tử trẻ tuổi của Long Thủ phong đến truyền tin hai năm về trước không?"

Ngô Đại Nghĩa sững sờ, rồi trầm lặng hẳn, mọi người nhìn nhau, đều không nói gì, chỉ có Trương Tiểu Phàm lòng chợt trào dâng một thứ tình cảm phức tạp, tựa như vui mừng, tựa như ngưỡng mộ, lại phảng phất chút đố kỵ nữa.

"Gã đó đã là cái gì!" Một giọng lạnh lùng chợt vang lên.

Mọi người kinh ngạc, nhìn ra thì chính là Điền Linh Nhi, khuôn mặt kiều diễm hơi ửng đỏ, đôi mắt đẹp mở to tròn, dằn giọng: "Y không đến tham dự lần tỷ thí này thì thôi, nếu dám đến, tốt nhất gọi y đến gặp muội, lúc đó muội sẽ cùng y phân tranh thắng bại!"

Ai nấy nhìn nhau ngơ ngác, lão lục Đỗ Tất Thư xưa nay tinh nhanh, phản ứng mau lẹ, liền cười bảo: "Tiểu sư muội nói

đúng lắm, nếu mà vừa khéo gặp nhau, ha ha, các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược, xem ai thắng ai thua..."

"Thôi đi cho!" lão ngũ Lữ Đại Tín đứng bên cạnh y giơ chân đá cho một cái.

Tống Đại Nhân cười một hồi, đang định nói chợt nghe sau lưng tiếng ho khẽ, rồi một giọng con gái nhẹ nhàng cất lên: "Tống sư huynh! Lâu lắm rồi không gặp."

Chương 18

LINH THÚ NỔI DẬY

Tống Đại Nhân như chợt bị giáng một đòn rất mạnh, sững sờ, thanh âm này vương vấn bên tai khác nào tiếng nhạc tiên, lát sau y như tỉnh từ cõi mộng, nhanh như chớp quay mình lại, thấy sau lưng có năm sáu người con gái, trông trang phục biết ngay họ là môn hạ của Tiểu Trúc phong, chi phái từ xưa tới nay chỉ thu nạp nữ đệ tử.

Người sắp hàng đầu trong bọn họ là một mỹ nhân kiều diễm mặt trái xoan, tóc mềm như mây, da trắng như tuyết, nét cười dịu dàng. Trương Tiểu Phàm nhìn cô ta, đang định ngoảnh lại hỏi các sư huynh xem là vị sư tỷ đồng môn của chi phái nào, ai ngờ vừa quay lại đã thấy từ Ngô Đại Nghĩa đến Trịnh Đại Lễ, Hà Đại Trí ai nấy đều đang cười rất ma mãnh. Gã sực nhớ ra, lại nhìn dáng điệu Tống Đại Nhân, thấy vị đại sư huynh ngày thường vẫn tinh anh tài giỏi bây giờ đang đờ ra cười một cách rất ngố, tựa như chẳng biết nói gì cả vậy. Gã ngẫm nghĩ một lúc bèn đoán ra ngay danh phận của nữ nhân này.

Quả nhiên, bọn Hà Đại Trí đứng bên đang đợi để xem màn kịch hay, ai ngờ Tống Đại Nhân thình lình lâm vào cảnh si dại, cái bộ dạng ngớ ngẩn không chỉ khiến các đệ tử Đại Trúc phong không chịu nổi, mà đến mấy vị nữ đệ tử của Tiểu Trúc phong đang đứng đối diện cũng che miệng cười thầm. Mỹ nhân đứng trước mặt Tống Đại Nhân mặt hơi ửng hồng, khe khẽ gọi: "Tống

sư huynh."

Tống Đại Nhân chẳng phản ứng gì hết, Hà Đại Trí sốt ruột phải lên tiếng: "Ha ha, Văn Mẫn sư tỷ! Hai chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ?"

Ánh mắt đẹp của Văn Mẫn nhìn sang, dừng trên thân hình gầy đét đó một lúc, rồi mỉm cười: "Vị này là sư huynh Hà Đại Trí?"

Hà Đại Trí gật đầu lia lịa, đáp: "Chính là tại hạ, Văn sư tỷ trí nhớ tốt quá, hai bên chỉ gặp nhau một lần vào giáp tý trước đây, thế mà vẫn nhớ ra tại hạ, đã khiến tại hạ rất ngạc nhiên."

Văn Mẫn mỉm cười nói: "Lần đó, khi tỷ thí, Hà sư huynh đã ra sức kháng địch, thi thố thân thủ, ta tất nhiên vẫn nhớ."

Hà Đại Trí đỏ mặt, kỳ Thất Mạch Hội Võ trước, ngay trong vòng tỷ thí đầu tiên y đã gặp phải một tay cao thủ bên chi phái chính Thông Thiên phong, tuy đã dốc toàn lực, y vẫn bại trận. Có điều, y vốn tinh nhanh, bèn cười ngay: "Những chuyện xưa năm cũ, nhắc đến làm gì nữa! Tiểu đệ tu luyện còn nông; so với Văn Mẫn sư tỷ và đại sư huynh của chúng đệ, thì còn kém rất rất xa. Đệ sực nhớ là, từ sau kỳ đại thí lần trước, đại sư huynh vẫn thường hoài niệm đến sư tỷ."

Văn Mẫn hơi đỏ mặt nhưng không đáp lời, chỉ liếc nhìn Tống Đại Nhân, có điều mấy vị sư muội trẻ đứng sau lưng cô thì đã bật cười. Tống Đại Nhân, một đại hán mộc mạc, lúc này bối rối y hệt một thiếu niên e thẹn, vội vàng lắp bắp mấy tiếng: "Không, không, ta đâu có thường..."

"Cái gì?" Y chưa nói dứt lời, đã bị mấy cô gái trẻ đứng sau Văn Mẫn cắt ngang: "Này, huynh không hề nhớ tới Văn Mẫn sư tỷ của chúng tôi ư?"

Tống Đại Nhân giật mình, lén đưa mắt nhìn Văn Mẫn, chỉ thấy Văn Mẫn đang nghiêm nghị, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm không chớp. Y cuống lên, buột miệng đáp: "Không, không phải, ta có nhớ..."

"Ha!"

Tất cả mọi người của Đại Trúc phong và Tiểu Trúc phong đều phá lên cười, nhất là mấy nữ nhân trẻ tuổi sau lưng Văn Mẫn cười ù cả tai, làm cho đệ tử các chi phái khác đứng gần đấy cũng phải quay sang nhìn.

Hà Đại Trí đợi tiếng cười hơi ngớt, nghiêm túc nói với mấy nữ đệ tử Tiểu Trúc phong: "Các vị sư tỷ! Kỳ thực ý của đại sư huynh chúng tôi là như thế này: không phải không hoài niệm đến Văn Mẫn sư tỷ, nhưng cũng không phải là thường..."

"Thế thì là cái gì?" Một nữ đệ tử Tiểu Trúc phong cao giọng cười hỏi.

Hà Đại Trí nhìn cô ta, mỉm cười nói: "Đại huynh tôi cứ mỗi khắc lại nhớ đến Văn sư tỷ một lần, cứ mỗi khắc lại nhẩm tên sư tỷ một lần, vì vậy mới nói không phải là *thường xuyên*."

Mọi người cười to, Tống Đại Nhân lườm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi lại liếc sang Văn Mẫn, chỉ thấy khoé miệng nàng ẩn nụ cười, dường như không có chút tức giận nào, lòng bất giác ngấm ngầm hoan hỉ, miệng lúng búng: "Văn sư muội, bọn chúng thích nói đùa lắm, muội, muội đừng bận tâm."

Văn Mẫn cười mãi, rồi quay đầu lại ngăn cái đám sư muội đang cười ngất, sau đó nhìn Tống Đại Nhân khá lâu, rồi hỏi: "Vậy trong lòng huynh thì nghĩ sao?"

Tống Đại Nhân nhăn nhó, miệng lúng búng 'Ta, ta, ta ...' nhưng không thốt được lời nào; nhìn bộ dạng y, mấy nữ nhân kia không nhịn được lại cười phá lên. Văn Mẫn lắc lắc đầu, trừng mắt một cái, rồi không đếm xỉa gì đến y nữa, đi tới chỗ Điền Linh Nhi, nắm bàn tay trắng như ngọc, chăm chú nhìn Điền Linh Nhi, hỏi: "Sư muội Linh Nhi phải không?"

Điền Linh Nhi lạ lùng nói: "Vâng. Tại sao Văn sư tỷ lại biết muội?"

Văn Mẫn cười đáp: "Muội thường cùng sư nương Tô Như lên Tiểu Trúc phong bọn ta thăm sư phụ, ta đã biết muội từ lâu rồi.

Mấy năm không gặp, muội càng lớn càng xinh đẹp quá."

Điền Linh Nhi nắm tay Văn Mẫn, cười nói: "Đâu có, muội đâu sánh được với dung mạo như hoa của Văn Mẫn sư tỷ." Nói đến đây Điền Linh Nhi hạ giọng, xích lại gần khẽ bảo: "Đại sư huynh của muội vì Văn sư tỷ mà điên đảo hết cả hồn phách rồi."

Văn Mẫn nhìn Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân lập tức nở nụ cười ngô nghê; cô ta lắc lắc đầu, thì thào: "Đại sư huynh ấy của muội, đầu óc cứ như là bằng gỗ."

Điền Linh Nhi phì cười, cảm thấy tiếc là mình gặp vị Văn Mẫn sư tỷ này hơi muộn, lập tức khe khẽ kéo Văn Mẫn cùng đi vào giữa đám nữ đệ tử của Tiểu Trúc phong, ríu rít trò chuyện; chỉ chốc lát đã thấy thân mật vô cùng, tiếng nói tiếng cười từ trong đám con gái ấy vẳng ra không ngớt, để mặc bọn Tống Đại Nhân ở đằng này.

Tống Đại Nhân đứng đó, những muốn chạy lên trước nói chuyện với Văn Mẫn, nhưng không biết nên nói gì đây, đành đứng nguyên tại chỗ. Đừng nói ai khác, ngay cả Trương Tiểu Phàm chứng kiến từ đầu tới cuối, cũng phải lắc đầu.

Đúng lúc ấy Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy Đỗ Tất Thư bên cạnh ới một tiếng, và nói: "Lại bao nhiêu là người đến nữa này."

Trương Tiểu Phàm thấy lạ, ngoảnh lại nhìn, sững sờ. Chỉ thấy một toán đông từ xa tiến lại, khoảng trên ba chục người ai nấy đều khoác bạch y, anh khí ngời ngời, nói là nghênh ngang tự đắc cũng không ngoa! Có điều mấy người đi đầu thì khí độ khác thường, đặc biệt là người đi đầu, bạch y như tuyết, tuấn tú ung dung; không phải là Tề Hạo thì ai?

Tề Hạo!

Trương Tiểu Phàm nhìn chằm chằm đám người đang đi tới, trong lòng cứ lặp đi lặp lại cái tên ấy, cùng lúc ấy nghe thấy tứ sư huynh Hà Đại Trí bên cạnh cười, rồi khẽ nói: "Long Thủ

phong quả nhiên nhiều người đông sức."

Tề Hạo lúc ấy cũng nhìn thấy mấy người bên Đại Trúc phong, lập tức đi lại, mọi người sau lưng y cũng bước theo. Đến nơi, y chắp tay hướng về Tống Đại Nhân cười: "Tống sư huynh! Chúng ta lại gặp nhau rồi."

Tống Đại Nhân không dám chậm trễ, vội đáp lễ: "Tề sư huynh cũng đến rồi à, lần đại thí này, huynh có tham dự không?"

Tề Hạo cười nói: "Tiểu đệ vốn không muốn, nhưng sư phụ cho rằng tiểu đệ vẫn còn cần cọ xát, ra lệnh cho phải tham gia, vì vậy đành trơ trẽn chiếm lấy một chỗ trong danh ngạch của bản chi phái."

Tống Đại Nhân gật đầu cười: "Vậy thì tốt, nhân tài như Tề sư huynh, người thắng cuộc lần này chẳng là huynh thì còn là ai nữa?"

Tề Hạo lắc đầu lia lịa, khiêm tốn đáp: "Đâu có đâu có, Tống sư huynh quá khen rồi."

Hai người bọn họ cứ nói mãi những câu khách sáo, Trương Tiểu Phàm mở to mắt tìm kiếm sau lưng Tề Hạo, quả nhiên lát sau đã trông thấy Lâm Kinh Vũ cũng đang đưa mắt nhìn quanh, hiển nhiên cũng đang tìm kiếm ai đó. ánh mắt hai người gặp nhau, hết sức vui mừng liền cùng chạy ra nắm chặt tay nhau, dường như định nói cả ngàn vạn lời nhưng không sao thốt được.

Hồi lâu, Lâm Kinh Vũ mới hỏi: "Mi có tham dự lần đại thí này không?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, cười: "Có! Sư phụ rất tốt với ta, đã ban ơn cho ta tham gia, mi thì sao?"

Kinh Vũ đáp: "Ta cũng tham gia. Lão sư phụ lùn ấy của mi thì hay hớm gì? Hai năm trước ta sang đó, lão đối xử với mi..."

Trương Tiểu Phàm vội gạt đi: "Không! Ngày thường Người không như thế đâu, hôm đó vì Người giận quá."

Lâm Kinh Vũ đâu dễ có cơ hội gặp lại bạn thân, không muốn vì mấy cái đề tài vô vị này mà làm cả hai anh em mất vui bèn lảng sang chuyện khác, cười nói: "Mới hai năm không gặp, mi đã cao thế này rồi kia à?"

Trương Tiểu Phàm thụi gã một cái, cười mắng: "Mi thì có thể lớn, ta lại không được phép cao à?"

Lâm Kinh Vũ cười to, hai người đứng sang một bên nói chuyện riêng, lần này chẳng có sư trưởng nào ở cạnh cả, chuyện gì cũng nói được ra một cách sảng khoái, chẳng ai để ý. Nhưng trong lúc nói chuyện, Trương Tiểu Phàm vô tình quay đầu lại nhìn, thấy Tề Hạo, không rõ đã trông thấy đám con gái trong đó có Điền Linh Nhi và Văn Mẫn từ lúc nào, y đang đi sang để chào. Bỗng nhiên tim Trương Tiểu Phàm nhói lên, sắc mặt cũng khác lạ.

Lâm Kinh Vũ thấy kinh ngạc: "Sao vậy, Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, gượng cười đáp: "Không sao." Tuy nói như vậy, nhưng mắt gã vẫn nhìn về phía Tề Hạo.

Tề Hạo lúc này đã đến trước mặt Điền Linh Nhi và Văn Mẫn, trước tiên y cười chào Điền Linh Nhi, rồi hỏi: "Điền sư muội còn nhớ ta không?"

Điền Linh Nhi vốn đang mải nói chuyện sôi nổi với Văn Mẫn và đám con gái bên Tiểu Trúc phong, chợt thấy Tề Hạo thình lình xuất hiện, chẳng hiểu tại sao mặt nàng ửng hồng, giọng nói cũng dịu hẳn đi: "Có chứ. Chào Tề sư huynh."

Từ xa nhìn lại, khuôn mặt thanh tú của Điền Linh Nhi ửng hồng, cặp mắt to long lanh, đẹp như mộng. Dung nhan kiều mỵ ấy in vào đôi mắt của Tiểu Phàm ở mãi đằng xa, lại như dao cứa đau tận đáy con tim.

"Tiểu Phàm, mi sao thế, sao sắc mặt tự nhiên trắng nhợt ra thế?" Lâm Kinh Vũ không hiểu chuyện gì, sốt sắng hỏi: "Hay là ốm rồi?"

"Không, không sao, ta rất khoẻ." Trương Tiểu Phàm hạ

giọng đáp.

Ở đằng kia, Văn Mẫn rất tinh ý, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Điền Linh Nhi, cô đã phần nào hiểu rõ, bèn nói với Tề Hạo: "Tại sao Tề sư huynh chỉ nhận ra Điền sư muội? Trong mắt huynh chẳng có tỷ muội nào của Tiểu Trúc phong à?"

Nghe cô ta nói vậy, đám con gái sau lưng đều cười phá lên, Tề Hạo vội đáp: "Văn sư tỷ nói gì vậy? Ta nào dám thờ ơ với các vị sư tỷ, sư muội của Tiểu Trúc phong?"

Văn Mẫn mỉm cười hỏi: "Tề sư huynh lần này lại tham dự Thất Mạch Hội Võ, chắc là có mục tiêu rất cao?"

Tề Hạo mắt sáng lên, nói: "Văn sư tỷ trong đại thí lần trước đã qua liền ba cửa, đáng tiếc lại bại dưới tay sư huynh chưởng môn Tiêu Dật Tài, làm người ta phải tiếc nuối. Trải qua một giáp tý tinh luyện, lại được Thuỷ Nguyệt Đại Sư hết lòng dìu dắt, hôm nay với danh phận đệ nhất cao thủ của Tiểu Trúc phong, chắc cũng đang nhắm tới vòng nguyệt quế của kỳ đại thí này?"

Văn Mẫn mỉm cười: "Không dám, không dám, ta nào dám tranh với Tề sư huynh! Danh thơm đệ nhất cao thủ TiểuTrúc phong, ta không dám đảm đương."

Tề Hạo cau mày: "Văn sư tỷ khách khí quá..."

Văn Mẫn cười đáp: "Không đâu! Sư phụ Thủy Nguyệt Đại Sư học vấn chẳng khác người trời, ta tư chất ngu độn, không lãnh hội được chút chân truyền nào của Người, bản chi phái còn một tỷ muội kỳ tài khác, Tề sư huynh nên thận trọng."

Tề Hạo mắt sáng rực lên, nhưng vẫn mỉm cười: "Thế thì càng tốt, người khiến Văn sư tỷ bái phục, nhất định cũng là một kỳ tài hơn đời, ta rất muốn sớm được học hỏi."

Văn Mẫn cười, gật đầu chào, không nói gì nữa, kéo Điền Linh Nhi vẫn đang dùng dằng đi sang một bên.

Đúng lúc đó, bỗng vẳng lại một tiếng hú, to như tiếng sấm, chấn động cả quảng trường. Mấy trăm đệ tử Thanh Vân môn

đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một làn chớp đỏ phóng xuống, trong nháy mắt dừng lại ngay trên đầu; một thanh kiếm đỏ tán phát tiên khí, lơ lửng giữa không trung, đứng trên nó là một đạo sỹ Thông Thiên phong, cất tiếng sang sảng nói với đệ tử các chi phái đang có mặt trên quảng trường:

"Chư vị sư huynh đệ! Chưởng môn chân nhân và các vị thủ toạ có lệnh, mời các vị sư huynh đệ tham dự đại thí Thất Mạch Hội Võ lên Ngọc Thanh điện nói chuyện."

Gió núi thổi tới, mây trắng phiêu diêu, hàng trăm đệ tử Thanh Vân trên quảng trường xao động, rồi lục tục có người đi ra, có người lại tiến đến đầu đằng kia của quảng trường.

Trương Tiểu Phàm ngỡ các đệ tử tu luyện cao thâm có thể trực tiếp tung pháp bảo lên ngự không mà đi, chẳng ngờ mọi người tựa hồ không hề có ý đó, ai nấy đều đơn giản là đi bộ. Gã và Lâm Kinh Vũ sánh bước, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy Điền Linh Nhi và đám con gái Tiểu Trúc phong đi cùng nhau, mặt mày hớn hở, đều rất vui vẻ; bọn Tống Đại Nhân đệ tử Đại Trúc phong thì đi đằng sau.

Còn bên Long Thủ phong, từ đám đông lúc đầu đi cùng Tề Hạo giờ tách ra bảy tám người đi riêng tới chỗ khác, chào hỏi mấy đệ tử; các chi phái đồng môn cũng tách ra như vậy, nhất là Tề Hạo đang gọi tên rất nhiều người, hỏi han vồn vã tay bắt mặt mừng, mà đệ tử các chi phái khác cũng chẳng có ai là không cười đáp lại, xem ra y rất quảng giao.

"Tề sư huynh có nhiều bằng hữu lắm." Nhận thấy Trương Tiểu Phàm cứ dõi ánh mắt theo Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ đi bên cạnh gã thình lình bảo: "Tề huynh tu luyện cao thâm, rất được sư tôn Thương Tùng Đạo Nhân tin tưởng và tôn trọng, nên trong Thanh Vân môn, mọi người đều nể vì."

Trương Tiểu Phàm nghe, nhưng sắc mặt chẳng có chút biểu lộ gì, chỉ chầm chậm gật đầu.

Đi hết quảng trường, chính là 'Hồng kiều' trong Thanh Vân

Lục Cảnh, năm năm trước khi được cứu lên núi Thanh Vân, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều đã từng đi qua chỗ này, giờ đặt chân lên nơi cũ, trong lòng vô cùng xúc động.

Bước lên Hồng kiều cực kỳ tinh xảo nhìn làn nước trong suốt chảy róc rách hai bên, bảy sắc cầu vồng vẫn tán xạ mỹ lệ huyền ảo như xưa; hai cậu bé năm năm trước chưa hiểu thế sự, nay đã là đệ tử của Thanh Vân môn. Đi cuối cùng trong dòng người, Lâm Kinh Vũ khẽ thốt lên: "Đã năm năm rồi!"

Trương Tiểu Phàm im lìm không nói, cứ cắm đầu đi về phía trước. Cảnh sắc trước mắt vẫn như ngày nào, Hồng kiều càng vươn lên cao, mây trắng càng chìm xuống thấp, tầng không trong suốt như được gột rửa, đang trải ngang đỉnh đầu.

"Sao mi không ngự kiếm mà lên?" Trương Tiểu Phàm chợt hỏi.

Lâm Kinh Vũ hơi có vẻ kinh ngạc, đáp: "Mi không biết à: hàng đệ tử chúng ta khi đến gần chính điện Thông Thiên phong thì không được ngự kiếm mà đi. Ta từng nghe Tề Hạo sư huynh nói, vì một là để biểu lộ lòng tôn trọng chi phái chính, đến thánh địa Ngọc Thanh quán đều phải tản bộ mà lên; hai là nghe nói khi mới lập điện khai phái, Thanh Vân tổ sư vì muốn bảo vệ khu vực này, đã đặt ra một vòng cấm rất lợi hại trên đỉnh Thông Thiên phong, gọi là 'Tru Tiên kiếm trận', bất kỳ ai chỉ cần tự ý ngự không bay lên khoảng trời của Thông Thiên phong, tất sẽ bị 'Tru Tiên kiếm trận' tru sát."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên nói: "Thảo nào nhiều cao thủ như thế, lại chẳng có ai ngự kiếm mà đi. Này, 'Tru Tiên kiếm trận' đó rất lợi hại à?"

Lâm Kinh Vũ nhìn về đỉnh núi cao sừng sững trước mặt, đáp: "Ta cũng chưa từng nhìn thấy, có điều nghĩ đến cũng thật lợi hại. Nghe nói 'Tru Tiên kiếm trận' này truyền từ Thanh Vân tổ sư, đến một ngàn năm trước lại được Thanh Diệp tổ sư hoàn thiện thêm, có uy lực tuyệt luân. Từ đó trở đi, chẳng từng nghe

nói có người nào to gan dám lên núi Thanh Vân chúng ta làm loạn nữa."

Trương Tiểu Phàm nhìn theo về phía ngọn núi cao lớn hùng vĩ, cảm thán nói: "Ghê gớm thật!"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cùng với mấy chục người khác vượt qua Hồng kiều. Trên đường, Trương Tiểu Phàm nhìn lớp đệ tử tinh anh trẻ tuổi của Thanh Vân môn, thấy trong hơn sáu chục người này, phần lớn là nam; nữ đệ tử chỉ có chừng mười ba, mười bốn người, trong đó phần lớn trang phục theo lối của Tiểu Trúc phong. Có điều, bất kể là nam hay nữ, phong độ đều hơn người; nam thì hùng dũng hiên ngang, nữ thì kiều lệ trang nhã, toàn là nam thanh nữ tú. Ai trông thấy cũng phải công nhận rằng, lớp hậu nhân kế tục của Thanh Vân môn có tiền đồ thật tươi sáng.

Qua khỏi Hồng kiều là đến đầm nước màu bích lục nơi ngụ cư của Thuỷ Kỳ Lân - linh thú trấn sơn núi Thanh Vân. So với lần đầu Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến đây năm năm về trước thì có điểm khác: dị thú thượng cổ mà đệ tử Thanh Vân môn vẫn cung kính gọi là 'Linh tôn' hôm nay không nấp trong đầm, mà đã bò lên chỗ trống cạnh bờ nằm phục sưởi nắng. Dáng điệu uể oải của nó chẳng khác chút nào so với năm năm trước đây.

Đệ tử Thanh Vân xuống khỏi Hồng kiều, lần lượt hướng về con vật khổng lồ hành lễ, sau đó bước lên bậc thang bên đầm nước, đi lên chính điện Ngọc Thanh quán ở mãi trên cao. Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm đi sau mọi người, khe khẽ nói: "Mi còn nhớ cuộc tao ngộ khi chúng ta mới đến đây không?:

Trương Tiểu Phàm gật đầu, lòng bồi hồi: "Có nhớ. Chúng ta bị ướt sũng, nhưng cũng chẳng sao; con quái thú to lớn này mới thật sự làm ta sợ chết khiếp."

Lâm Kinh Vũ mỉm cười nói: "Phải! Trước đây khi mình còn ở thôn Thảo Miếu, có bao giờ gặp những giống loài như thế? Ta

cứ ngỡ rằng động vật to nhất trên thế gian này là con gấu chó trên núi Thanh Vân!"

Trương Tiểu Phàm cười sặc sụa, mọi người đi trước nhao nhao quay đầu lại, Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vàng nín cười. Lâm Kinh Vũ cũng e ngại, ho khan mấy tiếng, sắc mặt hơi đỏ lên.

Những người khác nhìn, rồi quay đầu tiếp tục đi. Lúc đó Trương Tiểu Phàm mới thở phào, đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, ánh mắt gặp nhau, cả hai đều mỉm cười.

Mấy chục người đi đầu bước rất mau, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ xuống khỏi Hồng kiều, đến bên đầm nước, hướng về Thuỷ Kỳ Lân cung kính hành lễ. Từ đầu tới giờ Thuỷ Kỳ Lân vẫn ngủ say như chết, ai đến chào nó cũng chẳng phản ứng gì; lúc này nó đang vùi đầu thật sâu, ngáy to như sấm, hoàn toàn chẳng biết hai đứa tiểu bối Thanh Vân môn đang hành lễ với mình.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng chẳng mong Thuỷ Kỳ Lân sẽ để ý bọn chúng, hành lễ xong, cả hai bước lên bậc thềm. Trương Tiểu Phàm bảo: "Kinh Vũ, lần trước mi tới Đại Trúc phong vội vàng quá, ta chưa kịp chúc mừng. Chẳng ngờ có mấy năm công phu, đạo hạnh đã cao như vậy."

Lâm Kinh Vũ cười, nói: "Đó đều là nhờ ân sư Thương Tùng Đạo Nhân và các vị sư huynh hết lòng dạy dỗ"; nói tới đây gã chợt ngừng bặt, giọng nói thấp xuống: "Thực ra mấy năm đầu, mỗi khi miệt mài ta đều nghĩ tới những thi thể đẫm máu trong thôn Thảo Miếu, lòng rất đau đớn, vì vậy hạ quyết tâm nỗ lực tu hành, hi vọng có một ngày sẽ báo thù cho cha mẹ và mọi người khác."

Trương Tiểu Phàm thấy xót xa, đưa tay lên vỗ vai bạn. Lâm Kinh Vũ định thần, chỉnh lại tâm thế, rồi gượng cười nói: "Thôi, không bàn chuyện xưa nữa. Mi thì sao, tu luyện thế nào rồi?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp: "Mi biết ta từ nhỏ đâu có

thông minh như mi, mấy năm nay trên Đại Trúc phong, sư phụ và các sư huynh đối xử rất tốt, nhưng ta đần quá, tu luyện tiến triển rất chậm, thật có lỗi với sư phụ và các sư huynh."

Lâm Kinh Vũ hừ một tiếng, nói: "Mi đâu có đần? Ta thấy phần lớn là do cái lão sư phụ lùn tịt đó cố ý làm khó với mi, không truyền cho mi đạo pháp tu chân chân chính của Thanh Vân môn."

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ đến nay Lâm Kinh Vũ vẫn hậm hực mối tranh chấp hai năm về trước, liền cười bảo: "Không đâu, sư phụ ta chẳng phải là hạng người ấy. Thôi, đừng nhắc đến ta nữa. Này, pháp bảo của mi vẫn là thanh 'Trảm Long kiếm' đó à?"

Lâm Kinh Vũ gật đầu, cười đáp: "Thanh thần kiếm này là chí bảo của Long Thủ phong, được ân sư ưu ái truyền cho; ngoài uy lực to lớn ra, nó còn có linh tính, rất hữu ích cho việc tu chân của ta."

Trương Tiểu Phàm hết sức ngưỡng mộ, gã nói: "Thế thì tốt quá rồi."

Lâm Kinh Vũ mỉm cười hỏi lại: "Thế còn mi, Tiểu Phàm mi có pháp bảo gì?"

Trương Tiểu Phàm sững người, bất giác thò tay vào trong bọc chạm lên thanh 'Thiêu Hoả côn' đen sì sì. Một tia buốt giá, như có lại như không, xuyên qua lòng bàn tay.

"Không có" gã thấp giọng "Ta tu hành chưa tới, còn chưa điều khiển được pháp bảo."

Lâm Kinh Vũ cũng không bận tâm, dường như sớm đã đoán biết, bèn an ủi: "Không sao, Tiểu Phàm ạ, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, mi nhất định sẽ thành công. Chúng ta vẫn còn trẻ, coi như lần này chỉ đi xem cho biết."

Trương Tiểu Phàm khẽ mấp máy môi, người bạn cũ có khuôn mặt hiền hòa, lời nói ôn tồn, nhưng chẳng có chút an ủi nào dành cho Trương Tiểu Phàm.

Đi xem cho biết?

Ai cũng cho rằng gã đến chỉ là để xem! Nghĩ tới đây, lòng gã chợt bùng lên một cơn giận không nói ra được; rồi giống như ngọn lửa thiêu đốt trong tim, loáng một cái cũng tiêu tan mất. Gã cúi đầu không nói gì, thậm chí một chút trách cứ cũng không; vì gã nhận ra rằng chính bản thân gã cũng còn thấy như vậy.

Dường như cảm được nỗi niềm đó, 'Thiêu Hoả côn' trong bọc vẫn tiếp xúc với bàn tay gã từ nãy tới giờ, chợt dấy lên một chút phản ứng, trong khoảnh khắc hàn khí đại thịnh, từ lòng bàn tay lan thẳng lên vai.

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, nhưng rồi nhận ra rằng cảm giác này đối với cơ thể gã hoàn toàn không nguy hại, hơi lạnh tê tê lại mang đến chút dễ chịu. Gã nhìn sang bên, thấy Lâm Kinh Vũ chẳng hề nhận ra điều gì.

Trương Tiểu Phàm thở phào. Đột nhiên một tiếng gầm rống như xé màng nhĩ từ đằng sau hai người vang lên. Trương Tiểu Phàm thì đã đành, nhưng ngay Kinh Vũ tu hành đã vượt gã rất xa cũng chấn động toàn thân, tai cứ lùng bùng ù ù không ngớt; những đệ tử Thanh Vân môn đi trước họ cũng rơi vào tình trạng tương tự.

Mọi người kinh ngạc đến cực độ, trên thánh địa Thanh Vân môn, sao lại có thứ quái thanh như thế, bèn nhao nhao quay lại, vừa nhìn thấy, ai nấy càng thêm kinh hãi không hiểu ra sao. Chỉ thấy bên đầm nước màu bích lục, cự thú Thuỷ Kỳ Lân vốn vẫn ngủ say, giờ chợt thức giấc. Nó ngoảnh đầu lại một cách hung dữ, đôi mắt cồ cộ chiếu ra hung quang vô tận, lông tóc trên lưng đều dựng đứng cả lên; rồi nó ngoác cái mồm to như cái chậu máu, để lộ hai nanh dài nhọn hoắt, dáng vẻ như sắp tấn công. Mục tiêu của nó chính là bọn đệ tử Thanh Vân môn đang đứng trên bậc thềm.

Chương 19

BỐC THĂM

Thuỷ Kỳ Lân là linh chủng hồng hoang, là dị thú thượng cổ. Khi nó ra oai thì phong vân biến sắc, thiên không cao xanh bỗng chốc tối sầm. Khi nó đạp bước chân đầu tiên về phía bậc thềm, gió núi êm dịu chợt đổi thành cuồng phong rú gào hung hãn, cuộn thốc lên đỉnh Thông Thiên.

Trong cái đầm màu bích lục gần sát Thuỷ Kỳ Lân, mặt nước cũng vụt thay đổi, đang êm ái phẳng lặng như gương bỗng nhiên dậy sóng, rồi ầm ầm chuyển động, nước trong đầm xoay tròn cực nhanh, ở giữa xuất hiện một xoáy sâu hun hút, từ trong xoáy nước đó vọng ra tiếng ùng ùng.

Phút chốc, mọi người nghe nổ bùng, một cột nước từ đáy xoáy nước thình lình vọt lên trời, lớn bằng vòng tay ba người ôm, cụm lại không tan; cột nước xoay vòng trên cao rồi quành xuống, tựa hồ bị ai sai khiến, nhào tới trước mặt Thuỷ Kỳ Lân, mạnh mẽ như rồng lượn, long lanh chói mắt, xoay vòng di chuyển trên không.

Lúc ấy, toàn bộ các đệ tử Thanh Vân đang đứng trên bậc thềm, kể cả những người đạo hạnh tinh thâm như Tề Hạo, không ai giữ được bình tĩnh, tất cả đều biến sắc, có người thậm chí mặt trắng bệch, run rẩy.

Thuỷ Kỳ Lân sở dĩ có thể trở thành cánh tay đắc lực giúp Thanh Diệp tổ sư hàng yêu trừ ma từ ngàn năm trước, rồi lại

được Thanh Vân môn tôn sùng suốt ngàn năm nay, là vì nó có thực lực; thực lực ấy lúc này đang hoàn toàn hiển lộ. Trong ngũ hành Kim - Mộc - Thuỷ - Hoả - Thổ, Thuỷ Kỳ Lân là linh vật cực phẩm, thuộc hành Thuỷ; chỉ cần nhìn bản lĩnh ngự thuỷ, chẳng hề mượn lực từ nơi đâu khác mà triệu lên một cột nước to ngưng kết như vậy, thậm chí còn xoay trong không trung, du động liên tục mà chẳng vất vả, sức mạnh của linh lực, tính thuần của niệm lực, đã vượt xa những kẻ tu chân bình thường. Tuy Thanh Vân môn cao thủ rất sẵn nhưng đừng nói là chỉ dùng niệm lực - thậm chí mượn pháp bảo để khu vật đến trình độ này, cũng chẳng có mấy người.

Lúc ấy trời đất u ám, gió cuốn mây trôi, các đệ tử Thanh Vân môn nhìn linh tôn Thủy Kỳ Lân đột nhiên nổi trận lôi đình chưa từng thấy trong suốt hơn ngàn năm qua, đều trợn mắt há mồm, không biết làm thế nào. Nói thì chậm chứ sự việc lại rất nhanh, Thuỷ Kỳ Lân giận dữ gầm thét không ngừng, hai mắt trợn tròn, cơn cuồng nộ căm hận mỗi lúc một dữ dội, như vừa gặp phải kẻ thâm thù đại hận hoặc hờn ghét cực độ, muốn cùng nó quyết chiến đến chết mới thôi. Cột nước khổng lồ xoay lông lốc trước mặt con cự thú mỗi lúc một nhanh, bỗng một tiếng 'rầm' cực lớn, thanh thế vô tận, nó đổ ụp như trời đánh xuống đám đệ tử Thanh Vân đang đứng trên bậc thềm.

Chính vào thời khắc quyết định ấy, không trung chợt vọng tới một tiếng kêu gấp gáp: "Linh Tôn bớt giận!"

Một bóng xanh đen như vừa biến thân, đột nhiên xuất hiện trong khoảng không giữa Thuỷ Kỳ Lân và các đệ tử Thanh Vân, đó chính là chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân. Năm năm không gặp, dáng vẻ hạc cốt tiên phong của ông chẳng hề thay đổi, có điều lúc này ông cau mày, rõ ràng cũng hoàn toàn không hiểu nguyên do khiến Thủy Kỳ Lân tự dưng nổi giận.

Nhưng tình hình cấp bách, sau lưng ông là mấy chục đệ tử trẻ ưu tú nhất của Thanh Vân môn, trước mặt là cột nước lấp

lánh ánh sóng đang rú rít ập tới, trong đó lờ mờ hiện bóng các loại cự thú hung ác, hiển nhiên là những loài mà Thuỷ Kỳ Lân từng tru sát, sau khi chết, hồn phách đã nhiếp nhập vào trong mình Thuỷ Kỳ Lân, không được vãng sinh, lúc này bị khu dụng vào luồng nước để tăng thêm uy thế. Đạo Huyền Chân Nhân tuy thông thiên triệt địa, cũng không thể không lấy làm kinh hãi.

Trông thấy cột nước đã áp lại gần, muốn tránh cũng không thể tránh được nữa, Đạo Huyền bèn hít một hơi thật sâu, miệng lẩm bẩm: "Vô lượng thiên tôn!" song thủ giơ cao như hươ vần một khối tròn, hai tay biến ra kiếm chỉ pháp quyết, tưởng chậm mà kỳ thực lại rất nhanh, vẽ lên trước mặt một hình thái cực[1]. Chỉ chốc lát, thái cực lăng không phát sáng, bạch quang dồn dập, thuỵ khí[2] bừng bừng, Đạo Huyền lắc mình, tấm đạo bào xanh lục không có gió mà căng phồng lên, phấp phới bung ra, thái cực đồ trên cao như chịu sai khiến, liền lao đến trên đạo bào, rồi lồng vào nó. Đạo bào xanh lục tựa hồ cũng là bảo vật tiên gia, sau khi thụ được thái cực đồ, bèn kêu 'hù' một tiếng, đón gió trương lên, trong nháy mắt lớn thêm gấp mười lần, trải ngang khắp vòm trời.

"Oàng" một tiếng vang nặng nề, cột nước do Thuỷ Kỳ Lân điều động va phải đạo bào, tức thời gầm rú liên hồi, như tiếng hồn yêu phách thú điên giận thét gào, tấm đạo bào xanh lục bị kích đập mạnh, bật lùi ra xa mấy trượng, nơi bị cột nước bắn trúng lõm xuống sâu hoắm, đã bị lực tác động rất lớn.

Đám đệ tử trẻ tuổi đang ngơ ngác đứng trên bậc thềm, chỉ thấy một cơn gió lớn đột nhiên ào tới, ai nấy chân đứng không vững; ngoài mấy người tu hành cao thâm gượng trụ lại được, phần lớn còn lại đều liêu xiêu chao đảo. Mọi người thất

1. Hình vẽ ☯
2. Khí lành

sắc, nếu không có Đạo Huyền Chân Nhân xuất thủ ngăn trận tấn công lôi đình này của Thuỷ Kỳ Lân, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trương Tiểu Phàm mặt tái nhợt, đứng không vững, ngã xiên sang một bên, Lâm Kinh Vũ liếc thấy, vừa định giơ tay đỡ, nào ngờ chính gã cũng nghiêng đi, lại ngã nhào sang một bên khác, lo cho mình còn chưa xong!

Trương Tiểu Phàm kinh hãi thất sắc, buông lơi bàn tay vẫn đang thò trong bọc nắm chặt thanh 'Thiêu Hoả côn', rút tay ra hòng tìm một nơi để bấu víu. Gã hoàn toàn không để ý rằng tay vừa mới rời khỏi Thiêu Hoả côn, luồng cảm giác lạnh băng đó lập tức tiêu tan.

Lơ lửng trên cao, Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt nghiêm trang, sẵn sàng chờ đợi, phía sau chợt vang tiếng 'soạt, soạt, soạt', lại xuất hiện mười mấy bóng người nữa lăng không đến gần, dẫn đầu là Thương Tùng Đạo Nhân, còn lại là thủ toạ và trưởng lão của các chi phái, trong đó có cả Điền Bất Dịch và Tô Như, ai nấy đều rất nghiêm nghị.

Cao thủ Thanh Vân môn giờ này đều tập trung tại đây, phóng mắt nhìn, gặp phải trận thế ấy, ai cũng e ngại; còn Thuỷ Kỳ Lân, giữa những ánh mắt quan sát của chưởng môn, thủ toạ, trưởng lão đạo hạnh cao thâm, thì lại không hề sợ hãi. Mọi người chăm chú nhìn, bỗng nhiên đôi mắt đang bừng cháy nộ hoả của Thuỷ Kỳ Lân chợt bình hoà trở lại, rồi lộ nét lạ lùng, vẻ như nghi hoặc không hiểu; cột nước thanh thế cực lớn cũng theo đó từ từ thu nhỏ, cuối cùng không còn bị điều khiển, nó đổ ập xuống, làm mặt đất ướt lênh láng.

Lúc này thanh thế của Thuỷ Kỳ Lân chẳng còn gì cả, nhưng thân hình khổng lồ của nó cứ sừng sững nguyên chỗ cũ, vẫn hơi có vẻ đáng sợ, nhưng nó chẳng thèm quan tâm đến đám trưởng lão trên không trung, chỉ nhìn chằm chằm về phía những đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên bậc thềm, ánh mắt quét đi quét lại, rồi

hít hít trong không khí, tựa hồ cũng chẳng đánh hơi ra mùi gì.

Qua một lúc lâu, sau rất nhiều lần lặp lại những động tác quái dị, Thủy Kỳ Lân cuối cùng cũng bỏ cuộc, nó lắc lắc cái đầu to xù, rồi quay mình, lặc lè đi về một mảnh đất trống khác nằm phục xuống, tựa đầu lên chân, híp đôi mắt, không lâu sau, tiếng ngáy lại vang lên.

Chúng nhân Thanh Vân môn ai nấy ngẩn người nhìn nhau.

Thương Tùng Đạo Nhân là người định thần nhanh nhất, ông ta lặng lẽ di chuyển đến bên Đạo Huyền Chân Nhân, khẽ bảo: "Chưởng môn sư huynh đừng để các đệ tử phải đợi ở đây lâu nữa."

Đạo Huyền sực tỉnh, nhìn Thương Tùng, gật gật đầu, nói: "Dẫn các đệ tử lên trước đi, ta lại xem xem Linh Tôn có chuyện gì?" Nói xong, ông nghiêng mình, bay về phía Thuỷ Kỳ Lân.

Thương Tùng quay lại, cất giọng sang sảng nói: "Vừa rồi là Linh Tôn đùa thôi, mọi người đừng căng thẳng nữa, bây giờ các đệ tử tham gia đại thí hội võ hãy theo thứ tự đi vào Ngọc Thanh điện."

Bọn đệ tử đồng thanh ứng tiếng, phục hồi lại trật tự, đi lên phía trên. Có điều trong lòng, nhìn thấy trận tấn công kinh hoàng của Thuỷ Kỳ Lân vừa rồi, chắc chẳng mấy ai tin đó là trò đùa.

Theo sau đám người, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đi vào Ngọc Thanh điện rộng rãi to lớn. Đứng trong điện này, Trương Tiểu Phàm bỗng cảm thấy ký ức năm năm trước lần lần giở lại.

"Kinh Vũ." Trương Tiểu Phàm khe khẽ gọi.

"Gì thế?" Lâm Kinh Vũ nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm hạ giọng bảo: "Ta bỗng nhớ ra một chuyện, mấy năm nay mi có gặp Vương nhị thúc không?"

Lâm Kinh Vũ sắc mặt chợt ảm đạm, lắc đầu nói: "Không gặp, hôm nay cũng là lần đầu tiên ta quay lại đây. Ba năm trước ta đã hỏi Tề Hạo sư huynh về tình hình của Vương nhị thúc, nghe nói

chú ấy vẫn điên điên dại dại như thế, cả ngày chạy tới chạy lui trên Thông Thiên phong, nhưng được các sư huynh của chi phái chính chăm nom, có lẽ cũng chẳng vấn đề gì."

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm một lát, hỏi: "Đợi tỷ thí lần này kết thúc, ta muốn đi thăm chú ấy, mi đi không?"

Lâm Kinh Vũ gật gật đầu, đáp: "Được, ta cũng muốn gặp chú ấy."

Đúng lúc đó trên đại điện bỗng có một bóng xanh lục xẹt qua, chính là Đạo Huyền Chân Nhân từ bên ngoài băng mình vào. Ánh mắt của các trưởng lão Thanh Vân môn đều hướng về ông ta. Thương Tùng Đạo Nhân bước lên hỏi: "Chưởng môn sư huynh, Linh Tôn..."

Đạo Huyền giơ tay ngăn lại, đưa mắt ra hiệu, Thương Tùng Đạo Nhân tức khắc hiểu ý, không nói nữa. Sau đó Đạo Huyền Chân Nhân tỏ vẻ như không có chuyện gì và xoay mình lại, khuôn mặt hoà nhã tinh anh hướng về mấy chục đệ tử trẻ tuổi đang đứng dưới đại điện nói: "Mọi người đều tới cả rồi à, tốt, tốt."

Chúng đệ tử khom mình hành lễ, đáp: "Kính chào chưởng môn chân nhân."

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười đi về chỗ ngồi, đưa mắt cho Thương Tùng Đạo Nhân. Thương Tùng Đạo Nhân bèn đi lên trước, cất giọng sang sảng nói: "Chư vị đều là những người nổi trội trong lớp trẻ của Thanh Vân môn. Phái chúng ta từ thuở khai lập tới nay, đã trải qua hơn hai ngàn năm, là đạo gia chính thống, lãnh tụ của chính đạo. Cổ nhân có câu: "Sự nghiệp hưng thịnh bởi chuyên cần, lụn bại là do phóng túng"; lại có câu "Chèo thuyền ngược dòng, không tiến ắt bị đẩy lui". Phái ta tổ sư các đời đều nhằm khuyến cáo người sau, dìu dắt lớp đệ tử trẻ, nên đã truyền lại sự kiện lớn Thất Mạch Hội Võ này, đến nay vừa đúng hai mươi kỳ."

Đám đệ tử Thanh Vân môn kinh ngạc kêu lên; hai mươi

kỳ, một giáp tý mới có một lần, vậy là đã diễn ra được một ngàn hai trăm năm.

Thương Tùng Đạo Nhân hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, lại nói tiếp: "Cho đến nay, dưới sự dẫn dắt của chưởng môn sư huynh Đạo Huyền, Thanh Vân môn đã hưng vượng phồn vinh vượt xa các đời trước; những người kỳ tài xuất chúng trong lớp trẻ đã nhiều vô kể. Vì vậy lần này chưởng môn sư huynh và thủ toạ các chi phái sau khi thương nghị, đã đặc cách tăng số người tham gia đại thí lên thành sáu mươi tư người, để tránh khỏi tiếc nỗi bỏ sót nhân tài."

Nghe tới đây, Trương Tiểu Phàm nhìn sang Điền Bất Dịch, chỉ thấy lão ngồi dưới Đạo Huyền Chân Nhân, sắc mặt chẳng lộ vẻ gì, nhưng trong mắt thì có chút cáu kỉnh. Việc tăng số người dự thí, nói là đã bàn với các thủ toạ, thực ra chỉ do Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Đạo Nhân quyết định mà thôi.

Thương Tùng Đạo Nhân nói tiếp: "Lần đại thí này, người nhiều gấp đôi, vì vậy việc bốc thăm cũng có chút thay đổi. Các vị hãy xem đây," nói đoạn, ông ta chỉ tay vào chỗ trống bên phải điện, m ọi người nhìn sang, thấy nơi đó đặt một cái hòm gỗ tử đàn lớn bốn bề vuông vức, phía trên có lỗ nhỏ vừa đủ đưa lọt một cánh tay.

"Trong hòm này, có tất cả sáu mươi ba hạt sáp tròn, mỗi hạt bọc một mảnh giấy, trên đánh số từ 1 đến 63," bọn đệ tử bỗng ồn ào lao xao, Thương Tùng Đạo Nhân chẳng để ý, lại nói tiếp: "Sau khi bốc thăm, căn cứ vào số thứ tự đó tiến hành tỷ thí, số 1 đấu với số 64, số 2 đấu với số 63, số 3 đấu với số 62, cứ như thế, vào tới vòng hai, thì người thắng trong cặp 1 và 64 sẽ gặp người thắng trong cặp 2 và 63, cứ như thế, mãi cho tới trận quyết chiến cuối cùng. Các vị đã hiểu cả chưa nào?"

Bọn đệ tử đứng dưới điện lặng một lúc, chợt có người hỏi to: "Xin hỏi Thương Tùng sư thúc, rõ ràng là có sáu mươi tư người, tại sao lại chỉ có sáu mươi ba hạt sáp?"

Thương Tùng Đạo Nhân dường như đã có chuẩn bị trước cho câu hỏi này, bèn "E hèm" rồi đáp: "Quy tắc của lần tỷ thí này là mỗi chi phái đưa ra chín người, riêng chi phái chính đưa thêm một người, nhưng, e hèm, có một chi phái chỉ đưa ra cả thảy tám đệ tử, vì vậy lại thiếu đi một người nữa, nên tổng cộng chỉ có sáu mươi ba người thôi."

Ngay lập tức ánh mắt mọi người đều đổ dồn về Điền Bất Dịch thủ toạ Đại Trúc phong, nét mặt lão thoáng một tia tức giận nhưng vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, không mảy may động đậy. Phía dưới, các đệ tử Thanh Vân môn nhao nhác, bàn tán xôn xao.

Đợi mọi người yên lặng đi một chút, Thương Tùng Đạo Nhân mới nghiêm nghị bảo: "Có điều đây cũng chẳng phải là chuyện gì khó, trong sáu mươi ba hạt sáp, vị nào rút được số 1 thì là rất may mắn rồi, vì không hề có đối thủ số 64, nên sẽ qua luôn vòng đầu mà không cần giao đấu."

Lời vừa nói ra, bọn đệ tử lại thêm một phen nhao nhao bàn tán, nhưng Thanh Vân môn rốt cục vẫn là một danh môn đại phái, gia giáo nghiêm minh, cách này xem ra tuy hơi có vẻ buồn cười, nhưng cũng không ai dám phản đối.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng dậy ngoảnh nhìn bốn phía, dưới cái uy chưởng môn của ông ta, bốn bề tức thời lặng ngắt. Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói: "Vậy thì mọi người hãy bốc thăm đi."

Trong đại điện, ánh mắt ai nấy đều đổ dồn về hòm gỗ tử đàn. Đầu tiên là mười đệ tử của chi phái chính bước ra, theo thứ tự đi đến bên cái hòm, mỗi người nhón một hạt sáp. Sau đó đến lượt các đệ tử của Long Thủ phong.

Lâm Kinh Vũ tạm biệt Trương Tiểu Phàm, rồi cũng bước ra. Trương Tiểu Phàm dõi theo bóng gã, sau lại đưa mắt nhìn bảy vị thủ toạ và các trưởng lão đang ngồi phía trên. Trong những người này, từ Đạo Huyền Chân Nhân trở xuống, Thương Tùng

Đạo Nhân, Thiên Vân Đạo Nhân, cả Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường thủ toạ các chi phái gã đều đã gặp năm năm về trước, chỉ có nữ đạo cô ngồi trên cái ghế tận cùng bên phải thì chưa từng nhìn thấy, chắc là thủ toạ Tiểu Trúc phong đại danh lừng lẫy - Thủy Nguyệt Đại Sư.

Trương Tiểu Phàm thường ngày cũng nghe các sư huynh nhắc tới vị nữ sư trưởng này, Tiểu Trúc phong là chi phái duy nhất trong Thanh Vân môn thu nạp nữ đệ tử, Thuỷ Nguyệt Đại Sư đạo hạnh cao thâm, rất có danh tiếng. Đệ tử của Tiểu Trúc phong trải qua các kỳ Thất Mạch Hội Võ cũng có những biểu hiện xuất sắc.

Trương Tiểu Phàm quan sát Thuỷ Nguyệt Đại Sư, thấy dung mạo chỉ ước trên dưới ba mươi, xấp xỉ sư nương Tô Như, mặt trái xoan, mày nhỏ mũi thanh, đôi mắt hạnh long lanh có thần, mình khoác tấm đạo bào xanh lơ, phong tư tha thướt. Sau lưng bà chẳng có một vị trưởng lão nào, chỉ có một nữ đệ tử đứng hầu, y phục trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, lưng đeo một thanh trường kiếm, vỏ và chuôi lộ màu xanh da trời, rực rỡ lấp lánh, còn thoáng có ánh sóng tản mát, nhìn là biết ngay báu vật của tiên gia.

Gã cứ nhìn say mê, thiếu nữ trẻ trung kia tựa hồ cảm thấy ánh mắt gã, bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, mục quang như chớp loé, lạnh lùng rọi vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm chột dạ, tựa hồ bị sét đánh, hai mắt đau nhói như bị đâm.

Gã giật mình, hơi đỏ mặt, thấy thiếu nữ đó chẳng lộ vẻ gì, nhưng mắt thì thoáng ý khinh miệt, gã vội cúi đầu xuống. Còn đang lúng túng, bên cạnh bỗng có người thò tay kéo một cái, rồi giọng Điền Linh Nhi vang lên: "Tiểu Phàm, sao đờ đẫn thế? Đến lượt chúng ta bốc thăm."

Trương Tiểu Phàm vội nói: "Vâng vâng", không dám nhìn về phía Thuỷ Nguyệt Đại Sư nữa, quay mình đi theo Linh Nhi đến chỗ hòm gỗ tử đàn. Lúc ấy trên đại điện chỉ còn hai chi phái Đại

Trúc phong và Tiểu Trúc phong là chưa bốc thăm, đệ tử Đại Trúc phong do Tống Đại Nhân dẫn đầu, lần lượt đến bên cái hòm, mỗi người nhón một viên sáp, rồi lại trở về dưới sảnh. Lát sau, khi họ đang xôn xao xem mình bắt được thăm số mấy, bên Tiểu Trúc phong bước ra tám người, bao gồm cả Văn Mẫn. Bạch y nữ tử đang đứng sau lưng Thủy Nguyệt Đại Sư cúi đầu nói gì đó, Thủy Nguyệt gật đầu bảo: "Con cũng đi đi."

Bạch y nữ tử vâng lời, bước vào hàng Tiểu Trúc phong, cười với bọn Văn Mẫn, rồi cùng đi đến bên hòm gỗ tử đàn, rút ra chín viên sáp cuối cùng.

Lúc này trên đại điện, chúng đệ tử đang nhao nhao xem viên sáp, các vị trưởng lão thủ toạ ngồi ghế trên cũng thấy căng thẳng, ánh mắt chằm chằm nhìn đệ tử của mình, mong chúng rút được cái thăm tốt, nếu rơi vào thăm số '1', tất nhiên lại càng tốt hơn.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của các vị sư trưởng, bọn đệ tử dưới sảnh cũng nhao nhao xướng lên: "A, ta là 26".

"Ta số 33, huynh đệ số bao nhiêu?"

"Ta số 47, không biết đối thủ là số mấy đây, để tính xem..."

.....

Bọn đệ tử ríu ran rất lâu, nhưng chẳng có ai nói mình rút được cái thăm quý báu số 1 cả.

Thương Tùng Đạo Nhân chau mày, hắng giọng mấy lần rồi hỏi to: "Là ai bắt được thăm số 1?"

Tiếng ông oang oang, đã át đi mọi âm thanh khác, cả đại điện tức khắc lặng thinh. Giữa đám đông, chợt có một tiếng nhỏ nhẹ pha lẫn chút kinh ngạc và e dè, tựa hồ ngay chính mình cũng chưa tin lắm, cất lên: "Dạ, bẩm Thương Tùng sư bá ... là con ạ!"

Mọi người ngó nhìn, đều ngạc nhiên: chỉ thấy người vừa nhút nhát cất lời đang đứng giữa đám đông, tay giơ mảnh giấy, người thì đờ đẫn, ánh mắt thì nhìn về phía Điền Bất Dịch - đó là Trương Tiểu Phàm.

Chương 20

TUNG TÍCH MA GIÁO

Trong khoảnh khắc, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào gã đệ tử Đại Trúc phong vốn rất mờ nhạt; Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, Tô Như mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đám đệ tử Đại Trúc phong đều vui mừng hớn hở xúm xít lại, Lữ Đại Tín vỗ mạnh lên vai Trương Tiểu Phàm, cười bảo: "Nhóc con! Chẳng ngờ số đệ may như vậy!"

Trương Tiểu Phàm gãi đầu lè lưỡi; sự kinh ngạc lúc nãy đã trở thành niềm vui. Đỗ Tất Thư thì ấm ức vỗ vỗ đầu, nói: "Sớm biết ban nãy ai là người bốc trúng thăm số 1 thì đã đánh cược rồi! Ta sơ suất quá, đáng chết!"

"Thôi đi thôi đi!" Điền Linh Nhi gắt lên rồi ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, đằng nào đệ vào vòng hai cũng chẳng để làm gì, hay là cho ta cái thăm này đi!"

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ sư tỷ lại nói như vậy, gã đờ ra một lát, rồi bảo 'ừ', và đưa mảnh giấy có ghi số '1' ra.

Tống Đại Nhân hơi biến sắc, nhìn xung quanh rồi thấp giọng bảo: "Tiểu sư muội đừng làm bừa."

Điền Linh Nhi bật cười, khuôn mặt ửng hồng đẹp như hoa đào, hai lúm đồng tiền xinh xinh, cô ta thò ngón tay trắng như ngó cần gí nhẹ lên trán Trương Tiểu Phàm, bảo: "Ngốc ạ, ta đùa với đệ thôi."

Trương Tiểu Phàm chớp chớp mắt, rồi cũng bật cười.

Ở chỗ các trưởng lão, Thương Tùng Đạo Nhân cau mày, lát

sau cất tiếng sang sảng nói: "Được rồi, đã bốc thăm xong, lát nữa các đệ tử hãy đến chỗ ta báo danh theo số thăm, khi kết quả dán lên bảng, mọi người sẽ biết ai là đối thủ của mình. Bây giờ mời chưởng môn sư huynh có lời."

Đám đệ tử vốn đang huyên náo, vừa nghe nói Đạo Huyền Chân Nhân sẽ có lời, đều yên tĩnh trở lại. Đạo Huyền Chân Nhân dời chỗ ngồi, chậm rãi bước đến trước mặt mọi người, mắt nhìn khắp lượt các đệ tử, rồi cất tiếng: "Các con đều là tinh hoa trong thế hệ trẻ của Thanh Vân môn, có tư chất, có tài năng. Trong tương lai, có khả năng những người xuất sắc trong các con sẽ đảm nhận vị trí thủ toạ, trưởng lão của các chi phái, kể cả vị trí chưởng môn ta đang nắm."

Đám đệ tử Thanh Vân hơi xao động, nhiều người tỏ rõ vẻ xúc động và khao khát.

Đạo Huyền Chân Nhân nở một nụ cười hiền hoà, nói: "Đương nhiên, để đến mức có thể ngồi vào vị trí các thủ toạ, trưởng lão sau lưng ta đây, các con còn phải cố gắng nhiều."

Mọi người đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân vuốt bộ râu dài, khẽ gật đầu, nghiêm trang nói: " Từ khi Thanh Vân Tử tổ sư bắt đầu lập phái, Thanh Vân môn chúng ta luôn luôn là một danh môn chính đạo, hiện đã trở thành lãnh tụ chính đạo tu chân trên thế gian. Thiên hạ ngày nay, chính đạo hưng thịnh, tà ma tránh lui, thế nhân an hưởng thái bình. Nhưng những dư nghiệt của ma đạo gian hiểm tàn độc không nguôi dã tâm mấy năm gần đây lại rục rịch ngóc đầu dậy; lúc này, càng cần chúng ta giữ đạo trừ gian. Vì vậy các con phải chuyên chú tu đạo, kiên định tâm chí, chỉ cần chúng ta kiên cường đứng vững, thì tà ma ngoại đạo không còn chỗ để ẩn náu!"

Chúng đệ tử đáp lớn: "Xin tuân lời chưởng môn dạy bảo!"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười bảo: "Tốt, tốt. Còn một việc nữa, ta tuyên bố: để cổ vũ đệ tử Thanh Vân môn ra sức

hướng về đạo, kiên chí tu hành, ta cùng các vị thủ toạ, trưởng lão thương nghị, đã quyết định: từ kỳ Thất Mạch Hội Võ này trở đi, sau mỗi lần đại thí kết thúc, sẽ tặng cho người thắng cuộc cuối cùng một giải thưởng."

"Ồ!" đệ tử Thanh Vân môn lại một phen xôn xao.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn các đệ tử trẻ, mỉm cười nói: "Giải thưởng lần này, chính là 'Lục Hợp kính'."

"Là gì?" Trương Tiểu Phàm ngây ra, chưa từng nghe nói đến vật này, gã nhìn sang bên cạnh chỉ thấy Điền Linh Nhi, Đỗ Tất Thư và mấy người kia cứ lơ mơ, đệ tử của các chi phái khác xung quanh dường như cũng không rõ lắm, nhưng những người nhập môn đã khá lâu như bọn Tề Hạo, Tống Đại Nhân, Văn Mẫn thì hưng phấn, có phần xúc động và khao khát.

Bọn Điền Linh Nhi lúc này cũng để ý đến mấy người giống như đại sư huynh, hình như có biết chút gì đó, bèn nhoài sang khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, Lục Hợp kính là cái gì vậy?"

Tống Đại Nhân hạ giọng đáp: "Lục Hợp kính là pháp bảo truyền từ tổ sư đời thứ mười Vô Phương Tử Chân Nhân, hình dáng cụ thể của nó ta cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng trước đã nghe sư phụ nói đến; nó là một trong các kỳ trân của bản môn, uy lực cực lớn, điều kỳ diệu là chỉ cần người khu dụng nó có linh lực đủ mạnh, Lục Hợp kính có thể dội ngược lại tất cả mọi cường kích, để chủ nhân nó luôn luôn chiến thắng."

Mọi người nghe mà há hốc miệng, Đỗ Tất Thư lắp bắp nói: "Vậy, vậy chẳng phải là sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao?"

Tống Đại Nhân nhún vai, đáp: "Nhưng hình dáng cụ thể của nó, ta cũng không rõ lắm, có điều sư phụ nói thì tất không thể sai, lần này..." y liếc nhìn Đạo Huyền Chân Nhân, hạ thấp giọng: "Xem ra lần này chưởng môn và các sư trưởng sẽ dốc hết lưng vốn ra đây mà!"

Mặt ai nấy đều có vẻ kỳ dị, phần lớn còn ngầm nuốt nước bọt; xem chừng đứng trước một vật quý, ngay người tu đạo cũng

khó tránh động lòng phàm tục.

Đạo Huyền Chân Nhân dừng một lát, mỉm cười nhìn bọn đệ tử đang nhốn nháo bàn tán, nói tiếp: "Được! Đại thể là như thế, các con về nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, Thất Mạch Hội Võ bắt đầu thi đấu."

Đệ tử Thanh Vân môn cùng hành lễ, đồng thanh nói: "Vâng, thưa chưởng môn chân nhân."

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu: "Các con đi đi."

Các đệ tử dần dần lui ra, đại điện chỉ còn thủ toạ của bảy chi phái và mười mấy vị trưởng lão, Đạo Huyền Chân Nhân quay đầu lại, cười với đám trưởng lão: "Các vị sư huynh cũng về nghỉ ngơi đi; ngày mai bắt đầu, còn cần các vị bỏ sức ra nhiều."

Các trưởng lão, người thì tóc bạc phơ, mặt mày nhăn nheo, người thì trông còn rất trẻ trung nhờ có thuật trụ nhan, lúc này nghe lời Đạo Huyền Chân Nhân, không ai nói thêm gì nữa, đều lần lượt đi ra. Cuối cùng, trong Ngọc Thanh điện, chỉ còn lại bảy vị thủ toạ.

Nụ cười điềm đạm trên mặt Đạo Huyền Chân Nhân vẫn có từ nãy tới giờ dần dần nhạt đi, ánh mắt ông nhìn suốt lượt sáu người đang ngồi trên ghế, lạnh lùng nói: "Được, bây giờ chỉ còn bảy người chúng ta."

Thương Chính Lương, thủ toạ 'Triêu Dương phong', đang ngồi phía bên phải khẽ cau mày: "Chưởng môn sư huynh có điều gì cần nói với bọn đệ chăng?"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu, nét mặt không lộ vẻ gì, chậm rãi bảo: "Ta vừa đi xem xét Linh Tôn."

Lời vừa nói ra, mặt ai nấy đều biến sắc.

***

Xuống dưới bậc thềm, khi đi qua đầm nước xanh biếc các đệ tử vẫn run run, có điều lần này Thủy Kỳ Lân ngủ rất yên lành, không có động tĩnh gì cả.

Qua khỏi Hồng kiều, là quay trở về 'Vân hải', quảng trường

rộng lớn đẹp như tiên cảnh, Lâm Kinh Vũ nói mấy câu với Trương Tiểu Phàm, rồi đến nhập bọn với đám đệ tử của Long Thủ phong. Trương Tiểu Phàm nhìn gã đi xa rồi, mới quay lại với mấy người trong Đại Trúc phong, thấy Tống Đại Nhân đang dặn vài điều cần chú ý về tình hình nơi ở trong hội võ, Trương Tiểu Phàm nghe một lúc, chợt nhớ lại chuyện gì, thất thanh kêu lên: "Ối, chết rồi!"

Mọi người giật mình thất kinh, Điền Linh Nhi đứng ngay bên cạnh gã, lạ lùng hỏi: "Tiểu Phàm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngó bốn xung quanh, vội nói: "Đệ ban nãy chỉ mải nói chuyện với Kinh Vũ, quên bẵng mất Tiểu Hôi, giờ không biết nó chạy đi đâu rồi?"

Mọi người lúc này mới nhớ ra đúng là chẳng ai chú ý đến con khỉ lông xám, bèn nhốn nháo toả ra bốn phía tìm kiếm, chỉ thấy mây trắng bồng bềnh, đệ tử các chi phái đã tản đi hết, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Tiểu Hôi đâu cả.

Trương Tiểu Phàm lo lắng. Hai năm nay kể từ ngày đưa Tiểu Hôi rời u cốc về, lúc nào người và khỉ (sau này thêm cả con chó to Đại Hoàng) cũng ở cùng một nơi, tình cảm rất sâu sắc. Thông Thiên phong cao ngập trong mây rộng rãi không biết đến đâu là cùng, chẳng may Tiểu Hôi chạy đi mót quả dại ăn, thì làm sao mà tìm thấy nó?

Đang lo lắng, Trương Tiểu Phàm bỗng nghe Điền Linh Nhi ở một bên kêu lên, bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Điền Linh Nhi tươi cười trỏ tay ra phía trước, nói: "Mọi người trông kìa!"

Ai nấy trông theo bất giác phì cười, Tiểu Hôi đang chễm chệ trên lưng con chó Đại Hoàng của Điền Bất Dịch, miệng kêu 'chí chí chí chí', vẫy tay với Trương Tiểu Phàm, còn Đại Hoàng đang ra sức chạy tới, mõm ngậm một miếng sườn không biết moi từ đâu ra.

Lát sau Đại Hoàng cõng Tiểu Hôi chạy tới nơi, Tiểu Hôi lọ mọ trèo lên vai Trương Tiểu Phàm. Gã liền vò đầu nó, làm vẻ

giận mà rằng: "Mày chạy đi đâu vậy?"

Tiểu Hôi chẳng hề sợ sệt, nó cười hi hi chỉ vào Đại Hoàng đang phục xuống gặm miếng sườn trên mặt đất, vừa kêu 'chí chí' vừa hoa tay múa chân miêu tả. Trương Tiểu Phàm ngó một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Ngươi lấy ở đâu ra?"

Tiểu Hôi nghe hỏi, bèn miêu tả thêm một hồi, lại trỏ về phía cuối quảng trường. Trương Tiểu Phàm nhìn Tống Đại Nhân, chỉ thấy Tống Đại Nhân nhìn nhanh bốn xung quanh, nét mặt hơi lúng túng và buồn cười, rồi hạ thấp giọng, khẽ bảo: "Chỗ đó là nhà bếp ăn cơm của đệ tử chi phái chính."

Mọi người sững sờ, rồi cùng bật cười lắc đầu, Tống Đại Nhân dẫn mọi người đi sang chỗ khác, nói: "Chúng ta cũng về nhà khách đi nghỉ. Này tiểu sư muội, muội là con gái, xếp cho muội ở cùng với các vị sư muội bên Tiểu Trúc phong, muội không có ý kiến gì chứ?"

Điền Linh Nhi lắc đầu: "Muội vốn còn muốn chuyện trò với Văn Mẫn tỷ tỷ, rồi còn nói giúp đại sư huynh thêm vài câu."

Mọi người phá lên cười, Tống Đại Nhân đỏ mặt, làm ra vẻ không nghe thấy, sải bước thật rộng, đằng sau ai nấy cười nói mãi. Trương Tiểu Phàm đi cuối cùng không dự phần, chỉ trợn mắt nhìn con khỉ đang ngồi trên vai: "Con khỉ chết tiệt, sau này cứ chạy đi làm trò trộm cắp, ta trị tội mày!"

Tiểu Hôi kêu 'chí chí chí chí' mấy tiếng ngoác miệng cười, chẳng biết nghe có hiểu không, nhưng căn bản không để ý đến lời dặn của Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm mắng thêm vài câu, đi lên phía trước được mấy bước lại nhớ ra điều gì, bèn ngoái đầu lại quát to: "Đi mau, con chó chết giẫm chỉ biết ăn thôi!"

Đại Hoàng vẫn đang nằm gặm miếng sườn, mãi mới ngẩng được đầu lên, thấy mọi người đi đã xa, nó bèn nhổm dậy ngoạm khúc sườn đang gặm dở rồi miễn cưỡng chạy theo.

Trên Ngọc Thanh điện, nơi thủ toạ của bảy chi phái đang tụ họp, lúc này ai nấy đều hướng sự chú ý vào Đạo Huyền Chân Nhân.

Thiên Vân Đạo Nhân, thủ toạ 'Lạc Hà phong' đứng lên trước, hỏi: "Chưởng môn sư huynh có nhận ra Linh Tôn vừa rồi tại sao lại nổi giận không?"

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, chậm rãi đáp: "Ta đã xem kỹ rồi, Linh Tôn chẳng có gì khác lạ cả."

"Sao cơ?" Trên mặt các vị thủ toạ đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn các sư đệ đồng môn, bảo: "Thực ra là, ta đã quan sát nhiều lần, Linh Tôn hoàn toàn bình thường, không hiểu tại sao cơn đại nộ đột nhiên nổi lên, rồi lại tan đi nhanh như thế!"

Điền Bất Dịch trầm ngâm một lát rồi nói: "Đệ thấy mục tiêu công kích của Linh Tôn dường như là đám đệ tử trẻ tuổi kia, lẽ nào có người chọc giận nó?"

Thủy Nguyệt Đại Sư thủ toạ của 'Tiểu Trúc phong' liền bảo: "Không thể! Nếu ai đó chọc giận Linh Tôn, thì tại sao nó bỗng lại bỏ dở không công kích nữa?"

Thủy Nguyệt dung mạo rất đẹp nhưng giọng thì lạnh như băng, phảng phất có chút hàn khí, Điền Bất Dịch nhìn bà ta, rồi không nói gì nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu: "Linh Tôn là linh thú thượng cổ, vốn dĩ thông linh, ngàn năm nay chưa từng xảy ra tình huống bất thường đột ngột như vậy, nhất định là có nguyên nhân."

Tăng Thúc Thường thủ toạ 'Phong Hồi phong' ngồi bên trái, tóc mai bạc trắng, có vẻ già nua nhất trong bảy người, cất tiếng hỏi: "Phải chăng trong lòng chưởng môn sư huynh đã có định luận?"

Đạo Huyền Chân Nhân thở nhẹ, nói: "Chẳng giấu gì các vị, ta cũng vò đầu bứt tai đối với chuyện này. Nhưng Linh Tôn là linh thú trấn sơn của Thanh Vân môn, vai trò của nó rất lớn, ta

vốn muốn dùng một phương pháp bí truyền là 'Thông Linh thuật' để cứu xét, không ngờ..."

Nói tới đây, Đạo Huyền Chân Nhân đột ngột ngừng lại, mọi người đang nghe chợt thấy ông ta không nói nữa; Điền Bất Dịch là người đầu tiên cất tiếng truy vấn: "Chưởng môn sư huynh sao thế?"

Đạo Huyền Chân Nhân lộ rõ vẻ lúng túng, nói: "Thông Linh thuật là một tiểu xảo bàng môn[1], dùng nó có thể giao tiếp được với Linh Tôn. Không ngờ lúc ta định sử dụng cách ấy, Linh Tôn lại ngủ mất rồi, chẳng thể nào thi triển được."

Mọi người im phăng phắc.

Đạo Huyền Chân Nhân ho khan mấy tiếng, rồi nghiêm túc nói: "Việc này không phải lo, đợi Linh Tôn tỉnh dậy, chúng ta sẽ bàn bạc thêm. Trước mắt có một chuyện ta muốn cùng các vị thương nghị."

Mọi người nhìn Đạo Huyền Chân Nhân vẻ mặt nghiêm túc, xem ra không phải là chuyện nhỏ, đều sửa tư thế lại cho ngay ngắn.

Đạo Huyền Chân Nhân trở về chỗ ngồi, trầm ngâm một lúc mới nói: "Các vị có biết khoảng ba ngàn dặm về phía đông có một ngọn núi gọi là 'Không Tang sơn'[2] không?"

Ai nấy ngẩn ra, Thương Tùng Đạo Nhân là người đầu tiên định thần lại, cất tiếng hỏi: "Không Tang sơn mà chưởng môn sư huynh nhắc đến phải chăng là nơi có 'Vạn Bức cổ quật'?"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu đáp: "Đúng."

---

1. Môn phái phụ, không chính đáng.

2. Không Tang sơn: xuất xứ từ Sơn Hải Kinh – Quyển 4: Đông Sơn Kinh: Ngọn núi đứng đầu trong sơn hệ thứ hai của phương đông, gọi là Không Tang sơn, bắc giáp Thực Thuỷ, đông nhìn ra Thư Ngô, nam nhìn ra Sa Lăng, tây nhìn ra Mẫn Trạch. Sơn Hải Kinh gồm 18 quyển, là một bộ cổ thư được nhiều người viết và biên soạn từ thời đầu Chiến quốc đến đầu thời Hán; nội dung chủ yếu là thần thoại.

Tăng Thúc Thường cau mày: "Nghe nói 'Vạn Bức cổ quật' là một cái hang thiên nhiên rất lớn, ăn xuống lòng đất, sâu không thể lường, trong ấy lạnh lẽo âm u, chỉ toàn dơi trú ngụ, dễ phải đến hàng triệu con. Nơi cằn cỗi như vậy, sao sư huynh bỗng dưng lại nhắc tới?"

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi đáp: "Các vị có chỗ chưa rõ lắm: Vạn Bức cổ quật này tưởng rằng không có người và vật nào lai vãng, nhưng tám trăm năm trước đây lại chính là một cứ điểm quan trọng của Ma giáo. Hang sâu lạnh lẽo ẩm ướt lại là nơi thích hợp để bọn tà ma ngoại đạo tu luyện yêu pháp. Sau đó bị nhân sĩ chính đạo chúng ta bao vây diệt trừ, nghiệt chướng ma giáo thất bại bỏ chạy, nơi này dần dần lại hoang phế."

Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh lùng hỏi: "Lúc này chưởng môn sư huynh tự dưng nhắc đến, vậy là ý gì?"

Thuỷ Nguyệt nói năng với Đạo Huyền như vậy, thái độ hơi thiếu chút thân thiện, nhưng những người đang ngồi ở đây đều biết Thủy Nguyệt Đại Sư nói chuyện xưa nay đều như vậy. Đạo Huyền Chân Nhân cũng chẳng để ý, lại thở dài bảo: "Thủy Nguyệt sư muội không biết ư: nửa năm về trước, ta nhận được truyền thư của Phần Hương cốc, nói là gần đây ở vùng phụ cận Vạn Bức cổ quật, hình như lại có dư nghiệt của Ma giáo hoạt động trở lại. Phần Hương cốc hỏi ý kiến chúng ta, ta cân nhắc rồi ra lệnh cho nhị sư đồ Dật Tài tức tốc đi Không Tang sơn tra xét."

Thương Chính Lương của Triêu Dương phong nghe rồi, cười nói: "Thế thì tốt quá, Tiêu Dật Tài sư điệt giỏi giang hơn người, tu hành tinh thâm, là nhân vật xuất chúng trong Thanh Vân môn, kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ trước đã giành được vòng nguyệt quế. Có y đi, còn gì mà không làm được nữa?"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười nói: "Thương sư đệ quá khen. Dật Tài đi Không Tang sơn, mấy tháng sau gửi thư về nói rằng đã phát hiện ra đúng là có người của Ma giáo hoạt động ở vùng phụ cận Vạn Bức cổ quật, mục đích của bọn chúng thật

khủng khiếp."

Mọi người giật mình, Tăng Thúc Thường hỏi: "Sao ạ?"

Đạo Huyền Chân Nhân sắc diện trầm tĩnh, không lộ vẻ gì, đáp: "Nghe Dật Tài nói y đã bắt giữ một giáo đồ Ma giáo, ép gã cung khai, thì ra tám trăm năm trước Vạn Bức cổ quật là tổng bộ chi phái Luyện Huyết đường của ma giáo. Lúc ấy Luyện Huyết đường rất mạnh, là một trong ngũ đại thế lực ma giáo. Nhưng sau khi bị lớp tiền bối chính đạo chúng ta dẹp tan, thì kiệt quệ không chấn hưng được nữa, Vạn Bức cổ quật cũng trở nên hoang phế. Nhưng chẳng biết tại sao mấy năm gần đây, Luyện Huyết đường suy vi lâu nay dường như có dấu hiệu ngóc đầu trở dậy. Tương truyền năm xưa trong đại chiến Vạn Bức cổ quật, tuy những kẻ chủ chốt của Luyện Huyết đường đều đã chết dưới kiếm của nhân sĩ chính đạo chúng ta, nhưng trong Vạn Bức cổ quật vẫn còn một mật động chứa rất nhiều kỳ trân dị bảo, yêu thư tà quyển, chưa ai phát hiện ra."

Nghe tới đây mọi người đều đã hiểu rõ, Thương Tùng Đạo Nhân cười lạnh lùng nói: "Lũ tà ma tà đạo ngu si hoang tưởng!"

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu: "Khoan bàn xem tin tức này thật hay giả, theo ta được biết sau trận chiến tám trăm năm trước, nhân sĩ chính đạo quả thực chưa hề phát hiện ra mật động nào trong Vạn Bức cổ quật cả. Những chuyện khác thì không tính, nhưng nếu đúng là có mật động ấy, e rằng trong đó sẽ chứa một vật đại hung chúng ta không thể không đề phòng."

Mọi người đều hướng về Đạo Huyền Chân Nhân. Thiên Vân Đạo Nhân hỏi: "Sư huynh nhắc đến vật đại hung nào, có khẩn yếu không?"

Đạo Huyền nhìn khắp lượt, hạ giọng đáp: "Phệ Huyết châu!"

Mọi người chợt biến sắc, Thương Tùng Đạo Nhân kinh ngạc hỏi: "Hung vật này chẳng phải đã biến mất sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết rồi hay sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu đáp: "Không, Hắc Tâm Lão Nhân tuy chết, nhưng Phệ Huyết châu chưa chắc là không còn trên thế gian. Vật hung sát như vậy, những kẻ kém cỏi tầm thường không thể nắm giữ; yêu nhân ma giáo tu luyện chưa đủ, đã thu lấy nó đem cất đi rồi cũng nên. Hắc Tâm Lão Nhân vốn xuất thân từ Luyện Huyết đường, theo ta ước đoán, có khả năng là Phệ Huyết châu vẫn còn trong mật động."

Mọi người nghe Đạo Huyền Chân Nhân nói một hồi, đều im lặng hồi lâu, rồi lại chính là Thuỷ Nguyệt Đại Sư lạnh lùng mở đầu: "Ý của chưởng môn sư huynh ra sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Ta nhận được thư của Dật Tài, bèn thông báo cho Phần Hương cốc và Thiên Âm tự, không lâu sau đó hai đại môn phái này cũng gửi phúc đáp, nói là sẽ phái những đệ tử xuất sắc đi Không Tang sơn ngăn chặn bọn ác đồ ma giáo, trừ gian, bảo vệ chính đạo."

Điền Bất Dịch cau mày nói: "ý của chưởng môn sư huynh là..."

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười: "Thực ra đây cũng là một cơ hội trải nghiệm hiếm có, nhân tài trẻ tuổi trong Thanh Vân môn chúng ta tuy nhiều nhưng đa số đều chưa từng ra ngoài tu luyện; mấy năm nay thiên hạ an định, không có va chạm gì với ma giáo yêu nhân. Nhân dịp Thất Mạch Hội Võ lần này ta định phái bốn đệ tử hàng đầu đi đến Không Tang sơn, vừa là ngăn chặn ma giáo hành động ngang ngược, mặt khác cũng là để cọ xát, mở mang kiến thức..." ông ta thôi cười, nét mặt trở nên nghiêm trang, nói tiếp: "Ta nghe nói trong một trăm năm trở lại đây, Thiên Âm tự và Phần Hương cốc đều đào tạo ra những đệ tử kiệt xuất, có thiên tư, chúng ta còn cứ ngồi nhìn, thì e sau này khó mà giữ được địa vị lãnh tụ của chính đạo. Nếu như vậy, Đạo Huyền ta thật không còn mặt mũi nào đi gặp các vị đại sư tổ nữa!"

Mọi người đều gật đầu, Thương Tùng Đạo Nhân nói:

"Chưởng môn sư huynh nhìn xa trông rộng, nói rất phải."

Đạo Huyền nhìn các thủ toạ hỏi: "Các vị đều không có ý kiến gì chứ?"

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Được, vậy cứ quyết định như thế. Trong Ngọc Thanh điện đã sắp xếp nơi nghỉ cho các vị sư đệ, sự muội, mời các vị đi nghỉ." Nói đoạn, ông ta vỗ tay ba tiếng, ngoài cửa có mấy đạo đồng bước ngay vào." Các ngươi hãy dẫn chư vị thủ toạ về phòng nghỉ ngơi."

Bọn đạo đồng ứng tiếng tiến lên, các thủ toạ đều đứng cả dậy, hướng về Đạo Huyền Chân Nhân hành lễ, rồi theo chúng đi ra.

Chương 21
ĐÊM ĐEN

Thất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn của Thanh Vân môn, một giáp tý mới tổ chức một lần; Thông Thiên phong bỗng có đến mấy trăm người đến, nơi ở tất nhiên trở nên rất căng. Đệ tử Đại Trúc phong muốn được sống cảnh tiêu dao mỗi người một phòng như ở nhà, thì đúng là hão huyền. Ngoài Điền Linh Nhi đến ở chung với đám con gái Tiểu Trúc phong, còn lại thì từ Tống Đại Nhân trở xuống, cả thảy bảy nam đệ tử, đều chen chúc vào một phòng.

Thông Thiên phong xưa nay vốn sắp xếp bốn người một phòng, lúc này trải thêm ba cái đệm, cố gắng cũng nhét vào được, nhưng chật chội là điều không sao tránh khỏi. Thành ra có người lớn tiếng ta thán: "Suốt ngày nói chi phái chính tốt thế này thế nọ, bây giờ lại nhồi bảy người chúng ta vào một phòng, đúng là keo kiệt!"

"Lão lục, đệ đừng than vãn nữa, nếu các huynh đệ chi chính nghe thấy, thì không hay đâu."

"Nhị sư huynh ngủ trên giường, tất nhiên là thoải mái dễ chịu, sao chẳng nghĩ cho sư đệ nằm dưới đất lạnh giá này, hay là ta đổi chỗ vậy?"

"Khò khò khò khò....."

"Nhanh thật! Thoáng một cái đã ngủ cò quay rồi, lại còn ngáy nữa?"

"Khò khò khò khò....."

"Hừ, tứ sư huynh xưa nay anh tuấn phong lưu hào sảng, thiên tư hơn người tài hoa đường bệ..."

"Khò khò khò khò....."

"Làm cái trò gì vậy? Lúc này hình như rất thịnh hành cái lối đặt mình là ngủ ngay? Kìa, đại sư huynh tốt bụng, sao nỡ nhìn sư đệ..."

"Khò khò khò khò....."

"Huynh -------- a, tam sư huynh..."

"Khò khò khò khò....."

"Rầm rầm rầm rầm..."

Mọi người giật mình, bên kia vách đột nhiên dội thình thình, rồi có người giận dữ hét lên: "Ê, bọn Đại Trúc phong các ngươi tối đi ngủ sao lại ngáy ầm ĩ làm vậy?"

Trong phòng tức thì lặng như tờ, mãi lâu sau, chẳng biết có ai khe khẽ bật cười, lại một lúc nữa, âm thanh ban nãy thình lình cất lên, như nhớ ra điều gì: "A, ngũ sư huynh..."

"Huynh huynh cái gì, ta ngủ ngay bên cạnh đệ, cũng trên mặt đất đây này, muốn đổi chỗ à, không sao hết!"

"Khục khục, chẳng có gì. Ôi cái đệm này lạnh như băng cũng đành, nhưng nó ngắn một mẩu như vậy, ngủ sao được? Xem ra thì tiểu sư đệ vẫn dễ chịu nhất, nằm rất vừa vặn."

"Lục sư huynh toàn nói vu vơ, chẳng thấy đệ bên này còn có một con chó xù và một con khỉ tranh giành chăn đệm hay sao? Chật chội nhất là đệ , mà huynh lại còn nói ..."

"...có điều ta vẫn..."

"Im đi lão lục!" Mấy người trong phòng đồng thanh kêu lên.

Rất nhiều đệ tử lên Thông Thiên phong lần này là lần đầu. Trời tối rồi, họ vẫn còn ra ngoài tản bộ, ngắm cảnh một cách ngạc nhiên, thích thú và tò mò, nhưng về khuya, ai nấy đều trở lại phòng ngủ.

Bóng đêm dần buông, vầng trăng lạnh hiện ra trên vòm trời,

rải ánh sáng xanh xuống ngọn núi cao ngập chân mây.

Trương Tiểu Phàm đang ngủ rất say, trong lúc mơ màng bỗng cảm thấy bên mình có gì động đậy, gã mở cặp mắt ngái ngủ, Tiểu Hôi và Đại Hoàng vốn vẫn ở cạnh đã biến đâu mất. Gã nhổm hẳn dậy nhìn xung quanh, thấy cái bóng vàng vàng của Đại Hoàng vừa ngoặt khỏi nơi bậu cửa, trên lưng cõng một cái bóng nhờ nhờ, chắc là Tiểu Hôi.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, khuya khoắt thế này rồi, con chó và con khỉ còn đi đâu? Bèn rón rén bò dậy, quáng quàng mặc quần áo, bước lại bên cửa, chỉ thấy trong ánh trăng thanh lạnh, Đại Hoàng đang cõng Tiểu Hôi chạy phăm phăm về phía Vân hải.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo hướng chúng chạy, nghĩ ngợi một lúc, rồi nhớ ra sáng nay Tống Đại Nhân bảo mình nơi đó là nhà bếp của Thông Thiên phong, gã vừa tức vừa buồn cười. Đại Hoàng chẳng biết đã được Điền Bất Dịch nuôi bao năm, cũng coi như một con chó lên bậc lão làng rồi, ai ngờ vẫn còn tham ăn như vậy. Gã định mặc kệ quay lại ngủ tiếp, nhưng sực nghĩ ra, chẳng may có ai đó trông thấy chó và khỉ của Đại Trúc phong đang ăn vụng thì thật khó coi lắm, phải lùa chúng nó về mới được.

Gã trong lòng đã quyết, bèn nhìn theo thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi lúc này chỉ còn là một cái bóng lờ mờ, bèn vội đuổi theo.

Gã chạy rất nhanh, nhưng nhẹ nhẹ chân, e làm kinh động đến đồng môn ở các phòng khác. Tới Vân hải rộng rãi mênh mông, thì chẳng thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi đâu, chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh mây bồng bềnh trôi như sương như khói, đẹp không tả xiết.

Gã ngắm một lúc, rồi chẳng còn tâm tư đâu để ngắm tiếp nữa, ngoảnh đầu ngó nhìn bốn phía, lại nhắm hướng nhà bếp chạy đi, đột nhiên, tim gã nhảy thót.

Mãi nơi xa của Vân hải, ở một hướng khác với hướng nhà

bếp, trong đám mây trắng phiêu diêu, lờ mờ một bóng hình yểu điệu, dường như người đó đang đi về phía Hồng kiều.

Trương Tiểu Phàm sững sờ, cho dù khoảng cách rất xa, nhưng bóng dáng ấy đã in sâu trong lòng, gã vừa nhìn là nhận ra ngay sư tỷ Điền Linh Nhi.

Đêm khuya như thế này...

Nàng tại sao lại ra ngoài một mình, rồi muốn đi đâu?

Trương Tiểu Phàm đứng ngây ra chẳng biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu trăm ngàn ý nghĩ dồn dập đến, lòng rối như tơ vò, rồi cũng hơi hơi đoán ra, nhưng trái tim lại không muốn thừa nhận.

Gã quay đầu trông về hướng nhà bếp mà Đại Hoàng và Tiểu Hôi vừa chạy đi, dằn lòng bước theo hướng ấy, rồi tự nhủ: "Trương Tiểu Phàm ngươi hãy bớt quan tâm đến chuyện không đâu! Chớ quan tâm đến chuyện không đâu!"

Cứ thế đi được bảy bước, ánh trăng sóng sánh phủ xuống thân mình gã thiếu niên, ôi sao mà cô đơn! Gã dừng lại ngửa mặt nhìn, chỉ thấy một vầng trăng lạnh treo bên trời. Miệng gã mấp máy, lát sau gã quay phắt mình, nghiến răng lao theo hướng vừa khuất bóng người.

Trăng soi trên mình gã đang chạy, đượm chút dịu dàng thê lương.

Một lúc sau bóng Điền Linh Nhi đã biến khỏi Vân hải, nhưng Tiểu Phàm vẫn chẳng ngó đến nơi nào khác, cứ một mạch nhằm hướng Hồng kiều mà chạy. Rất nhanh gã lên đến nơi, gió núi thổi tới, nước hai bên cầu tuôn chảy phản chiếu ánh trăng đẹp mà lành lạnh, nhưng Trương Tiểu Phàm không hề để ý, cứ chạy hết tốc lực.

Chạy, chạy, chạy mãi!

Chạy qua Hồng kiều, vẫn chẳng nhìn thấy bóng ai. Mãi đến lúc xuống khỏi nhịp cuối, trái tim bỗng bồi hồi, ánh trăng thanh lạnh soi cây cầu và đầm nước biếc sáng trong

như ban ngày, chỉ thấy một hình bóng yêu kiều đang đứng bên bờ chăm chú ngắm mặt nước gợn sóng lăn tăn, như đang ngơ ngẩn.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát sợ, một nỗi lo lắng không sao diễn tả thành lời, chỉ biết tuyệt đối không thể để cho sư tỷ nhận ra. Gã nhìn khắp xung quanh, thấy bên tay phải nơi gần Hồng kiều có một rặng cây nhỏ, bèn nhẹ nhàng chạy tới ẩn mình vào đó, rồi từ trong bóng tối âm thầm quan sát Điền Linh Nhi.

Một khoảnh khắc, mà như là vĩnh viễn!

Dưới ánh trăng, bên đầm nước biếc, cô gái trẻ hơi âu sầu, hơi mong ngóng, cặp mi rủ thấp, ánh mắt thấp thoáng một làn sáng nhàn nhạt, tựa hồ đang chờ đợi điều gì. Gió núi hiu hiu lướt qua mặt nước, lướt qua bên mình, như cũng nín thở im tiếng, nhè nhẹ lùa vào vạt áo vào mớ tóc đẹp của nàng nổi bật trên làn da mịn màng như tuyết.

Từ thẳm sâu tâm hồn Trương Tiểu Phàm bỗng trào dâng một niềm dịu ngọt khó tả. Dường như người con gái kia chính là người gã muốn dành cả đời để che chở, dẫu vì nàng mà phải chịu trăm cay nghìn đắng, gã cũng quyết không do dự, quyết không hối hận.

Mong sao thời khắc này sẽ là vĩnh cửu!

"Linh Nhi sư muội!" Bỗng một tiếng gọi từ Hồng kiều vẳng tới, Điền Linh Nhi quay ngay người lại, ánh mắt lập tức chứa chan niềm vui, miệng nhoẻn nụ cười tươi tắn.

"Tề sư huynh, huynh đến rồi ư?"

Trái tim Trương Tiểu Phàm hình như vỡ tan, nhưng gã chẳng thấy đau đớn, trái tim trống rỗng chỉ đập mỗi một nhịp: "Tề sư huynh, Tề sư huynh, Tề sư huynh..."

Gã khó nhọc quay đầu lại thấy trên Hồng kiều có một người đang rảo bước đi tới, mày kiếm mắt sao, khí độ xuất chúng, chẳng phải Tề Hạo thì còn là ai nữa?

Tề Hạo đi rất nhanh đến bên Điền Linh Nhi, dịu dàng nói:

"Xin lỗi muội nhé, các huynh đệ chỗ ta làm ồn ào mãi, khuya mới chịu đi ngủ, vì vậy ta đến muộn khiến muội đợi lâu."

Điền Linh Nhi vốn có chút hờn trách, nhưng chẳng biết tại sao vừa trông thấy Tề Hạo, những hờn trách ấy đều tan biến cả. Nàng lắc lắc đầu, mỉm cười: "Không có gì, muội đến cũng chưa lâu." Ngừng một lát, nàng đưa mắt nhìn đầm nước bên cạnh, hỏi: "Nhưng sao lại hẹn gặp mặt ở nơi này? Ban ngày Linh Tôn thình lình nổi giận, đến giờ muội hãy còn sợ!"

Tề Hạo cười đáp: "Chuyện có gì đâu, ta nghe sư phụ nói, Linh Tôn vẫn như thường, chỉ là muốn đùa một chút với bọn đệ tử chúng ta, hôm nay ban ngày Linh Tôn làm náo loạn lên, đến tối lại càng thấy yên vắng hơn, chẳng phải thế à?"

Điền Linh Nhi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Mình lén gặp nhau thế này, không biết là hay hay dở?"

Tề Hạo ngắm khuôn mặt kiều diễm dịu dàng của nàng, nhỏ nhẹ bảo: "Linh Nhi sư muội, hai năm nay, kể từ lần đầu gặp gỡ trên Đại Trúc phong, ta không thể nào nguôi niềm nhung nhớ, nguôi nỗi tương tư; đêm khuya chẳng bao giờ ngon giấc, đầu óc lúc nào cũng chỉ vấn vương hình bóng muội."

Điền Linh Nhi bất giác mím chặt môi, mặt đỏ bừng nhưng không hề tỏ vẻ giận, mà trong lòng lan dần những dư vị ngọt ngào.

Tề Hạo lại nói: "Linh Nhi sư muội, ta..."

Điền Linh Nhi đột nhiên ngước lên: "Tề sư huynh cứ gọi muội Linh Nhi là được rồi." Nói tới đây, nàng cúi xuống, thỏ thẻ: "Cha và mẹ của muội đều gọi muội như vậy."

Tề Hạo mừng rỡ, dường như còn chưa tin vào tai mình, y e dè một lúc rồi hỏi dồn: "Thật thế ư, Linh... Linh Nhi?"

Điền Linh Nhi nhìn y, rồi thò tay từ từ rút ra một cái hộp gấm nhỏ, ánh mắt nhìn xuống đất. Lát sau hình như đã đủ can đảm nàng mới thì thầm: "Thanh Lương châu này, hai năm nay muội chưa từng rời xa nó."

Nói xong nàng không dám nhìn thẳng vào Tề Hạo nữa, chẳng ngờ mãi một lúc lâu vẫn không thấy Tề Hạo lên tiếng. Điền Linh Nhi nảy tính hiếu kỳ, bèn lén ngước lên, chỉ thấy Tề Hạo ánh mắt ngập niềm vui sướng, khuôn mặt rạng rỡ, vẻ hạnh phúc không sao nói hết được.

Hai người nhìn nhau thật lâu, vòng tay bỗng nhiên rộng mở. Họ ôm choàng lấy nhau.

Ánh trăng lành lạnh trải xuống mình họ, rải xuống cả rặng cây kia, nhưng rọi không tới những góc u tối.

Chẳng biết là bao lâu trôi qua, đôi tình nhân cứ nói những chuyện nồng nàn đằm thắm, mãi cho đến khi Tề Hạo nhìn sắc trời, thấy trăng đã ngả về phương đông, mới bảo: "Linh Nhi, chẳng còn sớm nữa, chúng ta nên về thôi, nếu để người ta trông thấy thì không hay lắm."

Điền Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Cả hai lại nhìn nhau, cùng mỉm cười, tất cả kết thúc trong im lặng. Tề Hạo nắm tay Điền Linh Nhi, thong thả đi về phía Hồng kiều. Dưới ánh trăng, cặp uyên ương thân mật bước sát bên nhau. Một lúc sau, bóng họ khuất dần trên cầu.

Đêm hôm nay sắc trời thêm vẻ thê lương.

Trong lùm cây, dưới bóng âm thầm, Trương Tiểu Phàm chậm chạp đi ra, thẫn thờ bước đến bên đầm nước, nhìn sóng gợn lăn tăn, nhìn trăng lạnh phản chiếu dưới đáy đang nhè nhẹ rung rinh theo sóng nước dập dềnh.

Bỗng dưng gã muốn khóc.

Có điều, gã khóc không được, nỗi đau đớn khó hiểu như dã thú cuồng nộ cắn xé khắp phía, làm trái tim gã hằn đầy vết thương.

Nhưng gã nghiến chặt răng chẳng thốt một lời.

Gã mơ hồ nhớ lại năm năm về trước, lúc ấy gã đã mất tất cả; ngoài Lâm Kinh Vũ bên cạnh ra, thế gian đã hoàn toàn biến đổi.

Như tối hôm nay, ngay lúc này, chỉ có gã cô độc một mình đối mặt.

"Ùm", một tiếng khe khẽ vang, như tiếng khịt mũi của một loài dã thú nào, chợt vẳng lên từ sau lưng gã. Trương Tiểu Phàm đang cơn mê loạn vụt sực tỉnh, ngoảnh đầu lại nhìn, liền kinh hãi toát mồ hôi.

Chỉ thấy Thuỷ Kỳ Lân linh thú trấn sơn của Thanh Vân môn, con vật khổng lồ vẫn được mọi người kính xưng là 'Linh Tôn', lặng lẽ và thình lình xuất hiện sau lưng gã. Nó đã áp đến rất gần, cúi đầu xuống, đôi mắt cồ cộ như dán chặt lên mình Trương Tiểu Phàm. Không biết tại sao nó to lớn như vậy, mà giữ yên lặng được đến thế; cũng có thể vì Trương Tiểu Phàm lòng dạ như đã chết, nên chẳng phát hiện ra sớm hơn.

Tim Trương Tiểu Phàm dường như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, thấy trước mắt một thân hình khổng lồ như quả núi, mồm to như cái chậu máu, răng nanh dài nhọn hoắt lấp lánh ánh trăng; gã sợ hãi lùi liền mấy bước, chân bỗng vướng phải một hòn đá to, gã ngã nhào.

Khi nãy gã chạy khỏi phòng áo quần vốn xốc xếch, chỉ choàng tạm vào người, lúc này thân hình xiêu vẹo, chợt nghe 'tang' một tiếng, vật gì đó rơi xuống đất.

Tiếng động lập tức lan ra trong cảnh tịch mịch, vọng đến trên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm và Thuỷ Kỳ Lân cùng cúi nhìn, thì thấy dưới đất, bên bờ đầm, giữa Trương Tiểu Phàm và Thuỷ Kỳ Lân, chính là thanh 'Thiêu Hoả côn' đen thui đang nằm yên lặng.

Đôi mắt to cồ cộ của Thủy Kỳ Lân phản chiếu cả khuôn mặt tái xanh của Trương Tiểu Phàm và thanh Thiêu Hoả côn xấu xí kia. Trương Tiểu Phàm thấy họng khô ran, mồ hôi tới tấp nhỏ xuống, trong lòng như đang gào lên: "Chạy, chạy mau!"

Thế nhưng trước mặt Thuỷ Kỳ Lân, dù gã đang vọng tưởng ra sao, thì hai chân gã hình như chẳng phải là của mình nữa,

không sao nhúc nhích nổi. Thủy Kỳ Lân hơi lấy làm lạ, thoạt tiên ngắm kỹ Trương Tiểu Phàm, rồi sự chú ý dần bị hút sang thanh Thiêu Hoả côn. Nó nhìn chằm chằm, ngước lên ngó xuống, cái đầu to xù cứ chuyển tới chuyển lui, cuối cùng cũng chẳng nhận thấy gì. Lát sau, nó trù trừ rồi thò vuốt trước ra, e dè đụng vào Thiêu Hoả côn.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên cứ ngây người ngó, tuy vẫn vô cùng khiếp sợ, nhưng tính hiếu kỳ cũng đồng thời nổi lên. Gã nghĩ 'Linh Tôn' này sống mấy ngàn năm rồi mà vẫn ngu ngơ y như con chó vàng to trên Đại Trúc phong, trẻ chẳng ra trẻ, già chẳng ra già; nếu không, sao lại thấy hứng thú với cái thanh cời lò ấy?

Móng vuốt to lớn của Thuỷ Kỳ Lân nhè nhẹ đẩy vào Thiêu Hoả côn, rồi lập tức rụt lại, trông dáng điệu thì hình như là rất e dè, Thiêu Hoả côn bỗng động đậy, lăn đi mấy vòng rồi nằm yên như cũ, không nhúc nhích.

Mắt Thuỷ Kỳ Lân hiện lên nỗi nghi hoặc, nhưng không chịu bỏ cuộc, đầu nó lắc lư, rồi thình lình nhìn sang Trương Tiểu Phàm, từ cái mồm to như chậu máu phát ra một tràng những tiếng gầm gừ khe khẽ. Trương Tiểu Phàm giật mình, cơ bắp toàn thân căng cứng, đến hơi thở cũng ngưng.

Nhưng Thủy Kỳ Lân chỉ liếc gã, rồi lại nhìn sang Thiêu Hoả côn, lần này nó cúi thấp đầu, rê mũi lên cái que, tỉ mỉ ngửi hít. Trương Tiểu Phàm tim vẫn đập thình thình, nhưng quan sát hành vi cổ quái của con thú to lớn trước mặt, bất giác thấy rất giống Đại Hoàng; nếu không phải vì đang quá căng thẳng, chắc gã đã phá ra cười.

Thủy Kỳ Lân đánh hơi một lúc, rõ ràng là vẫn không thu được kết quả gì, nó bèn ngẩng dậy, cái đầu quay ngó khắp phía, hình như cũng không thể làm rõ hơn sự việc. Linh thú ngàn năm vẫn chỉ là linh thú ngàn năm, sau khi nghĩ ngợi một lúc, nó bèn quyết định buông xuôi, nó khịt khịt mũi rõ to, đôi mắt cồ

cộ ngó Trương Tiểu Phàm, lại khiến gã sợ gần chết; rồi nó lắc đầu vẫy đuôi xoay mình lội xuống đầm, lát sau, bọt nước sủi tung lên, thân mình khổng lồ chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm lúc này mới hơi hoàn hồn, bèn từ từ bò dậy, thấy lưng áo đã ướt đẫm cả, trên trán mồ hôi lạnh cũng tuôn như mưa. Gã đi lại bên thanh Thiêu Hoả côn, nhặt nó lên ngắm nghía một lượt, chẳng thể nào nhận ra điểm gì khác lạ, bất giác than thở: "Đi đời nhà ma!"

Than thở chưa dứt chợt nghe tiếng động bên đầm, một bóng nước to tướng trồi lên, trong hoa sóng bạc trắng lờ mờ trông thấy cái đuôi thù lù của Thuỷ Kỳ Lân quẫy lên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm thất kinh lập tức nhét Thiêu Hoả côn trở vào trong bọc, rồi vắt chân lên cổ mà chạy, trên đường chỉ nghe sau lưng tiếng sục nước không ngừng, gã cũng chẳng dám ngoái đầu lại nhìn, cứ chạy để gắng rời nơi đó càng xa càng tốt. Chẳng bao lâu đã đến được Hồng kiều, rồi chạy một mạch, tới khi không còn nghe tiếng động truyền lại, thì đã lên đến đỉnh cầu, gã mới dám dừng bước, thở hổn hển.

'Hộc, hộc, hộc!..."

Hơi thở của Trương Tiểu Phàm dần điều hoà trở lại, giờ mới cảm thấy rã rời, một nỗi mệt nhọc từ nơi sâu thẳm trào dâng khắp người; gã cúi đầu xuống nhìn thấy dưới ánh trăng, cái bóng cô đơn nhẳng nhẳng đi theo.

Gã đột nhiên ngước lên ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy cao xanh lạnh lùng, vầng trăng nhạt lơ lửng. Gã ngây dại ngắm, bần thần đờ đẫn.

***

Sáng sớm, mọi người thức dậy.

Đỗ Tất Thư vặn hông, lớn tiếng than thở: "Rõ thật là... ngủ một đêm mà lưng sắp gẫy rồi, hôm nay làm sao thi đấu được đây?"

Lão ngũ Lữ Đại Tín cau mày bảo: "Lão lục đừng kêu ca nữa,

ta cũng ngủ một tối, mà chưa thấy lưng có vấn đề gì."

Tống Đại Nhân đứng bên cũng bảo: "Đúng thế. Lão lục tối qua than vãn suốt vẫn chưa đủ à? Đệ không thấy lão ngũ và tiểu sư đệ đều chẳng nói năng gì ư?"

Đỗ Tất Thư đưa mắt ranh mãnh hỏi: "Ngũ sư huynh da dày thịt đầy, chẳng có cảm giác gì hết, không tin huynh hỏi tiểu sư đệ mà xem. Kìa, sao tiểu sư đệ mắt đầy tia máu thế này, tối qua không ngủ nghê gì được à?"

Trương Tiểu Phàm đã thu dọn xong chăn đệm, đang ngồi trên một cái ghế dài thẫn thờ trông ra ngoài cửa sổ, chẳng có phản ứng gì. Đại Hoàng thì nằm bên chân gã, Tiểu Hôi đang bận bịu lật nghịch mớ lông da của con chó.

Đỗ Tất Thư bước đến vỗ mạnh lên vai gã. Trương Tiểu Phàm giật mình, nhảy bắn lên, làm Đại Hoàng và Tiểu Hôi sợ thót, gã ngoảnh đầu nhìn bốn xung quanh, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư cau mày: "Tiểu Phàm, sao đệ chẳng còn tí hồn vía nào nữa vậy, đêm qua không ngủ được à?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, lắc đầu nói: "Đâu, đâu có."

Đỗ Tất Thư hỏi: "Tại sao mắt vằn tia máu đỏ lên thế này?"

Trương Tiểu Phàm toan nói, Hà Đại Trí từ bên kia đã đi lại chen ngang: "Lão lục khỏi lo chuyện tầm phào nữa, tiểu sư đệ tinh thần không tốt cũng không sao, đằng nào hôm nay y không thi đấu cũng qua một vòng, nhưng đệ mà chậm đi rửa mặt súc miệng, để lỡ giờ tỷ thí, thì chớ nên trách ai!"

Đỗ Tất Thư sực nhớ ra, chẳng hỏi Trương Tiểu Phàm ngủ có ngon không nữa, xông lại cướp lấy chậu, mặc kệ Lữ Đại Tín, Trịnh Đại Lễ đang rửa mặt, làm nước bắn tung toé, miệng bô lô ba la: "Tiểu sư đệ số tốt quá, các huynh nhìn cái vẻ muốn chết mà không chết được của y kìa, thật là... Ngũ sư huynh mau đưa chậu cho đệ, đệ muộn mất rồi đây này!"

"Ta còn chưa rửa kia mà!"

Trương Tiểu Phàm nhìn mấy vị sư huynh tranh cãi không

ngớt chỉ vì một cái chậu, cảm thấy chán ngấy bèn đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đến bậu cửa, Tống Đại Nhân đột nhiên từ đằng sau gọi với theo: "Tiểu sư đệ đã rửa mặt chưa?"

Trương Tiểu Phàm ngoái đầu đáp: "Rửa rồi, đại sư huynh."

Tống Đại Nhân gật đầu nói: "Thế thì tốt, đệ đi ra trước cũng được, nhưng lát nữa phải đến nhà ăn dùng cơm sáng nhé, rõ chưa?"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng: "Vâng." Nói đoạn bước ra, Tiểu Hôi cất tiếng 'chi chí' gọi, rồi chạy lại lao lên vai gã, Đại Hoàng thấy Tiểu Hôi đi, cũng uể oải bò dậy, ngúc ngoắc cái đuôi theo ra. Trên hành lang, Trương Tiểu Phàm thấy hai bên đầy những đệ tử các chi phái vừa mới ngủ dậy đang tíu ta tíu tít, gã cứ chậm rãi bước, vô tình đưa chân đến Vân hải.

Lúc này trời hãy còn sớm, chỉ có vài ba đệ tử Thanh Vân đang đi lại trên quảng trường. Gió núi trong lành thổi lướt qua khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, để lại chút cảm giác lành lạnh.

Giống như đêm qua!

Trái tim Trương Tiểu Phàm nhói đau, năm nay gã là một thiếu niên mười sáu tuổi, đã chớm biết yêu. Sống trên Đại Trúc phong năm năm cùng Điền Linh Nhi sớm chiều bên nhau, trong lòng gã đã nảy nỗi niềm tình ái đối với vị sư tỷ mỹ lệ hoạt bát này. Chẳng ngờ đêm qua chính mắt gã lại nhìn thấy Điền Linh Nhi và Tề Hạo lén gặp nhau, thì khác nào sét đánh ngang tai, tâm tư rối loạn.

Trong đầu gã rối bời bời, những cảnh tượng làm gã đau đớn muốn chết đêm hôm qua cứ lần lượt giở lại từng màn, gã bước đi vô định dật dờ không mục đích.

Bỗng một tiếng kêu kinh ngạc vang lên bên cạnh khiến Trương Tiểu Phàm giật thót, sực tỉnh khỏi cơn mê loạn. Gã ngoảnh nhìn sang, thì ra là một đệ tử Thanh Vân trẻ trung, mày thanh mục tú, mình mặc trường bào, tuổi khoảng trên dưới hai mươi, tay cầm một cái quạt thiếp vàng hình như có vẽ cảnh sơn thủy đang bước lại; có điều cặp mắt to sáng chẳng nhìn Trương Tiểu Phàm mà cứ nhìn chăm chăm vào con khỉ Tiểu Hôi đang vắt vẻo trên vai.

Chương 22
TỶ THÍ

Tiểu Hôi thấy người tạ cứ nhìn mình chằm chằm, ánh mắt lại rất là cổ quái, thì phát bực, 'soạt' một tiếng giơ tay lên cào với sang. Người đó bối rối không kịp tránh, suýt nữa là bị cào xước mặt, may mà y phản ứng lanh lẹ, hất mạnh đầu về phía sau, tránh thoát được trong đường tơ kẽ tóc.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi vội quát Tiểu Hôi, rồi ngoảnh đầu lại nhìn người đó, thấy y giật mình, tay vuốt mặt, miệng lẩm bẩm: "Nguy hiểm quá."

Trương Tiểu Phàm áy náy bèn bảo: " Rất xin lỗi sư huynh!"

Chẳng ngờ người đó không bực bội, lại mỉm cười xua xua tay: "Không sao! Vì ta sơ ý, quên bẵng đi mất Tam Nhãn Linh Hầu[1] tính vốn rất nóng nảy, dễ làm người khác bị thương."

Trương Tiểu Phàm ngây ngô hỏi: "Tam Nhãn Linh Hầu?"

Người kia rất ngạc nhiên: "Ngươi không biết con khỉ này là Tam Nhãn Linh Hầu ư?"

Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ: "Tam Nhãn Linh Hầu là gì?"

---

1. Thần Ma chí dị - Linh Thú thiên chép: Tam Nhãn Linh Hầu xuất thân từ núi Tu Di ở miền tây, thông tuệ hoạt bát, tuổi thọ nghìn năm, mọc thêm con mắt thần, nhìn xa ngàn dặm, có thể ngự trên cỏ cây đất đá, là hộ pháp của Nhiên Đăng Cổ Phật.

Người kia mở to mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt từ trên xuống dưới, hỏi: "Tam Nhãn Linh Hầu ngươi cũng không biết, nhưng sao lại có được nó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta trước đây chặt trúc trong rừng gặp phải nó, bị nó chọi quả thông mấy lần, về sau nó theo ta về."

Gã đệ tử Thanh Vân trẻ tuổi kia há miệng như sắp rơi tuột cả hàm dưới, lắp ba lắp bắp: "Chọi mấy quả thông rồi theo về? Chọi mấy quả thông rồi theo về..."

Trương Tiểu Phàm thấy thần sắc y kỳ quái quá, bèn lắc lắc đầu, xoay mình bỏ đi, chẳng ngờ mới đi được mấy bước, đã thấy người kia chạy lên theo, cười đưa đẩy, khe khẽ nói: "Sư đệ, à, không, sư huynh, huynh..."

Trương Tiểu Phàm lần đầu trong đời được một người trông ít nhất cũng phải trên hai mươi gọi là sư huynh, liền vội vàng đáp: "Không dám, có chuyện gì huynh cứ nói đi."

Người kia dừng một lát, cười đưa đẩy, nói: "Ha ha, sư đệ thật là giản dị dễ gần; thế này vậy: ta xin tự giới thiệu ta họ Tăng, tên tục là Thư Thư, đệ tử Phong Hồi phong. Chẳng hay sư đệ tên là..."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ là Trương Tiểu Phàm bên Đại Trúc phong, Tăng Thư Thư sư huynh... ồ, là *chú* ?"[1]

Người kia ngây ra, rồi mặt hơi đỏ lên, cười ngượng nghịu đáp: "Ôi, không phải ta có ý muốn làm bề trên với đệ, chữ Thư Thư của ta có nghĩa là *sách*, không phải là *chú*. Ấy là tại cha ta, năm đó mẹ ta đã đặt tên cho ta là Anh Hùng, Tăng Anh Hùng nghe mới oai làm sao! Nhưng cha ta thấy ta từ nhỏ ham đọc sách, bèn hứng chí đặt tên ta là Thư Thư, thế là thành ra thứ để người đời cười trêu. Rõ thật là..."

---

1. Trong tiếng Trung Quốc, chữ Thư và chữ Thúc đồng âm; dễ bị hiểu lầm.

Trương Tiểu Phàm phì cười, nghĩ bụng người này tên chữ cụ thể thì khác nhưng đại thể thì na ná như họ tên của lục sư huynh (Đỗ Tất Thư). Từ lúc bị y đến làm rộn, nỗi sầu muộn khi nãy trong lòng gã cũng vợi bớt rất nhiều, Trương Tiểu Phàm bỗng thấy gần gũi với y hơn, bèn hỏi: "Tăng sư huynh rất thích đọc sách à?"

Tăng Thư Thư cười: "ừ, điều này ta cũng chẳng cần khiêm tốn: ở Phong Hồi phong, không có ai đọc sách nhiều hơn ta, nhưng sách ta xem phần lớn đều là những sách kỳ cục ít người đọc, thường làm cha ta tức điên lên. Này, đệ không biết con khỉ này là 'Tam Nhãn Linh Hầu' thật à?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu nói: "Không biết, đệ cứ tưởng nó là con khỉ bình thường."

Lúc ấy, hình như nghe hiểu lời gã nói, Tiểu Hôi đang ngồi xổm trên vai bỗng dưng ré lên chí choé rồi bứt mạnh một sợi tóc của Trương Tiểu Phàm, làm gã đau nhói kêu lên: "ối, con khỉ chết tiệt này!"

Tăng Thư Thư lại mở to mắt đầy ngưỡng mộ: "Nó thật là thông minh."

Trương Tiểu Phàm nén đau hỏi: "Con khỉ chết tiệt này ưa đánh người lắm, huynh còn bảo nó là thông minh?"

Tăng Thư Thư nói: "Trông nó chẳng có gì đặc biệt, nhưng rất có linh tính, là linh vật hiếm thấy trên thế gian. Đệ nhìn trên trán, giữa khoảng hai con mắt mà xem, chẳng phải nó có một hằn dọc nho nhỏ đấy thôi?"

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu sang xăm soi, quả nhiên phát hiện ra dưới lớp lông xám có một hằn dọc rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì chẳng thể nhận ra, bất giác sinh lòng thán phục Tăng Thư Thư: "Nhỏ thế này mà huynh cũng nhìn thấy, huynh thật lợi hại!"

Tăng Thư Thư nghiêm trang nói: "Đệ đừng xem thường nó,

ta đọc cuốn 'Thần Ma Chí Dị'[1] phần 'Linh Thú Thiên' thì được biết, Tam Nhãn Linh Hầu là thông linh kỳ thú, lúc nhỏ bề ngoài chẳng khác gì với khỉ bình thường nhưng khi nó lớn lên, trên trán sẽ mở ra con mắt thứ ba, linh tính cũng sẽ tăng lên rất nhiều, không chỉ thông hiểu những thuật tiên trong ngũ hành, mà còn có thể nhìn được vật xa ngoài ngàn dặm, người xưa có nói 'Thiên Lý Nhãn' chính là để chỉ con mắt thứ ba của Tam Nhãn Linh Hầu."

Tiểu Phàm ôm con khỉ xuống, quan sát tỉ mỉ, chợt không dám tin con khỉ vẫn ở với mình hai năm nay lại có nguồn cơn lớn lao đến thế. Có điều nhìn đi nhìn lại, vẫn cứ thấy nó là một con khỉ bình thường, lại còn hơi béo nữa; bế trên tay cảm thấy nặng nặng, tựa hồ qua một tối trên Thông Thiên phong, đã tăng lên mấy cân.

Tiểu Hôi lấy làm lạ, sao hôm nay ai cũng cứ nhìn nó chằm chằm, bèn kêu 'chí chí chí chí' vẻ rất là bực bội. Trương Tiểu Phàm làm mặt xấu với nó, rồi tiện tay buông ra, lăng lên lưng Đại Hoàng. Con chó giật mình toan chạy, nhưng nhìn kỹ lại là Tiểu Hôi thì thở phào. Tiểu Hôi hoa chân múa tay với Trương Tiểu Phàm, trông như ra oai, rồi lại chí choé lên mấy tiếng nữa mới thôi. Nó dựa vào mình Đại Hoàng, lát sau sự chú ý của nó lại hướng hết sang đám rận bọ trong mớ lông da của con chó.

Tăng Thư Thư thích thú nhìn Tiểu Hôi, lát sau ngoảnh đầu

---

1. Thần Ma Chí Dị là thượng cổ kỳ thư, ghi chép những quái tượng, kỳ trân dị bảo, trân cầm dị thú, yêu ma thần thánh, tương truyền là do một kỳ nhân thời thượng cổ là Tiêu Đỉnh viết. Sách này gồm mười thiên, ngày nay phần lớn đã thất truyền, chỉ còn lại bốn thiên.

Tiêu Đỉnh, không được ghi chép trong sử sách, chỉ có bút ký "Sơn Hà ký" của Cửu Thiên Sơn Nhân trong dã sử viết: Tiêu thị người xưa, không rõ năm sinh năm mất. Lúc nhỏ thông tuệ, đã xem qua cái gì là không bao giờ quên. Thường ngao du thiên hạ, đi thăm mọi danh sơn cổ trạch, soạn cuốn 'Thần Ma Chí Dị' gồm mười thiên, kỳ ảo quý lệ, là thiên hạ đệ nhất kỳ thư, thế mà mất gần hết, đáng tiếc thay!

hỏi Trương Tiểu Phàm: "Trương sư đệ cũng lên Thông Thiên phong tham dự Thất Mạch Hội Võ à?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, rồi hỏi: "Tăng sư huynh thì sao?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ta cũng vậy, hôm qua bốc thăm phải số 33, không biết đệ số mấy, có khi trùng hợp, lại là đối thủ hôm nay chăng?"

Trương Tiểu Phàm cũng cười: "Đệ số 1."

Tăng Thư Thư ngạc nhiên hỏi: "Đệ là đệ tử của Đại Trúc phong hôm qua đấy ư?"

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, gật gật đầu.

Tăng Thư Thư cười đáp: "Số đệ tốt thật," nói đoạn lẩm nhẩm tính, rồi nói: "Chúng ta có khi đến tận vòng quyết chiến cuối cùng mới chạm trán, xem ra khó gặp lắm."

Trương Tiểu Phàm cười: "Đệ mới tu luyện chút xíu, vòng một..., ha ha, vòng hai lập tức là bị đào thải thôi, đâu dám vọng tưởng."

Tăng Thư Thư lè lưỡi đáp: "Ta thì chỉ sợ mình đến vòng một cũng qua không nổi."

Hai người nhìn nhau, phá lên cười lớn. Đương lúc định trò chuyện thêm nữa thì nghe từ xa vẳng tiếng Tống Đại Nhân gọi: "Tiểu Phàm, ăn cơm!"

Trương Tiểu Phàm đáp lời, nói mấy câu với Tăng Thư Thư, rồi chạy về, Đại Hoàng cũng cõng Tiểu Hôi theo sau. Chạy đến chỗ Tống Đại Nhân, hai anh em cùng đi, Tống Đại Nhân hỏi: "Vừa rồi đệ ở đằng ấy nói chuyện với ai đó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "À, vừa rồi làm quen được với một vị sư huynh bên Phong Hồi phong, người ấy tự giới thiệu là Tăng Thư Thư."

Tống Đại Nhân có vẻ ngạc nhiên, hỏi: "Tăng Thư Thư?"

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ: "Sao thế đại sư huynh?"

Tống Đại Nhân ngoảnh đầu trông lại, nói: "Người ấy là con

trai duy nhất của sư bá Tăng Thúc Thường, thủ toạ Phong Hồi phong; nghe nói thiên tư hơn người, đọc nhiều hiểu rộng, trí nhớ tốt, tu hành rất cao thâm; là một trong những người đáng chú ý của lần đại thí này."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, không nói nên lời.

***

Ăn xong cơm sáng, các đệ tử Thanh Vân môn đều đến Vân hải. Trên quảng trường cơ man nào là người chen vai thích cánh, nhìn nhân khí đỉnh thịnh, có thể thấy sự hưng vượng của Thanh Vân môn.

Trên quảng trường rộng mênh mông, trong khi ai nấy còn đang dùng cơm, người ta đã dựng lên tám khu đài khổng lồ ghép từ những cây gỗ to bằng thân người, mỗi đài cách nhau chừng mười mấy trượng, đặt theo phương vị bát quái [1].

Hiện giờ dưới các đài đã đông đặc người đứng phía trước và phía sau. Khu đài lớn nhất nằm ở quẻ 'Càn', nơi đây còn dựng thêm một tấm bảng cao, trên đó khảm những chữ vàng cỡ to bằng cái bát, viết tên và số thăm của tất cả các đệ tử tham gia tỷ thí. Tên của Trương Tiểu Phàm trông rất nổi, sắp ở vị trí số 1, họ tên đối thủ thì bỏ trống.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, lén nhìn các sư huynh đang đứng kề bên, ai cũng mỉm cười, riêng lục sư huynh Đỗ Tất Thư vẫn cứ than vãn: "Bất công, bất công, bất..."

"Im đi!" một tiếng gắt khẽ từ bên cạnh vẳng tới, mọi người giật mình, ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Điền Bất Dịch, Tô Như và Điền Linh Nhi đang cùng đi lại. Bọn đệ tử Đại Trúc phong vội chào: "Sư phụ, sư nương!"

Điền Bất Dịch gật đầu không nói gì, Tô Như thì bảo: "Lát nữa là bắt đầu thi đấu rồi, các con phải gắng sức lên, biết chưa?"

"Vâng." Mọi người đồng thanh đáp.

---

1. Có thể hiểu là 8 hướng.

Tô Như quay nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm thì chỉ liếc Điền Linh Nhi sau lưng sư nương, thấy cô hôm nay dường như đẹp hơn mọi ngày, vẻ mặt hân hoan, cặp mắt hạnh long lanh, rõ ràng đang rất phấn khởi.

Trương Tiểu Phàm thấy lòng xót xa, bất giác cúi đầu xuống.

"Tiểu Phàm," Tô Như thấy thần sắc đồ đệ không được bình thường, bèn bước lại gọi.

Trương Tiểu Phàm vội vàng ngẩng đầu thưa: "Dạ, sư nương."

Tô Như ngắm gã, hỏi: "Con không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm vội lắc đầu: "Không sao ạ."

Tô Như nhìn kỹ gã, dặn: "Tiểu Phàm, con may lắm đấy, thế là qua được vòng hôm nay, nhưng vẫn cần chú ý quan sát các vị sư huynh và sư tỷ thi đấu, cơ hội này rất hiếm, cũng rất có ích đối với con, hiểu không?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "Con hiểu ạ."

Tô Như nhìn sang Điền Bất Dịch, lão gật gật đầu, quay mình bước xuống dưới đài, bọn đệ tử đi theo, một lát sau cùng hoà vào dòng người đông đúc.

"Boong..." một tiếng chuông trong trẻo vang lên, ngân nga khắp Vân hải mây trắng mịt mùng, làm tất cả mọi người giật mình, quảng trường đang huyên náo bỗng lặng ngắt đi.

Rồi thấy trên khu đài lớn ở chính giữa, Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Đạo Nhân cùng xuất hiện, Đạo Huyền Chân Nhân tiến lên một bước, nhìn khắp lượt đệ tử đang đứng phía dưới, cất giọng sang sảng nói: "Bắt đầu thi đấu."

Nói đoạn, ông ta phất ống tay áo, tiếng chuông liền dóng dả, 'boong boong...' vọng đến tận trời Trương Tiểu Phàm nghe, nhưng bỗng cảm thấy nhiệt huyết trào sôi, gã liếc nhìn sang Điền Linh Nhi, thấy cô mặt mày tươi tắn, vẻ háo hức chờ lúc dự thi.

Gã nhìn thoáng, nhưng rồi không sao rời mắt đi được nữa,

vì vậy cũng chẳng còn nghe rõ Đạo Huyền Chân Nhân trên đài kia đang nói những gì. Lát sau Thương Tùng Đạo Nhân lại tiến ra nói thêm vài câu. Cuối cùng một hồi chuông trong trẻo chói tai ngân lên, đánh thức Trương Tiểu Phàm ra khỏi cơn mê; lúc đó gã mới nhận ra các lượt thi đấu đã bắt đầu rồi.

Sáu mươi ba người dự thi, tám đả lôi đài, phân thành bốn lượt. Lượt đầu tiên trong mười sáu người, đệ tử Đại Trúc phong chỉ có mỗi Điền Linh Nhi thượng đài tỷ thí. Trận đấu này diễn ra trên lôi đài ở vị trí quẻ 'Ly' phía tây, người của Đại Trúc phong bèn cùng kéo nhau sang đó.

Đối thủ của Điền Linh Nhi là một đệ tử Triêu Dương phong, họ Thân tên Thiên Đẩu, lúc ấy vừa nhảy phắt lên đài, trông rất có phong độ, phía dưới lan tiếng xì xào khen ngợi. Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn, thấy quanh đài quẻ 'Ly' này, dễ phải có đến hơn một trăm người, trong đó phần lớn là đệ tử Triêu Dương phong, cả thủ toạ là Thương Chính Lương cũng đến xem, ông đang cười điềm đạm, hiển nhiên là rất coi trọng Thân Thiên Đẩu.

Điền Bất Dịch và mọi người đến dưới đài, lập tức cả bọn chìm khuất trong đám đệ tử Triêu Dương phong, bốn bề chỗ nào cũng thấy người mặc trang phục Triêu Dương phong. Điền Bất Dịch chẳng thèm để ý, đưa mắt nhìn Thương Chính Lương đứng mãi đằng xa, đúng lúc ông ta cũng đang nhìn lại. Ánh mắt hai người gặp nhau, phảng phất có tia lửa nhàn nhạt, nhưng họ đều mỉm cười như không có chuyện gì.

Lúc ấy bọn đệ tử cũng vừa đưa ghế tới cho các vị trưởng bối, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi xuống, Điền Linh Nhi tiến đến trước mặt, thưa: "Thưa cha mẹ, con lên đài đây."

Điền Bất Dịch nhìn con gái: "Lên đi."

Tô Như nói đầy thương yêu: "Cẩn thận nhé."

Điền Linh Nhi nhìn lên phía trên đài, mặt tươi cười, ung dung thư thái: "Cha mẹ hãy đợi tin tốt lành của con."

Nói đoạn cô xoay mình, vẫn tươi tắn như thế, tay trái dẫn pháp quyết: "Lên!"

Tiếng hô vừa dứt, ráng tà nhoang nhoáng, Hổ Phách Chu Lăng bên hông bật ra, lượn xuống dưới chân, dâng Điền Linh Nhi lên; thân hình thon thả đứng giữa vùng ráng đỏ trông như tiên nữ, bay về phía lôi đài.

Một chiêu này hiển lộ, tự nhiên đã vượt xa Thân Thiên Đẩu vừa nhảy phóc lên đài như con khỉ; Điền Linh Nhi lại có dung mạo đẹp đẽ, bọn đệ tử phía dưới, kể cả đám con trai đông đảo bên Triêu Dương phong tức thì vỗ tay như sấm động, đến nỗi rất nhiều người ở những sàn đấu xa xa cũng ngoảnh đầu nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm và các đệ tử Đại Trúc phong đứng xúm xít sau lưng sư phụ sư nương, nghe thấy Tô Như mỉm cười nói với Điền Bất Dịch: "Xem ra Linh Nhi tu hành có tinh tiến."

Điền Bất Dịch khẽ cười, không nói gì, nhưng vẻ mặt rất phấn chấn.

Lúc ấy Điền Linh Nhi đã bay đến lôi đài, dừng cách Thân Thiên Đẩu chừng một trượng, vòng tay nói: "Mong Thân sư huynh chỉ giáo."

Thân Thiên Đẩu thấy Điền Linh Nhi khu dụng pháp bảo ngự đài, lại thấy pháp bảo ấy ráng quang chớp chớp, tiên khí bừng bừng, chắc là 'Hổ Phách Chu Lăng' nổi tiếng của trưởng lão Tô Như bên Đại Trúc phong, cũng là thứ mà ân sư y đã dặn hễ gặp thì phải cẩn thận đối phó. Y không dám chậm trễ, liền vòng tay đáp: "Mong Điền sư muội châm chước cho."

Nói đoạn, y lùi lại một bước, tay phải dẫn kiếm quyết, bật lên một thanh tiên kiếm dài ba thước, toả ánh xám mờ, hoành lên trước thân mình.

Dưới đài Tô Như cau mày, khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Thanh kiếm này cũng như Hổ Phách Chu Lăng của Linh Nhi đều thuộc hành Thổ; chỉ còn cách phải chờ xem hai đứa ai tu luyện cao thâm hơn."

Điền Bất Dịch mỉm cười, nói: "Trong các pháp bảo thuộc Thổ của Thanh Vân môn, có thứ nào vượt nổi Hổ Phách Chu Lăng của muội? Theo ta, thanh kiếm kia còn kém xa Hổ Phách Chu Lăng của muội đến mười vạn tám ngàn dặm."

Tô Như khẽ gắt: "Chỉ giỏi nói linh tinh."

Lúc này trên đài gióng lên một hồi chuông, trận đấu giữa Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đẩu chính thức bắt đầu.

Điền Linh Nhi tỏ rõ sức mạnh của tuổi trẻ, tiếng chuông vừa dứt, tay đã trỏ về phía trước, trong nháy mắt ráng tà loang loáng nhanh như chớp động. Hổ Phách Chu Lăng cuộn gió, thổi đến rát cả mặt, xông thẳng vào Thân Thiên Đẩu.

Thân Thiên Đẩu chẳng ngờ Điền Linh Nhi đánh nhanh đến thế, trông thấy Hổ Phách Chu Lăng chớp mắt đã lao đến nơi, y lùi vội hai bước, song thủ rung lên, tiên kiếm loé sáng nghênh đón.

Ráng đỏ và ánh xám đụng nhau giữa đài, chỉ nghe 'bình' một tiếng, Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đẩu cùng chao người đi nhưng vẫn đứng vững, còn hai món pháp bảo thì gườm nhau giữa không trung.

Dưới đài, Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như cũng kinh ngạc: "Thân Thiên Đẩu tu hành không tồi đâu." Cùng lúc ấy, bọn đệ tử Triêu Dương phong đồng thanh hò lên: "Hay quá!"

Tiếng hò của hàng trăm cái miệng quả không phải tầm thường, lập tức át hẳn tiếng la khen ngợi của mấy người bên Đại Trúc phong, lão lục Đỗ Tất Thư khịt mũi nói: "Thế này thì quá ồn ào, có khác gì đấu võ mồm?"

Lúc ấy trên lôi đài, hai thứ pháp bảo lại găng nhau thêm một lúc, không phân thắng bại, rồi cùng quay về với chủ nhân; Thân Thiên Đẩu chân đạp thất tinh, nét mặt nghiêm trang, miệng lẩm nhẩm, rồi hét to: "Nhanh!"

Thanh tiên kiếm ánh xám của y từ giữa không trung vọt lên trời, rồi nhanh như chớp bổ thẳng xuống đỉnh đầu Điền Linh Nhi; kiếm chưa chạm đất, chỉ thấy vạt áo Điền Linh Nhi phơ

phất bay, bốn bề nổi gió lớn.

Điền Linh Nhi không hề bối rối cũng không mảy may muốn thoái lui, tay trái đón Hổ Phách Chu Lăng đang bay trở lại, rồi phất lên đỉnh đầu, lập tức ráng tà dàn như sa mỏng, Hổ Phách Chu Lăng thoắt trải rộng ra nhiều lần, dệt thành một tấm bình phong trên đỉnh đầu. Nói thì chậm chứ diễn biến lại quá nhanh, Thân Thiên Đẩu vẻ mặt rất căng, thanh tiên kiếm bổ xuống một lần nữa, va phải ráng tà, 'keng', màn đỏ lay động, nhưng vẫn bình an vô sự.

Tô Như lúc này mới thở phào khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Con bé Linh Nhi này, huênh hoang quá."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lắc đầu.

Tiên kiếm ánh xám của Thân Thiên Đẩu sau đòn tấn công vô hiệu, lại bật lên. Không chậm trễ, Hổ Phách Chu Lăng cũng chớp động, rồi trương dài ra gấp mười lần. Điền Linh Nhi khẽ hô, dải lụa đỏ từ hình dáng mềm mại, chợt biến thành một cây gậy khổng lồ rất dài, trương ngang ra, tay Điền Linh Nhi nắm một đầu.

Người xem dưới đài xôn xao, ngạc nhiên không ngớt.

Điền Linh Nhi nhanh nhẹn vung tay phải, cây gậy lớn 'vút' một đường trong khoảng không, giáng thẳng xuống đầu Thân Thiên Đẩu.

Thân Thiên Đẩu cau mày, sắc mặt căng thẳng, trong nháy mắt tiên kiếm lại bay trở về tay, y nghiến răng, tay phải nắm chắc tiên kiếm, tay trái co duỗi, mắt nhìn cây gậy to sắp giáng xuống đầu. Người dưới đài thảy đều lặng ngắt. Bỗng nhiên một tiếng vang lớn, sàn đấu phía trước vốn lát gỗ phẳng bỗng vỡ nát, chỉ thấy năm, sáu tảng nham thạch đột nhiên phá đài bay ra, chắn trước mặt y.

Phía dưới, Điền Bất Dịch và Tô Như đều biến sắc, trong khi đó, thủ toạ Thương Chính Lương của Triêu Dương phong thì gật gật đầu.

Chỉ nghe vang lên 'rầm rầm', cây gậy loang loáng ráng tà và nham thạch va mạnh vào nhau, tức khắc bụi đất bay tung mịt mù khắp lôi đài. Điền Linh Nhi thấy người chấn động, không thể phá nổi 'Ngự nham thuật' vững vàng của đối phương, Hổ Phách Chu Lăng dội ngược trở lại.

Bụi đất còn chưa lắng xuống, Thân Thiên Đẩu mặt đã hơi tái đi, nhưng không ngừng nghỉ, y rống to, thân hình phiêu phất bay lên trên đống nham thạch, hai tay nắm lấy đốc kiếm, ánh xám loé rực, rồi đâm phập vào lòng nham thạch cứng rắn, thế mạnh như chẻ tre.

'Rắc rắc rắc!" mấy tiếng rạn vỡ, đùng đục mà khàn đặc vang lên. Điền Linh Nhi mặt biến sắc, chỉ thấy đất dưới chân rung chuyển không ngừng, đột nhiên lại có mấy tiếng động lớn, ván sàn nơi cô đang đứng gãy vụn, giữa những tiếng 'rầm rầm', vô số đá to và sắc cạnh vụt ra, khiến chỗ ấy chỉ còn là một đám tơi bời tan nát.

"Á!" Trương Tiểu Phàm ở dưới la lên thất thanh, rồi tức khắc ngậm chặt miệng, thấy sắc diện vợ chồng Điền Bất Dịch nghiêm trang, Tô Như còn thêm vẻ căng thẳng. Ngược lại, đệ tử Triêu Dương phong thì khen ngợi ầm ĩ, vỗ tay rào rào.

"Thân sư huynh giỏi quá!"

"Thật lợi hại!"

"Chắc thắng rồi!"

Tiếng hò la dồn dập, lôi đài mịt mù bụi đất, rất khó nhìn rõ. Thân Thiên Đẩu đứng sừng sững trên đống nham thạch cao cao không có vẻ ung dung chút nào, hai mắt y trợn tròn, kỹ càng ngó tìm bốn phía. Quả nhiên, chỉ lát sau, trong đám bụi đất mù mịt trên đống đá ở đằng trước, ráng tà nháng lên, ánh sáng bừng rộ. Chỉ thấy Điền Linh Nhi như phượng hoàng lửa bay vút ra, Hổ Phách Chu Lăng di chuyển rõ nhanh, lượn vòng vòng bên mình cô.

Điền Linh Nhi vẻ mặt nghiêm trang, đôi mắt hạnh chiếu ra những tia lạnh băng, song thủ bắt pháp quyết, gạt xuống. Chỉ

thấy Hổ Phách Chu Lăng thoắt dừng, rồi như một con rắn độc xuyên thẳng vào lòng đất, hùng hục rúc vào đám nham thạch cứng chắc kia.

Thân Thiên Đẩu mặt tái mét, không kịp nghĩ ngợi vội bay vụt về sau. Quả nhiên ngay nơi y vừa rời khỏi, Hổ Phách Chu Lăng vốn trông như con rắn độc, liền chui vọt lên như con rồng đỏ khổng lồ, chỗ Thân Thiên Đẩu vừa đứng giờ toàn cát bay đá chạy, phá thành một cái lỗ lớn, thanh thế hung mãnh, làm người ta rùng mình.

Điền Linh Nhi thân lơ lửng trên không, hai tay bắt pháp quyết hình hoa lan giao chéo trước ngực, miệng hô: "Trói!"

Hổ Phách Chu Lăng khẽ dừng, rồi một tiếng lanh lảnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gặp gió trải mãi ra, trong chớp mắt không biết là dài thêm bao nhiêu lần, phủ kín trời, lao đi cực nhanh, lúc cuộn tròn lên, lúc luồn xuống dưới, lại phá đất chui ra, muôn vạn dải nhỏ lao đến vây Thân Thiên Đẩu vào giữa.

Mấy người trong Đại Trúc phong bất giác đưa mắt nhìn nhau, hai năm trước khi, đấu với Lâm Kinh Vũ, Điền Linh Nhi đã dùng đến phép 'Trói' này. Hôm nay xem ra uy thế của nó lớn thêm rất nhiều, đầy ắp cả trên trời dưới đất, chỉ không biết Thân Thiên Đẩu so với năm xưa thì thế nào?

Điền Linh Nhi niệm chú, Hổ Phách Chu Lăng liền biến thành một quả cầu đỏ cực lớn, bóp dần vào, loáng thoáng qua khe hở, lẫn trong ráng tà, lờ mờ còn trông thấy ánh xám, xem ra Thân Thiên Đẩu vẫn kiên cường chống đỡ, hàng lụa đỏ gặp cản trở, giảm đôi chút tốc độ, nhưng rồi nó vẫn cứ bóp vào với một sức mạnh không thể kháng cự.

Dưới đài im phăng phắc, đệ tử Triêu Dương phong nín lặng, căng thẳng ngó lên quả cầu lớn màu đỏ trên đài; ai cũng biết, nếu không chặn được áp lực của thứ tiên gia pháp bảo này thì hậu quả sẽ là gì.

Lụa đỏ giờ đã thu vào chỉ còn độ sáu thước, ráng tà rực

rõ, đè bẹp hoàn toàn ánh xám, thi thoảng vẳng ra tiếng bóp răng rắc. Lúc này không ai còn nhìn thấy bóng Thân Thiên Đẩu đâu nữa, Điền Linh Nhi thì vẫn lơ lửng trên không trung, khuôn mặt hồng hồng, hai tay đang nắm pháp quyết hoa lan rung khe khẽ.

Lát sau, Hổ Phách Chu Lăng lại từ từ ép vào thêm một thước, mọi người căng thẳng đến mức nghẹt thở, chính lúc ấy, chợt nghe một tiếng hét 'á', rồi Thân Thiên Đẩu thế như mãnh hổ, tay cầm kiếm phá cầu lụa xông ra, có điều sắc mặt đã tái mét.

Đệ tử Triêu Dương phong hoan hô như sấm động, nhưng thủ toạ Thương Chính Lương thì nhắm mắt thở dài, còn vợ chồng Điền Bất Dịch ngồi bên kia thì mỉm cười nhìn nhau.

Quả nhiên, đó chỉ là cú giãy giụa cuối cùng của Thân Thiên Đẩu. Điền Linh Nhi vọt lên trên không, tay phải khẽ trỏ, Hổ Phách Chu Lăng lao đi như mũi tên đánh tới sau lưng Thân Thiên Đẩu. Thân Thiên Đẩu lúc này ngay xoay mình cũng hết sức khó khăn, chỉ hơi động đậy, không tránh được, bị Hổ Phách Chu Lăng thúc nhẹ một cái, cả người bay vù về phía trước, 'bình' một tiếng, ngã xuống dưới đài.

Quá nửa các đệ tử Triêu Dương phong đều xô lại, rồi đột nhiên như cứng miệng, lặng ngắt. Thương Chính Lương đứng lên, lắc lắc đầu, nói với gã đệ tử đứng bên cạnh: "Mau ra đỡ Thân sư huynh dậy đi."

Bọn đệ tử Triêu Dương phong lúc này mới sực tỉnh, chạy ào đến dìu Thân Thiên Đẩu. Điền Linh Nhi thu pháp bảo lại, đi xuống dưới đài, chúm chím cười nói với y: "Đa tạ Thân sư huynh đã nương tay."

Thân Thiên Đẩu nhìn cô ta, cười buồn bã: "Điền sư muội kỳ tài trời sinh, tại hạ rất khâm phục." Nói rồi, để người bên cạnh dìu đi.

Thương Chính Lương lại gần ngắm nhìn Điền Linh Nhi,

rồi nói với vợ chồng Điền Bất Dịch cũng vừa đi tới: "Điền sư huynh! Điệt nữ tuổi còn nhỏ mà tu chân lại có tư chất thiên phú thế này, thực đáng ngưỡng mộ."

Điền Bất Dịch có vẻ đắc ý, nhưng miệng chỉ cười bảo: "Quá khen, quá khen rồi."

Tô Như cũng cười: "Dưới tầm tay Thương sư huynh rất sẵn nhân tài, tin là vẫn còn những cao thủ xuất sắc hơn chưa ra mặt."

Thương Chính Lương cười trừ, Điền Bất Dịch chẳng nói thêm gì nữa, quay mình trở về. Lúc ấy Điền Linh Nhi đã chạy đến với các đệ tử Đại Trúc phong, lập tức bị mọi người vây chặt lấy. Ai cũng rạng rỡ hân hoan, chỉ tiếc là không thể nói hết được những lời khen ngợi. Điền Linh Nhi vui mừng hớn hở, Trương Tiểu Phàm còn vui hơn nữa. Thấy vợ chồng Điền Bất Dịch lại gần, Điền Linh Nhi chạy đến bên mẹ, kéo tay bà cười: "Mẹ có thấy con lợi hại không?"

Tô Như lườm một cái, cuối cùng vẫn phải bật cười: "Lợi hại, lợi hại!"

Điền Bất Dịch cũng tươi cười, thấy con gái đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp, mặt lão rạng rỡ, và càng thêm hởi lòng hởi dạ với đồng môn. Lão đưa tay xoa đầu con gái tỏ ý khen ngợi, rồi ngoảnh sang dặn mấy đệ tử: "Lát nữa đến lượt các ngươi, nhìn Linh Nhi đấy, có thể thấy đệ tử các chi khác cũng chưa chắc đã giỏi đến mức không thể đánh bại được, các ngươi đều phải cố lên."

Mọi người đồng thanh hô: "Vâng!"

Trương Tiểu Phàm cùng hô lên theo mọi người, thậm chí còn hô đặc biệt to. Ai nấy rục rịch chuẩn bị; trong tám trận tiếp theo, Đại Trúc phong có ba người thượng đài, vì vậy Điền Bất Dịch và Tô Như chia nhau ra xem. Lúc sắp đi, Tô Như thấy Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bèn dặn dò gã mấy câu phải chăm chú quan sát thi đấu, rồi mới rời đi.

Trương Tiểu Phàm nghĩ một lát, định rủ Điền Linh Nhi cùng tới một lôi đài nào đó cổ vũ cho sư huynh, nhưng vừa trông đã thấy cô chạy rõ nhanh, lẫn trong đám đông đang tiến về phía trước. Và đứng ở tận đằng xa kia, là Tề Hạo đĩnh đạc hiên ngang, đang mỉm cười chào đón.

Trái tim Trương Tiểu Phàm thoắt bỗng lặng đi.

Điền Linh Nhi đến bên Tề Hạo, cười nói gì đó, Tề Hạo mặt mày rạng rỡ, ghé vào tai cô thì thào, Điền Linh Nhi cũng cười mãi không thôi. Hai người vô cùng cao hứng. Nói cười một lúc, họ dắt nhau cùng đi, chắc là chọn một lôi đài để xem tỷ thí.

Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, sững sờ như mất hồn, gã ngơ ngẩn với một nỗi bi thương thất vọng trào dâng trong lòng, tất cả những nhiệt huyết sôi sục ban nãy đều nguội lạnh cả, lạnh tới tận đáy con tim.

Chương 23

KIẾM THẦN

"Ha ha, Trương sư đệ!"

Thình lình có ai đó vỗ mạnh vào vai Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm mải dõi theo Điền Linh Nhi đang dần dần khuất xa, hoàn toàn không chú ý gì đến tình hình xung quanh cả, bất giác giật thót, nhảy vọt sang bên, rồi đưa mắt trông lại, thì ra chính là Tăng Thư Thư vừa mới quen hồi sáng.

Tăng Thư Thư tươi cười, vẻ mặt nhẹ nhõm, ngắm Trương Tiểu Phàm, rồi lại nhìn sang con khỉ Tiểu Hôi đang đứng bên cạnh gã.

Tiểu Hôi thấy cái tên đáng ghét này lại đến nữa, tỏ ra rất không hài lòng, nó nhe răng nhách miệng làm mặt xấu, rồi xoay mình nhảy lên lưng Đại Hoàng, vỗ vào đầu nó. Đại Hoàng trừng mắt hướng về Trương Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư sủa mấy tiếng, rồi cất bước chạy đi.

Trương Tiểu Phàm cau mày, gọi: "Tiểu Hôi, quay lại đây, không được chạy lung tung!"

Tăng Thư Thư cười bảo: "Đừng lo đừng lo, Tam Nhãn Linh Hầu thông minh lắm, không chạy mất đâu!"

Trương Tiểu Phàm nhún vai, quay sang toan nói chuyện với Tăng Thư Thư, bỗng nhiên giật mình ngoái đầu trông lại, thấy Đại Hoàng đang cõng Tiểu Hôi chạy về nhà bếp, tim gã đập thình thịch, la lên: "Con khỉ chết tiệt, mày lại..."

Tăng Thư Thư lấy làm lạ: "Sao thế?"

Trương Tiểu Phàm hắng giọng, rồi cười khan: "Không, không có gì! Tăng sư huynh còn phải tham gia thi đấu kia mà, sao lại rảnh rỗi đến tìm đệ vậy?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ta thi xong rồi, chẳng có việc gì làm nữa, trông thấy đệ ở đây bèn lại chào."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: "Cái gì? Huynh thi xong rồi, kết quả ra sao?"

Tăng Thư Thư gập soạt cái quạt, gài nó lên mớ tóc đen nhánh, nói: "Ôi, bất cẩn nên đã thắng một trận, hà hà."

Trương Tiểu Phàm thấy ý có vẻ dửng dưng như chưa hề trải qua một trận đấu lớn, bèn dè dặt hỏi: "Tăng sư huynh tu hành chắc đã rất cao thâm?"

Tăng Thư Thư lắc đầu quầy quậy: "Ôi dào, Trương sư đệ nói gì vậy? Ta tu hành được một chút xíu, đâu có đủ để thượng đài? Nừu không phải vì cha ta cứ ép buộc, ta đâu thiết gì tu chân luyện đạo? Hằng ngày trồng hoa nuôi chim đọc sách, tiêu dao tháng ngày thì hơn! Có điều, nói đi cũng phải nói lại..." Y đặt tay lên vai Trương Tiểu Phàm, đưa gã đi lên phía trước, khe khẽ bảo: "Ta thật chẳng ngờ, trong đại thí Thất Mạch Hội Võ lần này lại có người kém hơn cả ta!"

Trương Tiểu Phàm cười buồn bã: "Kém hơn huynh rất nhiều!"

Tăng Thư Thư nhún vai, mặt tỏ vẻ bất cần: "Thì đã sao? Ta có tham đến mấy cũng không dám mơ tưởng hão thắng được đến vòng chót, nhưng ta lại rất quan tâm đến Tam Nhãn Linh Hầu của đệ! Trương sư đệ, hay là đệ đem nó..."

Trương Tiểu Phàm thấy y đầy vẻ gian giảo, lập tức bảo: "Tăng sư huynh, đừng có nghĩ đến Tiểu Hôi của đệ!"

Tăng Thư Thư sững lại, đảo mắt nói: "Ta đổi với đệ vậy? Đệ biết không: Ở Phong Hồi phong ta nuôi rất nhiều giống vật hiếm thấy, như thỏ ba chân, khổng tước trắng đen, rùa không

mai, cả rắn có cánh nữa..."

Trương Tiểu Phàm không nén được tò mò: "Đúng là có nhiều loài lạ lùng như vậy ư?"

Tăng Thư Thư dương dương tự đắc: "Chứ còn gì! Để thu thập những thứ bảo bối ấy ta phải dành ra rất nhiều tâm trí, còn bị cha đánh chửi không biết bao nhiêu lần. Nhưng ta vẫn cứ thích Tam Nhãn Linh Hầu của đệ; này, đệ thích thứ gì để ta đem ra đổi với đệ?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Không, đệ nuôi Tiểu Hôi chỉ vì cái duyên với nó, hơn nữa huynh cho đệ những con thỏ đen trắng, khổng tước không mai..."

Tăng Thư Thư lập tức sửa lại: "Là con thỏ ba chân, khổng tước đen trắng, con rùa không mai..."

Trương Tiểu Phàm lè lưỡi: "Ồ, vâng, vâng, có điều đệ không thích những thứ ấy, không đổi đâu!"

Tăng Thư Thư đảo mắt, lôi Trương Tiểu Phàm ra một góc khuất, ngó nghiêng bốn xung quanh, mặt đầy vẻ ma mãnh, thì thào bảo: "Ta cho Trương sư đệ xem một thứ hay hơn, đệ có thích không?" Nói đoạn lôi từ trong bọc ra một quyển sách bìa xanh dầy cộp đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy, sách không có nhan đề, lại cũ rích, xem ra niên đại rất xa xưa. Lại thấy Tăng Thư Thư vẻ như không có chuyện gì, nhưng cặp mắt linh động thì cứ liếc quanh cảnh giác, khuôn mặt vốn thanh tú giờ lại có vài phần xảo trá và thô tục. Xem ra quyển sách này không phải là ghi chép những tuyệt thế pháp quyết, thì cũng là loại hiếm thấy trên đời.

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nói: "Tăng sư huynh! Sách quý thế này đệ không dám nhận, tư chất đệ kém lắm, có nó cũng vô dụng; và cũng không muốn dùng Tiểu Hôi để đổi chác, huynh cầm lại đi."

Tăng Thư Thư trợn mắt khe khẽ bảo: "Đệ chưa xem mà đã nói thế rồi, xem đi đã, mau lên!"

Trương Tiểu Phàm thấy dáng điệu y cổ quái, bất giác cũng nảy lòng hiếu kỳ, bèn lật ra xem, lập tức ngây người, đỏ mặt tía tai, thấy trong quyển sách dày cộp đó ngoài một số lượng lớn những chữ viết, còn có rất nhiều hình vẽ, vẽ toàn những trai gái loã lồ ôm ấp quấn riết, thì ra là một bộ Xuân Cung Đồ.

Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời trông thấy một vật như vậy, lại thấy nét bút trơn mịn, khắc hoạ nhân vật sống động như thật, tim gã giật thon thót, bất giác thất thanh la lên: "Tăng sư huynh... sao huynh lại có thứ này?"

"Hừ!" Tăng Thư Thư giật mình, vội giằng lại quyển sách nhét vào trong bụng, rồi thận trọng liếc ra các đệ tử đồng môn đang đi đi lại lại xung quanh, trừng mắt bảo Trương Tiểu Phàm: "Đừng có lớn tiếng như vậy!"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, nhưng vẫn còn kinh hoảng, hạ giọng hỏi: "Tăng sư huynh, sao huynh lại... làm sao lại xem thứ sách này?"

Tăng Thư Thư nhếch mép: "Xem thì đã sao? Ta bảo cho đệ biết, đây đúng là kỳ thư, nghe nói chỉ có độc một quyển thôi! Ta đã phải bỏ ra biết bao tâm huyết mới lùng được, bảo đảm đệ xem xong thì từ đó trở đi có thể vầy hoa giỡn nguyệt, chiếm được trái tim của mọi nữ nhân trên thế gian. Đệ bằng lòng đổi Tiểu Hôi chứ..."

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu: "Không!"

Tăng Thư Thư phát bực: "Thế này không, thế kia cũng không, đệ nói xem rốt cục đệ muốn cái gì?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp: "Đệ chẳng muốn cái gì cả."

Tăng Thư Thư không biết làm thế nào, càu nhàu: "Sao đệ cứ như khúc gỗ?"

Trương Tiểu Phàm bật cười, cũng không để tâm, nhưng ánh mắt bất giác lảng ra phía khác, giữa mây trắng phiêu diêu, mờ xa như có một bóng dáng mỹ lệ thoắt ẩn thoắt hiện.

Tăng Thư Thư đành chịu bèn cất sách đi, rồi mở soạt cái

quạt, phe phẩy một lúc, chợt nghe đằng xa tiếng chuông ngân nga, xem ra một trận đấu khác lại sắp bắt đầu.

Y dõi trông, rồi mỉm cười, kéo Trương Tiểu Phàm bảo: "Đi, ta dẫn đệ đi xem nhân vật nổi nhất trong lần đại thí này!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, kinh ngạc hỏi: "Là ai đó?" Dừng một lát, trên mặt chợt có nét u uẩn, nói: "Phải chăng là Tề Hạo sư huynh của Long Thủ phong?"

Tăng Thư Thư "hứ" một tiếng, ngó bộ dạng kỳ lạ của Trương Tiểu Phàm, rồi lắc đầu bảo: "Tề sư huynh tất nhiên rất nổi tiếng, nhưng đệ chưa nghe nói ư: người được dõi theo nhiều nhất lần này lại là một người khác."

Trương Tiểu Phàm suy nghĩ hồi lâu, hỏi: "Là ai?"

Tăng Thư Thư hình như quên luôn vụ thương lượng bất thành vừa rồi, mặt mày tươi rói, bí mật bảo: "Đệ theo ta đi thì biết!" Nói đoạn kéo Trương Tiểu Phàm lên phía trước, Trương Tiểu Phàm không tự chủ được, và cũng rất tò mò muốn biết về nhân vật thần bí kia, bèn bước theo.

Tăng Thư Thư dắt Trương Tiểu Phàm đi thẳng đến lôi đài lớn nhất, nằm ở phương quẻ 'Càn', Trương Tiểu Phàm theo sau, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy đệ tử Thanh Vân môn xúm đông xúm đỏ chen chúc, chật ních, ít nhất phải đến bốn năm trăm người, Trương Tiểu Phàm nhẩm tính, dễ đến một nửa số người của Thanh Vân môn có mặt trên quảng trường đều tụ lại đây, nhất là đám nam đệ tử trẻ tuổi thì đặc biệt nhiều.

Hai người lại gần, chỉ nghe thấy tiếng huyên náo mỗi lúc một to, các đệ tử Thanh Vân đang sôi nổi cao hứng bàn tán:

"Tiểu Trúc phong xưa nay sản sinh ra rất nhiều người đẹp, nghe nói Lục Tuyết Kỳ lần này còn được tán dương là mỹ nữ nổi bật nhất trong suốt năm trăm năm nay!"

"Khỏi phải nói, hôm ấy ta đã trông thấy nàng trong Ngọc Thanh điện, đúng là nghiêng nước nghiêng thành... ối, ai đánh vào đầu ta vậy... Kìa, sư thúc?"

Một lão nhân râu bạc phơ đứng bên cạnh người vừa nói, đang nổi giận: "Thằng khỉ này, ngươi là người tu chân, lẽ ra lòng phải tĩnh như nước, sao còn tham luyến nữ sắc như vậy? Nếu để ngươi thượng đài, có khi chỉ ngắm cái mặt ấy, chưa động thủ đã thua rồi!"

"...dạ."

"Vì thế ta vẫn nói với thủ toạ sư huynh: nữ sắc là tai họa, Thanh Vân môn chúng ta lẽ ra không nên thu nạp nữ đồ đệ."

.....

"Hi hi, sư thúc! Người đúng là... anh minh thần vũ thông tuệ sáng suốt, có điều giọng người nói phải chăng là hơi to quá?"

"Sao, ta nói sai à?" Lão nhân râu bạc vểnh râu trợn mắt, giọng nói lại vang to hơn.

"Không, không ạ." Bọn đệ tử trẻ tuổi kia vội vây xúm lại lão, cười mơn rồi khe khẽ mách: "Sư thúc, Thuỷ Nguyệt Đại Sư ngồi trong kia kìa!"

"..." Lão nhân hạ giọng xuống: "Hừ, nếu không phải vì ở trước mặt đồng môn, thì ta đã..."

Đám đệ tử dạ ran, cùng xưng tụng lão tiên sinh tu luyện cao thâm, tấm lòng rộng mở không chấp bọn hậu sinh tiểu bối. Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm nhìn nhau, Tăng Thư Thư khẽ nhún vai, Trương Tiểu Phàm khẽ hỏi: "Người mà huynh nói đó phải chăng là một sư tỷ của Tiểu Trúc phong?"

Tăng Thư Thư gật đầu, nhìn lên trên lôi đài, nói: "Bây giờ còn chưa bắt đầu, đợi lát nữa đệ sẽ thấy uy danh của cô ta. Có điều, chỗ này sao đông người quá!"

Trong lúc nói chuyện, hai người cứ lách lên lách xuống, nhưng vẫn loay hoay mãi ngoài vòng đám đông, bên trong thì đã bị tầng tầng lớp lớp đệ tử Thanh Vân lèn kín đặc, đến cái kim cũng không chen lọt. Trương Tiểu Phàm càng thấy tò mò, xem ra nhân vật bí hiểm này quả là rất nổi, vô số người đều bị hút đến đây.

Tăng Thư Thư lo lắng, miệng cứ lẩm bẩm: "Chết rồi, chết

rồi, không có chỗ tốt rồi, sớm biết thế này thì tối hôm qua đã đến xếp hàng sẵn!"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên còn chưa kịp nói, bỗng thấy mất Tăng Thư Thư sáng lên, ở đằng trước có mấy chục đệ tử Phong Hồi phong. Tăng Thư Thư không nói nhiều nữa bèn kéo Trương Tiểu Phàm tiến lại, bọn đệ tử Phong Hồi phong nhao nhao vui vẻ, một nam nhi cao lớn trong bọn mỉm cười: "Sao đến muộn thế!"

Tăng Thư Thư chẳng đếm xỉa gì đến anh ta, cứ kéo Trương Tiểu Phàm len vào trong, đệ tử Phong Hồi phong đều rất tốt với Tăng Thư Thư, giãn sang nhường lối, nhường cho cả Trương Tiểu Phàm đi theo y. Không lâu sau, hai người đã chen được vào giữa, ở đây có tầm nhìn rất tốt, thấy bảy tám người đang ngồi sát lôi đài, có cả chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, thủ toạ Long Thủ phong Thương Tùng Đạo Nhân và thủ toạ Tiểu Trúc phong Thuỷ Nguyệt Đại Sư, những người còn lại phần lớn là trưởng lão có danh vọng của các chi phái.

Ngay sau lưng họ là san sát các đệ tử Thanh Vân. Đám mỹ nữ quyến rũ chói lọi của Tiểu Trúc phong thì đứng sau Thuỷ Nguyệt Đại Sư, trong số đó có Văn Mẫn mà Trương Tiểu Phàm quen, người đứng gần Thuỷ Nguyệt nhất là một thiếu nữ mặc áo lam hôm qua gã đã trông thấy trong Ngọc Thanh điện, ở lễ rút thăm; lúc này cô ta vẫn lạnh lùng như băng tuyết, vẫn thanh lệ vô song, thu hút biết bao ánh mắt của mọi người.

"Nhìn thấy chưa, chính là người ấy!" Tăng Thư Thư dùng tay huých Trương Tiểu Phàm, háy mắt về phía lam y thiếu nữ. Trương Tiểu Phàm nhìn kỹ cô ta, thấp giọng hỏi: "Đó là người huynh bảo là tiêu điểm của đại thí lần này hả?"

Tăng Thư Thư có vẻ mê mẩn, đáp: "Tiêu điểm thì chưa chắc, nghe nói Lục Tuyết Kỳ nhập môn chưa lâu, chẳng biết đã tu đến mức nào, nhưng người ta đều nói, nếu xét về nhan sắc, thì chẳng ai hơn cô ta được!"

Trương Tiểu Phàm nhíu mày: "Tăng sư huynh, cái bộ dạng giỏ dãi của huynh trông thật là ngán quá!"

Tăng Thư Thư:"... Hơ hơ, ta... ta mà thế à? Ha ha, đệ trông nhầm rồi! Ờ, hãy nhìn đám sư huynh đệ đồng môn quanh đây đi!"

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn, thấy đám đệ tử trẻ tuổi xung quanh, hầu hết đều đổ dồn ánh mắt vào các mỹ nữ Tiểu Trúc phong, và đặc biệt chú ý đến lam y thiếu nữ Lục Tuyết Kỳ. Nhưng xem ra, những người đẹp nọ từ lâu đã quen với kiểu nhìn như vậy, ai nấy đều rất điềm tĩnh, Lục Tuyết Kỳ mặt dửng dưng lạnh lùng, như không biết đến sự hiện diện của các nam đệ tử đồng môn đằng sau lưng mình.

Tăng Thư Thư nuốt nước miếng, khẽ bảo Trương Tiểu Phàm: "Kể cũng khó trách, mấy năm nay Thanh Vân môn bỗng ráo riết thu nạp đệ tử trẻ, đệ nhìn quanh mà xem, những người cỡ tuổi chúng ta ít nhất cũng đến ba, bốn trăm; tu luyện chưa cao, tất nhiên rất dễ bị quyến rũ."

Trương Tiểu Phàm đưa mắt liếc qua, thấy khuôn mặt vốn thanh tú của Tăng Thư Thư lúc này đã thay đổi, lại liên tưởng đến cuốn sách lúc nãy, gã cảm thấy trên trán Tăng Thư Thư như hiện ra chữ "sắc" vậy.

Tăng Thư Thư ngoảnh lại, ngạc nhiên hỏi: "Sao Trương sư đệ không ngắm cô ấy mà cứ mải nhìn ta? Ta thấy hợp với đệ, coi đệ là bạn mới dẫn đến đây xem! Này, đệ thấy trong số họ ai đẹp nhất?"

Trương Tiểu Phàm lập tức quay đầu đi, sự nhận xét về Tăng Thư Thư lại thêm một chữ "lang sói".

Lúc ấy không gian vốn tràn ngập tiếng huyên náo, bỗng dưng yên ắng trở lại. Dưới ánh mắt quan sát của mọi người, Lục Tuyết Kỳ tiến lên một bước, hướng về Thuỷ Nguyệt Đại Sư đang ngồi trên ghế hành lễ, Thuỷ Nguyệt Đại Sư điềm đạm gật đầu: "Ra đi!"

Lục Tuyết Kỳ vâng lời, sửa lại vạt áo, tay phải khẽ nắm pháp

quyết, đôi mắt đẹp long lanh hướng lên phía trên đài. Lúc ấy vân khí nhàn nhạt vốn vẫn lẩn quất trên nền đá bạch ngọc dưới chân, thình lình từ bốn phương tám hướng xoáy lại phía người thiếu nữ, rồi rất nhanh hình thành một vầng mây trắng tụ dưới chân nàng; liền sau đó chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ tựa như tiên nga, thân hình ẩn hiện trong lớp mây trắng man mác từ từ cất lên, bay bổng vào khoảng không rồi lướt về phía đả lôi đài.

Gió núi lùa tới, đám mây trắng trong uyển chuyển lướt đi như một thứ tơ lụa mềm mại xinh đẹp nhất. Lục Tuyết Kỳ tà áo phiêu phất, da trắng như tuyết, tinh khôi kiều mị không bút nào tả xiết, tựa như cửu thiên tiên tử giáng trần khiến người ta vừa yêu mến, vừa ngưỡng mộ.

Ngay lập tức phía dưới đài dội lên tiếng vỗ tay như sấm động, như sóng gầm, như núi vọng triều dâng, Trương Tiểu Phàm bối rối không kịp phòng bị, tai ong ong hết cả lên; gã vô cùng kinh ngạc chẳng ngờ Lục Tuyết Kỳ lại được hoan nghênh đến như vậy. Có điều, lúc tận mắt nhìn thấy hình dáng mỹ lệ ấy cất lên không trung, gã cũng thấy bồi hồi ngơ ngẩn, không tự chủ được, không thể tưởng tượng lại có người kiều lệ đến như thế ở trên đời.

Ngồi phía dưới đài, Thuỷ Nguyệt Đại Sư sắc mặt vốn vẫn thờ ơ, lúc này cũng đã nở một nụ cười.

Lát sau, chẳng biết từ chỗ nào (căn bản là vì không có ai chú ý đến) có một đệ tử trẻ bước lên đài, mặt vuông mày rậm, dáng điệu đoan chính, nhưng hình như hơi có vẻ xúc động. Vừa lên tới đài, y đã hướng ngay về phía Lục Tuyết Kỳ nói: "Lục sư muội! Ta là Phương Siêu, môn hạ đệ tử Long Thủ phong, hôm nay may mắn được giao đấu với muội, thật là phúc lớn cho ta vậy!"

"Phì!" Khắp phía dưới đài người ta huýt gió.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt không lộ chút cảm xúc, từ trên không lạnh lùng đáp lời: "Phương sư huynh đa lễ rồi! Lục Tuyết Kỳ đệ

tử đời thứ tám của Tiểu Trúc phong, hôm nay mong được Phương sư huynh chỉ giáo."

Trương Tiểu Phàm đứng phía dưới đài, ngắm Lục Tuyết Kỳ vẫn đang lơ lửng như tiên nga, lòng chợt nhói lên một nỗi đau vô cớ; ban nãy Linh Nhi sư tỷ chẳng phải cũng đã lăng không mà đứng với một phong tư duyên dáng như vậy sao? Trong lúc ngẩn ngơ gã thấy dáng vẻ của Lục Tuyết Kỳ hình như rất giống với Điền Linh Nhi.

Lúc ấy trên đài, Phương Siêu vẫn đang thao thao bất tuyệt, xem bộ dạng y, giá có thể đứng nói mãi như thế này, chẳng cần tỷ thí nữa, kệ cho đến lúc trời tan đất lở thì cũng chẳng sao. Nhưng may thay trên thế gian này những kẻ phản đối đường lối ấy của y lại chiếm số đông, chẳng đợi y nói thêm nữa, mọi người, kể cả Tăng Thư Thư đứng bên Trương Tiểu Phàm cũng hét lên giận dữ:

"Còn chưa bắt đầu ư?"

"Đồ háo sắc!"

"Cứ bô lô ba la, y như đàn bà!... Kìa, vị sư tỷ Tiểu Trúc phong này, sư tỷ làm gì vậy, đừng! Ta tuyệt đối không có ý khác..."

"Coong!"

Tiếng chuông hiệu lệnh đã vang lên, Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng nhìn thẳng vào Phương Siêu. Đụng phải ánh mắt băng giá của nàng, Phương Siêu bỗng thấy toàn thân gai gai; nhìn vào, mặc dù Lục Tuyết Kỳ trông lạnh lùng, nhưng nàng vẫn xinh đẹp vô song, có điều dù sao y cũng không dám cười nói nữa, liền vội vàng lấy vẻ nghiêm trang, đoan chính, tay phải dẫn pháp quyết, một thanh tiên kiếm bạch sắc theo đó bật ra.

Trương Tiểu Phàm cau mày, bất giác lại nhớ đến thanh 'Hàn Băng' của Tề Hạo; cùng lúc này nghe thấy Tăng Thư Thư bên cạnh chợt hừ một tiếng, khẽ nhận xét: "Bọn Long Thủ phong bắt chước Tề Hạo, ai cũng thích tu luyện loại tiên kiếm này!"

Trương Tiểu Phàm háy mắt ngó nhìn bốn xung quanh, chỉ

thấy người người chen vai thích cánh, chẳng thể nào tìm ra bóng dáng của Tề Hạo, càng chẳng thể nào tìm ra bóng dáng của người mà gã vừa muốn nhìn thấy nhất, lại vừa không muốn nhìn thấy nhất.

Họ đã đi đâu? Trương Tiểu Phàm cúi đầu, trái tim tràn ngập nỗi thống khổ.

Đột nhiên Tăng Thư Thư kéo giật cánh tay gã, hí hửng reo lên: "Tiểu Phàm, mau nhìn xem, đã bắt đầu rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngước mắt nhìn, tiên kiếm của Phương Siêu vừa bật lên, lôi đài đã ngập đầy hàn khí; nhưng bằng trực giác Trương Tiểu Phàm nhận thấy, so với Tề Hạo năm xưa khi đấu phép cùng Điền Bất Dịch, kỹ thuật khu dụng hàn băng của Phương Siêu rõ ràng còn kém một khoảng rất xa.

Còn Lục Tuyết Kỳ vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, ngự trên đám mây bồng bềnh, ngó nhìn Phương Siêu ở phía dưới đã vận khí thành băng, nhưng anh ta chưa mảy may có vẻ muốn tấn công. Sau lưng Lục Tuyết Kỳ đeo một thanh tiên kiếm - bao kiếm màu xanh da trời; tuy không hợp nhất được với chủ nhân như phần lớn tiên kiếm mà mọi người vẫn tu luyện, nhưng từ Phương Siêu đang đứng trên đài cho đến chúng nhân Thanh Vân môn ở phía dưới, không có một ai dám xem thường.

Những pháp bảo thông linh được tu luyện trong thời gian dài, thường là có thể hợp nhất với chủ nhân của chúng; khi sử dụng chúng mới phát huy, hết sức tiện lợi. Nhưng có những pháp bảo kỳ lạ, vì linh tính mạnh quá, cơ thể con người không chứa đựng nổi, đành chỉ mang theo bên mình mà thôi. Những pháp bảo loại ấy đều thuộc hàng báu vật tiên gia, uy lực rất lớn; chủ nhân tu càng thâm sâu, uy thế sử ra càng kinh mãnh. Cổ kiếm 'Tru Tiên' - chí bảo trấn sơn của Thanh Vân môn, chính là thuộc loại ấy.

Lúc này trên lôi đài, trong vòng ba trượng xung quanh Phương Siêu, mặt nền đã ngưng tụ một lớp băng mỏng,

những đệ tử đứng gần phía dưới như Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư Thư đều cảm thấy khí lạnh phả tràn vào mặt. Nhưng Lục Tuyết Kỳ vẫn lơ lửng giữa không trung thì hình như chẳng mảy may bận tâm, cứ thản nhiên nhìn Phương Siêu.

Vậy là, giữa bao ánh mắt đổ dồn, Phương Siêu đang độc diễn, tiên kiếm lượn bay; đối với y, mấy trăm ánh mắt dưới đài kia không đáng ngại, nhưng ánh mắt Lục Tuyết Kỳ thì quả là băng giá hơn cả hàn khí tán phát từ tiên kiếm, băng giá đến thấu tim, khiến y thấy luống cuống, tay chân không biết để vào đâu.

Phương Siêu có phần sốt ruột, thế là tay phải chỉ kiếm quyết, thanh tiên kiếm màu trắng bạc từ dưới đất lao vút lên bắn vào Lục Tuyết Kỳ, miệng y hô: "Lục sư muội, cẩn thận!"

Mọi người dưới đài phá lên cười, trông bộ dạng Phương Siêu như chỉ lo đả thương Lục Tuyết Kỳ. Thương Tùng Đạo Nhân ngồi phía dưới sắc mặt rất khó coi, hừ một tiếng thật to.

Giọng hừ như có vẻ khinh bỉ, rớt ngay vào tai một người ngồi cạnh bên, người ấy lập tức phản ứng: "Thương Tùng sư huynh dường như có điều không hài lòng à ?"

Thương Tùng Đạo Nhân cũng chẳng quay đầu, chỉ lãnh đạm bảo: "Thuỷ Nguyệt sư muội! Đúng là đệ tử của muội ai nấy đều nhan sắc hơn người!"

Thuỷ Nguyệt Đại Sư đổi nét mặt, trong lúc tỷ thí đấu pháp này, Thương Tùng chẳng hề khen ngợi trình độ tu hành, lại đi tán dương sắc đẹp đám nữ đệ tử của bà, rõ ràng là có ý mỉa mai giễu cợt. Thuỷ Nguyệt Đại Sư đâu phải hạng tầm thường, lập tức nhướn cặp lông mày lên bảo: "Muội cũng không ngờ là trong đám môn hạ tu chân của Thanh Vân môn lại có nhiều đồ đệ phóng đãng, háo sắc như thế."

Thương Tùng Đạo Nhân nổi giận toan phản bác thì Đạo Huyền Chân Nhân đang ngồi giữa hai người giơ tay lên mỉm cười bảo: "Thôi đi, thôi nào! Đều là mấy trăm tuổi cả rồi, lại còn cãi nhau trước mặt đệ tử, không sợ mất thể diện sao? Xem tỷ thí,

xem đi nào!"

Hai vị thủ toạ đều hừ một tiếng rõ to, ngoảnh đầu đi.

Tiên kiếm trắng bạc của Phương Siêu lúc này đã bay vù đến vầng mây dưới chân Lục Tuyết Kỳ, thế mà nét mặt nàng vẫn dửng dưng vô cảm, rồi không nhìn rõ động tác ra sao, đã thấy đám mây chở nàng lui vụt lại sau, nhưng tiên kiếm của Phương Siêu còn nhanh hơn, chớp mắt đã đuổi tới nơi, dưới đài bốn bề nổi lên tiếng tiếc than la ó.

Cực nhanh, Lục Tuyết Kỳ với tay cầm được thanh bảo kiếm sau lưng. Khuôn mặt ngọc như mờ ảo, cả kiếm lẫn vỏ đã chắn ngang phía trước.

"Keng!"

Âm vọng lanh lảnh lan ra khắp quảng trường, vô cùng chói tai.

Thanh tiên kiếm màu trắng bạc của Phương Siêu dường như va chạm rất mạnh, liền dội ngược lại phía sau. Cả Phương Siêu trên đài lẫn Thương Tùng Đạo Nhân phía dưới, mặt đều biến sắc. Lục Tuyết Kỳ không hề do dự trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Khuôn mặt trắng mịn chỉ hơi thoáng ánh hồng, tay phải hất lên, tung ra thanh kiếm màu xanh lam còn nguyên trong vỏ, rồi các ngón duỗi co, nắm pháp quyết; bảo kiếm tỏa sắc lam rạng ngời trong không trung, ánh xanh phủ chụp lấy lôi đài rộng lớn, tiên khí bừng bừng. Đúng là một báu vật phi phàm.

Phương Siêu không dám coi thường, thấy lam quang chói lọi chụp xuống, y chợt thất kinh; lại thấy Lục Tuyết Kỳ xem thường mình đến mức kiếm cũng không tuốt ra khỏi vỏ, y nổi cơn giận dữ. Tay thúc động tiên kiếm nhanh hơn, nháy mắt đã ngưng tụ nên ba lớp tường băng trước mặt, hàn khí tán phát.

Trên cao, cặp mắt Lục Tuyết Kỳ lấp lánh như sao sáng, mái tóc mượt mà và tà áo phất phơ trong gió, phong tư tuyệt thế, rung động lòng người. Miệng nàng lẩm nhẩm thần chú, khuôn mặt băng giá vô cảm; dưới sự điều khiển của nàng, tiên kiếm

vẫn đang tán phát ánh xanh chiếu xa vạn trượng đột nhiên nổ ra một tiếng vang lớn, như mãnh thú gào thét chấn động bốn phương, trong nháy mắt lam quang rực rỡ, tiên kiếm rạch trời lao đi, như cuồng long vút khỏi vực sâu, trong vòng mười mấy trượng xung quanh, vân khí đã bị ép cho tan dạt hết, vô tung vô ảnh.

Giữa vạn đạo lam quang, ở nơi xa nhất xanh thăm thẳm, tiên kiếm như từ chân trời bay về, lao vụt đến, xông lại Phương Siêu, thanh thế vô cùng hung mãnh.

"Rắc, rắc, rắc!"

Mấy trăm đệ tử Thanh Vân môn sững người chết lặng, ba bức tường băng mà Phương Siêu ngưng tụ được đều bị tiên kiếm lam sắc vát qua như đậu hũ, vỡ tan nát.

Phương Siêu thất kinh. Thực lực của y hoàn toàn không thể ngưng kết thêm tường băng để phòng ngự nữa; y vốn cho rằng ba bức tường băng đó là đủ rồi, chẳng ngờ Lục Tuyết Kỳ đạo hạnh cao thâm như vậy, tiên kiếm lam sắc lại càng lợi hại ngoài sức tưởng tượng, nhoáng cái đã nhào tới trước mặt.

Giữa lúc sinh tử chỉ trong gang tấc, Phương Siêu cố gắng trấn định tinh thần, tiên kiếm ngân bạch lại trỗi sáng chắn ngang trước ngực, bật ra một tấm khiên ánh trắng. Vừa vặn lúc tiên kiếm lam sắc của Lục Tuyết Kỳ nhào tới bổ mạnh lên khiên.

"Rầm!"

Một tiếng động lớn rộ lên dội vang như tiếng sấm, rồi một làn sóng khổng lồ vô hình từ giữa hai thanh kiếm toả mạnh ra bốn hướng, đệ tử Thanh Vân đang đứng dưới đài thảy đều cảm thấy gió lớn thốc vào mặt, bất giác thoái lui một bước, đám đông vây quanh đài cũng dàn rộng ra thêm một vòng.

Ai nấy biến sắc mặt, kinh hãi trước uy lực của thứ pháp bảo tiên gia chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Sự kinh hãi dần lắng, ánh mắt mọi người ngước lên lôi đài thấy Lục Tuyết Kỳ đã hạ xuống từ khi nào, thanh tiên kiếm còn nguyên trong vỏ đã bay trở lại tay nàng, ánh xanh lam và ánh

sáng trắng đều dần dần tản mát; nhưng mọi người cùng nhận thấy sắc mặt Phương Siêu xanh xám như tro.

Phương Siêu từ từ ngẩng đầu, chỉ tay vào Lục Tuyết Kỳ, thanh âm không hiểu tại sao đã biến ra khản đặc, khàn khàn bảo: "Cô..."

Mọi người kinh ngạc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên dị biến phát sinh, tiên kiếm trắng bạc từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn dừng trước mình Phương Siêu chợt bật lên mấy tiếng buồn thảm; dưới ánh mắt chăm chú của bao nhiêu người, thân kiếm đột nhiên hiện ra một vết rạn; rất nhanh, vết rạn lan rộng, một thoáng sau, cả thanh kiếm phát ra một âm thanh đau đớn, rồi gãy 'rắc' làm hai đoạn, rơi xuống sàn đấu.

Trên đài dưới đài, một bầu tịch mịch, mọi người đều nín thở.

Tiên kiếm tu luyện trường kỳ có ý nghĩa như thế nào đối với người tu chân, những người đang ở Vân hải đây không ai là không hiểu rõ.

'Ộc', trên đài, Phương Siêu thổ ra một ngụm máu tươi, tay ôm lấy ngực, sắc mặt thống khổ; không gượng nổi nữa, y ngã gục xuống ngất xỉu.

Chương 24
BẤT NGỜ

Mấy người bên Long Thủ phong lập tức lao lên đài đỡ Phương Siêu dậy, trông thấy tiên kiếm của y gãy làm hai đoạn rơi trên mặt đất, ai nấy đều tức giận trừng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, chỉ hận là không thể ăn tươi nuốt sống được người con gái xinh đẹp ấy.

Phía dưới, Thương Tùng Đạo Nhân nắm chặt tay, lạnh lùng nói: "Thuỷ Nguyệt sư muội! Đệ tử kia của muội tâm địa thực tàn nhẫn, rõ ràng là thắng rồi mà vẫn chưa thấy đủ, còn dùng pháp bảo thần khí để huỷ hoại tiên kiếm của người ta, là cái lý gì?"

Thuỷ Nguyệt Đại Sư vẻ mặt lãnh đạm, thờ ơ đáp: "Tuyết Kỳ tu hành nông cạn, đạo hạnh chưa sâu, không khống chế nổi thần vật 'Thiên Gia', thì có gì là lạ?"

Thương Tùng Đạo Nhân nộ khí xung thiên toan nổi xung, chợt thấy một cánh tay đặt lên vai, vỗ vỗ, thì ra là Đạo Huyền Chân Nhân chẳng biết đã tiến lại gần từ khi nào. Thương Tùng Đạo Nhân nhìn ông ta, miễn cưỡng nén nỗi tức giận, phì mũi thật mạnh, sải bước bỏ đi.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn theo bóng dáng cao lớn của Thương Tùng, lắc lắc đầu rồi cười ngao ngán, quay lại toan nói thì thấy Thuỷ Nguyệt Đại Sư cũng đã rời khỏi bên mình tự khi nào. Lúc này Lục Tuyết Kỳ từ trên đài đi xuống, tới trước sư phụ. Thuỷ Nguyệt ngắm nàng; bà tươi cười gật gật đầu. Lục

Tuyết Kỳ chẳng nói năng gì, nhẹ nhàng thi lễ, rồi bước lại sau lưng Thuỷ Nguyệt, theo bà hể hả bước đi.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên, lúc này mới hoàn hồn về cuộc đấu phép kinh khiếp, nhìn hai thầy trò Thuỷ Nguyệt và Lục Tuyết Kỳ đi xa dần; gã bỗng nhận thấy hai người này vẻ ngoài đều lạnh như băng hệt như từ một khuôn đúc mà ra.

Gã đang ngây ra nhìn, chợt nghe Tăng Thư Thư bên cạnh thở dài nói: "Thật không ngờ thần vật Thiên Gia lại xuất thế rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngơ ngác, hỏi: "Thiên Gia là gì?"

Lúc này các đệ tử Thanh Vân đã dần dần tản đi, Tăng Thư Thư chào bọn đồng môn Phong Hồi phong rồi cùng Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa nói: "Thiên Gia chính là thanh tiên kiếm đệ vừa nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ sử dụng. Trước kia ta xem ghi chép trong cuốn 'Dị Bảo Thập Thiên', được biết Thiên Gia đã xuất hiện từ nghìn năm trước, do một vị tản tiên là Khô Tâm Thượng Nhân, ngẫu nhiên gặp ở băng nguyên Bắc Cực một thứ sắt lạ từ chín tầng trời rơi xuống trần gian, đem về luyện nó mà thành.

Năm xưa chính-tà quyết chiến, chính đạo tất nhiên là do Thanh Diệp tổ sư của phái ta đứng đầu, nhưng Khô Tâm Thượng Nhân cũng là một người rất nổi danh, nhất là khi ông dùng thanh Thiên Gia thần kiếm này, kịch đấu với Hắc Tâm Lão Nhân hung tàn của ma giáo suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng đánh trọng thương Hắc Tâm Lão Nhân, trừ đi mối ung nhọt cho chính đạo. Nghe nói lúc ấy chỉ có thần kiếm Thiên Gia mới khắc chế nổi vật chí hung là Phệ Huyết châu; về sau 'Thiên Gia' nổi danh thiên hạ, trở thành thần vật pháp bảo mà nhân sĩ tu chân nằm mơ cũng không có được. Nhưng sau khi Khô Tâm Thượng Nhân toạ hoá, Thiên Gia bỗng mất tăm mất tích, không ngờ nó lại rơi vào tay Tiểu Trúc phong."

Nói tới đây, Tăng Thư Thư lắc đầu: "Tiểu Phàm sư đệ! Lục Tuyết Kỳ có được thần vật ấy, có lẽ chúng ta lần đại thí này chẳng còn hi vọng gì nữa rồi."

Trương Tiểu Phàm không mảy may thất vọng, đằng nào gã cũng chưa từng nghĩ mình có thể làm nên trò trống gì; nhưng thấy bộ dạng chán nản của Tăng Thư Thư, gã kinh ngạc hỏi: "Tăng sư huynh đã nói với đệ rằng không hứng thú gì với lần đại thí này kia mà? Sao lại có vẻ thất vọng thế này?"

Tăng Thư Thư đỏ mặt đáp: "Nhưng nếu quả thật có thể đứng trên lôi đài đến thời khắc cuối cùng thì cũng rất oai, đệ không thấy thế à?"

Trương Tiểu Phàm phì cười.

Tăng Thư Thư thấy gã bộ dạng kỳ cục, thì hơi ngượng ngùng, bèn giơ tay đấm, miệng hỏi: "Đệ cười cái gì?" chưa dứt lời, cũng bật cười theo.

Hai người vừa cười vừa đi về phía một lôi đài khác, xem một trận đấu khác.

Ngày hôm ấy Đại Trúc phong - không kể Trương Tiểu Phàm - trong bảy đệ tử xuất kích, thì bốn người thắng, ba người thua. Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi, Hà Đại Trí và Đỗ Tất Thư đều được vào vòng trong. Thêm Trương Tiểu Phàm tốt số, vậy là trong tám đệ tử Đại Trúc phong, đã có đến năm người tấn cấp, lập nên một thành tích tốt hiếm thấy suốt mấy trăm năm qua, khiến Điền Bất Dịch vui mừng không thể tả được.

***

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời ban mai uể oải tỏa ra khắp Vân hải, đệ tử Thanh Vân môn lại tập trung đến quảng trường như buổi đầu, tiếp tục chứng kiến kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ một giáp tý mới có một lần.

Người của Đại Trúc phong đứng trước tấm bảng ngày hôm qua, thấy một nửa danh sách đã bị gạch bỏ, bên cạnh tên Trương Tiểu Phàm, đã hiện lên đối thủ hôm nay: Sở Dự Hồng.

Từ sáng sớm, Trương Tiểu Phàm đã bắt đầu thấy hồi hộp, tuy gã xác định rõ ràng mình đến đây gần như chỉ là để học hỏi,

nhưng lòng vẫn cứ căng thẳng, tim đập mỗi lúc một nhanh, mồm miệng khô đắng, ngay cơm sáng cũng chỉ lùa được hai miếng là đã thấy mất ngon.

Lúc này gã đang khẽ hỏi đại sư huynh Tống Đại Nhân đứng bên cạnh: "Đại sư huynh! Sở Dự Hồng là người thế nào, có lợi hại không?"

Tống Đại Nhân nhíu mày, lắc đầu đáp: "Ta cũng chẳng rõ, chưa nghe thấy tên bao giờ, trên bảng chỉ viết y là đệ tử Triêu Dương phong, nhưng đạo hạnh ra sao thì ta không biết." Nói đến đây, Tống Đại Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy gã quá căng thẳng, bèn mỉm cười bảo: "Tiểu sư đệ đừng lo lắng, ta lần đầu tham gia đại thí cũng hồi hộp muốn chết, nhưng lên võ đài rồi thì ổn cả."

Trương Tiểu Phàm lẩm bẩm: "Vâng."

Lúc ấy Đỗ Tất Thư ở gần bên cũng vừa đi lại, cười khó hiểu: "Này các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược xem tiểu sư đệ lần này thắng thua thế nào..."

"Được, được! Ta cược tiểu sư đệ thua!"

"Ta cũng vậy!"

"Ta cũng vậy... à, ta đặt một ăn hai!"

"Ta đặt một ăn một."

Tống Đại Nhân tức giận trỏ mọi người bảo: "Các đệ làm gì vậy, tiểu sư đệ sắp tỷ thí đến nơi mà các ngươi còn châm biếm y nữa hả?"

Trương Tiểu Phàm cảm kích khôn nguôi, khẽ gọi: "Đại sư huynh..."

Tống Đại Nhân: "Lão lục!"

Đỗ Tất Thư lè lưỡi, nói: "Đại sư huynh! Vừa rồi đệ chỉ đùa thôi, xin huynh đừng mách sư phụ."

Tống Đại Nhân: "Không! Đằng nào thì đệ cũng đã châm chọc, cá cược khi nãy của đệ ta cá một ăn gấp năm!"

Đỗ Tất Thư, Trương Tiểu Phàm: "..."

Lúc ấy Điền Bất Dịch và Tô Như đi lại, các đệ tử Đại Trúc phong tiến ra đón, Điền Bất Dịch nhìn suốt lượt, nói: "Hôm qua các con thể hiện rất tốt, nhưng hôm nay vào vòng hai, những người còn lại hầu như đều là tinh hoa của các chi phái, các con phải hết sức cẩn thận."

Tô Như liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, bước lại dặn: "Tiểu Phàm, hôm nay là lần đầu con thi đấu, phải thận trọng, rõ chưa?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấm lòng, khe khẽ thưa: "Vâng, thưa sư nương!"

Tô Như gật đầu, hình như còn định nói thêm đột nhiên nghe nhiều tiếng chuông cùng ngân lên, tỷ thí đã chính thức khai cuộc. Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, gật đầu nói: "Các con đều biết chỗ thi đấu rồi, trên bảng đã ghi rất rõ ràng, ta và sư nương cũng sẽ đến lôi đài xem các con thi đấu, đừng để chúng ta phải mất mặt!"

Mọi người dạ ran, Điền Bất Dịch gật đầu, nói nhỏ với Tô Như rồi cùng rời đi. Điền Linh Nhi vừa nãy theo cha mẹ đến, cô đưa mắt trông bốn xung quanh, rồi đi lại phía Trương Tiểu Phàm, tim Trương Tiểu Phàm bỗng đập dồn dập.

Đến trước mặt, Điền Linh Nhi nhìn thẳng vào Trương Tiểu Phàm, rồi chợt bật cười khanh khách ngoảnh đầu nói với mọi người: "Các huynh xem Tiểu Phàm căng thẳng ghê chưa! Trán toát mồ hôi!"

Mọi người đều cười, Tống Đại Nhân cũng cười: "Ta vừa an ủi tiểu sư đệ, nhưng xem ra chẳng tác dụng gì; có lẽ tiểu sư muội nói, thì mới thành công!"

Điền Linh Nhi phì một cái, quay lại bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ta lát nữa cũng phải thi đấu, không thể đi cổ vũ đệ được, đệ phải tự mình cố gắng, và, phải hết sức thận trọng nhé!"

Gương mặt xinh đẹp của nàng kề trong gang tấc, hơi thở thanh khiết như lan, thoáng vương vất chút u hương, Trương

Tiểu Phàm không nén được xúc động, gật đầu lia lịa, rồi không hiểu tại sao, nói chẳng nên lời.

Rõ ràng là Điền Linh Nhi chẳng để tâm nhiều thế, cô cười với Trương Tiểu Phàm, rồi đi lại nói với các sư huynh vài câu. Lát sau mọi người tản dần ra, ai phải thi đấu thì đến lôi đài, ai không thi đấu thì theo cổ vũ. Nhưng không một người nào đi cùng Trương Tiểu Phàm, có lẽ ai nấy đều cho rằng gã là kẻ chẳng có hi vọng gì cả!

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, nhìn mấy vị sư huynh đi xa dần, trong lòng trào lên nỗi ấm ức thật khó nói, rồi gã chậm rãi đến trước cái bảng, xem lại kỹ càng một lượt.

Gã và Sở Dự Hồng - đệ tử Triêu Dương phong được sắp xếp thi đấu ở lôi đài xa nhất, nằm vào vị trí quẻ 'Chấn'.

Trương Tiểu Phàm cười buồn bã bước lên phía trước. Trên đường, thấy đệ tử Thanh Vân đi tới đi lui, nói cười loáng thoáng, Trương Tiểu Phàm lắng nghe, phần lớn đều là bàn luận về kết quả thi đấu ngày hôm qua. Mấy nhân vật được mọi người công nhận là tiêu điểm, đều đã chiến thắng một cách dễ dàng. Rất nhiều người nhắc đến đệ tử Long Thủ phong, ngoài Tề Hạo ra, tựa hồ mới xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi, Trương Tiểu Phàm nghe họ miêu tả, đoán chắc đó là Lâm Kinh Vũ.

Nhưng hầu hết là nói về Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc phong. Thiếu nữ xinh đẹp có thần kiếm 'Thiên Gia' đạo hạnh cao thâm hơn người ta tưởng, thì đã đành, nhưng hôm qua trước con mắt chứng kiến của bao nhiêu người, lại thản nhiên đánh gãy tiên kiếm của đối thủ, điều này làm công chúng bất bình nhưng nó lại là một nguyên nhân khiến càng nhiều người hơn muốn đi xem nàng thi đấu. Vì vậy bầu không khí chỉ có thể là sôi nổi hơn nữa.

Thêm nữa, thanh 'Thiên Gia' mất tích đã lâu, cũng đang thu hút sự chú ý; vô khối người - kể cả trưởng lão một số chi phái trong Thanh Vân môn - rất muốn đi xem thần vật trong

cuộc đại chiến chính-tà ngàn năm trước.

Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa lắng nghe, lòng bất giác nghĩ đến vẻ băng giá của người đẹp Lục Tuyết Kỳ, gã lắc đầu. Chợt từ đằng trước vẳng lại tiếng gọi: "Tiểu Phàm!"

Thanh âm này nghe rất quen thuộc, Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn, liền mỉm cười vì thấy Lâm Kinh Vũ đang rảo bước đi tới; Trương Tiểu Phàm tiến lên, cười bảo: "Ta đang nghĩ tại sao mãi không tìm thấy mi! Thì ra mi đã chạy lại đây rồi!"

Lâm Kinh Vũ trỏ tay ra sau, nói: "Hôm nay ta còn phải thi đấu, ở đài quẻ 'Khảm', tất nhiên phải đến sớm để chuẩn bị." Nói đoạn ngắm nghía Trương Tiểu Phàm, cười hỏi: "Giờ cũng đến lượt mi rồi! ở đài nào vậy?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta ở đài 'Chấn', sắp khai cuộc rồi, không thể lại cổ vũ mi được, mi phải cẩn thận nhé!"

Lâm Kinh Vũ cười đáp: "Mi cũng vậy. Này, tại sao huynh đệ đồng môn và bề trên chẳng đi xem?"

Trương Tiểu Phàm sững người, cười gượng đáp: "Mi cũng biết rồi: chi của ta ít người, hôm nay lại quá nhiều người thi đấu, sư phụ sư nương đều tới chỗ đại sư huynh và sư tỷ rồi!"

Lâm Kinh Vũ nhìn Trương Tiểu Phàm, thở dài rồi vỗ vỗ lên vai bạn.

Trương Tiểu Phàm phấn chấn, cười nói: "Không thành vấn đề, đằng nào ta cũng chỉ là đến để học hỏi, không sao cả. Nhưng mi thì phải gắng sức lên, đừng để người khác chê dân thôn Thảo Miếu bọn mình không có triển vọng gì."

Lâm Kinh Vũ gật đầu thật mạnh, đang định nói nữa chợt từ đằng sau vọng đến tiếng chuông ngân nga, gã ngoảnh đầu nhìn, rồi bảo: "Trận đấu của ta bắt đầu rồi, không nói chuyện với mi được nữa, lát sau nếu còn kịp, ta sẽ chạy lại xem mi thi đấu."

Trương Tiểu Phàm gật đầu nói: "Mau đi đi!"

Lâm Kinh Vũ xoay mình chạy đi, Trương Tiểu Phàm nhìn theo bóng gã xa dần, bụng bảo dạ: "Nếu mi kịp lại, và nếu ta

vẫn còn trụ được trên võ đài, thì đó mới là chuyện lạ!"

Gã tự giễu mình như vậy, rồi chầm chậm đi đến bên đài quẻ 'Chấn'nằm mãi đầu phía đông của Vân hải. Nhìn quanh đây, chỉ có mười mấy đệ tử Thanh Vân, phần lớn là môn hạ Triêu Dương phong; so với số người ở đài quẻ 'Càn' xem Lục Tuyết Kỳ, thì đúng là khác biệt quá xa.

Dưới đài đặt một cái ghế, một ông lão râu bạc trắng đang chễm chệ ngồi. Trương Tiểu Phàm nhìn lão cảm thấy rất quen, nghĩ một lúc, mới nhớ ra chính là vị trưởng lão trước cuộc tỷ thí của Lục Tuyết Kỳ hôm qua đã đứng giữa đám người mà mắng đệ tử háo sắc, và oán thán bản phái vì thu nạp nữ đồ đệ. Chẳng biết lão là môn hạ của chi nào.

Đại thí Thất Mạch Hội Võ diễn ra ở tám lôi đài, nếu không có gì đặc biệt, thì mỗi lôi đài đều sắp xếp một vị trưởng lão ngồi trông, phòng hờ bọn đệ tử trẻ tuổi bốc đồng, đánh đấm quá hăng thì khó kiểm soát.

Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt lão nhân râu bạc, khom mình thi lễ: "Sư bá, con là Trương Tiểu Phàm, môn hạ đệ tử Đại Trúc phong, hôm nay thi đấu ở đài quẻ Chấn".

Lão già râu bạc ngoảnh đầu, hờ hững nhìn Trương Tiểu Phàm rồi bảo: "ờ, con đến đấy à, sắp bắt đầu rồi, con lên đài đi!"

Trương Tiểu Phàm vâng dạ, nhìn lên sàn đấu, thấy tịnh không một bóng người; có lẽ đệ tử Triêu Dương phong tên là Sở Dự Hồng vẫn chưa đến. Gã trù trừ một lát, cuối cùng tuân lời lão già râu bạc, theo bậc thềm bước lên lôi đài. Từ trong đám đệ tử Triêu Dương phong ở đằng sau, phía dưới, tức thời vẳng lại tiếng rủ rỉ xì xào, rõ ràng là đang bàn luận về gã.

Lúc ấy, vầng dương buổi sáng đã lên cao, tia nắng đầu tiên trên Thông Thiên phong rọi vào Trương Tiểu Phàm, mang theo chút ý vị ấm áp. Tiểu Phàm đứng trên đài, ngắm về bầu trời đông. Nơi ấy, vầng dương đang từ từ nhô lên, ửng hồng, ánh sáng hiền hoà mà không chói lọi, chiếu lên những đám mây ở

chân trời phía xa.

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy cảm khái, năm năm trước, gã còn là một đứa bé nhà quê không hiểu thế sự, chưa từng mộng tưởng có một ngày đứng trên ngọn Thông Thiên ngắm bình minh... không, không phải là chưa từng mộng tưởng, mà căn bản là không hề biết trên thế gian lại có cảnh bình minh đẹp đến như thế này.

Chỉ thoáng chốc, đời người đã khác hẳn.

Trong lòng gã thiếu niên mười sáu tuổi lúc này lại đượm nỗi sầu khổ như một ông già sáu mươi.

Gã thò tay lần vào trong ngực, chạm lên thanh Thiêu Hoả côn giá lạnh. Một tháng trước đây, trong khi tất cả mọi người đều không biết, cũng không hề chú ý, Trương Tiểu Phàm đã kinh ngạc phát hiện ra mình có thể điều khiển được thanh Thiêu Hoả côn đen đúa này; lúc ấy gã hầu như không dám tin vào mắt mình. Sau rồi, gã đợi lúc đêm khuya thanh vắng thử lại rất nhiều lần, dưới sự khu động của niệm lực[1], thanh Thiêu Hoả côn quả thực đã di chuyển.

'Khu vật'[2], là một từ vang như sấm trong đạo pháp tu chân của Thanh Vân môn, nó biểu hiện rằng đã luyện được Thái Cực Huyền Thanh Đạo đến cảnh giới thứ tư của Ngọc Thanh cảnh, là điều tâm niệm, mong ngóng, cố gắng trong thâm tâm mỗi đệ tử mới nhập môn; nó theo họ suốt nhiều năm trong cuộc đời tu hành. Đối với Trương Tiểu Phàm, gã thậm chí chỉ dám nghĩ đến trong giấc mơ, mơ mình đạt được đến cảnh giới đó, thể hiện được trước mặt sư phụ, để thấy sư phụ mỉm cười.

Nhưng mà, có thể được chăng?

Trương Tiểu Phàm cố gắng kìm nén bản thân, không đem việc ấy đi nói với bất kỳ ai, đồng thời, gã tập dùng niệm lực khu

1. Sức mạnh của ý nghĩ.
2. Điều khiển vật vô tri (xem chú thích ở chương 12).

động những vật thể khác, chẳng hạn như đám nồi bát muôi chậu trong nhà bếp, nhưng không có động tĩnh gì cả, điều này giáng mạnh vào lòng tự tin của gã. Ngẫm nghĩ mãi cũng không hiểu được tại sao lại nảy ra tình huống kỳ quái như vậy.

Đêm khuya lại mơ về nó, gã bò dậy chăm chú nhìn thanh Thiêu Hoả côn quái dị mà số phận cứ bắt vấn vít với gã không rời, bỗng nhiên cảm thấy một tia lạnh lẽo, từ từ lần chuyển trong người.

"Coong!" một hồi chuông lanh lảnh ngân lên, làm Trương Tiểu Phàm giật mình bừng tỉnh. Gã ngoảnh đầu trông, thấy mười mấy đệ tử Triêu Dương phong vẫn ở dưới đài, lão già râu bạc vẫn lờ đờ ngủ gật, nhưng đối diện gã, trên sàn đấu, chẳng biết tự lúc nào đã xuất hiện một anh chàng tuổi chừng ba mươi, đang nhìn gã mỉm cười.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, vội vàng hành lễ: "Trương Tiểu Phàm đệ tử Đại Trúc phong, mong Sở sư huynh chỉ giáo."

Sở Dự Hồng mủm mỉm nói: "Không dám không dám, đất nước thời nào cũng có nhân tài, Trương sư đệ tuổi còn trẻ, mà trước khi tỉ thí, vẫn giữ được thần sắc ung dung đứng trên sàn đấu, không mảy may lo lắng, càng không có vẻ nhút nhát e dè, so với ta năm xưa thì vượt xa nhiều lắm! Rất khâm phục!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, lẩm bẩm nói: "Không giấu gì sư huynh, vừa rồi thực ra là đệ đờ đẫn cả người ra!"

"Ha," dưới đài ồn ào huyên náo, mười mấy đệ tử Triêu Dương phong chẳng ai là không cười đến nghiêng ngả; Sở Dự Hồng ngây ra, không nhịn được cũng bật cười, rồi lại cảm thấy thế là không ổn, bèn nén mình bảo: "Trương sư đệ khéo nói đùa! Đã đến giờ rồi, ta xin được thỉnh giáo đệ!"

Trương Tiểu Phàm giật mình hồi hộp, rề rà nói: "Mong Sở sư huynh thủ hãy châm chước cho!"

Sở Dự Hồng chỉ cười không đáp, có vẻ như đã sắp đặt sẵn sàng, chỉ thấy tay phải khẽ lắc, 'leng keng' một tiếng, tiên kiếm

hắt ánh vàng nhạt bật lên.

"Kiếm này tên gọi 'Thiếu Dương'. Xin mời Trương sư đệ!"

Trương Tiểu Phàm nhìn thanh Thiếu Dương, thấy ánh vàng thuần chính ôn hoà, lay động tinh thần, xem ra không phải là vật tầm thường. Gã khẽ nuốt nước bọt, bất giác mặt nóng bừng, nhưng rốt cục vẫn thò tay vào trong bọc, nắm lấy Thiêu Hoả côn rồi rút ra.

Tất cả mọi người, từ Sở Dự Hồng cho đến mười mấy đệ tử Triêu Dương phong ở dưới đài, đều đổ dồn ánh mắt lên thanh Thiêu Hoả côn đen sì.

Im ắng.

Thế rồi, "ha ha ha ha..." chẳng biết ai là người đầu tiên cười vang, phá tan bầu không khí im lặng, lát sau tiếng cười lan nhanh thành một tràng, hòa lẫn một giọng của ai đó khó khăn lắm mới thốt ra được: "Kia, kia là gì?"

"Ta đã nói rồi mà, Đại Trúc phong toàn những kẻ cổ quái, hôm qua thì cái gã gầy gò dùng pháp bảo xúc xắc, đã gây nên một trò cười; thật không ngờ đến hôm nay, hôm nay lại có người dùng thanh cời lò! Đúng là làm người ta cười vỡ bụng ! Ha ha ha ha..."

Giờ thì đến cả Sở Dự Hồng đứng trên võ đài cũng nhịn không nổi, bật cười mấy tiếng rồi cố kìm lại, nói: "Trương sư đệ, đây là... xin lỗi, ta nhịn không được... Đây là pháp bảo của đệ à?"

Trương Tiểu Phàm thấy người xung quanh cười mãi, mặt mày đỏ lựng, không nói nổi một câu. Gã cũng biết, dùng thanh Thiêu Hoả côn này thật rất khó coi, nhất định là sẽ khiến người ta cười vỡ bụng nhưng khổ một nỗi những thứ khác thì gã không tài nào khu dụng được; và từ thẳm sâu trong lòng gã lờ mờ cảm thấy một tia hi vọng nhỏ mong manh hi vọng Thiêu Hoả côn sẽ giúp gã chứng tỏ được mình, vì vậy cuối cùng gã cũng cứ mang theo.

Nhưng giờ đây Thiêu Hoả côn vẫn chỉ đem lại cho gã sự miệt thị và chế nhạo. Xung quanh người ta cười vang, Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu, mắt nhìn xuống, thấy cả thế giới này, chỉ còn mỗi một thanh Thiêu Hoả côn đen đủi khó coi nằm trong lòng bàn tay gã.

Họ cười, cười to, y hệt đám sư huynh đồng môn cười gã trước lúc lên đường, đến cả Điểm Linh Nhi mà gã nhớ nhung sâu sắc cũng cười như vậy.

Gã cúi đầu, nhắm mắt.

Cảm giác lạnh cơ hồ từ nơi sâu thẳm trong thân thể u uất vọng lên, chầm chậm du động trong mình gã.

Con người ta khi nào cảm thấy cô độc nhất?

Có phải là khi một mình đối mặt với sự lãnh đạm của thế gian, có phải là khi một mình đối mặt với tất cả những sự chế nhạo?

Máu của con người, là giá băng hay là sôi bỏng?

Gã đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng ra phía trước.

Lúc ấy, ánh nắng chiếu loá mặt gã, chẳng ai nhìn rõ xúc cảm của gã ra sao.

Tiên kiếm Thiếu Dương trong tay Sở Dự Hồng, giữa những tiếng cười và tiếng reo từ phía dưới đài, chói chang gần như có thể sánh với ánh nắng sớm đang lên, rực rỡ huy hoàng, chính khí lẫm liệt. Y dẫn pháp quyết, hô lên một tiếng, tiên kiếm Thiếu Dương theo đó toả sáng như mặt trời, lồng lộng áp xuống.

Một luồng khí nóng phả vào mặt Trương Tiểu Phàm, nhưng trái tim gã thì lạnh như băng.

Không hiểu tại sao nhìn vầng sáng ập đến, trong nháy mắt gã bỗng nhớ đến cái buổi sáng từ rất lâu rồi: gã và Lâm Kinh Vũ trải qua một đêm kinh tâm động phách ở ngoài đồng, khi trở lại thôn Thảo Miếu thì đã thấy máu chảy thây phơi. Chính trong buổi sáng ấy, mọi hạnh phúc của gã đều mất hết, thậm chí còn cảm thấy mình bị chôn sâu dưới biển

máu kia, bèn cố sức giãy giụa; những mộng tưởng tìm được người thân cuối cùng không sao thực hiện được, nỗi đau xoáy vào tận tâm can.

Luồng nhiệt đang gần như làm bỏng rộp làn da, trước mắt gã lại hiện lên một đêm u tịnh bên đầm nước biếc, người con gái mỹ lệ và người yêu của nàng ôm chặt lấy nhau.

"A!" Gã thiếu niên mười sáu tuổi khe khẽ rên rỉ, nỗi thống khổ khó tả càng thêm dữ dội, đến nỗi gã hoàn toàn quên hẳn luồng sáng đang ập đến trước mặt, cứ cắn chặt môi, máu tươi đỏ sẫm theo đó từ từ rớt xuống.

Nó rớt xuống thanh Thiêu Hoả côn màu đen, trong nền đen thẫm lại điểm những tia nhỏ hồng như máu.

Rất nhanh, gã bị luồng sáng chói lọi tựa mặt trời ấy phủ chụp, nuốt chửng.

Dưới đài vang tiếng hoan hô, đệ tử Triêu Dương phong chẳng ai là không mừng ra mặt, bỗng nhiên xen những chuỗi cười có một tiếng la kinh ngạc, nghe rất chói tai.

Tăng Thư Thư đột ngột xuất hiện, chẳng mảy may bận tâm đến mười mấy ánh mắt thù địch bên cạnh, y kêu lên tiếc than, cảm thương cho người bạn mới kết giao; tiếc rằng quy định của đại thí không cho phép giúp đỡ, nếu không, với dáng vẻ căm phẫn sôi sục của y, chắc chắn y đã xông lên võ đài rồi.

Ngay lão già râu bạc ngồi bên cạnh tựa hồ cũng bị Tăng Thư Thư kinh động, phải đưa mắt nhìn sang.

Trên võ đài, ánh kim quang rực rỡ giao thoa với ánh dương mới lên, huy hoàng chói lọi, Sở Dự Hồng rất lấy làm đắc ý. Lúc này y cảm thấy mình tu luyện đã lên đến đỉnh cao xưa nay chưa từng đạt tới, sau khi chiến thắng đối thủ không đáng nhìn và càng không đáng ra tay này, y tất sẽ hát vang tiến xa, có lẽ cuối cùng lại giành được vòng nguyệt quế cũng chưa biết chừng! Qua được hôm nay, chỉ phải thắng thêm bốn trận nữa thôi!

Nghĩ tới đây, y không thể không nhoẻn nụ cười. Thiếu Dương tiên kiếm càng toả lan rực rỡ, thấy trong vầng sáng bỏng rãy, gã thiếu niên kia đang đau đớn nhăn mặt, thậm chí còn bậm nát cả môi.

Đột nhiên, chính lúc ấy, tim y bỗng đau nhói dường như có ai đã cầm búa nện mạnh bên trong. Đương khi tất cả mọi người đều chẳng nhìn rõ Trương Tiểu Phàm thì Sở Dự Hồng - đang đối diện với Trương Tiểu Phàm - nhìn qua làn ánh sáng rực rỡ của Thiếu Dương tiên kiếm, thấy rõ Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, mở to mắt.

Đôi mắt vằn máu đỏ, đầy hung khí ác sát!

Một luồng băng lạnh vô hình không biết từ đâu nhanh chóng lan ra, Sở Dự Hồng thấy thanh Thiêu Hoả côn đen xỉn kia bỗng như sống dậy, hắc khí đằng đằng, hạt châu gắn đầu gậy toả rực thanh quang ánh lên mình Trương Tiểu Phàm, tựa hồ gã đã biến thành một người khác hẳn. Tất cả những sự biến hoá ấy đều chỉ diễn ra trong vòng hào quang của Thiếu Dương tiên kiếm, ngoài Sở Dự Hồng ra, thì chẳng ai nhìn thấy.

Sở Dự Hồng kinh hãi, nhưng không đợi y kịp phản ứng, luồng khí lạnh đã luồn dưới ánh sáng Thiếu Dương, quấn lấy người y. Sở Dự Hồng lập tức cảm thấy trời xoay đất chuyển, toàn thân quay cuồng muốn nôn ói. Một thoáng sau, ánh xanh nhàn nhạt toả ra từ hạt châu trên đầu Thiêu Hoả côn rọi lên mình y.

Dưới đài, Tăng Thư Thư căng thẳng nhìn Trương Tiểu Phàm bị quầng sáng kia chụp lấy, chợt nghĩ chắc giờ này gã đã giống như một con khỉ quay (lẽ ra phải nghĩ là con lợn quay, nhưng không biết tại sao trong đầu Tăng Thư Thư chỉ nghĩ về con khỉ), y hầu như không muốn xem tiếp nữa. Trái lại, bọn đệ tử Triêu Dương phong lại vỗ tay hoan hô, vui mừng khôn xiết.

Đúng lúc ấy, mọi người đột nhiên nghe thấy Sở Dự Hồng rống to một tiếng, Thiếu Dương tiên kiếm bay lật lên, hào

quang tiêu tán, để lộ ra Trương Tiểu Phàm. Sở Dự Hồng như bị trúng thương rất nặng, liên tục thoái lui, chỉ lát sau, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thất khiếu trên mặt y đồng thời rỉ máu, tay phải run lẩy bẩy trỏ Trương Tiểu Phàm, dường như định nói gì đó, nhưng không thể thốt ra.

Thế rồi cả thân mình y rung lắc một hồi, y ngã vật ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Trên đài dưới đài đều im phăng phắc, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, kinh hãi không nói được thành tiếng.

Chương 25
VẬN MAY

Sau một hồi lâu, lão già râu bạc là người đầu tiên khôi phục được phản ứng, lão nhảy lên lôi đài, đến bên Sở Dự Hồng tỉ mỉ xem xét một hồi, thấy y mình mẩy vẫn nguyên vẹn, cũng không có dấu vết trúng độc; tình trạng lúc này có lẽ là do bị tiên gia pháp bảo đánh vào tận nội phủ.

Lão nhíu mày đứng dậy nhìn Trương Tiểu Phàm, và bất giác nhìn gã bằng một con mắt khác. Ánh mắt đưa xuống thanh Thiêu Hoả côn màu đen mà gã đang nắm chặt trong tay.

"Con thắng rồi!" Lão nén nỗi nghi hoặc, bình tĩnh nói.

Đệ tử Triêu Dương phong phía dưới nhốn nháo, nhưng sự thật bày ra trước mắt, chẳng thể nói gì được nữa. Có điều Sở Dự Hồng bị đánh bại một cách rất khó hiểu, vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ; rõ ràng phần thắng đang nắm chắc trong tay, đột nhiên rống lên một tiếng lại biến thành thua, quả thực khiến người ta không tài nào chấp nhận nổi.

Lúc đó Tăng Thư Thư cũng đang nhìn đến đờ đẫn, nhưng nghe thấy lão già râu bạc nói ba tiếng ấy, y liền xông lên chạy tới bên Trương Tiểu Phàm, vỗ thật mạnh vào vai gã, cười lớn: "Anh chàng khá thật! Thì ra đệ giấu tài nhé!"

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu lại, nét mặt đanh cứng lạnh lùng nhìn Tăng Thư Thư.

Đôi con ngươi đen láy nhưng giá buốt!

Tăng Thư Thư chợt thấy ớn lạnh, kinh ngạc kêu lên: "Tiểu Phàm, sao thế?"

Trương Tiểu Phàm nghe hỏi, chợt rùng mình, tựa như nhớ ra điều gì, ánh mắt lập tức ôn hoà trở lại, vẻ băng giá kỳ dị cũng theo đó tan đi, khôi phục cảm giác bình thường, nhưng gợn thêm một chút thắc mắc: "Không, không sao, đệ không việc gì, huynh làm sao thế?"

Tăng Thư Thư trợn mắt bảo: "Đệ còn hỏi ta? Đệ hỏi ta làm gì? Đệ không biết mình đã thắng trận này rồi ư?"

Trương Tiểu Phàm giật mình kinh ngạc: "Gì thế? Đệ thắng rồi, đệ mà thắng được ư?"

Tăng Thư Thư bị gã làm cho phát hoảng, mặt trắng bệch, y vội đưa tay rờ lên trán Tiểu Phàm, nói: "Khổ quá! Chắc không phải là đệ vừa nãy bị lửa nung mà thành ra ngớ ngẩn đấy chứ?"

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, dõi trông mấy đệ tử Triêu Dương phong ở góc đài đằng kia đang khiêng Sở Dự Hồng đang hôn mê đi xuống, vài người trong bọn họ còn nhìn lại gã hết sức hằn học.

Dõi theo những người đó đi mỗi lúc một xa, trong óc Trương Tiểu Phàm nổi lên rất rõ từng cảnh từng cảnh trường đấu vừa rồi. Gã bất giác cúi đầu nhìn thanh Thiêu Hoả côn đen sì đang cầm nơi tay. Cây gậy ngắn xấu xí nằm yên lặng, không hề động đậy, nhưng đối với Trương Tiểu Phàm, trong suốt hai năm cùng bầu bạn, chưa bao giờ nó có vẻ lạ lẫm đến thế này. Gã thấy như đang trở lại u cốc nhiều năm trước, gặp lại cơn ác mộng kinh hoàng.

'Bộp', Tăng Thư Thư đứng bên thấy Trương Tiểu Phàm ngây người đờ đẫn, bèn giơ cái quạt gõ vào đầu gã, hỏi: "Đệ đang nghĩ gì thế?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, thở dài, thu cây Thiêu Hoả côn lại, đáp: "Không có gì, bọn mình đi thôi. Này, tại sao huynh lại chạy tới xem đệ thi đấu?"

Tăng Thư Thư liếc nhìn Thiêu Hoả côn mà Trương Tiểu Phàm đã thu về, nói: "Trận của ta chưa bắt đầu, ta không có việc gì làm bèn chạy đến xem đệ thi, chẳng ngờ lại được xem một trận hay đến thế! Này, hôm nay Tam Nhãn Linh Hầu của đệ, đệ gọi nó là gì gì nhỉ..."

Trương Tiểu Phàm nhắc: "Tiểu Hôi."

Tăng Thư Thư nói: "Đúng, Tiểu Hôi. Sao hôm nay chẳng thấy Tiểu Hôi đâu cả?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Từ sớm tinh mơ đã chẳng thấy bóng dáng nó, có lẽ nó đã cùng Đại Hoàng rúc vào chỗ nào đó chơi đùa!"

Tăng Thư Thư thốt lên "Chà chà" đầy vẻ nuối tiếc, Trương Tiểu Phàm thấy thế chợt đoán rằng chắc gì y đến để xem mình tỷ thí? Có lẽ y chỉ vì muốn gặp Tiểu Hôi cũng nên!

"Oa!"

Mãi đằng kia thốt nhiên đưa lại một tràng huyên náo rộn rã, hai người đứng ở rất xa cũng nghe thấy rất rõ bèn ngước mắt nhìn, thấy ở chính giữa, đệ tử Thanh Vân môn lớp lớp vây quanh lôi đài quẻ 'Càn', dồn dập tiếng hò reo kinh ngạc

Trương Tiểu Phàm còn chưa có phản ứng gì thì Tăng Thư Thư đã choáng váng kêu: "Chết rồi chết rồi, mải đi xem đệ, ta đã quên bẵng cả chuyện quan trọng nhất!" Nói đoạn y kéo Trương Tiểu Phàm rảo cẳng chạy.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngác, vừa chạy vừa hỏi: "Là chuyện gì?"

Tăng Thư Thư mặt đầy vẻ rầu rĩ, đáp: "Lục Tuyết Kỳ đang thi đấu đằng kia kìa!"

Trương Tiểu Phàm mỉm cười, và cũng cảm động đưa mắt nhìn người bạn mới quen được hai ngày ngắn ngủi. Vừa nãy dưới võ đài vắng vẻ, Trương Tiểu Phàm không có bề trên và các sư huynh đồng môn đến xem, mà chỉ có người bạn này đứng cùng đám đông đệ tử Triêu Dương phong; một mình anh ta đứng về phía gã.

Cảm giác ấm áp từ trái tim dần dần dâng lên.

"Tăng sư... Thư Thư, đa tạ huynh vừa rồi đã đến với đệ!"

Tăng Thư Thư đang chạy rất nhanh bỗng dưng chững lại, bước chân chậm hẳn, ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, rồi cười bảo: "Ha ha, chuyện nhỏ chuyện nhỏ, nếu đệ cảm động quá... hay là đem Tiểu Hôi..."

"Thôi nào! Chạy mau lên!"

Tăng Thư Thư chao người, lắc lắc đầu, rồi guồng chân theo Trương Tiểu Phàm đang chạy nhanh như gió, miệng vẫn còn lẩm bẩm...

***

Hai người chạy tới gần, chỉ thấy đệ tử Thanh Vân đã tản ra từng nhóm, phần lớn có vẻ rất hăng, tranh luận với nhau hết sức sôi nổi. Hai người nhìn lên lôi đài thấy chẳng có ai, nhưng sàn gỗ vết rạch chi chít, thì ra đã thi đấu xong rồi.

Tăng Thư Thư đảo mắt, kéo Trương Tiểu Phàm rẽ trái quẹo phải, luồn qua luồn lại trong đám đông, chỉ lát sau đã tìm ra mục tiêu, đó là bọn đệ tử Phong Hồi phong.

Tăng Thư Thư mải miết đi lên, đám đệ tử Phong Hồi phong trông thấy y đều mỉm cười, một nam nhi cao lớn mà Trương Tiểu Phàm vẫn còn nhớ, chàng ta cười nói: "Sư đệ đã nói là sẽ đến xem Lục Tuyết Kỳ kia mà, sao lại chạy biến đi đâu thế?"

Tăng Thư Thư ho khan, đáp: "Đệ... đệ có chút việc. Này, mau nói xem kết quả ra sao?"

Một nam nhi lông mày rất rậm, đứng bên trả lời: "Chẳng cần nói cũng biết: đã có Thiên Gia, thì Đoàn Lôi sư huynh của chi chính cũng không thể là đối thủ!"

Tăng Thư Thư kinh ngạc: "Ngay Đoàn sư huynh cũng thua cô ta ư?"

Trương Tiểu Phàm hỏi Tăng Thư Thư: "Đoàn Lôi sư huynh đó rất lợi hại à?"

Tăng Thư Thư gật đầu: "ừ, mấy năm gần đây Đoàn Lôi là

nhân vật rất xuất sắc bên chi chính, có nhiều khả năng đoạt quán quân trong Thất Mạch Hội Võ lần này."

Chàng trai cao lớn nọ lắc đầu nói: "Đã là cái gì đâu! Đệ chưa trông thấy đó thôi: uy lực của Thiên Gia rất ghê, ánh xanh chỉ chớp lên mấy lần, dội lên mấy tiếng là Đoàn Lôi sư huynh thua liền." Nói đến đây, y có vẻ như chưa nói hết, thở dài: "Ta nói, chắc đệ cũng không tin: đến phút chót, Lục Tuyết Kỳ vẫn chưa hề tuốt kiếm khỏi vỏ."

Tăng Thư Thư sững người kêu lên: "Thế thì còn thi đấu cái gì nữa? Ai sẽ là đối thủ của cô ta đây?"

Chàng trai cao lớn nọ lắc đầu: "Cũng không hoàn toàn là như thế. Dù Thiên Gia là thần vật, nhưng kiếm không tuốt ra khỏi vỏ thì uy lực cũng chỉ tầm tầm; đủ thấy đạo hạnh tu hành của Lục Tuyết Kỳ ghê gớm đến mức nào!"

Tăng Thư Thư nhìn y, hỏi: "Sao Cao sư huynh biết?"

Trương Tiểu Phàm nhìn chàng trai cao lớn đó, thầm nghĩ: người này họ *Cao*, là phải lắm. Chàng ta lại nói tiếp: "Ta cũng chỉ nghe sư phụ nói mà thôi!"

Tăng Thư Thư ngạc nhiên: "Cha đệ nói à?"

Cao sư huynh đáp: "ừ, vừa rồi lúc đệ chưa về, sư phụ cũng đến xem; xem xong Người nói: chắc cô gái này đã luyện qua tầng thứ tám của Ngọc Thanh cảnh trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo; chưa biết chừng đã đến tầng thứ chín rồi cũng nên."

Tăng Thư Thư biến sắc, ngây ra tại chỗ, không nói nên lời. Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ, rõ ràng ban đầu Tăng Thư Thư đã nói chẳng hề quan tâm gì đến kết quả thi đấu, thế mà bây giờ trông lại có vẻ hết sức bận lòng.

Lúc này từ đằng xa đưa lại tiếng chuông ngân nga, người của Phong Hồi phong do Cao sư huynh dẫn đầu hình như cũng phải thi đấu, liền nhao nhao hướng theo phía có tiếng chuông, Trương Tiểu Phàm thấy Tăng Thư Thư vẫn ngây ra bèn bước lại kéo y.

Tăng Thư Thư giật mình sực tỉnh, rồi cười xoà: "Hỏng rồi hỏng rồi, lần này chúng ta thực chẳng còn mảy may hi vọng!"

Trương Tiểu Phàm nào có để ý đến việc ấy, nói: "Hỏng thì hỏng, này, huynh vẫn chưa thi đấu kia mà?"

Tăng Thư Thư trông về phía xa: "Trận của ta vẫn chưa bắt đầu, nhưng cũng nên lại đó thôi, đệ thì sao, định đi đâu?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ một lúc rồi đáp: "Đệ phải tìm sư phụ, sư nương bẩm báo, mặc dù chỉ là may mà thắng trận."

Tăng Thư Thư gật đầu bảo: "Nếu rỗi đệ lại tìm ta nhé!"

Trương Tiểu Phàm nhận lời, rồi hai người chia tay.

Trương Tiểu Phàm đi về đám đông ở một phía khác, nghe thấy đệ tử Thanh Vân phần lớn đều đang bàn tán về trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Đoàn Lôi. Tìm kiếm hồi lâu, thế rồi Trương Tiểu Phàm cũng gặp được người của Đại Trúc phong ở phía tây Vân hải. Từ xa trông lại, thấy Điền Bất Dịch đầy vẻ giận dữ, mặt mày tái xanh, Trương Tiểu Phàm lâu nay vẫn sợ sư phụ, lúc này len lén đi lại, Điền Bất Dịch trông thấy gã, nhưng nhìn ngay sang chỗ khác - thậm chí không hỏi một lời kết quả thi thố của gã ra sao.

Tô Như, Điền Bất Dịch và các đệ tử khác đều đang đứng ở đây, chỉ thiếu đại sư huynh Tống Đại Nhân. Trương Tiểu Phàm nhìn suốt lượt mọi người, thấy Điền Linh Nhi còn đỡ, chứ các vị sư huynh ai nấy đều có vẻ buồn rầu chán nản, bèn khe khẽ hỏi Đỗ Tất Thư đang đứng ngay bên: "Lục sư huynh, sao thế?"

Đỗ Tất Thư liếc Điền Bất Dịch, thấy lão không ngó lại đằng này, bèn thì thào bảo: "Vừa rồi ngoài đại sư huynh ra, chúng ta đều dự đấu, kết quả là có mỗi tiểu sư muội thắng, nên sư phụ đang tức giận."

Trương Tiểu Phàm đờ người, không biết nên nói sao.

Tô Như đứng một bên, nhìn đám đệ tử len lét sợ sệt, nhìn Điền Bất Dịch mặt tái xanh, lắc đầu thở dài, dịu dàng hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, con về rồi đấy ư, kết quả ra sao?"

Trương Tiểu Phàm trù trừ một lúc, khẽ thưa: "Sư nương, con, con may mắn đã thắng ạ!"

Tô Như: "Ồ, cũng không sao, thua thì thua, coi như là học hỏi..." giọng bà chợt nhỏ đi, nhìn Trương Tiểu Phàm, kinh ngạc hỏi: "Con vừa nói gì kia?"

Mọi người kể cả Điền Bất Dịch, cùng quay đầu lại phía Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nhưng lần đầu tiên đứng trước nhiều ánh mắt chăm chú, nhất là trước ánh mắt kinh ngạc của Điền Linh Nhi lúc này đang ở bên cạnh Tô Như, gã chợt cảm thấy một nỗi hưng phấn hư vinh, bèn cất cao giọng, nhìn Điền Bất Dịch nói: "Thưa sư phụ, sư nương, con vừa rồi đã may mà thắng..."

Tất cả ồn lên.

***

Người của Đại Trúc phong đã đến tụ tập dưới đài quẻ 'Khôn' xem Tống Đại Nhân, người cuối cùng thi đấu hôm nay. Trên đài, Tống Đại Nhân và đối thủ đang kịch chiến, tiên kiếm 'Thập Hổ' như hoá ra vô số hổ to hung tợn trong không trung, phát ra tiếng vang làm đất chuyển núi rung, kiếm nào cũng phách thẳng vào đối thủ, hoàn toàn chiếm được ưu thế.

Ở dưới đài mọi người rất vui mừng nhưng vẫn không có cách nào tiếp nhận nổi sự thật mà Trương Tiểu Phàm vừa kể ra.

"Tiểu sư đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, ứa máu đầy mặt mà ngất đi phải không?"

"Vâng! Tứ sư huynh, huynh và nhị, tam, ngũ sư huynh đã hỏi đệ đến hai mươi hai lần rồi, còn gì mà hỏi nữa? Lục sư huynh mau bảo bọn họ đi, những điều đệ nói đều là sự thật cả!"

Đỗ Tất Thư: "...Tiểu sư đệ, đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, ứa máu đầy mặt mà ngất đi phải không?"

Trương Tiểu Phàm ôm đầu rên rỉ: "... vâng, lần thứ hai mươi ba!"

Điền Linh Nhi ở bên cạnh trách: "Các vị đừng có ép y, Tiểu Phàm đâu có thể nói dối?" Rồi cô lắc lắc đầu: "Có điều Tiểu Phàm ạ, đệ tốt số như vậy, phải chăng là hơi thái quá, thảo nào người ngoài chẳng tin!"

Trương Tiểu Phàm ngớ ra.

Mặc đám đệ tử lao xao không ngớt đằng sau lưng, Điền Bất Dịch và Tô Như vẫn cứ nhìn thẳng lên lôi đài. Lát sau Tô Như chợt khẽ hỏi: "Huynh thấy thế nào?"

Điền Bất Dịch cau mày, hỏi lại: "Nếu nói y nhờ vào bản lĩnh mà thắng, muội có tin không?"

Tô Như cười cười: "Gã đồ đệ này của chúng ta, tốt số lạ lùng!"

Điền Bất Dịch khẽ hừ.

"Rầm rầm!" một tiếng vang cực lớn, Tống Đại Nhân bỗng nhiên gầm lên, chỉ thấy Thập Hổ tiên kiếm toả ánh vàng ngợp trời, sáng chói đến mức khiến người ta cơ hồ không mở nổi mắt, kéo theo thanh thế hung mãnh như chém núi bạt sông, đối thủ không thể cự nổi, bị đánh gục, miệng phún máu tươi bay vọt ra sau.

Người của Đại Trúc phong hoan hô như sấm dậy, khuôn mặt Điền Bất Dịch rốt cục cũng rạng một nụ cười.

Tống Đại Nhân rời khỏi võ đài, quay về với đồng môn, trước hết đến gặp Điền Bất Dịch và Tô Như, rồi nhận sự chúc mừng chan chứa nhiệt thành của các sư đệ sư muội.

.....

"Ha ha, may quá may quá! Lục sư đệ đừng có nịnh cái kiểu khiến người ta phát ớn! Tiểu sư đệ cũng về rồi à, hôm nay kết quả ra sao, không bị thương chỗ nào chứ? Nhìn cái bộ dạng đệ kìa, đệ tu chân chưa được bao lâu, cơ hội sau này còn nhiều, đừng để tâm gì một trận thắng bại... Kìa, sao các đệ đều nhìn ta vậy?"

Điền Bất Dịch quay mình bước tách ra, Tô Như cười cười với đại đồ đệ, rồi cũng bỏ đi theo chồng, Tống Đại Nhân vò đầu, nhìn mọi người hỏi: "Chuyện gì thế?"

Điền Linh Nhi lại gần kể với y một lượt, Tống Đại Nhân ngoảnh đầu nhìn, không thể tin nổi, Trương Tiểu Phàm sợ hãi co người lại, nói: "Đại sư huynh, đệ biết số đệ tốt quá thật chẳng hay ho gì, nhưng sự thể nó đã như thế, đệ cũng chẳng còn cách..."

Tống Đại Nhân mở to mắt: "... Tiểu sư đệ nói là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, ứa máu đầy mặt mà ngất đi phải không?"

Trương Tiểu Phàm tuyệt vọng ngã ra.

***

Ngày tiếp theo, Thất Mạch Hội Võ sẽ chỉ còn mười sáu người dự đấu, trong đó, thật vượt xa sự dự liệu của nhiều người, Đại Trúc phong vốn thoi thóp từ xưa tới nay lại chiếm đến ba chỗ, hơn hẳn tất cả các kỳ đại thí trước. Bất kể nội bộ đang thế nào, Điền Bất Dịch đối ngoại vẫn rất hớn hở, suốt ngày hôm đó cứ cười ha ha, làm bọn đệ tử phải lao xao bàn tán.

Đỗ Tất Thư nói: "Mọi người xem, sư phụ cao hứng chưa kìa!"

Ngô Đại Nghĩa: "Chứ còn gì! Đại sư huynh và tiểu sư muội đã làm cho Người được mở mày mở mặt!"

Trịnh Đại Lễ: "Các người đừng có quên mất tiểu sư đệ chứ, y cũng vào được vòng ba đó!"

Hà Đại Trí: "Nói ra quả là xấu hổ, tiểu sư muội tuổi còn nhỏ, mà chí khí đã vượt xa tứ sư huynh ta đây, sau này tiền đồ thật không thể tiên lượng!"

Đỗ Tất Thư: "Hay là chúng ta lại đánh cược, xem liệu tiểu sư đệ vượt qua bao nhiêu vòng, các vị có dám chơi không?"

Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí, Trịnh Đại Lễ, Lữ Đại Tín: "Ta

cược y thua! Đặt một ăn hai!"

Đỗ Tất Thư: "Ôi, loáng một cái đại sư huynh đã biến mất tăm! Tiểu sư đệ? Tiểu sư muội? Thế quái nào ấy nhỉ, người đi đâu hết cả rồi?"

Hà Đại Trí nghĩ một lúc, nói: "Tiểu sư đệ và tiểu sư muội thì ta đây không biết, nhưng còn đại sư huynh, ta đoán chắc đến mấy phần là đã tới chỗ..."

Mọi người nhìn nhau, đồng thanh kêu: "Văn Mẫn sư tỷ bên Tiểu Trúc phong!"

***

Tống Đại Nhân thân hình cao lớn, bỗng dưng lại run lên vô cớ, Văn Mẫn ngó thấy, rất lấy làm lạ, bèn hỏi: "Huynh sao vậy?"

Tống Đại Nhân chau mày đáp: "Không biết, đột nhiên thấy lạnh!"

Văn Mẫn nhìn y, trách: "Không phải là có tật giật mình đấy chứ?"

Tống Đại Nhân vội lắc đầu quầy quậy, bảo: "Đâu có chuyện ấy, đâu có chuyện ấy!"

Văn Mẫn nét mặt giãn ra, nhưng vẫn hừ một tiếng: "Vậy huynh lén chạy đến phòng nữ đệ tử Tiểu Trúc phong của bọn này để làm gì?"

Bên cạnh vẳng lại một chuỗi cười, Tống Đại Nhân lúng túng nhìn xung quanh, lúc này thi đấu kết thúc, đệ tử của Tiểu Trúc phong đều đã về, ai nấy cười cười, nhìn y với vẻ rất thú vị. Tống Đại Nhân hơi đỏ mặt, nói lảng: "ồ... sao mà chẳng thấy tiểu sư muội của ta đâu nhỉ?"

Văn Mẫn mỉm cười: "Tiểu sư muội của huynh có nhan sắc trời cho, tất nhiên là sớm đã có người hẹn hò rủ ra ngoài rồi!"

Tống Đại Nhân ngạc nhiên hỏi: "Cái gì, có người hẹn hò rủ đi?"

Văn Mẫn lắc đầu không đáp, chỉ nói: "Nếu gặp sư muội Linh Nhi của huynh, hãy khuyên cô ấy ngày mai phải cẩn thận đấy!"

Tống Đại Nhân nhắc đến Điền Linh Nhi, tự nhiên không thấy lúng túng như khi nói chuyện về Văn Mẫn nữa, lời lẽ vì thế cũng trở nên mạch lạc hơn nhiều, y chau mày bảo: "Ta biết tiểu sư muội ngày mai sẽ tỷ thí cùng Lục Tuyết Kỳ Lục sư muội. Sư trưởng hai chi chúng ta xưa nay giao hảo, chắc sẽ không có chuyện gì, hơn nữa Thất Mạch Hội Võ chẳng qua cũng chỉ là thi đấu cọ xát chút thôi!"

Văn Mẫn liếc nhìn y, lạnh nhạt bảo: "Tô sư nương của huynh tất nhiên rất thân với sư phụ của muội, nhưng sư phụ của muội lại thấy bực với sư phụ huynh, đến nay vẫn oán sư phụ huynh đã dụ dỗ Tô sư nương đem đi!"

Tống Đại Nhân nghẹn họng, đang định nói lại thấy Văn Mẫn nhìn đám nữ đệ tử đồng môn xung quanh thảy đều đang im lặng, chăm chú nhìn lại; Tống Đại Nhân kinh ngạc hỏi: "Sao thế?"

Văn Mẫn nhìn y, có vẻ do dự, rồi nói: "Tống sư huynh, Lục sư muội không giống với bọn muội, tính tình cô ta rất cổ quái, nhưng sư phụ lại rất sủng ái. Đã bước lên đài rồi, không có gì là nói chắc được đâu!"

Tống Đại Nhân đổi sắc mặt, hỏi: "Thì sao?"

Văn Mẫn im lặng không nói tiếp nữa.

Chương 26

TỰ TÔN

"Tiểu Phàm nói là đi tìm Tiểu Hôi và con chó to vàng kia mà, sao lại dẫn ta đến nhà bếp?"

Tăng Thư Thư bước theo sau Trương Tiểu Phàm bước vào nhà bếp, miệng làu bàu.

Trương Tiểu Phàm nhìn ngó kỹ càng, thấy nơi đây rộng rãi gấp nhiều lần bếp bên Đại Trúc phong, ánh sáng cũng đầy đủ hơn, gã vừa chú ý tìm kỹ, vừa lẩm bẩm: "Tuy đệ từ sáng tới giờ chưa nhìn thấy bọn chúng, nhưng dám chắc là chúng ở trong này!"

Tăng Thư Thư nhún vai, nói: "Không thể! Đệ ngỡ Tam Nhãn Linh Hầu là cái gì? Nó là linh vật trời sinh, so với người chỉ có hơn chứ không có kém, thế mà đệ xem nó như đạo tặc, lại còn là thứ đạo tặc tham ăn... á!"

Trước bộ mặt ngạc nhiên sửng sốt của Tăng Thư Thư, Trương Tiểu Phàm bước vào sau một cái vại đằng góc bếp, xách Tiểu Hôi ra, con khỉ bị xách bổng lên kêu chí choé liên hồi, Đại Hoàng cũng chạy theo, sủa rất dữ dội.

Trương Tiểu Phàm nhìn Tăng Thư Thư, thấy y dở khóc dở cười.

Gã ôm Tiểu Hôi vào lòng rồi mắng Đại Hoàng: "Con chó chết giẫm, đừng ầm ĩ nữa, ngươi muốn người ta đến bắt chúng ta hay sao?"

Đại Hoàng dường như nghe hiểu, nhìn Tiểu Hôi đang nép vào lòng Trương Tiểu Phàm, miệng chỉ khẽ kêu lên 'oẳng oẳng' nhưng không ra tiếng. Trương Tiểu Phàm ngó nghiêng, thấy mọi vật vẫn có vẻ nguyên vẹn không xê xích, chắc hai tên trộm này chưa xoáy được thứ gì, bèn vui vẻ ôm Tiểu Hôi đi ra. Đi được vài bước, thấy Đại Hoàng không đi theo, gã ngoảnh đầu nhìn, thấy con chó cúp đuôi chạy vào sau cái vại vừa nãy lục sục một hồi, rồi ngoạm ra một khúc sườn to tướng.

Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn con khỉ trên tay, Tiểu Hôi nhách miệng, cười ha ha. Tăng Thư Thư ở bên ngó thấy, lắc đầu.

Hai người dẫn theo con chó và con khỉ rón rén rời khỏi nhà bếp, chỉ sợ có người phát hiện thì nỗi nhục này không sao gột sạch được; chạy xa rồi, họ mới thở phào.

Trương Tiểu Phàm hổn hển một lúc, rồi bảo: "à, vừa rồi còn chưa chúc mừng huynh lại thắng một trận nữa!"

Tăng Thư Thư chẳng để tâm, đôi mắt cứ soi mói Tiểu Hôi đang nằm trong lòng Trương Tiểu Phàm: "Thế thì đã là gì, sớm muộn rồi cũng bại dưới tay người khác thôi... sao Tiểu Hôi mình mẩy lem nhem thế này, mấy ngày rồi đệ chưa tắm cho nó?"

Trương Tiểu Phàm đờ người, đáp: "Có tắm bao giờ đâu!"

Tăng Thư Thư choáng váng, giơ tay gõ vào trán gã: "Đệ... sao đệ lại đối xử với nó như vậy!"

Trương Tiểu Phàm cho rằng không cần thiết. Con khỉ leo trèo cả ngày, tắm kiểu gì cho sạch được? Nhưng thấy bộ dạng xót xa của Tăng Thư Thư, biết rằng dù có nói, y cũng không thông cảm, bèn cười rồi lảng sang chuyện khác: "Này, huynh biết không: ngày mai trong lượt thi đấu thứ ba, đối thủ của Lục Tuyết Kỳ là sư tỷ Điền Linh Nhi của đệ đấy!"

Tăng Thư Thư hơi sững người, hỏi: "Sư tỷ đệ, là Điền Linh Nhi dùng Hổ Phách Chu Lăng đó hả?"

"Vâng!" Trương Tiểu Phàm xoa đầu Tiểu Hôi đang bám trên

vai: "Hai hôm nay Lục Tuyết Kỳ tỏ ra rất lợi hại, đệ hơi lo cho sư tỷ!"

Tăng Thư Thư gật đầu đáp: "Kể cũng phải, đừng nói gì khác, riêng thanh 'Thiên Gia' đó của Lục Tuyết Kỳ đã khiến người ta không chịu đựng nổi rồi."

Trương Tiểu Phàm lo lắng bảo: "Thư Thư, huynh nói xem liệu sư tỷ của đệ có gặp nguy hiểm không? Lục Tuyết Kỳ trong trận thứ nhất đã huỷ hoại tiên kiếm của đối thủ, trận thứ hai nghe nói Đoàn Lôi sư huynh bên chi chính bị thương khá nặng"

Tăng Thư Thư trợn mắt nhìn gã: "Đệ chỉ vẽ chuyện! Ta thấy sư tỷ đệ đạo hạnh cao hơn đệ nhiều, đệ hãy tự lo cho bản thân đi! Đối thủ càng về sau càng lợi hại; như đệ nói thì ngay tầng thứ ba của Ngọc Thanh cảnh đệ còn chưa luyện tới, lúc thi đấu lại không bị người ta cho một kiếm chết tươi ấy à?... Đưa Tiểu Hôi ta bế nào!"

Trương Tiểu Phàm do dự, rồi bằng lòng; Tăng Thư Thư thích thú ôm nó vào lòng, Tiểu Hôi bất bình, kêu la chí choé.

Trương Tiểu Phàm thở dài bảo: "Huynh nói đúng, sư tỷ đạo hạnh cao thâm, lại xinh đẹp, có nhiều người yêu mến, đâu đến lượt đệ lo lắng quan tâm?"

Tăng Thư Thư ôm Tiểu Hôi thật chặt, ngắm mãi nó, cứ như là sợ ngắm ít đi chút nào thì thiệt thòi chút ấy vậy, miệng lơ đãng nói: "Đệ biết thế thì tốt, hãy suy nghĩ xem ngày mai làm sao giữ được tính mạng. Ta đã bảo đệ rồi, đối thủ sắp tới của đệ là Bành Xương - sư huynh của Phong Hồi phong bọn ta, tuyệt đối không như cái gã Sở Dự Hồng hôm nay đâu. Nhất là pháp bảo tiên kiếm 'Ngô Câu' của huynh ấy, được luyện từ đồng đỏ ngàn năm, cực lợi hại!"

Trương Tiểu Phàm nhăn mặt âu sầu: "Họ ai nấy pháp bảo giắt đầy mình, đệ biết làm sao đây?"

Tăng Thư Thư không ngước mắt lên, vẫn ngắm nghía Tiểu Hôi, chầm chậm đi lên phía trước, bảo: "Tiểu Hôi theo tao về

nhé? Tao sẽ cho mày hai buồng chuối tiêu, có thích không? à, Tiểu Phàm vừa nói gì nhỉ?"

Trương Tiểu Phàm sánh vai cùng bước với y, than thở: "Đệ rất khao khát có thể khu dụng được pháp bảo như các vị, chẳng rõ cảm giác nó như thế nào?"

Tăng Thư Thư nhún vai, đáp: "Có gì đâu, tu luyện tiên kiếm lâu ngày, tự nhiên pháp bảo sẽ cảm ứng được với đệ, sau đó, dùng niệm lực linh lực mà khu động, lên trời xuống đất, xẻ núi phá sông đều là tuỳ đệ cả!"

Trương Tiểu Phàm ngây người hỏi: "Cảm ứng? Có phải là một thứ cảm giác lạnh tê không?"

Tăng Thư Thư chăm chú nhìn Tiểu Hôi, lơ đãng trả lời: "Không nhất thiết, còn phải tuỳ vào chất liệu của pháp bảo."

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi, rồi lắc lắc đầu, gạt bỏ mộng tưởng đang nhen lên trong óc: "Thư Thư huynh chớp rằng thần vật như Thiên Gia, lúc đầu rèn ra thì nó như thế nào, chắc là huy hoàng lắm?"

Tăng Thư Thư lạ lùng liếc nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta sao mà biết được? Ta mới chỉ lần đầu nhìn thấy thứ thần vật trong truyền thuyết đó thôi!" Nói xong lại cúi đầu ngắm Tiểu Hôi, bất kể con khỉ đang bừng bừng tức giận, y cứ vui vẻ vuốt bộ lông của nó, miệng bảo: "Còn về cảm ứng, ta đã từng đọc trong một cuốn cổ thư, có nói pháp bảo mà thật sự tâm ý tương thông với người tu chân, thì không như những thứ được xưng tụng thần vật kỳ trân kiểu ấy đâu!"

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc: "Vậy là gì?"

Tăng Thư Thư đáp: "Là những thứ mà chủ nhân dùng tinh huyết của mình luyện thành. Khi máu là vật dẫn, pháp bảo thường sẽ có ma khí, nhưng cũng nhờ đó mà gây được cảm giác huyết nhục tương liên với chủ nhân. Sách viết rằng: tuy làm như thế là tà môn, toàn tạo ra những thứ hung sát ma quỷ, không phải là chính đạo, nhưng những pháp bảo này, chỉ có chủ

nhân đổ máu huyết cho nó mới khu dụng được nó, chứ không như các loại pháp bảo chúng ta đang dùng, hễ rơi vào tay tiền bối đạo hạnh cao thâm là nó chịu hàng phục... "

Tăng Thư Thư dừng bước, nhận ra bên cạnh mình không có một ai, bèn ngoảnh đầu coi, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đã đứng lại từ khi nào, đang ở phía sau sững sờ nhìn y, nét mặt rất là kỳ quái.

Tăng Thư Thư lấy làm lạ, hỏi: "Sao thế Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, miễn cưỡng mỉm cười đáp: "Không, không sao!"

Tăng Thư Thư nhìn kỹ, cho rằng gã đang lo đến trận đấu ngày mai, bèn mỉm cười đi lại vỗ vai bảo: "Đệ cứ yên tâm, ta đã nói với Bành sư huynh rồi, ngày mai tỷ thí, huynh ấy sẽ không quá nặng tay với đệ, để đệ dẫu thua cũng còn chút thể diện, không đến nỗi khó ăn khó nói với sư phụ, sư nương."

Trương Tiểu Phàm có vẻ đang nghĩ tận đâu đâu, nhưng vẫn gật đầu nói: "Ừ, đa tạ huynh!"

Hai người đi thêm mấy bước, Tăng Thư Thư mải nhìn Tiểu Hôi trong lòng, Trương Tiểu Phàm thì nặng trĩu tâm tư, trầm ngâm không nói. Một lát sau, Tiểu Hôi dường như không chịu nổi ánh mắt dị hợm của Tăng Thư Thư, bèn giận dữ hét lên, thò tay cào y. Tăng Thư Thư thấy từ đầu tới giờ Tiểu Hôi có vẻ rất thật thà thì lơi lỏng cảnh giác, không đề phòng nên khi bị nó tấn công, thì tránh không kịp nữa, khuôn mặt trắng muốt bị cào liền mấy đường, đau đến mức phải buông tay ra.

Tiểu Hôi được trả tự do, cao hứng nhảy vọt đi, nhưng không lại bên cạnh Trương Tiểu Phàm mà chạy như bay lên phía trước, chỉ mấy bước đã nhào đến trước mặt hai người đang đi ngược lại, rồi 'soạt', leo lên mình một người.

Trương Tiểu Phàm ngây ra nhìn, thấy một cô gái tươi tắn như hoa, đứng lẫn trong mây trắng phiêu diêu, tà áo lay động, bên hông thắt dải lụa hồng, thanh lệ vô song, thì ra chính là

Điền Linh Nhi. Lòng Tiểu Phàm bỗng trào lên niềm vui sướng, gã toan nói, bỗng nhiên máu toàn thân lạnh đi, lạnh thấu vào tim: bên cạnh Điền Linh Nhi là một nam tử phong thái hiên ngang đĩnh đạc, chẳng phải là Tề Hạo thì còn là ai?

Điền Linh Nhi thì giật mình. Ngày thường Tiểu Hôi toàn quấn quýt với Trương Tiểu Phàm, chẳng ngờ hôm nay đột nhiên đổi tính, lại thân thiết với cô ta, đúng là lạ! Thực ra Điền Linh Nhi cũng rất ưa con khỉ thông minh lanh lợi, bèn vỗ về nó, rồi mỉm cười: "Tiểu Phàm, sao lại ở đây?"

Trương Tiểu Phàm mặt mày vô cảm, khẽ nói: "Đệ cùng bạn đi dạo!"

Tề Hạo liếc thấy Tăng Thư Thư, vội mỉm cười, chắp tay chào: "Tăng sư đệ! Ta lại gặp nhau!"

Tăng Thư Thư không dám xem thường, liền đáp lễ: "Chào Tề sư huynh!"

Điền Linh Nhi nhìn bọn họ, ngạc nhiên hỏi: "Hai người quen nhau à?"

Tề Hạo mỉm cười: "Tăng sư đệ là con trai cưng của Tăng sư thúc bên Phong Hồi phong, dòng dõi uyên bác, là đối thủ nặng ký của chúng ta trong kỳ Thất Mạch Hội Võ này!"

Tăng Thư Thư cười cười: "Tề sư huynh nổi tiếng, đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân môn tất nhiên đều rất kính nể huynh, đệ đâu dám vô lễ!"

Tề Hạo cả cười: "Tăng sư đệ quá khen rồi, không dám, thật không dám!"

Điền Linh Nhi thấy thần sắc Trương Tiểu Phàm hình như không bình thường, bèn đi lại hỏi: "Tiểu Phàm, đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Sư tỷ, ngày mai đấu với Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc phong, nhất định phải cẩn thận đấy!"

Điền Linh Nhi mỉm cười, quay đầu nhìn Tề Hạo. Tề Hạo cười không nói, Điền Linh Nhi cũng cười rồi ngoảnh lại nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta biết, Tề sư huynh đạo hạnh cao thâm,

lại nhiệt tình, vì quan tâm tới ta, nên đã hẹn ra để chỉ bảo mấy chỗ cho trận thi đấu ngày mai!"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, rất lâu sau mới khẽ nói: "Ngày mai khi sư tỷ thi đấu, thì đệ cũng phải gặp Bành sư huynh bên Phong Hồi phong, nên không đến cổ vũ được, sư tỷ nên cẩn thận!"

Điền Linh Nhi hờ hững đáp: "Không sao, Tiểu Phàm ạ! Cha mẹ ta đều nói muốn đến xem ta thi đấu, ngoài ra" cô nồng nàn liếc nhìn Tề Hạo, rồi lại tiếp: "Tề sư huynh cũng đến nữa, Tề huynh đạo hạnh cao thâm, đã chỉ vẽ cho, ta nhất định sẽ không thua đâu!"

Tề Hạo đứng đằng kia nói: "Điều ấy thì ta không dám chắc!"

Điền Linh Nhi ngoảnh đầu lại nguýt y, rồi không nhịn được cười phá lên, làn da ngà ngọc trắng hơn sương hơn tuyết phơn phớt nét hồng, diễm lệ tươi tắn vô cùng, khiến người ta nhìn đến ngơ ngẩn.

Tăng Thư Thư đứng bên, thấy rõ ánh mắt nét mặt Trương Tiểu Phàm xám xịt lại, tựa hồ mất hết sinh khí, y bất giác chau mày.

***

Đêm đã về khuya, trăng lạnh treo cao bên trời.

Vân hải tịnh không tiếng nói. Một bóng hình cô đơn, khắc khoải dưới ánh trăng suông, vơ vẩn bước mãi, bước mãi trong mây mù thăm thẳm hư vô.

Gã vô tình đi lên Hồng kiều, rồi lại tới bên đầm nước biếc. Mặt đầm phẳng lặng như gương, không gợn sóng, bóng sao đầy trời lạc hết vào lòng nước.

Đêm lành cảnh đẹp vô cùng.

Nhưng người này tựa hồ chẳng hề chú ý đến những thứ ấy, chỉ đờ đẫn bên bờ đầm nhìn mặt nước, vẻ như đang nghĩ ngợi một sự gì, lâu lắm, thân hình gã bỗng run rẩy, hai tay nắm chặt, dáng điệu thống khổ.

Sau đó gã chầm chậm quay đầu, nhìn sang lùm cây nhỏ âm u bên Hồng kiều, rồi từ từ đi lại.

Trăng soi lên mặt Trương Tiểu Phàm sầu thảm.

Có nên chăng? Nếu cứ mãi mãi đứng trong góc tăm tối này, lặng lẽ ngắm nhìn người ta hạnh phúc, rồi gặm nhấm nỗi đau đớn riêng mình?

Từ xa hình như vọng lại tiếng bước chân.

Bóng âm u im lìm ngủ mãi trong dải cây nhỏ.

"Muộn thế này rồi, chưởng môn sư huynh còn gọi bọn ta đến đây làm gì?" Cùng với tiếng nói, sáu bóng người xuất hiện, Trương Tiểu Phàm ẩn vào bóng tối, kinh ngạc, đó là thủ toạ sáu chi phái, không kể Thông Thiên phong; Điền Bất Dịch cũng có mặt. Người vừa nói chính là Thương Chính Lương thủ toạ Triêu Dương phong.

Thương Tùng Đạo Nhân đi đầu đáp: "Nghe nói hôm nay chưởng môn sư huynh đã dùng Thông Linh Thuật để thử với Linh Tôn, chắc là có phát hiện gì đó, muốn chúng ta đến thương nghị."

'Linh Tôn' Thuỷ Kỳ Lân là linh thú trấn sơn của Thanh Vân môn, rất hệ trọng, mọi người nghe vậy đều im lặng không nói gì nữa, nét mặt trang trọng, lát sau bóng họ khuất dần.

Đợi mấy cao nhân đi được một lúc lâu, Trương Tiểu Phàm mới dám ra khỏi lùm cây nhỏ, lơ đãng nhìn sang cái đầm biếc, chỉ thấy mặt nước vẫn tĩnh lặng như thường, Linh Tôn chắc đã ngủ yên dưới đáy.

Gã ngẩng đầu đăm đắm nhìn trăng lạnh treo cao, đang định quay về, bỗng lại thò tay vào bọc lấy thanh Thiêu Hoả côn đen đúa đó ra. Những lời Tăng Thư Thư nói lúc ban ngày làm gã bị tác động ghê gớm, hoang mang nghi ngờ bất định; nhưng giờ đây đầu gã hoàn toàn chẳng có ý niệm gì khác ngoài hình ảnh Điền Linh Nhi sư tỷ và Tề Hạo đứng sánh đôi.

Lòng gã vốn đau như muối xát, nhưng đến lúc này chợt

hững hờ, trống rỗng, hình như ba hồn bảy vía đã tan biến đi đâu mất.

Gã chầm chậm đưa thanh Thiêu Hoả côn lên, dưới bề mặt đen thẫm có thể thấy rõ từng gân nhỏ li ti màu đỏ y như mạch máu, chạy khắp trên thân gậy, chạy lên cả hạt châu gắn nơi đỉnh đầu.

Đây có phải là máu của ta không?

Trương Tiểu Phàm lạnh lùng nghĩ ngợi, lúc nghe Tăng Thư Thư nói, lòng gã đã tràn ngập một cơn xung động, gần như muốn ném Thiêu Hoả côn đi ngay lập tức; song Tề Hạo và Điền Linh Nhi đến liền sau đó làm gã choáng váng, hoàn toàn quên bẵng cái thứ gọi là tà vật này.

"Hừ!" Gã khe khẽ cười buồn bã, "cứ cho là tà vật, thì cũng là pháp bảo uy lực tuyệt luân; ta đâu có tốt số để có được những thứ kia? Ở cùng ta, chỉ là một thanh cời lò xấu xí mà thôi."

Cảm giác băng giá từ Thiêu Hoả côn chầm chậm trỗi dậy, lần chuyển trong người, như an ủi gã.

"Pháp bảo? Pháp bảo ư?"

Trương Tiểu Phàm nghiến chặt răng, "Ta là cái hạng gì mà dùng được pháp bảo?" Nói tới đây, giọng gã pha lẫn nghẹn ngào, làn khí băng giá dường như bị nỗi bi thương của gã kích động, nó trào lên, dường như sống dậy.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy, nhưng hoàn toàn không để ý, lại nghĩ là gió núi lùa tới lạnh lẽo. Gã từ từ ngẩng đầu, nhìn Thiêu Hoả côn trong tay, nhớ lại cảnh cùng Điền Linh Nhi vào u cốc năm đó, bỗng thấy xa vời như ở kiếp nào.

Trên nền đen thẫm của Thiêu Hoả côn, những tia máu đỏ dần dần rực sáng như đang cảm ứng. Trương Tiểu Phàm vô tình nhìn thấy, tim đập thình thịch kinh hãi, lại nhớ đến lời Tăng Thư Thư lúc ban ngày, lòng chợt trào nỗi xung động không tài nào kìm nén nổi.

Gã nhắm mắt.

Trong khoảnh khắc, cảm giác băng giá lướt dọc toàn thân, mà tuyệt nhiên không có một chút hàn ý. Bốn bề tĩnh lặng, nhưng từ sâu trong lòng, gã nghe thấy rất rõ tiếng gầm rống điên cuồng như phát ra từ những hồn oan dưới chín tầng địa ngục, oán khí vô tận ngùn ngụt nổi lên.

Xương trắng, máu tươi, rú gào, tanh tưởi!

Trương Tiểu Phàm bỗng mở bừng đôi mắt, thở hổn hển. Song chỉ lát sau, gã nín thở.

Gã xoè tay ra, các ngón hoặc co - duỗi, thành hình pháp quyết, Thiêu Hoả côn đen sì rời lòng bàn tay bay lên, lơ lửng trong không, hắc khí đằng đằng, thanh quang đại thịnh.

Phía trước Thiêu Hoả côn, ở hàng đầu rặng cây nhỏ, đối diện với gã có một cái cây xanh tươi, giờ bỗng hoàn toàn khô héo, cành lá tàn lụi, sự sống như bị hút cạn trong nháy mắt.

Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời cảm thấy hết sức gần gũi với Thiêu Hoả côn, mặc dù nó đang ở trên không; nhưng bất chấp khoảng cách ấy, gã lại nhận biết rõ rằng mình đang nắm được nó, làn hơi lạnh lẽo quen thuộc trào lên mạnh mẽ chưa từng thấy, và, hình như còn hít được một làn khí thanh tân lạ lùng từ cây gậy, rồi nó chạy suốt toàn thân.

Đúng lúc ấy, từ phía xa sau lưng Trương Tiểu Phàm chợt dội vang một tràng hú hét trầm trầm, gã kinh hãi ngoảnh đầu, thấy sóng trong đầm đột nhiên ào ào, dường như có vật gì bị kinh động. Gã không kịp nghĩ ngợi, bất giác co chân chạy, chạy thật nhanh lên Hồng kiều, vẫn không ngoảnh đầu, cứ hướng về phía trước, mãi tới khi qua cầu, đến được Vân hải, không cảm thấy điều gì bất thường sau lưng nữa, mới dừng lại thở hồng hộc.

Mãi lâu sau, gã định thần nhìn Thiêu Hoả côn, lúc ấy, thanh cời lò đen đúa đã lại như bình thường, lặng lẽ, xấu xí và an phận, nằm trong lòng bàn tay gã.

***

Hôm sau, Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân môn bước vào vòng thứ ba.

Mười sáu đệ tử, vừa vặn chia đều ra tám lôi đài, thi đấu cùng một lúc. Trong ba người của Đại Trúc phong, thì Trương Tiểu Phàm thi ở đài quẻ 'Khảm', Tống Đại Nhân ở đài quẻ 'Ly', Điền Linh Nhi ở đài quẻ 'Càn' - là đài to nhất, nổi bật nhất - đấu với Lục Tuyết Kỳ.

Theo cách nói của Tăng Thư Thư, người bạn mà Trương Tiểu Phàm mới quen biết được có ba ngày nhưng đã trở nên hết sức thân thuộc, ngay ở việc sắp xếp lôi đài, mấy lão già trong Thanh Vân môn cũng tỏ ra rất có vấn đề.

Căn bản là trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vốn đã thu hút nhiều người, Lục Tuyết Kỳ với thanh 'Thiên Gia' thì khỏi phải nói, mấy ngày nay đám đệ tử trẻ tuổi hễ thấy nàng lên đài thi đấu, là tới vây kín lớp ngoài lớp trong, chật như nêm. Còn Điền Linh Nhi của Đại Trúc phong thì vốn nổi danh từ lâu, hai ngày nay càng đại hiển thân thủ, liên tiếp khắc chế được cường địch, ai nấy đều chú ý; lại thêm có dung nhan cũng xinh đẹp rực rỡ như Lục Tuyết Kỳ, những kẻ hiếu sự đều xì xào bàn tán.

Họ là hai nữ đệ tử xuất sắc nhất trong vòng một trăm năm nay ở Thanh Vân môn, hôm nay gặp nhau, kể là quá sớm; trong lớp bề trên có người tỏ vẻ tiếc rẻ, nhưng đám đệ tử trẻ tuổi thì ai cũng mừng rỡ nhảy cẫng lên, từ sớm tinh mơ đã đến vây kín đài quẻ Càn.

Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt Điền Bất Dịch, chào lão; Điền Bất Dịch nhìn Tống Đại Nhân bảo: "Hôm nay đối thủ của con là Thường Tiễn bên chi chính, người này tính tình kiên nhẫn, tu đạo nhiều năm, khả năng phòng ngự rất tốt, hoàn toàn trái ngược với tiên kiếm 'Thập Hổ' mà con tu luyện, phải cẩn thận đó!"

Tống Đại Nhân cung kính đáp: "Vâng ạ."

Trương Tiểu Phàm giật mình, cảm thấy cái tên này hình như rất quen tai, nghĩ một lúc mới nhớ ra đó chính là người đã dẫn gã và Lâm Kinh Vũ lên Ngọc Thanh điện năm năm về trước, khi gã thượng sơn lần đầu tiên. Nhớ đến đây, gã bất giác lại hoài niệm Lâm Kinh Vũ, nghe nói giờ này hôm qua người bạn thân đã thắng trận thứ hai, thực lực xuất chúng, được coi như một nhân tài; tiếc là gã không rỗi để sang chúc mừng.

Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn sang Trương Tiểu Phàm bên cạnh Tống Đại Nhân, gã tiểu đồ đệ xuất sắc hơn tưởng tượng đang cúi đầu đứng đó, không nói một tiếng. Điền Bất Dịch cau mày bảo: "Lão thất, con cũng phải cẩn thận, nếu không chịu nổi thì nhận thua cũng không sao, đừng để bị thương là được !"

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhưng người bên cạnh không nhận ra cảm giác nội tâm của gã, gã chỉ khe khẽ đáp: "Vâng ạ."

Tống Đại Nhân dõi mắt về phía xa, nói với Điền Bất Dịch: "Sư phụ, không còn sớm nữa, con và tiểu sư đệ đi đây!"

Điền Bất Dịch gật đầu, Tô Như cũng mỉm cười: "Chú ý, cẩn thận!"

Tống Đại Nhân cùng Trương Tiểu Phàm lách ra ngoài vòng người, trên đường đi, y lờ mờ cảm thấy hôm nay tiểu sư đệ hình như hơi lạ, âm thầm lặng lẽ khác hẳn ngày thường, bèn hỏi Trương Tiểu Phàm: "Sao tiểu sư đệ chẳng nói gì cả, có phải là căng thẳng quá không?"

Trương Tiểu Phàm nhìn đại sư huynh, gượng cười, nhưng không trả lời.

Tống Đại Nhân cởi mở bảo: "Đệ đừng nghĩ ngợi nhiều, đừng quá xem nặng chuyện thắng bại, tuy sư phụ sư nương rất trọng thể diện, nhưng nhất định sẽ không trách mắng đệ đâu, hiểu chưa?"

"Hiểu ạ." Trương Tiểu Phàm âm thầm tự nhủ: "Bọn họ chẳng hề kỳ vọng gì ở ta, tất nhiên trách mắng ta sao được?"

Tống Đại Nhân gật đầu, lúc này hai người đã thoát khỏi đám đông, chen vào thì không dễ, đi ra lại thảnh thơi, Tống Đại Nhân cười ha ha, bảo: "Tiểu sư đệ, chúng ta chia tay thôi, chúc đệ may mắn, hi vọng lát nữa đệ lại thắng." Nói xong không đợi Trương Tiểu Phàm kịp phản ứng, y lại phá lên cười lớn.

Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài, đi về phía lôi đài nơi mình thi đấu.

Dưới đài quẻ 'Khảm', tập trung phần lớn đệ tử Phong Hồi phong, Trương Tiểu Phàm cũng nhìn thấy đám người trong đó có vị sư huynh họ Cao. Phong Hồi phong là một chi phái lớn của Thanh Vân môn, đệ tử hơn hai trăm người, chỉ xếp sau chi chính Thông Thiên phong và Long Thủ phong. Rõ ràng mấy đệ tử này đã nghe Tăng Thư Thư kể chuyện, ai nấy đều rất nhẹ nhõm, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm lại còn gật đầu mỉm cười thân thiện.

Không hiểu sao Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy tất cả những kẻ đang mỉm cười thân thiện kia đều thật đáng ghét, đều đang miệt thị gã. Gã đi lên lôi đài, nét mặt vô cảm, đằng sau gã, phía dưới đài, đều là người bên phe đối lập; lần này cả Tăng Thư Thư cũng không đến, vì y còn bận với trận thi đấu của chính mình.

Nhưng dù y có đến, chắc cũng phải cổ vũ cho sư huynh đồng môn chứ!

Cõi lòng Trương Tiểu Phàm bỗng ngập nỗi cô đơn khôn tả, đứng trên đài cao nhìn xuống thấy nhiều ánh mắt thế kia, mà ngay một người bạn cũng chẳng có!

Rốt cục là vì sao, vì sao, luôn luôn phải một mình đối mặt với tất cả, nào thấy bạn bè ở đâu?

Gã thiếu niên mười sáu tuổi, trái tim câm lặng gào thét, môi nghiến chặt quật cường, gã cúi đầu xuống.

Gió núi thoảng tới, vờn qua khuôn mặt.

"Coong!"

Chuông gần chuông xa theo nhau ngân lên, vọng quanh đỉnh Thông Thiên phong, rồi văng vẳng truyền đi. Trương Tiểu Phàm giật mình, ý nghĩ đầu tiên là: Linh Nhi sư tỷ có lẽ cũng bắt đầu thi đấu rồi, nhất định không được để bị thương.

Ngay lập tức gã chua xót tự nhủ: "Nàng có bị thương hay không, đâu đến lượt ta lo lắng? Sư phụ sư nương đã ở đằng đó, ngay Tề Hạo cũng nói là sẽ giải quyết nhanh đối thủ để đến mà. Hà hà, giải quyết nhanh đối thủ? Oai phong lắm, tự tin lắm, đúng là coi đối thủ chẳng ra gì..."

Gã miên man suy nghĩ, quên mất chính mình cũng đang ở trên võ đài, mãi cho đến khi đối thủ ở trước mặt hét lớn đến lần thứ ba: "... Trương sư đệ!"

Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh ngẩng đầu nhìn, thấy đằng kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện vị sư huynh của Phong Hồi phong, thân hình cao lớn, thần sắc ôn hoà, có điều nhìn Trương Tiểu Phàm cứ ngây sững, nét mặt y bất giác lộ vẻ lạ lùng.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nghe dưới đài vọng lên một trận cười lớn.

Bành Xương tủm tỉm chắp tay chào: "Tại hạ Bành Xương đệ tử Phong Hồi phong, mong Trương sư đệ chỉ giáo."

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp lễ: "Trương Tiểu Phàm môn hạ đệ tử Đại Trúc phong, bái kiến Bành sư huynh."

Hai người thi lễ xong, Bành Xương mỉm cười nhìn lướt Trương Tiểu Phàm, rồi hạ giọng bảo: "Trương sư đệ, chuyện của đệ, Tăng Thư Thư đã nói với ta rồi, ta..."

Trương Tiểu Phàm phát run, đột ngột nói: "Xin Bành sư huynh cứ tự nhiên cho!"

Bành Xương sững người, ngắm nghía Trương Tiểu Phàm. Lát sau, thôi cười, gật đầu, tay phải vạch lên trước mặt, 'keng', một thanh kiếm toả ánh hồng như được bọc trong lửa thiêu bật lên.

"Kiếm này là 'Ngô Câu' rèn từ đồng đỏ ngàn năm, mong

Trương sư đệ chỉ giáo!" Không hiểu tại sao, Bành Xương thần sắc tỏ vẻ trang trọng, khí độ hết sức oai nghiêm, như nói với một đại địch ngang tài ngang sức.

Trương Tiểu Phàm cách một khoảng xa, mà vẫn cảm thấy khí nóng thiêu đốt thốc vào mặt, mãnh liệt vô cùng, khác hẳn chính khí ôn hoà của Thiếu Dương tiên kiếm trong tay Sở Dự Hồng ngày hôm qua, thậm chí còn có vẻ ngông nghênh hơn.

Tim Trương Tiểu Phàm bỗng đập nhanh, nghĩ đến tình cảnh sắp phải chịu đựng, gã căng thẳng đến mức toàn thân run lên; nhưng rồi gã nghiến răng gắng sức chế ngự bản thân, thò tay vào bọc rút thanh Thiêu Hoả côn đen đúa ra.

Dưới đài vang lên một trận cười chói tai.

Trương Tiểu Phàm như bị kim đâm, người khẽ run.

Nhưng Bành Xương đứng đối diện gã thì không cười, y nhìn thanh Thiêu Hoả côn đen đúa, nghiêm trang nói: "Mời Trương sư đệ!"

Trương Tiểu Phàm nhìn đối thủ, sau ngọn lửa ngùn ngụt thiêu rọi, Bành Xương trông như một hoả thần thời thượng cổ, nom khác hẳn đi; ngọn lửa rừng rực làm không khí ngút khói mù mịt, khuôn mặt y thành ra mờ mờ ảo ảo.

Nắm chặt cây gậy đen, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa cảm thấy mối huyết nhục tương liên. Hình như biết được tâm trạng của chủ nhân, cảm giác băng giá bắt đầu trỗi dậy.

Thiêu Hoả côn đen đủi và xấu xí, từ từ cất lên trên không, rời khỏi lòng bàn tay gã, toả ra ánh sáng đen xanh, tuy yếu nhưng đứng rất thẳng. Trước ngọn lửa mạnh mẽ dường như không thể kháng cự kia, nó và chủ nhân nó, chẳng mảy may có ý muốn thoái lui.

Một người và một thanh cời lò, đối mặt với cả thế giới!

Dưới đài tiếng cười dần dần lặng đi, không hiểu tại sao ai nấy đều nín thở.

Ngọn lửa khổng lồ mỗi lúc một rực rỡ, không biết nó cháy

Chuông gần chuông xa theo nhau ngân lên, vọng quanh đỉnh Thông Thiên phong, rồi văng vẳng truyền đi. Trương Tiểu Phàm giật mình, ý nghĩ đầu tiên là: Linh Nhi sư tỷ có lẽ cũng bắt đầu thi đấu rồi, nhất định không được để bị thương.

Ngay lập tức gã chua xót tự nhủ: "Nàng có bị thương hay không, đâu đến lượt ta lo lắng? Sư phụ sư nương đã ở đằng đó, ngay Tề Hạo cũng nói là sẽ giải quyết nhanh đối thủ để đến mà. Hà hà, giải quyết nhanh đối thủ? Oai phong lắm, tự tin lắm, đúng là coi đối thủ chẳng ra gì..."

Gã miên man suy nghĩ, quên mất chính mình cũng đang ở trên võ đài, mãi cho đến khi đối thủ ở trước mặt hét lớn đến lần thứ ba: "... Trương sư đệ!"

Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh ngẩng đầu nhìn, thấy đằng kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện vị sư huynh của Phong Hồi phong, thân hình cao lớn, thần sắc ôn hoà, có điều nhìn Trương Tiểu Phàm cứ ngây sững, nét mặt y bất giác lộ vẻ lạ lùng.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nghe dưới đài vọng lên một trận cười lớn.

Bành Xương tủm tỉm chắp tay chào: "Tại hạ Bành Xương đệ tử Phong Hồi phong, mong Trương sư đệ chỉ giáo."

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp lễ: "Trương Tiểu Phàm môn hạ đệ tử Đại Trúc phong, bái kiến Bành sư huynh."

Hai người thi lễ xong, Bành Xương mỉm cười nhìn lướt Trương Tiểu Phàm, rồi hạ giọng bảo: "Trương sư đệ, chuyện của đệ, Tăng Thư Thư đã nói với ta rồi, ta..."

Trương Tiểu Phàm phát run, đột ngột nói: "Xin Bành sư huynh cứ tự nhiên cho!"

Bành Xương sững người, ngắm nghía Trương Tiểu Phàm. Lát sau, thôi cười, gật đầu, tay phải vạch lên trước mặt, 'keng', một thanh kiếm toả ánh hồng như được bọc trong lửa thiêu bật lên.

"Kiếm này là 'Ngô Câu' rèn từ đồng đỏ ngàn năm, mong

nhờ cái gì; đệ tử Phong Hồi phong dưới đài đều cảm thấy nóng rát, những người tu luyện còn nông hậm chí phải lùi lại sau; Cao sư huynh và một vài người giao hảo với Tăng Thư Thư biết rõ nội tình, giờ đều biến hẳn sắc mặt. Ai cũng nhận ra dáng điệu của Bành Xương lúc này đâu phải là nương tay gì nữa, mà đang dốc toàn bộ sức lực để quyết phân sinh tử.

Luồng lửa càng lúc càng lớn, nhe nanh múa vuốt như sắp phủ chụp lấy cả lôi đài. Từ xa nhìn lại mà rùng mình, Trương Tiểu Phàm đứng đó, áo, quần, thậm chí cả ngọn tóc đuôi mày cũng đều cháy xém, có thể tưởng tượng được chỗ gã đứng lúc này nóng bỏng đến thế nào.

Song, gã thiếu niên cứ đứng đó, mặt có nét đau đớn nhưng không lùi bước, mắt có nét sợ hãi nhưng vẫn cuồng nhiệt, ngọn lửa trong tim dường như đang bốc lên hai con ngươi.

Một tiếng hét vang, ngọn lửa khổng lồ táp lại, nuốt chửng cả thế gian.

Hình như chỉ một khoảnh khắc mà ngưng kết cả một cuộc đời.

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt hú dài, Thiêu Hoả côn thanh quang dào dạt, lao vút vào trong ngọn lửa.

Tiếng hét tiếng gào từ luồng lửa rừng rực thiêu đốt vang ra chấn động cả màng nhĩ.

Dưới đài, bọn Cao sư huynh đưa mắt nhìn nhau; một lát sau, họ lảo đảo thét lên: "Sao lại thành ra thế này?"

Chương 27

KIÊN TRÌ

"Hay quá!"

Tiếng vỗ tay như sấm động, dưới đài quẻ 'Càn', hoàn toàn là một thế giới khác. Tất cả mọi người đều hô vang, đắm đuối vì hai bóng hồng diễm lệ trên sàn đấu.

Ráng tà vạn trượng từ Hổ Phách Chu Lăng, ánh xanh lam mênh mông từ Thiên Gia thần kiếm, khiến nơi đây nhuốm màu tiên cảnh ở nhân gian, lộng lẫy lạ lùng. Nhưng lộng lẫy hơn, lại là hai thiếu nữ trẻ tuổi đang bay qua bay lại. Trận đấu bắt đầu từ sáng, đến nay đã quá một canh giờ, hai bên vẫn bất phân thắng bại. Nhất là Điền Linh Nhi đệ tử Đại Trúc phong, trước thần kiếm Thiên Gia, vẫn công vẫn thủ được lâu như vậy mà chưa hề có dấu hiệu giảm sút, thì càng làm người ta phải kinh ngạc.

Dưới đài, ngoài các cao nhân tiền bối của hai chi phái như Điền Bất Dịch, Tô Như và Thuỷ Nguyệt Đại Sư, còn có cả chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân. Ông ta ngồi trên ghế xem trận đấu sôi nổi, miệng cười, đầu gật gù, vẻ mặt rất phấn chấn.

Đối với Điền Bất Dịch và Tô Như, người đang thi đấu không chỉ là đệ tử, mà còn là con gái, nên họ càng thêm căng thẳng, nhưng thấy Điền Linh Nhi đạo pháp linh động, không mảy may rơi vào thế hạ phong, trong lòng cũng thư thái một chút. Điền Bất Dịch nhìn bà vợ ngồi bên cạnh, thấy có vẻ hồi hộp quá, thì khẽ bảo: "Cứ thoải mái đi, Linh Nhi không sao đâu."

Tô Như ngoảnh sang nhìn chồng, hơi mỉm cười rồi lại ngước về phía lôi đài. Điền Bất Dịch lắc đầu, đột nhiên nhận ra đám đệ tử vây quanh sau lưng, rồi cả đệ tử các chi khác đứng ở xa hơn bỗng xôn xao hẳn lên.

Lão ngoái đầu nhìn, và, mặc dù tu luyện đã cao thâm, lão cũng ngây người.

Đám đông tự động giãn tách, dành ra một lối đi hẹp, Trương Tiểu Phàm chầm chậm bước vào, y phục toàn thân cháy sém, có chỗ còn ngút khói mờ, trên mặt, trên tay, trên mình, toàn là những mảng bỏng đen, mùi khét phả lên nồng nặc. Mọi người nhận thấy gã di chuyển rất khó khăn dường như mỗi bước đều phải vận hết sức lực, nhưng không hiểu tại sao gã cứ gắng lê mãi, lê mãi lên phía trước.

Điền Bất Dịch nhìn đệ tử nhỏ nhất của mình chân thì chậm đi, miệng thì im lìm không hé một tiếng, thân hình béo lùn của lão bật lên khỏi ghế. Tô Như cảm thấy có chuyện, kinh ngạc liếc sang thấy có điều bất ổn, bèn dõi theo ánh mắt lão, mặt lão trắng bệch, rồi cũng đứng lên.

Lúc này, càng có nhiều người ngoảnh lại trông.

Tiểu Phàm đi đến trước mặt sư phụ. Điền Bất Dịch nhìn gã đệ tử ngày thường lão vẫn khinh thị, nhận ra vẻ quật cường lạ lùng của gã, lòng bỗng nổi cơn phẫn nộ không thể nào kiềm chế, cơn giận mạnh mẽ quá, dù lão đã cố gắng nén lại nhưng ai nấy vẫn nghe thấy vẳng lên giọng nói giận dữ: "Lão thất, là kẻ nào đả thương con đến mức này, chẳng lẽ y thấy thắng vẫn còn chưa đủ sao?"

Tô Như giật mình. Thấy chồng bỗng dưng động đến tâm can chỉ vì gã tiểu đệ tử mà hàng ngày lão vẫn xem nhẹ, bà lo lắng, khẽ kéo Điền Bất Dịch, rồi ánh mắt chuyển sang Trương Tiểu Phàm.

Các đệ tử Đại Trúc phong ở hai bên, vì đang quá kinh hãi đều đứng đực ra tại chỗ, quên bẵng cả việc chạy lại đỡ tiểu sư đệ.

Trên kia, Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vẫn đang giao đấu kịch liệt, pháp bảo bay lượn trên không, tiên khí tràn ngập.

Trương Tiểu Phàm nhìn đăm đăm lên võ đài, sau đó nhìn lại sư phụ đang đứng đối diện, thấy khuôn mặt béo tròn của lão tuy đầy vẻ phẫn nộ, nhưng phảng phất nét thương xót quan tâm.

Gã thu chút sức cùng lực tận, lắc lắc đầu, thều thào nói: "Không đâu sư phụ, con thắng mà!"

Nói xong, gã thấy đầu choáng mắt hoa, trời đất bỗng dưng sầm tối, gã ngã nhào ngất xỉu.

Trương Tiểu Phàm lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự, nhưng lời gã nói trước khi ngất đi, thực đã làm cho cả Đại Trúc phong, từ Điền Bất Dịch đến bọn đệ tử đều sững sờ, một lúc sau, họ mới định thần lại được, đến vực Trương Tiểu Phàm dậy.

Điền Bất Dịch xem xét kỹ, phát hiện thấy trên mình tiểu đồ đệ vết thương chi chít, hình như bị lửa thiêu rất rát, nhưng lục phủ ngũ tạng không hề hấn gì, hôn mê có lẽ chỉ do dùng sức quá độ, chẳng biết ở trận đấu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Lão trầm ngâm một lát, thấy mỗi lúc càng có nhiều người nhìn lại phía này, lão không muốn đứng lâu dưới những con mắt soi mói, bèn ôm lấy Trương Tiểu Phàm, khẽ bảo Tô Như: "Ta đưa lão thất về, muội ở lại xem Linh Nhi."

Tô Như cau mày nhưng vẫn gật đầu, thấy Trương Tiểu Phàm hai mắt nhắm nghiền, mặt bà không giấu được vẻ lo lắng. Người của Đại Trúc phong ở bên cạnh cũng vây cả lại, Đỗ Tất Thư thưa: "Sư phụ, con theo người đi."

Điền Bất Dịch lắc đầu: "Khỏi cần!"

Lúc ấy, Đạo Huyền Chân Nhân cũng chú ý thấy bèn hỏi: "Trương sư điệt là đệ tử của đệ à? Y làm sao vậy?"

Điền Bất Dịch lãnh đạm trả lời: "Y học nghệ chưa tinh, bị thương nhẹ, đệ đưa y đi chữa trị, xin phép vắng mặt!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, quay lại xem tiếp trận đấu sôi nổi trên lôi đài. Điền Bất Dịch ôm Trương Tiểu Phàm đi

khỏi đám đông, câu chuyện cũng nhanh chóng lắng xuống, mọi người lại náo nức với hai thiếu nữ đang tỷ thí, chỉ có số ít đệ tử trẻ tuổi đứng ở vòng ngoài vô tình nhận ra. Người của Phong Hồi phong phần lớn đều tái xanh mặt, túm năm tụm ba đi về phía xa.

Nếu Trương Tiểu Phàm ở đây, gã nhất định sẽ nhận ra, phía đó là nơi Tăng Thư Thư đang thi đấu.

***

Dưới chín tầng địa ngục, diêm la điện phủ, chỗ nào cũng rùng rùng lửa thiêu, người bị quay nướng la hét khóc than, máu tanh xộc vào mũi, ngửi phải chỉ muốn ói. Trương Tiểu Phàm cảm thấy trời xoay đất chuyển, nhưng trong khoảnh khắc, gã bỗng nhiên quay trở về nhiều năm trước nơi sơn thôn nhỏ bé bình yên, gió mát hây hây, trong lành nhẹ nhõm.

Bỗng một tiếng sấm kinh khiếp rền vang thấu trời, mây đen vần vũ như sóng dữ biển lớn cuồn cuộn mông mênh, chỉ trong nháy mắt, dân thôn hiền hoà thân thiện biến thành thây ma chất cao như núi, làng xóm nhỏ bé bình yên biến thành địa ngục trần gian!

"Không!"

Gã hết sức gào thét, cơ bắp co rút, nỗi đau đớn xuyên thấu tim từ ngực lan lên làm khí lạnh chạy ngược, toàn thân run rẩy rồi bừng tỉnh.

"A, tỉnh rồi, Tiểu Phàm tỉnh rồi!" một thanh âm quen thuộc như đã khắc vào đáy tim vang lên, vừa lo lắng vừa vui mừng. Trương Tiểu Phàm mở mắt, nhìn thấy ngay Điền Linh Nhi.

Gã tưởng như trở lại ngày xưa, nàng khoác bộ y phục màu đỏ, Hổ Phách Chu Lăng vẫn quấn nơi eo lưng, mái tóc đen mềm xoã xuống cổ trắng muốt, làm nổi bật khuôn mặt xanh tái, cặp mắt sáng bừng, trong trẻo. Trương Tiểu Phàm thậm chí soi được cả bóng mình trong đó.

Sư tỷ! Con tim gã kêu lên.

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng không chớp, nếu thời khắc này là mãi mãi thì tốt biết bao!

Trong phòng, người của Đại Trúc phong quây cả lại, Điền Bất Dịch tiến lên bắt mạch cho gã, gật đầu bảo: "ổn rồi, không việc gì nữa!"

Mọi người bấy giờ mới thở phào, ai nấy mỉm cười yên tâm.

Trương Tiểu Phàm ngó xung quanh, thấy cả nhà đều ở đây, mình thì nằm trên giường, các sư huynh đứng dưới đất, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi trên ghế phía đầu giường.

"Sao, sao vậy?"

Điền Linh Nhi tủm tỉm: "Đệ chớ quên nhanh như thế! Ban ngày đệ tỷ thí với Bành Xương bên Phong Hồi phong, trở về là xỉu đi, khiến mọi người sợ quá, cũng may là không việc gì."

Trương Tiểu Phàm cựa mình, quả nhiên ngoài cảm giác mệt mỏi ra, chỉ thấy hơi đau nơi ngực, những chỗ khác đều bình thường, bất giác kinh ngạc hỏi: "Sao lại thế này, trên người đệ rõ ràng là..."

Điền Bất Dịch ngắt lời: "Những chỗ bỏng cháy đó chẳng qua là vết thương ngoài da, thoa linh dược bí truyền của Thanh Vân môn chúng ta là sẽ ổn. Người con bây giờ chỉ có nơi ngực bị đánh hơi mạnh, nhưng xương cốt không sao, nghỉ ngơi vài hôm sẽ bình phục!"

Tô Như ngồi bên mỉm cười bảo: "Tiểu Phàm mau tạ ơn sư phụ đi! Nếu không có sư phụ tự tay cứu chữa, thì riêng vết thương ngoài da của con cũng phải điều dưỡng mất nửa năm!"

Trương Tiểu Phàm sững người, kinh ngạc và cảm kích tràn ngập khuôn mặt, gã khe khẽ nói: "Đệ tử bất tài, đã làm sư phụ phải nhọc công rồi!"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, mặt bỗng lạnh đi: "Con mà bất tài à? Người có khả năng nhất Đại Trúc phong bây giờ chính là con đó!"

Trương Tiểu Phàm phát hoảng, không biết Điền Bất Dịch nói

vậy là ý gì, chỉ dám đáp: "Sư phụ! Con... không... sư tỷ và đại sư huynh, mọi người đều vượt xa con, con đâu dám..." Gã nói nhỏ dần, lí nhí, trông thấy đám sư huynh và Điền Linh Nhi ở trước mặt đều lộ vẻ rất kỳ cục, nhất là đại sư huynh đang đứng hàng đầu, hôm nay sắc diện vô cùng nhợt nhạt, chẳng còn đâu sinh khí dồi dào thường nhật, trái lại trông như lảo đảo sắp ngã.

Tô Như thở dài bảo: "Đại Tín, đem ghế lại cho đại sư huynh con ngồi!"

Lữ Đại Tín vội vâng lời, lấy một cái ghế đặt xuống cạnh Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân định từ chối, nhưng đang liêu xiêu... cuối cùng đành ngồi xuống, thở hồng hộc.

Trương Tiểu Phàm trố mắt hỏi: "Đại sư huynh làm sao thế?"

Tống Đại Nhân nhăn nhó, nhưng không trả lời. Lão tứ Hà Đại Trí đứng bên nói: "Tiểu sư đệ! Thất Mạch Hội Võ giờ bước vào vòng thứ tư, Đại Trúc phong chúng ta chỉ còn mình đệ tiếp tục." Y bất giác nhìn xung quanh.

Trương Tiểu Phàm sững sờ, rồi như nhớ ra điều gì, ngoảnh đầu nhìn Điền Linh Nhi ngồi phía đầu giường: "Sư tỷ thì..."

Điền Linh Nhi u buồn, hạ giọng đáp: "Ta cũng thua rồi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn dáng điệu thất vọng của cô, lòng chợt nhói đau, nhưng giờ này phút này, không thể nghĩ ngợi vẩn vơ.

Điền Bất Dịch nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, nét mặt sa sầm, gọi: "Lão thất!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, nghe giọng Điền Bất Dịch như chứa nộ ý, lại thấy sắc diện sư phụ cực kỳ khó coi, bỗng thấy khiếp hãi, đáp: "Dạ, sư phụ..."

Không đợi gã nói hết, Điền Bất Dịch trợn mắt, cắt ngang: "Đạo pháp tu hành của con, là từ đâu ra vậy?"

Trong đầu Trương Tiểu Phàm nghe như 'rầm' một cái, gã há hốc miệng, không biết nói sao. Gã từ từ nhìn từng người trong

phòng, chỉ thấy các sư huynh ngày thường quen thân hoà thuận giờ đây đều có vẻ trầm mặc, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Kể cũng khó trách, một tiểu sư đệ ngày thường hết sức ngu đần bỗng chốc nổi bật, ai cũng thấy tạm thời không thể chấp nhận được.

Trước luồng mắt rừng rực thúc ép của Điền Bất Dịch, trán Trương Tiểu Phàm vã mồ hôi, gã suýt buột miệng kể với sư phụ rằng đã lén tu luyện một dạng công pháp của phái khác, song gã đã kìm lại được.

Gã đâu còn là một thiếu niên non dại không hiểu thế sự như năm năm về trước nữa. Ngày thường nghe sư huynh đồng môn nói chuyện, gã đã biết đến đại danh của Thiên Âm tự, cũng đã biết danh phận thật sự của lão hoà thượng khô gầy, tên gọi Phổ Trí trong cái đêm đó. Mấy năm nay, tuy gã một mình tu hành công pháp 'Đại Phạm Bát Nhã', nhưng từ đáy lòng niềm cảm kích với Phổ Trí chưa hề mờ phai.

"Con... à, đệ tử ngu độn, mấy năm nay tu chân tiến triển rất chậm," Trương Tiểu Phàm cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Điền Bất Dịch, vừa cân nhắc vừa nhấn nhá nói: "Vài hôm trước, đệ tử đột nhiên phát hiện ra là có thể khu động được một số vật, nhưng nhất thời chưa thể tin tưởng, vì vậy, vì vậy không dám bẩm với sư phụ sư nương, chẳng ngờ..."

Điền Bất Dịch cười lạnh lùng: "Chẳng ngờ lần này bỗng chốc nổi danh hiển hách?"

Trương Tiểu Phàm vội nói: "Không, không ạ, sư phụ..."

Điền Bất Dịch đời nào dễ bị đánh lừa cho qua, lại lạnh lùng nói tiếp: "Ngươi nói ngươi có thể khu động pháp bảo, nhưng ít nhất cũng phải tu hành tới tầng thứ tư Ngọc Thanh cảnh chứ? Ta đã hỏi Tống Đại Nhân, y chỉ truyền cho ngươi pháp quyết của tầng thứ hai; ngươi có thể cho sư phụ cổ lỗ ngờ nghệch này biết tại sao ngươi có thể bỏ qua tầng thứ ba để tu luyện đến cảnh giới tầng thứ tư được chăng?" Lão nói đến phần cuối, giọng

đã lạnh như băng đá, lại chứa mấy phần ác sát, mọi người nghe thảy đều biến sắc mặt.

Trương Tiểu Phàm im lặng. Trong phòng lặng ngắt.

Rất lâu, sắc mặt Điền Bất Dịch trông càng khó coi, mọi người cũng càng khiếp đảm. Trương Tiểu Phàm bỗng lặng lẽ bò dậy, dáng vẻ vẫn hết sức mệt nhọc, nhưng gã gắng gượng tụt khỏi giường. Sau đó, trước mặt mọi người, trước cặp mắt long lanh chăm chú của Điền Linh Nhi, gã đến trước Điền Bất Dịch, quỳ xuống.

Điền Bất Dịch chẳng hề đổi sắc mặt, lạnh lùng hỏi: "Sao nào?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu thật sát, nhìn xuống đất không dám liếc đi đâu, khẽ thưa: "Xin sư phụ hãy trách phạt con ạ!"

Mọi người rùng mình biến sắc, Điền Bất Dịch càng thêm tức giận, Tô Như cau mày hỏi: "Tiểu Phàm, nếu con có chuyện gì khó, hãy nói thẳng ra với sư phụ, hà tất phải thế?"

Trương Tiểu Phàm quỳ dưới đất, không hề nhúc nhích.

Điền Bất Dịch cười khẩy, tức quá mà phải cười: "Tốt tốt tốt! Ngươi cứng cỏi lắm, ta thu nạp được một đệ tử tốt thật!"

Trương Tiểu Phàm run rẩy lồm cồm trên mặt đất, không biết tâm trạng và sắc diện gã ra sao, trong phòng hình như có người thở gấp. Tiểu Phàm hạ giọng nói: "Tất cả là tại đệ tử đã sai, xin sư phụ trách phạt!"

Điền Bất Dịch đột ngột đứng dậy, rắc rắc một tiếng, cái ghế lão vừa ngồi gãy thành mấy mảnh, ai nấy tái mặt, chỉ thấy lão giận dữ bảo Trương Tiểu Phàm: "Đều tại ngươi sai? Hừ, ngươi có biết giấu thầy học nghệ là điều đại kỵ của Thanh Vân môn chúng ta không? Nhẹ thì úp mặt vào tường sám hối vài chục năm, nặng thì bị phế hết đạo pháp tu hành rồi trục xuất khỏi sư môn, ngươi rõ chứ?"

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn Điền Bất Dịch, thấy mặt sư phụ bừng bừng nộ khí, nhưng tuyệt không có vẻ gì là nói

quá cả, lòng gã trĩu nặng.

"Sao lại như vậy?" Gã khổ sở lẩm bẩm. Lúc đầu Điền Linh Nhi lén truyền pháp quyết cho gã, nàng chẳng hề nhắc đến điều này.

Nhưng rồi, gã cũng không ngoái đầu nhìn nàng.

Trong phòng im lặng như chết, chẳng ai mở miệng nói câu nào.

Chỉ dập dồn tiếng thở lo lắng hoặc trầm hoặc bổng.

Trong lòng một người, giữa bầu không khí tịch mịch này, lặng lẽ, lạnh lẽo, điên cuồng nhưng đều tỉnh táo nhìn lại bản thân. Trương Tiểu Phàm nhắm mắt, gục đầu xuống, như một kẻ tuyệt vọng đặt bước chân sau cuối:

"Đệ tử hư hỏng, xin sư phụ trách phạt!"

"Bình!" một luồng đại lực bài sơn đảo hải ập tới, cả người Trương Tiểu Phàm bật tung ra phía sau, đập mạnh vào tường, bụi đất bay mù mịt; rồi gã rớt xuống nền, ộc ra một hụm máu lớn.

Mặt ai nấy biến sắc, đầu tiên là Tống Đại Nhân run lẩy bẩy, sau đó là các đệ tử khác cùng quỳ xuống trước mặt Điền Bất Dịch kêu van: "Xin sư phụ tha cho tiểu sư đệ!"

Tống Đại Nhân nói: "Sư phụ, con... tại con dạy dỗ không ra gì, mới để tiểu sư đệ làm sai, lỗi tại con, xin người bỏ quá cho tiểu sư đệ!"

Giữa những lời kêu cầu ai oán của mọi người, Điền Linh Nhi vẫn đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích, đờ đẫn nhìn Trương Tiểu Phàm máu thấm ướt áo đang giãy giụa đau đớn nơi góc tường, mặt tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Điền Bất Dịch nhìn đám đệ tử quỳ dưới chân, rồi lại trừng mắt nhìn Trương Tiểu Phàm nơi góc tường; lão vẫn giận dữ không nguôi, rồi hừ một tiếng, phất tay áo đi ra. Tô Như nhìn mọi người, lắc đầu thở dài, nói với bọn Tống Đại Nhân: "Các con đứng lên cả đi." Đoạn ngoảnh trông Trương Tiểu Phàm ở đằng kia, bảo Tống Đại Nhân lúc đó đang được

Hà Đại Trí đỡ dậy: "Các con hãy chăm sóc Tiểu Phàm, ta phải đi xem sư phụ thế nào."

Bọn Tống Đại Nhân vội vàng đáp: "Vâng, thưa sư nương."

Tô Như lại thở dài rồi bước ra ngoài.

Trong phòng ai nấy nhìn nhau hồi lâu, rồi Điền Linh Nhi chầm chậm bước ra, xoay lưng lại phía mọi người, đỡ Trương Tiểu Phàm dậy. Trương Tiểu Phàm miệng ứa máu tươi, nằm trong vòng tay của nàng, lại mỉm cười.

Trong chớp mắt, một hạt lệ châu trong vắt, lặng lẽ rỏ xuống khuôn mặt tái xanh của gã.

Lúc ấy đêm đã về khuya, trên Vân hải, mây trắng vẫn bồng bềnh bảng lảng, cảnh đẹp như ở cõi tiên.

Điền Bất Dịch đứng trên quảng trường, ngửa mặt nhìn trời.

Chỉ thấy trong đêm ngàn sao nhấp nháy, trăng lạnh như sương.

Sau lưng chợt có tiếng bước chân quen thuộc vọng lại, Tô Như đi đến bên lão, ngẩng nhìn thinh không, điểm đạm cười hỏi: "Tâm trạng huynh đã đỡ chút nào chưa?"

Điền Bất Dịch khẽ hừ, nhưng không nói gì.

Tô Như mỉm cười bảo: "Huynh lừa được Đại Nhân, Linh Nhi mấy đứa chúng nó, nhưng không giấu nổi muội. Cái phất áo đó, chắc là cố ý làm chấn động kinh mạch nơi ngực Tiểu Phàm, để trục hết ứ huyết ra khỏi cơ thể, phải không nào?"

Điền Bất Dịch ngắm bầu trời, không hé răng.

Tô Như lắc đầu: "Đã mấy trăm tuổi rồi, mà vẫn cứ sĩ diện như vậy!"

Điền Bất Dịch ngoái cổ trừng trừng nhìn lại: "Muội đâu phải là không trông thấy gã nhãi con đó cứ 'xin sư phụ trách phạt đệ tử...' Lão bắt chước giọng Trương Tiểu Phàm rồi giận dữ bảo: "Rõ là y sai rồi, lại làm ra bộ đáng thương tủi thân, cứ như cái lão sư phụ ta đây ức hiếp y, bức bách y không bằng! Rõ thật là... có lý nào lại như thế?"

Tô Như ngoái trông về phía khu nhà ở, bảo: "Muội không tin là huynh không nhìn ra?"

Điền Bất Dịch hỏi: "Gì nào?"

Tô Như điềm đạm nói: "Linh Nhi rất kỳ lạ, huynh không thấy ư?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng.

Tô Như cười: "Huynh cũng nhận ra rồi. Tiểu Phàm năm năm nay ở lì trong Đại Trúc phong không hề ra ngoài, chỉ có thể là chính đệ tử của chúng ta lén truyền cho y. Linh Nhi xưa nay rất tốt với Tiểu Phàm, nó cậy được cha mẹ nuông chiều, nên dám đem pháp quyết tầng thứ ba truyền cho Tiểu Phàm. Mọi ngày nếu nó không có gì khuất tất, thì gặp việc gì cũng dám giơ đầu ra chịu thay cho Tiểu Phàm, sao hôm nay lại không nói lời nào? Chẳng phải nó thì còn là ai?"

Điền Bất Dịch dường như sớm đã nghĩ đến những điều đó, mặt không lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn có nét giận, rồi không chịu được lại tiếp: "Cứ cho là Linh Nhi sai, nhưng muội nhìn cái thằng nhãi ấy đứng trước mặt bao nhiêu đồ đệ, vẫn cứng đầu cự lại ta, thật đáng chết!"

Tô Như phì cười, khe khẽ vỗ lên vai chồng, trách: "Huynh cũng có cái tính bảo thủ - dù chết cũng không chịu nhận sai, lại còn cáu kỉnh với thằng nhỏ. Hơn nữa, Tiểu Phàm làm những điều này đều là vì Linh Nhi, tấm lòng ấy hiếm có lắm!"

Điền Bất Dịch đảo mắt nhìn, nhưng không nói gì.

Tô Như nhìn lão hỏi: "Vậy huynh định rồi đây sẽ xử lý như thế nào? Lén thầy học nghệ, tội vừa lớn cũng vừa nhỏ; chúng ta hãy nghĩ đến Linh Nhi, đừng quá mạnh tay. Ngày mai, bảo Tiểu Phàm về Đại Trúc phong, ra hậu sơn úp mặt vách sám hối độ năm ba chục năm là được."

Điền Bất Dịch hơi sững lại, hừ một tiếng bảo: "Lâu lắm rồi, đệ tử của ta mới xuất hiện một, một, một... tài năng kỳ lạ, bắt y úp mặt vào tường tức là để cho bọn Thương Tùng, Thương

Chính Lương thích thú hay sao? Không phải nói nhiều, ngày mai dù sống hay chết, cũng cứ để y tiếp tục tham gia thi đấu."

Tô Như mỉm cười quyến rũ, phong tư rung động lòng người, bước lên cầm tay chồng, nói: "Muội biết huynh là người chỉ nói cứng vậy thôi, nhưng rất tốt bụng."

Khuôn mặt béo tròn của Điền Bất Dịch thoáng đỏ lên, nhưng lập tức trở lại như thường, ngó nhìn bốn xung quanh: "Vợ chồng già cả rồi, muội không sợ người ta cười cho à?"

Tô Như liếc nhìn lão, ánh mắt tươi cười: "Huynh đã làm thủ toạ rồi, thì lại sợ à? Hai trăm năm trước, cũng trong kỳ Thất Mạch Hội Võ, trên Thông Thiên phong này, huynh đêm khuya lén chạy đến chỗ muội gọi muội ra đây; lúc ấy sư phụ Chân Vu Đại Sư và sư tỷ Thuỷ Nguyệt đều ở ngay bên, mà có thấy huynh sợ đâu?"

Điền Bất Dịch hà một tiếng, cười: "Sư phụ Chân Vu lúc ấy hơn năm trăm tuổi, đã lẩm cẩm nên ta mới không sợ; còn mụ sư tỷ hung thần ác sát của muội vốn đã làm ta ngứa mắt từ lâu; mình muốn cô độc trên đời thì tùy, lại khăng khăng lôi kéo muội không rời! Ta hận mụ ấy còn chưa hết, đời nào ta lại sợ mụ?"

Tô Như trừng mắt: "Huynh không được nói xấu ân sư và sư tỷ muội! Họ đều có nghĩa nặng tình sâu với muội!"

Điền Bất Dịch nhún vai, không nói gì. Dưới ánh trăng sáng, thân hình béo lùn của lão rung lên, hơi có vẻ khôi hài; dáng điệu dương dương tự đắc, như ngầm bảo dù họ tốt với muội đến ngần nào đi nữa, thì muội cũng đã lấy ta rồi.

Tô Như trông thấy, không nén được trách: "Huynh chẳng đứng đắn gì cả!"

Điền Bất Dịch đang vui, nắm bàn tay ngọc mịn màng như lụa của vợ, chậm rãi sánh bước trong Vân hải.

.....

"Ồ, ta lại quên mất một việc quan trọng."

"Sao?"

"Thằng nhóc đó dùng thanh cời lò làm pháp bảo tài tình như thế, nhưng vừa nãy ta mải tức giận nên quên cầm nó lên xem."

"Tiểu Phàm vẫn là tự mình tu luyện, e sẽ ít hiểu biết về khống chế vận dụng pháp bảo, huynh xem có nên sắp xếp lúc nào chỉ bảo cho y một chút?"

"Để sau hãy hay. Đêm qua chưởng môn sư huynh gọi mấy thủ toạ chúng ta tới, bảo là đã dùng Thông Linh thuật nói chuyện với Linh Tôn, hình như Linh Tôn cảm thấy có một thứ hung vật sát khí nào đó động đậy, nhưng sau lại không phát hiện thấy đâu nữa."

"Vậy thì nên thế nào?"

"Còn làm thế nào được? Không tìm thấy là không tìm thấy; Linh Tôn ít nhất cũng sống được sáu ngàn năm rồi, sư phụ muội sáu trăm tuổi đã lẩm cẩm, Linh Tôn bây giờ có lẩm cẩm một chút thì cũng chẳng có gì là lạ!"

"..."

Chương 28

TỨ CƯỜNG

Hôm sau, khi mặt trời lại lên, người của Đại Trúc phong đến quảng trường mới phát hiện ra tám lôi đài đã dỡ bớt đi bốn, bốn đài còn lại sắp theo vị trí các phương đông tây nam bắc.

Điền Bất Dịch và Tô Như đi trước, sau một đêm Trương Tiểu Phàm cũng đã đỡ đau hơn, gã đi giữa mọi người. Xưa nay gã chưa từng được coi trọng như thế này, bộ dạng thành ra e dè, ngoảnh đầu lại nhìn, khe khẽ hỏi Đỗ Tất Thư bên cạnh: "Lục sư huynh! Đại sư huynh bị thương có nặng không, sao lại đến nỗi đi không nổi vậy?"

Đỗ Tất Thư lắc lắc đầu nói: "Sáng nay sư phụ khám cho đại sư huynh, nói là tại hôm qua thi đấu quá kịch liệt với Thường Tiễn sư huynh bên chi chính, một người chuyên tấn công một người lại chuyên phòng ngự, đấu mãi, thế rồi cả hai cùng bị đau, tổn hại khắp kinh mạch, e sẽ ảnh hưởng không ít đến sự tu hành."

Trương Tiểu Phàm thất kinh nói: "Ngay đại sư huynh cũng đấu không lại, đệ hôm nay gặp Thường Tiễn sư huynh thì sẽ càng bị y đánh cho tan tác ư?"

Đỗ Tất Thư lừ mắt: "Theo lẽ thường thì đúng là như thế, nhưng chính vì theo lẽ thường, hai ngày trước đây lúc đệ tỷ thí, phần lớn các vị sư huynh mới cược là *đệ sẽ thua*!"

Trương Tiểu Phàm ngớ ra, đành im tiếng.

Lôi đài lớn nhất nằm ở phía bắc, người chen chật cứng,

chẳng cần nói cũng biết đây là nơi Lục Tuyết Kỳ thi đấu. Điền Bất Dịch nhìn về đằng ấy hừ một tiếng, tất nhiên chẳng có thiện cảm gì với kẻ đã đánh bại con gái mình; ông lập tức dẫn môn đệ đi về lôi đài phía tây.

Mới đi được mấy bước, toàn thân Trương Tiểu Phàm bỗng dưng sửng sốt, thấy một toán người từ mé bên tiến lại. Đi đầu là một lão nhân dáng vẻ già nua, đi bên cạnh lão chính là Tăng Thư Thư; sau lưng hai người có hơn một trăm đệ tử Phong Hồi phong. Trương Tiểu Phàm trông thấy nhóm của Cao sư huynh, nhưng không thấy Bành Xương.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tìm kiếm của Trương Tiểu Phàm, lúc người hai bên đi ngang qua nhau, Tăng Thư Thư đột nhiên nói với gã: "Bành sư huynh không đến, đang ở phòng dưỡng thương!"

Trương Tiểu Phàm gượng cười, thấy sắc mặt Tăng Thư Thư nghiêm nghị, ánh mắt chiếu ra lạnh băng.

Lão nhân già nua dẫn đầu, chính là Tăng Thúc Thường thủ toạ Phong Hồi phong. Ông ta liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, cái nhìn tuy không sắc nhọn, nhưng thâm thuý cùng cực; hình như chỉ bằng một cái nhìn ấy đã soi thấu tận ruột gan gã.

Trương Tiểu Phàm bất giác co mình lại, thình lình nghe tiếng Điền Bất Dịch: "Tăng sư huynh mạnh giỏi chứ ?"

Tăng Thúc Thường đáp lễ: "Chào Điền sư đệ, nghe nói môn hạ quý chi phái mới xuất hiện một kỳ tài tên gọi Trương Tiểu Phàm, đạo pháp độc đáo, hôm qua đấu với gã đệ tử vô dụng Bành Xương của ta, đã đánh cho y trọng thương gần chết rồi!"

Trương Tiểu Phàm biến sắc, kêu thất thanh: "Gì thế? Bành sư huynh bị đau nặng đến thế kia ư?"

Lời vừa thốt ra, môn hạ đệ tử Phong Hồi phong lập tức nhao nhao, nói là gã này thật là ác độc, đánh người ta như thế rồi lại còn giả bộ kinh ngạc, chẳng phải vô tâm thì cũng là chế nhạo.

Ánh mắt Tăng Thúc Thường thoáng một tia giận dữ, nhưng

không tiện để cho lớp hậu sinh biết, chỉ cười nhạt bảo Điền Bất Dịch: "Điền sư đệ dạy được một đồ đệ giỏi lắm!"

Điền Bất Dịch đang cau có, nghĩ bụng thằng bé này giao tiếp quá kém, nhưng nghe Tăng Thúc Thường nói như hàm ý móc máy, sẵn tính hiếu thắng bảo thủ, lão lập tức cười đáp: "Đâu có đâu có! Tăng sư huynh quá khen rồi. Trương Tiểu Phàm, lại bái kiến Tăng sư bá đi!"

Trương Tiểu Phàm đờ người, Tăng Thúc Thường đổi sắc mặt, khẽ phẩy ống tay áo, lạnh lùng bảo: "Khỏi cần!" rồi vung tay áo đi luôn.

Tăng Thư Thư nhìn Trương Tiểu Phàm, lạnh nhạt nói: "Ta không nhìn ra tuyệt nghệ thâm tàng của đệ, thật xấu hổ; lại còn xin với Bành sư huynh nương tay này nọ, không ngờ đã làm hại anh ấy!"

Trương Tiểu Phàm cuống quýt kêu: "Đệ không ..."

Gã nói chưa hết, Tăng Thư Thư đã lắc đầu bước đi, người của Phong Hồi phong cũng theo liền, ánh mắt nhìn lại thảy đều băng giá. Trương Tiểu Phàm đang buồn rầu, bỗng thấy Cao sư huynh trong đám người đó lướt qua trước mặt, đột nhiên nháy nháy mắt.

Trương Tiểu Phàm còn sững sờ, Cao sư huynh đã rời đi xa.

Điền Bất Dịch ngó đám người Phong Hồi phong, cười nhạt, khoát tay dẫn chúng đệ tử hướng về lôi đài phía tây là sàn thi đấu ngày hôm nay. Đến nơi, họ trông thấy xung quanh đã có hơn hai trăm người vây kín, chen vai thích cánh, xem ra ngoài đài của Lục Tuyết Kỳ, đây chính là chỗ náo nhiệt nhất trên quảng trường Vân hải.

Trương Tiểu Phàm thở ra một hơi lạnh, khe khẽ hỏi mấy sư huynh bên cạnh: "Nhiều người thế, vị Thường Tiễn sư huynh đó hẳn là lợi hại lắm?"

Mọi người đều cười, Hà Đại Trí nghiêm chỉnh đáp: "Thường sư huynh đạo hạnh cao thâm khỏi cần phải nói, nhưng ta thấy những người ở đây phần lớn là đến xem đệ đó, tiểu sư đệ ạ!"

Trương Tiểu Phàm thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Sao, sao có thể thế được?"

Hà Đại Trí khà một tiếng: "Đến hôm nay, Thất Mạch Hội Võ chỉ còn có tám người, trong đó người nổi nhất là đệ, ai mà không muốn đến xem đệ rốt cục có mấy đầu mấy tay?"

Trương Tiểu Phàm nín lặng.

Điền Bất Dịch dẫn đệ tử đến phía dưới đài. Trên đường, trông thấy sư đồ Đại Trúc phong, mọi người nhao nhao tránh ra nhường lối. Điền Bất Dịch nhìn bốn xung quanh, thấy đệ tử của chi chính không phải là ít, chắc vì hôm nay có Thường Tiễn thi đấu, nên họ tới xem cũng đông hơn, nhưng trưởng lão chi chính thì chẳng có mấy vị, chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân cũng không đến.

Điền Bất Dịch cau mày, khẽ nói với Tô Như bên cạnh: "Chưởng môn sư huynh làm sao lại chưa đến, trong chi chính còn có đệ tử khác thi đấu ư?"

Tô Như lắc đầu: "Không, năm nay chẳng hiểu tại sao, đệ tử chi chính tư chất không tốt lắm, đến lúc này chỉ còn mỗi Thường Tiễn thôi."

Điền Bất Dịch trầm ngâm, bước lại nơi chính giữa dưới đài, thấy đặt năm sáu cái ghế, nhưng chỉ có một lão già râu bạc đang ngồi. Trông thấy bọn Điền Bất Dịch đi đến, lão cũng đứng dậy.

Trương Tiểu Phàm đờ người, nhận ra lão già râu bạc đó chính là người ngồi dưới đài lúc gã tỷ thí với Sở Dự Hồng hôm kia.

Lão già râu bạc hiển nhiên cũng nhớ ra Trương Tiểu Phàm, ánh mắt nhìn về phía gã, rồi nói với Điền Bất Dịch: "Điền sư huynh! Không ngờ môn hạ huynh năm nay lại xuất hiện một nhân tài."

Điền Bất Dịch có vẻ cũng thân với lão, bèn cười ha hả, nói: "Phạm sư huynh quá khen rồi, mời ngồi mời ngồi!"

Lúc ấy, sau đài tiếng chuông nổi lên, Điền Bất Dịch ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: "Lão thất lên đài đi!"

Mấy trăm ánh mắt tức thời quét tới, đổ dồn lên mình Trương Tiểu Phàm. Gã chưa bao giờ bị nhiều người nhìn đến như vậy, mặt nóng ran: "Vâng ạ." Nói đoạn quay đầu không dám liếc lại phía sau nữa, cứ đi một mạch bước đến sàn đấu.

Được mấy bước, bỗng nhiên bị Tô Như nắm lại, Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Sư nương, sao ạ?"

Tô Như mỉm cười, mặt có vẻ rất quan tâm, hỏi: "Các vết thương trên mình còn đau không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Sư phụ đã chạy chữa cho con, gần như khỏi hết rồi!"

Tô Như cũng lắc đầu nói: "Bị đau bên ngoài thì còn đơn giản, chứ đau bên trong không nhanh khỏi thế đâu. Hôm nay người cùng con tỷ thí là Thường Tiễn, bản lĩnh không phải tầm thường; đại sư huynh con tu luyện là thế mà cũng bại dưới tay y; tuy đại sư huynh con nói y thắng được cũng khá chật vật, nhưng con mới tu hành lõm bõm e là vẫn chưa đủ. Lát nữa đừng có sính mê, nếu không thắng được thì xin nhận thua, nhất định đừng mạo hiểm để bị thương, hiểu chưa?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấm lòng, nhưng không gật đầu, chỉ lẩm bẩm: "Lỡ mà... sư phụ giận..."

Tô Như mỉm cười khẽ lắc đầu: "Đồ ngốc ạ, yên tâm đi, sư phụ thương con thì có !"

Trương Tiểu Phàm trong lòng hân hoan, lập tức ngoảnh đầu về phía Điền Bất Dịch, thấy lão đang trò chuyện say sưa với lão già râu bạc họ Phạm, mắt chẳng hề nhìn đến phía này.

Tô Như xoa nhẹ lên đầu gã: "Đi đi!"

Trương Tiểu Phàm chầm chậm bước lên lôi đài, người thì đứng đấy, nhưng đầu óc thì hồi tưởng câu Tô Như nói: "Sư phụ thương con thì có!"

Gã thấy rối bời. Từ nhỏ lớn lên, rồi gia nhập Thanh Vân,

trong mắt gã thì Điền Bất Dịch chẳng khác gì thần thánh; tuy Điền Bất Dịch cư xử với gã không tốt lắm, nhưng được sư phụ khen ngợi là tâm nguyện lớn nhất của chàng thiếu niên Trương Tiểu Phàm.

Lúc này bỗng nghe sư nương nói như vậy, gã dường như không dám tin.

Gã đứng trên đài suy nghĩ rất lâu, phía dưới người ta bàn tán xôn xao. Một lúc nữa, Trương Tiểu Phàm cũng cảm thấy hơi lạ: đối thủ của gã mãi đến lúc này vẫn chưa tiến ra.

Dưới đài, người của chi chính tỏ ra lo lắng, đa số đều ngoảnh đầu nhìn ngó khắp nơi. Đúng lúc ấy, một đệ tử Thông Thiên phong từ xa chạy lại, nét mặt e ngại, không để ý gì đến những ánh mắt lạ lùng chĩa vào mình, lao đến bên lão già râu bạc, vội vã thì thầm mấy câu.

Lão già râu bạc mặt biến sắc, dường như không tin nổi, hỏi dồn: "Thật ư?"

Đệ tử đó hậm hực ngước nhìn lên đài, rồi nặng nề cúi đầu xuống. Lão già râu bạc mặt xám như tro, vẻ tang thương, ngồi phịch xuống ghế. Điền Bất Dịch trông thấy, rất lấy làm lạ, hỏi: "Phạm sư huynh, chuyện gì thế?"

Lão già râu bạc uể oải nhìn Điền Bất Dịch, thở dài thườn thượt, trấn định tinh thần, rồi lại đứng lên, tuyên bố: "Thường Tiễn đệ tử chi chính, vì hôm qua tỷ thí thọ thương quá nặng, không thể nhấc mình dậy được, trận đấu hôm nay bãi bỏ."

Trên đài dưới đài, một bầu tịch mịch.

Lát sau, mọi người nhốn nháo! Dù cho đệ tử Thanh Vân môn đa phần tu đạo, nhưng vẫn có không ít người thô lỗ buột miệng chửi rủa. Đối với môn hạ Đại Trúc phong, phản ứng đầu tiên hoàn toàn không phải là vui mừng kinh ngạc, mà là ai nấy sắc mặt kỳ quái, đưa mắt nhìn nhau; mãi lâu sau, từng người một mới cảm khái lắc đầu hoặc cười chua chát.

Ở sau lưng, đám đông có đủ thứ thái độ, bàn tán ồn ào rối

loạn, Điền Bất Dịch và Tô Như chầm chậm đứng lên. Nhìn tiểu đồ đệ vẫn ngây trên võ đài, Tô Như mỉm cười, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Muội đã bảo mà: tiểu đồ đệ này của huynh tốt số đến lạ lùng!"

Điền Bất Dịch im lặng, gượng cười vậy.

Trương Tiểu Phàm trải qua ngày hôm đó trong ánh mắt lạ lùng của người xung quanh; các đệ tử Thanh Vân khi đi qua gã đều ngó kỹ hơn bình thường, tuồng như gã là một thứ kỳ trân dị thú gì đó. Khi ấy, kết quả thi đấu cũng đã có, Trương Tiểu Phàm 'may mắn' cùng Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư xếp vào hàng tứ cường.

Tề Hạo vốn là người có nhiều khả năng đoạt giải quán quân nhất, Lục Tuyết Kỳ mấy ngày nay khí thế cực thịnh, nhưng Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm mà cũng lọt vào nhóm bốn người đứng đầu thì thật là vượt ra ngoài dự liệu của hầu hết các trưởng lão trong Thanh Vân môn. Lâu nay Tăng Thư Thư - con trai duy nhất của Tăng Thúc Thường - tuy được công nhận là tuổi trẻ tài cao ở Phong Hồi phong, nhưng chẳng có danh tiếng mấy trong toàn môn phái, lần này qua ải chém tướng, có đạo pháp tinh diệu, làm người ta phải ngưỡng mộ. Vậy thì, Trương Tiểu Phàm xếp trong nhóm tứ cường là có vẻ kém thuận mắt nhất.

***

Trên lôi đài, bốn người bọn họ đứng sắp hàng, trước mặt là chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân và thủ toạ Long Thủ phong Thương Tùng Đạo Nhân. Khuôn mặt Đạo Huyền Chân Nhân vẫn tươi cười, chẳng nhận thấy ông ta có vẻ gì là không hài lòng về sự sút kém ngoài tưởng tượng của đệ tử chi chính trong kỳ đại thí này.

Dưới đài, gần một nghìn người của Thanh Vân môn đứng vây quanh, ngồi hàng đầu là thủ toạ và trưởng lão của các chi phái. Tô Như nhìn lên đài, khẽ bảo Điền Bất Dịch: "Tiểu Phàm

có vẻ căng thẳng quá nhỉ!"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, không nói năng gì. Trước ánh mắt chằm chằm của mọi người, vợ nhận ra, thì sao lão lại không nhận ra? Bốn người trên đài, Tề Hạo phong thái đường hoàng, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo băng sương, Tăng Thư Thư tươi tắn đĩnh đạc, duy chỉ có Trương Tiểu Phàm đứng nghệt một chỗ, mắt dõi xuống đất, đôi tay dường như không biết đặt vào đâu cho khỏi thừa, vẻ rất lúng túng.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người, miệng thoáng cười, rồi xoay mình nói vọng xuống dưới đài: "Thưa các vị, cho đến hôm nay, Thất Mạch Hội Võ đã chọn ra được bốn đệ tử hàng đầu, thiên tư hơn người, đạo pháp tinh diệu, đúng là tinh hoa của Thanh Vân môn chúng ta; họ sẽ gánh vác trọng trách phát triển tương lai rực rỡ của bản phái..." Ông ta nói chưa hết, đã thấy dưới đài không biết từ chỗ nào vẳng lên tiếng phì phì, lát sau, đám đông đệ tử Thanh Vân môn cùng phá lên cười như chợ vỡ.

Đạo Huyền Chân Nhân cau mày, vô tình đưa mắt nhìn Trương Tiểu Phàm ít tuổi nhất trong hàng bốn người đứng sau lưng, khe khẽ lắc đầu. Lúc ấy, tiếng cười dưới đài vẫn rộ lên, khung cảnh trang nghiêm tự dưng biến ra khôi hài, Thương Tùng Đạo Nhân lạnh lùng tiến lên một bước, ánh mắt sắc như dao, nhìn suốt lượt dưới đài.

Tiếng cười bỗng nhỏ lại, Thương Tùng Đạo Nhân nhìn đến đâu, tiếng cười tắt đến đấy; chẳng bao lâu, không khí trở lại yên tĩnh. Thương Tùng chấp chưởng hình phạt nhiều năm, uy phong rất ghê gớm, thậm chí còn vượt chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Đợi cho hoàn toàn im lặng, Thương Tùng Đạo Nhân mới lùi lại sau, nói: "Chưởng môn sư huynh, xin mời!"

Đạo Huyền Chân Nhân cười đáp: "Ta cũng chẳng có gì cần nói nữa, Thương Tùng sư đệ cứ nói đi!"

Thương Tùng Đạo Nhân gật đầu, ngoảnh xuống dưới đài,

sang sảng nói: "Ngày mai tỷ thí, Tề Hạo Long Thủ phong gặp Tăng Thư Thư Phong Hồi phong, Lục Tuyết Kỳ Tiểu Trúc phong gặp Trương Tiểu Phàm Đại Trúc phong..."

Thương Tùng vẫn tiếp tục nói, ánh mắt mọi người đều dồn cả vào ông ta, Trương Tiểu Phàm lúc này mới thở phào, vừa rồi dưới đài người ta nhìn ghê quá, khiến gã gần như ngừng thở.

"Sao đệ vã mồ hôi khiếp thế?" Tăng Thư Thư đứng bên cạnh bỗng nhiên khẽ hỏi.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, từ hôm qua, sau khi gã bất ngờ chiến thắng Bành Xương, thì Tăng Thư Thư trước mặt mọi người luôn tỏ ra lạnh nhạt với gã, chẳng ngờ bây giờ lại chủ động bắt chuyện. Tuy mới quen chưa quá ba ngày, nhưng Trương Tiểu Phàm đã coi Tăng Thư Thư như một người bạn thân.

Gã liền lén nhìn Tăng Thư Thư, chỉ thấy y ngay ngắn đứng bên cạnh, mắt không liếc xéo, ung dung nhìn xuống dưới đài, hình như vừa rồi chưa hề hé răng nói gì hết.

"Ngốc ạ, đừng có ngoảnh đầu sang đây!" Tăng Thư Thư không đổi sắc mặt, chỉ hơi mấp máy môi "Đệ khiến cho ta bị nghe cha chửi mắng gần chết còn chưa đủ à?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấy náy, vội vàng nhìn đi, cũng khe khẽ nói: "Xin lỗi, đệ lúc ấy, lúc ấy... Này, Bành sư huynh có sao không?"

"Bành sư huynh bị thương tuy nặng, nhưng không đáng ngại lắm, điều dưỡng mấy ngày là sẽ ổn, nếu không ta đời nào thôi giận đệ? Có điều thật chẳng ngờ đệ lại giữ kín tuyệt chiêu như thế."

"Không phải đâu! Lúc ấy đệ cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chắc là Bành sư huynh nhường đệ; đệ thấy đầu óc phát sốt..."

"Ta đã hỏi Bành sư huynh, tuy bị thua nhưng anh ấy rất tán dương đệ; tự nói là mình cũng đã thi thố toàn lực rồi; đệ khỏi cần bận tâm nữa!"

Trương Tiểu Phàm lại kinh ngạc, nói: "Còn chuyện huynh bị cha mắng là vì..."

"Hừ, cũng chỉ tại bọn Cao sư huynh ngu ngốc lắm mồm, đã mách cha những lời ta xin với Bành sư huynh lúc đầu; tuy Bành sư huynh có nói đỡ cho ta, nhưng ta vẫn bị cha mắng một trận; nếu không ta cũng chẳng phải làm ra vẻ này nọ trước mặt đệ!"

"... Thư Thư, đệ thật lòng xin lỗi!"

"Chuyện vặt thôi mà! Ta từ bé bị chửi mắng cũng đã quen. Nhưng số mệnh của đệ thật là... Có điều, đệ cũng vẫn phải chú ý: trận sau đấu với người đẹp băng giá bên Tiểu Trúc phong, coi chừng bị 'Thiên Gia' chém phải!"

Trương Tiểu Phàm vẻ khổ sở, khẽ nói: "Đệ biết, nếu được đấu với huynh thì tốt quá..." nói rồi, gã chợt ngừng bặt, hai người cùng cảm thấy ớn lạnh, bèn liếc sang bên; chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ đứng đó, cặp mắt băng giá không biết đã xoáy vào người bọn họ từ lúc nào.

Trương Tiểu Phàm im re như ve sầu mùa đông, Tăng Thư Thư cũng thở ra một hơi lạnh buốt, hai người không dám nói nữa, đều giả bộ đang chăm chú lắng nghe Thương Tùng Đạo Nhân giáo huấn.

Khá lâu ông ta mới kết thúc diễn văn, mọi người tản đi, chuẩn bị ngày mai tiến vào đại võ hội. Trương Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư bước xuống dưới đài, vẫn cảm giác sau lưng tê tái, bất giác cùng nhau lè lưỡi, chẳng biết Lục Tuyết Kỳ có phải là sinh ra từ băng nguyên bắc cực không, mà chỉ nhìn người ta thôi đã lạnh thấu tim.

Gã đang định từ biệt Tăng Thư Thư, bèn nhìn sang, thấy y bỗng dưng nghiêm mặt, mắt nhìn gã đầy vẻ miệt thị, sau đó hừ một tiếng như không thèm để ý, ngẩng đầu kiêu ngạo bước đi. ở đằng kia không xa, phụ thân có một đám đệ tử Phong Hồi phong xúm quanh, ông ta đang nhìn lại.

Trương Tiểu Phàm cười buồn bã, quay mình đi đến chỗ

đứng của Đại Trúc phong, Điền Bất Dịch nhìn gã, bảo: "Về đi!" Lại nhìn Điền Linh Nhi: "Linh Nhi lại đây, cha và mẹ có chuyện muốn nói!"

Điền Linh Nhi vâng lời, trước khi chạy đi còn mỉm cười với Trương Tiểu Phàm.

Mọi người quay về nơi nghỉ, vừa vào đến phòng là ầm ĩ cả lên, bọn Ngô Đại Nghĩa vội kể cho Tống Đại Nhân đang nằm trên giường nghe tin tốt lành; Lữ Đại Tín còn xốc Trương Tiểu Phàm lên, ha ha cười mãi; chỉ có Đỗ Tất Thư đứng bên cạnh lắc đầu lia lịa: "Chẳng công bằng gì cả, chẳng công bằng!"

Chương 29

KỲ THUẬT

Lại một đêm khuya.

Trương Tiểu Phàm giở mình trằn trọc khiến Tiểu Hôi nằm bên cạnh cũng mở mắt hấp háy nhìn. Các vị sư huynh đã ngáy o o từ lâu, còn Đại Hoàng cũng đã lăn ra đất ngủ say.

Ánh trăng loang loáng từ cửa sổ rọi vào, rải xuống mặt sàn, trắng như sương như tuyết.

Trương Tiểu Phàm khẽ nhổm dậy, Tiểu Hôi lập tức rúc luôn vào lòng gã, Trương Tiểu Phàm ôm lấy, xoa xoa đầu nó, rồi đi ra ngoài.

Hành lang vắng vẻ, tịnh không một tiếng người.

Trương Tiểu Phàm thầm cười buồn bã, từ khi lên Thông Thiên phong hầu như chưa đêm nào gã được ngon giấc. Nghĩ tới ngày mai tỉ đấu với Lục Tuyết Kỳ, gã vẫn thấy lòng căng thẳng khó tả.

Đúng lúc ấy, con khỉ trong tay bỗng cựa quậy một cách bất an, Trương Tiểu Phàm nhìn nó, thấy dưới ánh trăng, đôi mắt long lanh của Tiểu Hôi đang dõi vào vùng tối trước mặt.

Trong màn âm u ấy hình như có một cái bóng vừa lướt qua.

Trương Tiểu Phàm chột dạ, liền bám theo.

Cái bóng đó chạy không nhanh, chân thì chạy mà vai thì rung lên bần bật, trông như đang khóc. Trương Tiểu Phàm

nhận ra Điền Linh Nhi thì rất ngạc nhiên, rồi thấy cô nức nở như đang có một nỗi bi thương.

Điền Linh Nhi chạy một mạch đến Vân hải, tới lôi đài ở chính giữa, nhìn bốn xung quanh không một bóng người; dường như chẳng thể gượng thêm nữa, cô khuỵu xuống đất bật khóc.

Trương Tiểu Phàm chưa bao giờ thấy sư tỷ đáng thương đến vậy, bỗng thấy thẫn thờ; gã chầm chậm tiến lại khe khẽ gọi: "Sư tỷ..."

Điền Linh Nhi giật mình quay phắt lại, nhận ra là Trương Tiểu Phàm thì yên tâm, nhưng rồi lại tràn ngập đau xót, cô không nén được bèn ngả vào Trương Tiểu Phàm, khóc rưng rức trên vai gã.

Trương Tiểu Phàm bỗng đờ người, gã như hoá đá, không tài nào nhúc nhích nổi.

Gã nghe tiếng khóc tấm tức của sư tỷ vẳng bên tai, cảm thấy nơi đầu vai hơi ấm cơ thể nàng dịu dàng lan sang, cảnh tượng thường gặp trong mộng lúc này đã trở thành sự thật. Đâu đây làn u hương vương vấn, như có lại như không.

Trương Tiểu Phàm cứ đứng như thế, dõi về phía xa, cho dù trong lòng nôn nao chỉ muốn ôm lấy người con gái này, nhưng rốt cuộc, gã đã không làm thế.

Có lẽ, nếu cứ ôm lấy nàng, cuộc đời ta rồi sẽ đổi khác đi chăng?

Vừa lúc ấy, Điền Linh Nhi đã rời khỏi vai gã. Cõi lòng Trương Tiểu Phàm trống vắng cảm thấy hình như vừa mất đi một cái gì.

Bờ vai gã, lệ thấm ướt đẫm.

Điền Linh Nhi dụi đôi mắt đỏ hoe, nhìn vai Trương Tiểu Phàm thấm lệ của mình, đỏ mặt nói: "Xin lỗi Tiểu Phàm!"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, rồi hỏi: "Sư tỷ... làm sao vậy?"

Điền Linh Nhi toan đáp, chợt nghe dưới chân có tiếng kêu 'chí chí', bèn nhìn xuống, trông thấy Tiểu Hôi đã chạy theo đến. Cô ta lặng lẽ cúi xuống ôm nó lên.

"Chuyện chưa từng có, Tiểu Phàm ạ, chuyện chưa từng có!" Người con gái đứng dưới ánh trăng đêm, một vẻ đẹp thê lương; nàng nói với Trương Tiểu Phàm bằng một giọng sầu não: "Cha mẹ ta chưa bao giờ mắng ta như vậy!"

Nhìn khuôn mặt diễm lệ chìm trong buồn khổ, Trương Tiểu Phàm thấy lòng đớn đau tan nát, cứ như chính gã là người đã đem lại những bi thống ấy cho nàng. Gã gắng gượng trấn định tinh thần, dịu dàng hỏi: "Sư tỷ sao vậy? Sư phụ, sư nương tại sao lại mắng sư tỷ?"

Điền Linh Nhi do dự, ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm - người bạn cùng chơi đùa từ nhỏ, người thân nhất sau cha mẹ - trong óc Điền Linh Nhi phảng phất một suy nghĩ: Trương Tiểu Phàm sư đệ bắt đầu dịu dàng với ta như vậy từ khi nào?

Song suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua, cõi lòng cô lúc này còn ngập những bi thương, nhưng rồi vẫn thổn thức nói với Trương Tiểu Phàm: "Đều là tại Tề Hạo đại ca!"

Mặt Trương Tiểu Phàm bỗng trắng bệch, bất giác siết nắm tay, gã siết chặt quá, đến nỗi móng nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay.

"Đệ không biết thì phải?" Điền Linh Nhi gợi mở, không có ý giấu giếm tiểu sư đệ nữa. Nhưng lòng Trương Tiểu Phàm thì cuồng nộ gào thét: "Ta biết, ta biết chứ, ta đã biết từ lâu rồi!"

Ánh trăng lạnh lẽo trải khắp nhân gian.

"Tề Hạo sư huynh và ta ưng nhau, ta đã nói với cha mẹ, ta thực sự... thực sự... rất mến anh ấy!" Điền Linh Nhi đã hơi bình tĩnh, nhưng không nhận thấy mình nói ra đến đâu, thì sắc mặt Trương Tiểu Phàm nhợt đi đến đấy.

"...nhưng cha đã mắng ta quá dữ dội, nói là ta chẳng hiểu biết gì; cả mẹ ta vốn thương ta nhất cũng đổi ý, đứng về phía cha. Sao lại như vậy, Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, không để Điền Linh Nhi nhìn thấy nét mặt mình, khe khẽ hỏi: "Sao sư phụ, sư nương lại biết chuyện?"

Điền Linh Nhi đang bị kích động, hoàn toàn không nhận thấy trong lời Trương Tiểu Phàm có chút kỳ quái khác lạ, cô mếu máo, tựa hồ lại sắp bật khóc: "Ta vốn chẳng ngờ, sau này mới biết, là bọn Văn Mẫn sư tỷ bên Tiểu Trúc phong đã mách Thuỷ Nguyệt sư di, Thuỷ Nguyệt sư di lại kể cho mẹ. Ta với Văn Mẫn sư tỷ và mấy người đó thân thiết là thế, đã dặn họ không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng họ vẫn cứ nói ra, ta, ta..."

Tròng mắt cay xè, lệ lại ứa ra chan chứa.

Trương Tiểu Phàm nói một cách khó khăn: "Chắc sư phụ, sư nương muốn tốt cho sư tỷ đó thôi; là cha là mẹ, không thể không tốt đối với sư tỷ!"

Điền Linh Nhi lau khô lệ châu nơi khoé mắt, hét to: "Họ thì hiểu cái gì! Họ chỉ biết đến quan niệm môn phái, chỉ biết Tề Hạo đại ca là đệ tử tâm đắc của Thương Tùng sư bá bên Long Thủ phong, chỉ biết nếu ta và Tề Hạo đại ca êm đẹp thì họ sẽ không thể vươn lên trong Thanh Vân môn, họ căn bản chưa từng nghĩ cho ta."

Cô nói tiếp, vừa thương tâm vừa phẫn nộ, lại vừa cương quyết: "Những chuyện thể diện, so với hạnh phúc của ta thì đáng là cái gì? Ta thật sự nghi ngờ, rốt cục họ coi trọng thể diện, hay coi trọng đứa con gái này đây?"

Trương Tiểu Phàm bỗng ngẩng đầu, nhìn vị sư tỷ đột nhiên như đã biến thành người xa lạ.

Ánh mắt nàng đau xót làm sao!

Thảng thốt không nơi nương tựa, như chim non lạc tổ bơ vơ trong gió mưa, buồn thương và kinh hoảng, nỗi xót xa như lưỡi dao đâm sâu vào lòng gã!

Trương Tiểu Phàm cơ hồ bị ánh mắt ấy đánh gục hoàn toàn, một thứ bi thương chưa từng vướng phải trỗi dậy trong tim; nếu có thể gánh được hết thống khổ lúc này cho người con gái ấy, dù gian nan thế nào gã cũng nguyện ghé vai, nhưng gã chẳng biết phải nói gì mới được, đành chỉ khe khẽ gọi: "Sư tỷ!"

"Con muốn ở cùng anh ấy," Điền Linh Nhi nói một cách cương nghị cả quyết. Hình như không phải nói với Trương Tiểu Phàm, mà là nói với chính bản thân cô, và nói với phu phụ Điền Bất Dịch lúc này đang vắng mặt: "Con nhất định sẽ ở cùng Tề Hạo sư huynh, chúng con đã thề non hẹn biển, dù cha mẹ có phản đối, dù phải đợi đến khi sông cạn đá mòn, chúng con cũng sẽ ở bên nhau."

Điền Linh Nhi ngẩng nhìn trời đêm, nguyện với vầng trăng tròn sáng. Dưới ánh trăng thanh lặng lẽ rải xuống, trông nàng diễm lệ như đóa bách hợp nở rộ trong đêm pha lẫn nỗi bi ai, khiến người ta mải nhìn nàng mà quên mất ở ngay cạnh đó, có một bóng người đang lặng đi vì đau đớn.

***

Trên cao, vầng dương mới hé nồng nàn phủ xuống mình Trương Tiểu Phàm, sưởi ấm được thân thể, nhưng không sưởi ấm được nội tâm. Gã đứng trên võ đài nét mặt vô cảm, đối diện với Lục Tuyết Kỳ đẹp như thiên tiên.

Người con gái băng sương cặp mắt đượm vẻ khinh miệt. Trên quảng trường ai nấy đều biết Trương Tiểu Phàm tiến được vào hàng tứ cường, chủ yếu là nhờ vận may, chứ không phải nhờ thực lực.

Sau lưng nàng, Thiên Gia tán phát luồng lam sắc nhàn nhạt. Trương Tiểu Phàm nhìn thứ thần vật trong truyền thuyết ấy, miên man nghĩ: lát nữa, mình phải đối mặt với nó hay sao?

Thoáng chốc gã đã quên bẵng chuyện đó, từ đêm hôm qua sau khi trở về, gã luôn rơi vào trạng thái hồi hộp ngẩn ngơ.

Trên Vân hải lúc này chỉ còn lại hai lôi đài lớn, nhưng luận về số đệ tử đến xem, bên đài phía tây - nơi Tề Hạo và Tăng Thư Thư tỷ thí - không bằng một phần ba số ở đây. Có lẽ mọi người đều đã bị hút hồn bởi Lục Tuyết Kỳ tài cao và Trương Tiểu Phàm số tốt. Tuyệt đại đa số các bề trên, trong đó có cả chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, đều đến ngồi xem trận đấu này.

Nhìn Lục Tuyết Kỳ lên đài, đám đông dậy lên một tràng hoan hô, rồi phần lớn quay ra bàn tán xem liệu bao lâu thì Trương Tiểu Phàm sẽ phải chịu thua.

Điền Bất Dịch cau mày, dẫu cho biết khá rõ ngọn nguồn lạch sông về Trương Tiểu Phàm, nhưng nghe thấy sau lưng người ta xì xào khinh miệt, lão vẫn rất khó chịu. Tô Như ngồi bên thì ngó nghiêng bốn phía tìm con gái. Sau trận mắng mỏ tối qua, Điền Linh Nhi nức nở chạy biến, hôm nay từ sớm đã không thấy bóng dáng đâu. Là người mẹ, bà rất hiểu con gái mình, đứa con gái ương bướng, chắc đã chạy đến lôi đài bên Tề Hạo thi đấu rồi.

Bà lắc lắc đầu, tuy xót xa đứa con gái duy nhất, nhưng lần này bà hoàn toàn ủng hộ chồng. Có lẽ do bản năng người mẹ, bà luôn cảm thấy, người bên Long Thủ phong chẳng tốt đẹp gì.

Tô Như quay đầu ngó lên đài, cùng lúc đó, Trương Tiểu Phàm ở trên đài sắc mặt dửng dưng cũng ngoảnh trông xuống; ánh mắt họ gặp nhau, chỉ một thoáng thôi, rồi Trương Tiểu Phàm nhìn ngay ra sau lưng bà. Hình như không thấy người cần tìm, lại lặng lẽ nhìn đi.

Tô Như khẽ cau mày, bảo Điền Bất Dịch: "Tiểu Phàm hôm nay thần sắc hơi bất ổn, cứ như là ủ rũ chán chường."

Điền Bất Dịch thản nhiên trả lời: "Y căng thẳng đó thôi, y chưa từng trải; có gì lạ đâu!"

Tô Như im lặng, không nói gì thêm nữa.

Trương Tiểu Phàm nhìn sang gương mặt của Lục Tuyết Kỳ. Gương mặt tuyệt mỹ rực hồng, lấp loá dưới ánh dương vừa chớm, Lục Tuyết Kỳ cảm thấy ngay cái nhìn của Trương Tiểu Phàm, trong mắt nàng một lần nữa lại xuất hiện ngầm ý khinh miệt.

Nhưng lần này, Trương Tiểu Phàm không lẩn tránh, gã thậm chí chẳng để ý đến ánh mắt nhạo báng ấy; dung nhan mỹ lệ kia bây giờ nào có ý nghĩa gì! Sâu thẳm trong lòng gã, chỉ

có một câu thầm kín và đau khổ: "Nàng không có mặt, nàng đi xem Tề Hạo tỷ thí rồi!"

Thông minh như Lục Tuyết Kỳ, thoáng chốc là nhận ra đối thủ tuy nhìn mình, nhưng ánh mắt hững hờ, rõ ràng là đang ngẫm đến một chuyện gì khác, hoàn toàn thờ ơ với sự tồn tại của nàng. Điều này nàng bình sinh lần đầu mới gặp, cặp mắt thoáng một ánh ngạc nhiên.

"Coong!"

Tiếng chuông cùng vang lên, ngân nga khắp Thông Thiên phong. Bốn bề mau chóng yên tĩnh lại.

Lục Tuyết Kỳ vươn thẳng mình, hít thở thật sâu, chỉ cần thắng hai trận nữa, đúng hai trận, là có thể thực hiện được giấc mộng của bản thân và kỳ vọng của sư phụ. Thiên Gia cài sau lưng nàng, hào quang lam sắc dần dần rực sáng.

"Lục Tuyết Kỳ đệ tử Tiểu Trúc phong, xin được chỉ giáo!"

Trương Tiểu Phàm như sực tỉnh khỏi cơn mê, phản ứng đầu tiên không phải là đáp lễ, mà là khấp khởi hi vọng nhìn xuống dưới đài, dưới ấy chen chúc những người với muôn vàn ánh mắt chăm chú, nhưng tuyệt không hề có bóng người mà gã đang trông đợi.

Lục Tuyết Kỳ biến sắc mặt, Thanh Vân đệ tử phía dưới cũng xôn xao cả lên, đây là người đầu tiên thất lễ với Lục Tuyết Kỳ. Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, cùng nhận thấy hôm nay tiểu đồ đệ quả thực rất không bình thường.

Trương Tiểu Phàm chậm chạp ngoảnh đầu lại, sắc mặt xám tro, lãnh đạm nói: "Ta là Trương Tiểu Phàm của Đại Trúc phong, sư tỷ hà tất phải nể nang nương tay!"

Lục Tuyết Kỳ sững sờ, cảm thấy Trương Tiểu Phàm hết sức cổ quái, mấy câu nói trước lúc thi đấu tuy chỉ là sáo ngữ, nhưng đời thuở nào lại có người bảo khỏi cần nương tay? Nghe tưởng rằng nhạo báng, nhưng bộ dạng của gã hình như không phải như vậy.

Lục Tuyết Kỳ không hổ danh là đệ tử đắc ý của Thuỷ Nguyệt Đại Sư, tâm trí rất kiên định, nghe vậy thần sắc không hề thay đổi, cũng không rườm lời, tay phải làm hiệu, rồi 'Thiên Gia' sau lưng nàng chầm chậm nhô lên.

Trương Tiểu Phàm nhìn hào quang lam sắc mỗi lúc càng đậm, càng lớn, phủ bóng xanh rợp lên cả thân mình gã, nhưng gã không hề cảm thấy căng thẳng, trái lại thâm tâm còn như mơ hồ chờ đợi một điều gì đó.

Gã rút ra thanh Thiêu Hoả côn đen xỉn và xấu xí.

Dưới đài rộ lên một trận cười, so với 'Thiên Gia' đường hoàng cao quý tiên khí ngập tràn trước mặt, Thiêu Hoả côn trông như một con thằn lằn thô lậu trên mặt đất.

Mà lúc này, lại còn là một con thằn lằn thảm thương như đã chết.

Trương Tiểu Phàm lại thấy cảm giác lạnh giá xung phát toàn thân, không biết vì sao hôm nay Thiêu Hoả côn đặc biệt hưng phấn như có linh tính, cảm giác lạnh giá du động nhanh hơn ngày thường rất nhiều. Trương Tiểu Phàm còn nhận thấy, nếu không phải vì gã níu giữ Thiêu Hoả côn bằng mối huyết nhục tương liên, nếu không phải vì gã còn đang nắm trong tay thật chặt, e rằng nó đã lao vào Lục Tuyết Kỳ từ lâu rồi.

Không, hình như không phải lao vào Lục Tuyết Kỳ, mà là lao vào kiếm Thiên Gia; cảm giác kỳ lạ đó giống như giữa hai kẻ thâm thù đại hận.

Đúng lúc ấy Lục Tuyết Kỳ chợt đổi sắc mặt, Thiên Gia toả rực hào quang, hình như cả Lục Tuyết Kỳ cũng cảm thấy đôi phần kỳ lạ!

Nhưng Trương Tiểu Phàm chẳng nghĩ ngợi sâu xa nữa, gã nhìn người con gái đẹp trong vầng sáng lam sắc, bỗng chợt nhận ra nàng rất giống sư tỷ, nhưng vị 'sư tỷ' này có ánh mắt băng giá, nhìn gã một cách lạnh lùng.

Trên đài, đang diễn ra một cảnh tượng khiến đám đông bất

ngờ, Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ, cả hai người chẳng hề hành động, chỉ chằm chằm nhìn đối phương, không mảy may nhúc nhích.

Dưới đài nhốn nháo, bàn tán xôn xao.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên choàng tỉnh, thanh Thiên Gia xưa nay với nàng vẫn linh tính tương thông, vừa rồi chợt có biểu hiện kỳ quái khiến nàng lấy làm lạ, nhưng khi dùng niệm lực tra xét, thì không nhận thấy điều gì bất thường, trừ việc Thiên Gia hình như rất nóng lòng tỉ thí.

Cảm nhận được vô số ánh mắt lạ lùng dưới đài, Lục Tuyết Kỳ cau mày, định thần, hắng giọng, loại hết tạp niệm khỏi đầu óc, rồi khẽ hô một tiếng, Thiên Gia toả rực lam quang, xông vút lên trời, nhưng vẫn không ra khỏi vỏ.

Từ ngày bắt đầu kỳ đại thí, Thiên Gia đã trở thành tiêu điểm quan sát chung. Cho đến giờ phút này, Lục Tuyết Kỳ đã lần lượt đánh bại tất cả các đối thủ mà kiếm chưa cần rời khỏi vỏ, điều đó khiến mọi người suy đoán mãi, rốt cục ai sẽ buộc nàng phải tuốt kiếm ra? Đến giờ họ đều cho rằng nhất định phải tới vòng quyết chiến cuối cùng, phải là tầm cỡ Tề Hạo của Long Thủ phong mới có thể làm được điều đó!

Lam quang rọi lên mặt Trương Tiểu Phàm, nhưng không thấy cảm xúc trên khuôn mặt ấy, Thiêu Hoả côn tán phát nhàn nhạt thanh quang, chầm chậm rời lòng bàn tay gã, tiến lên dừng phía trước mặt.

Dù đã từng nhìn qua Thiêu Hoả côn, nhưng đây là lần đầu mọi người trong Đại Trúc phong và cả phần lớn những người đứng xem quanh đó mới được thấy Trương Tiểu Phàm thi triển pháp thuật.

Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, nói: "Nếu không phải là chính mắt chứng kiến, ta thật không tin tiểu sư đệ ngốc nghếch hai năm trước đột nhiên biến thành một kỳ tài trời sinh."

Trên đài, Lục Tuyết Kỳ nghiêm mặt lại, nắm chặt pháp

quyết, Thiên Gia đang toả ánh hào quang vạn trượng trên không bỗng vụt xoay, nhanh như chớp phóng đến Trương Tiểu Phàm, khí thế tựa chém núi bạt sông.

Thiêu Hoả côn lập tức nghênh đón, ánh xanh đen lao vào vầng lam quang vạn trượng, xung thế không hề thua nhụt.

Lát sau, mọi người nhìn thấy Trương Tiểu Phàm có vẻ không chịu nổi đòn tấn công, thân hình bay vụt về phía sau, hình như là đã bị thương. Thiêu Hoả côn tắt ánh, xoay lại lầm lũi vọt theo hướng chủ nhân.

Người của Đại Trúc phong đều đứng vụt cả dậy, Đỗ Tất Thư tính vốn nóng nảy còn la lên thất thanh.

Trương Tiểu Phàm đụng lưng phải cột trụ lôi đài, rớt xuống, thấy mằn mặn nơi cổ họng, rồi phun ra một ngụm máu tươi, bắn tóe lên thân Thiêu Hoả côn vừa bay về tới. Liền đó, đúng lúc không ai để ý thấy, máu tươi nhanh chóng thấm hết vào trong mình "thanh cời lò".

Thấy Thiên Gia uy thế to lớn như vậy, ai nấy đều kinh hãi sững sờ!

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như băng, không hề do dự, phất động lam quang, Thiên Gia từ trên không phũ phàng xả xuống. Đúng lúc đó, Thiêu Hoả côn bỗng rùng rùng hắc khí - đặc biệt ở phần đầu gậy, thanh quang càng rực lên. Trương Tiểu Phàm khoé miệng ứa máu, từ từ đứng dậy, sắc mặt trắng nhợt nhưng tròng mắt đỏ ngầu, bộ dạng chợt nhiên có vài phần nanh ác.

Nói thì chậm chứ lúc ấy diễn biến quá nhanh, Thiêu Hoả côn ngập trong hắc khí thanh quang, lại xông thẳng về phía Thiên Gia, giữa không trung hai thứ pháp bảo vừa xáp vào nhau đã bật ra, Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm đứng phía sau, thân hình đều chấn động dữ dội.

Trên không trung, lam quang chói chang, thanh quang rực rỡ, bay lượn tung hoành phía trên lôi đài kiên cố; chúng chạm đến chỗ nào, gỗ chỗ ấy liền bắn bay tung toé như vụn giấy,

tiếng động ầm ầm như sấm nổ giữa trời, inh tai nhức óc. Gần một ngàn người của Thanh Vân môn đứng xem, không ai mặt không biến sắc; từ ngày mở màn đại thí, chưa có trận nào vừa khai cuộc đã khốc liệt như trận này, quang cảnh trường đấu cũng chưa bao giờ tráng quan như hôm nay, chỉ thoáng chốc, khu lôi đài to lớn đã bị hai thứ pháp bảo uy lực tuyệt luân chém phá tan nát.

Đám đông dưới đài lùi dịch về sau một quãng, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đều đã vọt lên lơ lửng trên không. Lục Tuyết Kỳ song thủ nắm pháp quyết, dốc sức điều khiển pháp bảo, dáng vẻ nghiêm cẩn nhưng rất ung dung. Trong khi đó Trương Tiểu Phàm bộ dạng có phần cổ quái, Thiêu Hoả côn uy lực to lớn ngoài dự liệu của mọi người, nhưng chủ nhân nó thì không nắm pháp quyết như Lục Tuyết Kỳ, mà lại đứng trên không trung tay chân vung loạn xạ. Thiêu Hoả côn dường như cũng cảm ứng với tâm ý đó, nhanh như chớp lăn xả vào tỉ đấu túi bụi với Thiên Gia.

Tuy thế, Trương Tiểu Phàm có nỗi khổ tâm khó nói: uy lực của Thiên Gia quá lớn, vượt quá xa tưởng tượng của gã . Mỗi lần Thiêu Hoả côn xô vào thần kiếm, là mỗi lần gã thấy kinh lạc[1] toàn thân chấn động hết. Nếu không vì từ nhỏ ngoài Thái Cực Huyền Thanh Đạo, gã còn lén tu tập công pháp 'Đại Phạm Bát Nhã' của Thiên Âm tự, giúp kinh mạch vững vàng, đến hôm nay lại nhờ Đại Phạm Bát Nhã hộ thân, kình chống thần lực của Thiên Gia, thì e gã đã thổ huyết mà bại vong từ lâu rồi.

Ở phía đối diện, Lục Tuyết Kỳ trông vẫn như thường. Thiên Gia dưới sự điều khiển của nàng, lam quang càng thêm rực rỡ, uy thế cũng càng lớn, dần dần lấn át thanh quang hắc khí từ Thiêu Hoả côn.

Bên kia Trương Tiểu Phàm thầm thở than không ngớt,

1. Hệ thống các mạch thần kinh ngang dọc cùng các huyệt.

nhưng bên này Lục Tuyết Kỳ cũng ngạc nhiên chẳng vừa: vì pháp bảo cời lò của đối phương nhìn thì lem nhem xấu xí, nhưng không những đối kháng được với Thiên Gia, mà dường như còn mang một thứ lực hấp dẫn, liên tục hút dẫn tinh huyết linh lực từ thân thể nàng; nếu không nhờ nàng có căn cơ kiên cố, e rằng không thể đè nén được luồng máu nóng cứ cuộn lên trong mình.

Nghĩ đến đây, Lục Tuyết Kỳ lại thấy khí huyết trào lên nhộn nhạo, thân hình đang lơ lửng trên không suýt nữa mất thăng bằng, nàng đâm ra lo lắng kinh hãi. Xét tương quan giao đấu, có thể nhận thấy mức độ tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo của đối thủ chưa cao, còn kém nàng rất xa, nhưng không hiểu sao y vận dụng được thứ pháp bảo cổ quái kia ra uy lực lớn đến thế? Thiên Gia chiếm được thế thượng phong, cũng chỉ là hình thức bề ngoài mà thôi.

Lục Tuyết Kỳ nghiến hàm răng ngọc, gương mặt hoa đanh lại, y phục toàn thân không gió mà cũng căng phồng. Giữa trời, sau khi Thiên Gia đụng độ mạnh với Thiêu Hoả côn, người Trương Tiểu Phàm chao đi dữ dội, Thiêu Hoả côn cũng chững lại.

Đúng lúc đó, Thiên Gia đột ngột bay về, Lục Tuyết Kỳ vung tay phải nắm ngay lấy kiếm. Bàn tay ngọc vừa tiếp xúc với pháp bảo, trong nháy mắt vạn đạo lam quang rực sáng, bao bọc lấy người nàng. Thiên Gia rung mạnh, phát ra tiếng động ầm vang tựa rồng gầm, Lục Tuyết Kỳ hầu như hợp nhất với kiếm, cùng vụt thẳng lên trời xanh.

Trương Tiểu Phàm sớm đã quên hết những chuyện bên ngoài, chỉ nhận thấy cảm giác huyết nhục tương liên giữa mình với thanh Thiêu Hoả côn đang lơ lửng trong không mỗi lúc càng mãnh liệt, thậm chí tưởng như Thiêu Hoả côn là một vật sống, gã thấy hưng phấn vô cùng, một luồng sát khí lạ lùng xông thẳng lên óc.

Gã ngửa mặt lên trời, hú một tràng dài.

Tiếng hú vang động bốn phương, đất trời cùng biến sắc.

Hắc khí thanh quang vụt loá lên, cuồng phong cuộn thổi, vân khí sục sôi!

Bỗng nhiên lam quang nhấp nháy, một tiếng lanh lảnh từ xa truyền lại, lúc đầu còn khẽ không nhận rõ, sau dần vang to đến nhức óc inh tai khiến người ta chẳng còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác nữa. Vạn đạo lam quang lúc này đã hợp lại, tụ thành một cột ánh sáng khổng lồ từ trên cao bổ xuống, khí thế hung mãnh như muốn xẻ đôi dãy núi Thanh Vân.

Trương Tiểu Phàm mặt mày méo xệch, ngũ quan thất khiếu trong khoảnh khắc đột nhiên đều trào máu tươi, nhưng trông thần sắc gã không hề có chút hoảng sợ. Ánh mắt sáng quắc, Trương Tiểu Phàm vung tay nắm lấy Thiêu Hoả côn, thanh quang hắc khí đầy trời thoáng chốc như thu gọn vào lòng bàn tay gã, nghênh đón cột sáng lam sắc đang bổ xuống.

Đám đông đệ tử trẻ tuổi đứng quanh xem bỗng cùng nín thở giương mắt nhìn, không ai còn dám có ý coi thường Trương Tiểu Phàm; các thủ toạ, trưởng lão cũng phải biến sắc mặt.

Trận đấu này, đã đến lúc sinh tử tương tranh.

Thế mà, sao chẳng có ai bước ra ngăn cản?

"Ùng", như trời sấm động vần chuyển thế gian, cả ngọn Thông Thiên phong hầu như rung mạnh, lam quang bị bật ngược trở lên, Lục Tuyết Kỳ xuất hiện trên cao, tay nắm chặt Thiên Gia, khoé miệng từ từ ứa máu.

Dưới đài, Thuỷ Nguyệt Đại Sư đứng phắt lên.

Trương Tiểu Phàm lơ lửng trên không, bên tai vẫn còn tiếng gió gào hú, trước mặt một khoảng lờ mờ, máu đỏ hầu như đã dàn đầy tròng mắt. Nếu gã nghe được những lời hô hoán, thì sẽ biết rằng phía dưới kia, người của Đại Trúc phong đang hét la kinh hãi.

Tô Như cặp môi bợt bạt, nhìn tiểu đồ đệ gần như đã biến thành một người bằng máu, vội khẽ gọi Điền Bất Dịch: "Bất

Dịch bảo Tiểu Phàm nhận thua đi, mau bảo y nhận thua đi!"

Điền Bất Dịch run khẽ, cứ nhìn trừng trừng lên không trung, rồi chậm chạp lắc đầu.

Như không cảm thấy đau đớn, Trương Tiểu Phàm giữa bao diễn biến nhanh chóng đó, bỗng nhiên trong lòng thoáng qua một ý niệm, gã nghĩ: Ta chết đi rồi, sư tỷ liệu có đến với ta không? Rất nhiều năm sau nữa, khi đã sống cuộc đời hạnh phúc rồi, liệu nàng có quên ta không?

Gã giơ tay quệt máu, và lệ nơi khoé mắt!

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy toàn thân nhức nhối, kinh mạch chấn động dữ dội, khí huyết nhộn nhạo dường như muốn xông phá cơ thể thoát ra để lao về phía ma quỷ hung ác đang ẩn mình trong luồng hắc khí thanh quang dễ sợ kia.

Đây là thời khắc sinh tử!

Đây là khoảnh khắc vĩnh hằng!

Người con gái xinh đẹp kiêu hãnh đứng vững trong cơn cuồng phong, bất kể gió quất như dao chém, nàng cũng không lùi nửa bước. Nàng ngửa mặt nhìn trời.

Gió đột nhiên ngừng gào rú, ngưng kết giữa không trung.

Trời đất đột nhiên lặng lẽ, dừng lại ở một thời khắc.

"Ùng oàng!" tiếng hú hét âm vang phảng phất như từ chân trời vẳng lại, ngân vọng khắp không gian.

Lục Tuyết Kỳ đưa tay rút mạnh 'Thiên Gia thần kiếm'.

Tức thì, đầy trời lam quang bỗng tiêu tán hết, rồi thu hẹp lại, hệt như một con cự long hút nước, hút cạn tới lưỡi kiếm long lanh như thu thuỷ kia.

Thông Thiên phong một bầu tịch mịch!

Thiên Gia truyền thuyết của ngàn năm rốt cục đã rời khỏi vỏ!

Lục Tuyết Kỳ khuôn mặt băng sương, tay nắm kiếm quyết, chân đạp theo phương vị thất tinh giữa không trung, lăng không bước liền bảy bước. Trường kiếm đột ngột vút lên trời.

Gương mặt ngọc thoáng bợt đi, miệng niệm thần chú:

"Cửu thiên huyền sát, hoá vi thần lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!"

Trong khoảnh khắc, thinh không cao xanh vụt tối sầm, chân trời cuộn nổi mây đen, sấm động đùng đùng, rìa mây đen chớp lóe lia lịa, giữa đất trời một luồng sát khí, cuồng phong rộ lên.

Cuồng phong thốc vào mặt, Trương Tiểu Phàm khẽ há miệng, tình cảnh này hình như đã từng gặp trong ký ức xa xôi. Dưới mặt đất, kể từ Đạo Huyền Chân Nhân đến thủ toạ và trưởng lão các chi phái, ai nấy mặt mày đều hồ nghi kinh hãi, cùng đứng bật lên ngoảnh nhìn Thuỷ Nguyệt Đại Sư.

Mất một lúc, Điền Bất Dịch mới rít lên: "Ngươi dạy được đồ đệ giỏi lắm!"

Thuỷ Nguyệt Đại Sư chẳng mảy may để ý đến đám đông, gương mặt vốn lãnh đạm lần đầu tiên lộ vẻ lo lắng, ngong ngóng nhìn lên hai người trên không trung.

"Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết!"

Đạo Huyền Chân Nhân từ từ thu hồi mục quang, lòng run rẩy chấn động, chẳng ngờ nổi trong lớp trẻ môn hạ Thanh Vân lại có nhân tài ghê gớm như vậy. Chỉ có điều, nhìn dáng vẻ nữ đệ tử đó, tuy rằng ráng sức thi triển kỳ thuật cái thế, nhưng thân mình lảo đảo, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, e rằng lực bất tòng tâm.

Trên không trung, tiếng sấm dồn dập, Trương Tiểu Phàm cảm thấy rõ ràng, từ lúc Thiên Gia rời khỏi vỏ, Thiêu Hoả côn nơi tay gã tức khắc trỗi lên đầy sức mạnh, dường như sâu bên trong nó, bên trong thứ pháp bảo vẫn gắn bó với gã bằng mối huyết nhục tương liên này, có cái gì đó đang riết róng gào thét.

Hình như để có được lúc này, nó đã phải chờ đợi suốt ngàn năm!

Trời càng tối hơn, mây đen áp xuống, giữa lớp lớp vân vụ dày đặc hiện ra một xoáy lốc khổng lồ.

Chương 30
HOÀI NGHI

Tựa như con đường tăm tối, một xoáy lốc khổng lồ đen kịt, thẳm sâu không thấy đáy, treo ngược trên bầu trời, như yêu ma nơi cửu u há ngoác cái miệng to đáng sợ, muốn nuốt chửng cả thế gian. Cuồng phong lạnh ngắt, gió cuốn mây tàn, tiếng sấm ùng ùng, lằn chớp nháng động.

Trương Tiểu Phàm băng mình bay lên, Thiêu Hoả côn loé ánh thẫm, nổi bật chói mắt trên nền mây đen ngập trời. Lục Tuyết Kỳ nhìn bóng Trương Tiểu Phàm ẩn hiện, đang xông lên giữa vầng sáng xanh đen, gương mặt ngọc của nàng trắng bệch.

'Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết' là kỳ thuật vô thượng trong tiên pháp đạo gia, dùng thân thể phàm nhân để dẫn động uy lực tối cao của trời đất, có thể nhận ra, thân thể Lục Tuyết Kỳ đang phải gánh chịu một sức ép vô cùng lớn. 'Thiên Gia' là thần binh hiếm có trên thế gian, vốn là thứ vũ khí thích hợp để thi triển 'Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết', nhưng so với nó, bản thân đạo pháp tu hành của Lục Tuyết Kỳ vẫn là chưa đủ.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy trong lớp lớp mây đen trên trời, một luồng đại lực vô tận như sóng dữ cuộn trào sôi sục tràn vào cơ thể. Toàn thân nàng từ trên xuống dưới, người ngoài nhìn vào tựa hồ không nhận thấy có gì thay đổi, nhưng bên trong huyết khí quay cuồng, hầu như đều sắp bị luồng đại lực này

phá vỡ. Nếu không có Thiên Gia liên tục hút lấy luồng đại lực đang cuồn cuộn dồn dập tràn tới ấy, chắc Lục Tuyết Kỳ đã bị ngã rồi.

Tiếng gió gào thét, sấm chớp nổ đùng đùng, nàng đứng giữa không trung, mơ hồ nghĩ mình như ngọn cỏ yếu ớt trong gió. Cũng lúc ấy, nàng nhớ lại lời sư phụ Thuỷ Nguyệt khi truyền thụ kỳ thuật này: "Tuyết Kỳ, tư chất của con rất tốt, ta bình sinh hiếm khi gặp; nhưng uy lực của chân quyết này quá lớn, vì vậy sức hút ngược trở lại càng không thể đương cự nổi. Con tu đạo chưa lâu, tuy có thể gắng gượng nắm bắt, nhưng tuyệt đối không nên tuỳ tiện thi triển, tránh rước hoạ vào thân."

"Ùng!"

Một tiếng sấm nổ, tựa hồ nổ vang giữa vòm trời ngay bên trên Thông Thiên phong, ai nấy đều cảm thấy đất dưới chân rung lắc khe khẽ, dường như Lôi thần thời thượng cổ bị đánh thức khỏi giấc ngủ miên man, đã tỉnh dậy cuồng nộ gào thét!

Mọi người đều biến sắc mặt!

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ còn cách Lục Tuyết Kỳ hai trượng. Nhìn thấy uy thế đó, ai cũng biết một khi Lục Tuyết Kỳ thi triển xong kỳ pháp, chắc chắn Trương Tiểu Phàm sẽ biến thành tro bụi. Nhưng gã đột nhiên co mình, thân hình sững lại như va phải một bức tường mềm, không tiến lên được nữa.

Trong khoảnh khắc, Trương Tiểu Phàm mặt xám như tro. 'Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết' là một trong những kỳ thuật trấn sơn của Thanh Vân môn, thần diệu vô cùng, lúc thi triển thông qua binh khí lập nên một màn hộ thể vô hình. Trương Tiểu Phàm không tài nào tiến thêm được.

Thiêu Hoả côn rực sáng hơn, nhưng cũng không tiến lên nổi. Có lẽ về uy thế linh lực, Thiêu Hoả côn của Trương Tiểu Phàm không kém gì Thiên Gia, nhưng về mặt công pháp thì cách biệt quá xa, Trương Tiểu Phàm chỉ dùng linh lực của bản thân để thúc đẩy uy lực của Thiêu Hoả côn, chắc chắn không

thể sánh nổi kỳ thuật vô thượng đã được nhiều đời tổ sư Thanh Vân môn nghiên cứu gọt giũa suốt mấy mấy nghìn năm qua.

Nhưng đúng vào thời khắc tuyệt vọng ấy, luồng xoáy lốc khổng lồ trên không xoay chuyển càng nhanh, sấm chớp càng dữ dội, ánh hào quang của thần kiếm Thiên Gia mỗi lúc một rực rỡ; đúng vào lúc tiên pháp tuyệt thế sắp thi triển trọn vẹn, thì thân hình Lục Tuyết Kỳ đột ngột rung lên, khuôn mặt trắng mịn chỉ trong nháy mắt đã đỏ bầm, ộc ra một ngụm lớn máu tươi, lớp mù sa bằng huyết bắn tung lên trước mặt.

Ánh hào quang quanh thần kiếm Thiên Gia bỗng lắc lư, tựa hồ có điều bất ổn, Lục Tuyết Kỳ nghiến chặt hàm răng trắng, nhắm nghiền mắt, tập trung toàn bộ linh tính tâm lực vào thần kiếm; lát sau, ánh sáng của Thiên Gia ổn định trở lại, thậm chí mạnh mẽ hơn lúc trước, rực rỡ chói mắt, không thể nhìn thẳng vào.

Giữa vầng mây đen vang lên một tiếng nổ cực lớn, nơi sâu nhất trong xoáy lốc khổng lồ đó phảng phất xuất hiện một luồng ánh sáng, tập hợp bởi vô số lằn chớp, lờ mờ nhắm thẳng xuống thần kiếm Thiên Gia trên tay Lục Tuyết Kỳ.

Nhưng lòng Lục Tuyết Kỳ lại tràn ngập tuyệt vọng, theo tiếng gió, quả nhiên truyền tới một tràng rú rít xé tai. Nàng dốc toàn lực giữ gìn Thiên Gia, không còn chút sức lực nào để giữ gìn lớp bảo vệ ngoài thân mình, Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, cùng Thiêu Hoả côn hoá thành một cột sáng xanh đen, vạch ngang qua vòm trời, lao đến người con gái mỹ lệ đang lảo đảo trong gió.

Là thế này ư?

Tất cả sẽ kết thúc tại đây chăng?

Đầu óc nàng vụt bình tĩnh lại, trong khoảnh khắc đó tâm trí bỗng thản nhiên nghĩ ngợi như vậy.

Khoảnh khắc ấy, một khoảnh khắc ngắn ngủi, trời đất yên tĩnh, ngưng đọng, tất cả mọi thứ ở nguyên tại chỗ; chỉ có nàng

đứng trong gió, tà áo tung bay, mái tóc đen phơ phất, mở bừng cặp mắt đang nhắm nghiền, trông về phía luồng sáng xanh đang vùn vụt lao tới.

Khoảnh khắc đó dường như là vĩnh viễn!

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, nhìn ánh mắt nàng!

Nàng đứng sững trong gió trong mưa, khoan thai đối mặt với uy lực to lớn của trời đất; chỉ hiềm sắc mặt hơi tái, cặp mắt đọng một nỗi sầu oán, và còn đọng một tia kinh hoảng.

Gió mưa gào thét, trời đất thê lương, người con gái xinh đẹp, và gã, lặng lẽ nhìn nhau.

Đó là ánh mắt của ai, sầu oán mà buồn thảm như thế? Như đêm qua, người ấy đau đớn vì tình yêu! Nỗi đau đớn ấy, ăn sâu vào cốt tuỷ, thấm sâu vào linh hồn.

Sâu xa! Thăm thẳm!

Có phải nàng không, người con gái đã yêu kẻ khác?

Nàng nhất quyết cả đời chỉ nghĩ đến y, quyết không ân hận?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên bật cười, tiếng cười đượm nỗi bi thương và tuyệt vọng, y như đêm qua.

Thiêu Hoả côn nhập vào vầng hào quang của Thiên Gia thần kiếm, không còn ai nhìn rõ bóng dáng của hai người, cũng không nhận ra ánh sáng của Thiêu Hoả côn đột nhiên ảm đạm. Lúc này, giữa trời một tiếng nổ vang, một cột chớp khổng lồ từ trên cao giáng xuống, tụ lên Thiên Gia.

Cả trời cả đất, cả thần cả Phật, dường như cùng một lúc cất tiếng ngân rền.

Cột sáng khổng lồ bắn khỏi Thiên Gia, mang theo khí thế huỷ thiên diệt địa, lao thẳng về phía Trương Tiểu Phàm, đúng vào thời khắc sinh tử ấy, Thiêu Hoả côn đột nhiên đằng không bay lên, chặn trước thân mình chủ nhân.

Chỉ trong nháy mắt, Trương Tiểu Phàm bị luồng sáng đó nuốt chửng.

Lâu! Lâu lắm.

Trên trời mây đen tản mát, luồng sáng tiêu tan.

Mọi người sững sờ ngóng lên cao, nhìn thấy gã thiếu niên đó tay nắm chặt thanh Thiêu Hoả côn đen xì, thân hình như một hòn đá rệu rã vì những chấn động, đang rơi thẳng xuống.

Gã còn chưa chạm tới mặt đất, Điền Bất Dịch đã lặng lẽ xuất hiện ngay bên dưới, đón lấy gã. Nét mặt lão trang trọng, xuất thủ như gió, lập tức vạch miệng Trương Tiểu Phàm lúc đó đã mất hết tri giác, móc từ trong bọc ra một cái bình nhỏ, dù có bao nhiêu đều dốc tuột tất cả những viên dược hoàn màu vàng vào trong họng Trương Tiểu Phàm.

Dược hoàn vừa vào miệng là tan ra. Điền Bất Dịch không nói một lời, phi thân bay lên, một luồng sáng đỏ lập tức trỗi dậy, chở lão lao vụt đi như gió như chớp, cũng không buồn nhìn lại trường đấu. Hướng đi, thì chính là hướng trở về Đại Trúc phong.

Tô Như và mấy người của chi phái, cũng lần lượt bám theo sau.

Lúc đó, Lục Tuyết Kỳ mặt mày trắng nhợt đã hạ xuống, mọi người trong Tiểu Trúc phong liền vui mừng quây lại. Dưới sự dìu đỡ của các tỷ muội đồng môn, nàng im lặng ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng luồng sáng đỏ đang khuất dần nơi xa, sững sờ lặng lẽ.

***

Gã dường như đã chìm vào giấc ngủ tăm tối đến nghìn năm, mong tỉnh lại mà không sao mở mắt được, trong bóng tối trĩu nặng vô biên, chỉ có gã một mình cô độc.

Nhưng gã quyết không chịu, cứ thế đơn côi cất bước trong bóng tối ấy, song ngoài bóng tối ra, lại chẳng có đường nào để đi cả.

Vì thế gã bi phẫn. Trong thâm tâm có một ngọn lửa rừng rừng cháy mãi không thôi, gã bèn thề độc với Thần ma nơi cửu u: dù thân thể hồn phách gã đều hoá thành tro bụi, cũng phải

thắp lên cái đốm sáng ấy, dù rằng vì thế mà cả thế gian phải chôn vùi cùng với gã.

Cái tính ngang bướng từ thời xa xưa ấy, lại trỗi lên hung bạo quật cường!

Trương Tiểu Phàm từ từ mở mắt.

Ánh sáng hiền hoà soi vào mi gã, hương vị của nơi ở quen thuộc vơ vẩn trong căn phòng.

Ở đây hình như không có người.

Gã chậm rãi ngồi dậy, vừa định giơ tay lau giọt mồ hôi trên trán, bỗng cảm thấy bắp vai, ngực, bụng dưới nhất loạt đau nhói, khí lạnh chạy ngược, đau đến mức mặt mày trắng bệch.

Gã ngồi trên giường, không dám động đậy nữa, sau một lúc lâu, cơn đau thấu tim mới dần dần dịu xuống.

Lúc này có lẽ đã là đầu giờ chiều, cửa phòng khép hờ, hai cánh song mở hé, thấp thoáng trông thấy những cây trúc được xén tỉa và đám cỏ non vẫn xanh mướt trong đình viện. Tiểu Hôi xưa nay luôn ở bên gã và Đại Hoàng xưa nay luôn đi với Tiểu Hôi đều chẳng thấy đâu, phải chăng là lại đi tìm xương với thịt rồi?

Gã nhếch cười, cười với căn phòng trống rỗng, cười với chính mình.

"Kít" cửa mở ra, Tô Như đoan trang mỹ lệ đi vào, Trương Tiểu Phàm giật mình, chào "Sư nương", chưa nhổm dậy được, mặt đã co rúm lại.

Tô Như bước nhanh đến bên giường ngồi xuống, dịu dàng nói: "Con đừng động đậy, Tiểu Phàm!"

Trương Tiểu Phàm chờ cho cơn đau lui bớt, mới thưa với Tô Như: "Đệ tử không biết sư nương người đến..."

Tô Như nhìn gã trách móc: "Tính mạng đã mất đi quá nửa, còn bận tâm nhớ đến điều đó? Đừng nói lan man nữa, hãy ngồi cho vững!"

Trương Tiểu Phàm cười ngượng nghịu, Tô Như ngắm nghía

gã một chặp, gật gật đầu nói: "Vết thương bên ngoài đã đỡ nhiều rồi, chỉ còn hệ kinh lạc trong cơ thể thì lại tổn thương quá nặng, không an tâm tĩnh dưỡng là không được đâu!"

Trương Tiểu Phàm nói: "Vâng. Đệ tử đã làm cho sư phụ, sư nương mất mặt, thật là ..."

Tô Như ngắt lời: "Con đã làm cho sư phụ vẻ vang mới đúng! Gần ba trăm năm nay ngoài cái thuở ban đầu chính sư phụ con tham dự Thất Mạch Hội Võ, thì cả chi phái Đại Trúc phong chưa bao giờ có đệ tử nào xuất sắc hơn con."

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, cúi thấp đầu: "Đó... đều là do đệ tử gặp may."

Tô Như mỉm cười, vỗ vỗ vai gã. Trương Tiểu Phàm liền nhớ ra, bèn hỏi: "Tỷ thí chắc kết thúc rồi, cuối cùng ai đoạt được quán quân, là vị Lục sư tỷ đó ạ?"

Tô Như mỉm cười lắc đầu: "Không! Là Tề Hạo của Long Thủ phong."

Không hiểu tại sao, Trương Tiểu Phàm trong lòng bỗng thấy chua xót, thì thầm nói: "Thì ra là Tề sư huynh! Người ấy thật là lợi hại, đến Lục sư tỷ có Thiên Gia mà vẫn phải thất bại."

Tô Như nghe gã nói, tựa hồ chạm đến tâm tư, khẽ thở dài, lảng sang chuyện khác: "Lần này con bị thương khá nặng, sư phụ đã phải dày công chữa trị. Nghe sư phụ nói, dùng Thiên Gia thần kiếm vận dụng Thần Kiếm Ngự Lôi chân quyết, tuy Lục Tuyết Kỳ tu hành chưa đủ, nhưng nếu không có pháp bảo Thiêu, Thiêu... ấy che chắn cho con, thì e thần tiên cũng không thể cứu được con nữa."

Trương Tiểu Phàm nghe sư nương nói bỗng nhớ ra, bèn nhìn xung quanh, nhưng không tìm thấy cây Thiêu Hoả côn xấu xí đen đúa ấy đâu cả.

Tô Như trông bộ dạng gã, điềm tĩnh nói: "Pháp bảo của con sư phụ mang đi rồi."

Trương Tiểu Phàm sững người, khẽ đáp: "Dạ!" rồi không

nhịn được lại hỏi một câu: "Sư phụ đã ..."

Tô Như trả lời: "Con hôn mê đã năm ngày năm đêm, đến đêm qua vết thương mới ổn định một chút. Sáng sớm hôm nay, chưởng môn sư huynh từ Thông Thiên phong truyền tin tới, gọi sư phụ con đi một chuyến, lúc này có lẽ đã ở Thông Thiên phong rồi."

Trương Tiểu Phàm chậm chạp gật đầu, không hiểu rõ lòng mình đang thế nào; cảm thấy chắc không có vấn đề gì, nhưng hai năm nay đây là lần đầu tiên rời xa cây Thiêu Hỏa côn ấy, dẫu sao cũng có chút cảm giác mất mát.

Tô Như nhìn gã, ánh mắt cũng thoáng một nét kỳ lạ, nhưng vẫn nói: "Con vừa mới tỉnh, đừng để mệt quá, hãy nghỉ ngơi nhiều hơn. Ta đã dặn dò không cho chúng nó đến làm phiền con, ba bữa cơm đều sẽ do Tất Thư đưa tới."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đa tạ sư nương."

Tô Như gật đầu: "Vậy con nghỉ đi, ta về bảo Tất Thư mang cơm canh lại." Nói đoạn quay mình đi ra ngoài, đúng lúc bà sắp bước khỏi cửa phòng, Trương Tiểu Phàm ở đằng sau đột nhiên cất tiếng gọi: "Sư nương!"

Tô Như quay lại hỏi: "Gì vậy?"

Trương Tiểu Phàm nhìn bà, trù trừ một lát, rồi mới nói: "Sư nương, con muốn hỏi một chút, người có biết Lâm Kinh Vũ bên Long Thủ phong lần này tỷ thí kết quả ra sao không, lúc đó con ở Thông Thiên phong, không rỗi để đi tìm y hỏi cho rõ."

Tô Như nhìn gã một lát, đáp: "Y tiến vào được đến vòng bát cường, nhưng bại dưới tay sư huynh đồng môn là Tề Hạo."

Trương Tiểu Phàm sững người, nói: "Thì ra y cũng... Đa tạ sư nương".

Tô Như khẽ lắc đầu, khuyên: "Con nghỉ đi!" rồi bước ra.

Trương Tiểu Phàm từ từ nằm xuống, nhìn lên trần nhà, lặng lẽ không nói.

Trong Ngọc Thanh điện trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân.

Đạo Huyền Chân Nhân ngồi ở chính giữa, thủ toạ của sáu chi phái còn lại cũng đang ngồi nghiêm nghị, trong đại điện không còn ai khác.

Mọi người đều im lặng, Đạo Huyền Chân Nhân nhìn thanh Thiêu Hoả côn màu đen đang mân mê trên tay.

"Điền sư đệ" Đạo Huyền Chân Nhân phá vỡ sự im lặng: "Đệ thấy thế nào?"

Điền Bất Dịch trầm mặc một lát, rồi đáp: "Khi Trương Tiểu Phàm mới lên núi, hắn không có cái thứ này, chắc là mấy năm gần đây cơ duyên xảo hợp, ngẫu nhiên lấy được bảo vật ấy ở đâu đó."

Thương Tùng Đạo Nhân ở một bên lạnh lùng nói: "Thanh côn có thể đối kháng với Thiên Gia, tức là thuộc dạng thần binh, nhưng nhìn khắp thiên hạ, từ xưa tới giờ chưa nghe nói đến bảo vật loại này."

Điền Bất Dịch mặt sa sầm, lãnh đạm nói: "Thần Châu hạo thổ to lớn nhường này, không biết còn có bao nhiêu kỳ trân dị bảo xưa nay chưa từng thấy, huynh và ta bất quá cũng chỉ như ếch ngồi đáy giếng mà thôi."

Vẻ mặt Thương Tùng Đạo Nhân thoáng nét giận, nhưng chưa kịp phát tác thì đã nghe thấy Thuỷ Nguyệt Đại Sư của Tiểu Trúc phong cất giọng lạnh như băng: "Chúng ta tất nhiên là ếch ngồi đáy giếng, nhưng khi thanh côn đen này thi triển pháp thuật thì yêu khí đằng đằng, rõ ràng là một thứ tà vật, chẳng biết tại sao Điền sư huynh lại không nhận ra?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, hỏi: "Hễ toả ra chút khí đen, thì là yêu khí, có một vài tia đỏ thì là tà vật hay sao? Nếu như vậy, ta về bôi mặt cho đen đi, có phải các vị cũng sẽ coi ta như phường ma giáo yêu nhân đáng chém không?"

Đạo Huyền Chân Nhân cau mày: "Điền sư đệ đừng nói

năng như vậy, sao đang yên đang lành lại bảo mình là ma giáo yêu nhân?"

Điền Bất Dịch lạnh tanh, lúc lắc đầu, không nói nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài đặt Thiêu Hoả côn xuống trà kỷ bên cạnh: "Hôm nay mời các vị đến đây, là muốn thương nghị vài việc. Một là trong kỳ Thất Mạch Hội Võ lần này, Trương Tiểu Phàm đệ tử Đại Trúc phong tự dưng có một thứ pháp bảo cổ quái, lai lịch bất minh mà uy lực lại lớn. Hai là, ban đầu chúng ta đã bàn bạc cử bốn đệ tử đứng đầu đến Vạn Bức cổ quật ở Không Tang sơn để điều tra, ba người kia thì không ai có ý kiến gì rồi, duy có Trương Tiểu Phàm..."

Điền Bất Dịch càng nghe càng cáu. Lão vốn ngờ ngợ vì thấy Trương Tiểu Phàm tu luyện đột nhiên có tiến bộ vượt bậc, và thanh Thiêu Hoả côn này cũng đáng ngờ; nhưng trên Ngọc Thanh điện, sao họ không nói ai khác, lại cứ nhằm vào đệ tử của mình mà soi mói? Lão giận lắm, mặt sa sầm, soạt một cái đứng bật dậy, lớn tiếng hỏi: "Chưởng môn sư huynh định đối xử thế nào đây?"

Đạo Huyền Chân Nhân không ngờ Điền Bất Dịch lại có phản ứng dữ dội như vậy, ông giật mình, mọi người lao xao nhìn sang. Thủ toạ của Phong Hồi phong là Tăng Thúc Thường xưa nay quan hệ tốt với Điền Bất Dịch, đang ngồi bên cạnh khẽ kéo tay áo lão khuyên: "Bất Dịch! Chưởng môn sư huynh còn chưa nói gì mà, đệ ngồi xuống đi đã!"

Đạo Huyền Chân Nhân nét mặt hơi sa sầm: "Điền sư đệ, chuyện này quả thực nhiều chỗ quái lạ, ta là người đứng đầu môn phái, sẽ có cách xử lý công bằng, đệ yên tâm đi."

Điền Bất Dịch vẫn hầm hầm, nhưng trông thấy sắc mặt Đạo Huyền Chân Nhân, lại nghe Tăng Thúc Thường bên cạnh khuyên nhủ, rốt cuộc lão cũng ngồi xuống.

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi nói: "Các vị, vừa rồi mọi người cũng đã xem thanh côn này, bên ngoài bình thường

chẳng có gì nổi bật, mà bên trong lại ẩn tàng sát khí. Nhưng điều cốt yếu nhất là, với trình độ tu hành của ta, vẫn không tài nào điều khiển nổi nó, thế mà một tiểu đệ tử giỏi lắm mới luyện đến tầng thứ tư của Ngọc Thanh cảnh lại khu dụng được! Thế là thế nào?"

Mọi người, kể cả Điền Bất Dịch đều im lặng. Họ là những cao nhân tu chân bậc nhất, tất nhiên cùng hiểu đạo lý này, tuy nhiên không ai muốn nói ra.

Cuối cùng vẫn là Đạo Huyền Chân Nhân lên tiếng: "Theo ta thấy, thanh hắc côn này chắc chắn là một vật luyện bằng máu."

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mấy vị thủ toạ hiện diện tại đó đều hơi biến sắc mặt. Vật luyện bằng máu, tức là dùng tinh huyết của bản thân mình hoà vào bảo vật chế luyện. Kỳ thuật này, cách thức quái dị gian nan đã đành, còn yêu cầu rất khắt khe về chất liệu làm pháp bảo, cực kỳ khó tìm. Và quá trình chế luyện hung hiểm đến cùng cực, hễ bất cẩn mà hút ngược lại luồng khí huyết lệ hung sát của pháp bảo, sẽ chết một cách khổ sở không nói hết. Đương nhiên nếu thành công, thì pháp bảo đó nhất định có uy lực tuyệt luân; và còn có một điểm lợi là, báu vật và chủ nhân huyết khí tương liên, trừ phi có huyết mạch của người chế luyện, chứ người khác đều không thể sử dụng nó; nhưng cũng vì dùng máu tươi làm vật dẫn, pháp bảo loại này thường ẩn chứa khí chất hung sát.

Cách luyện bằng máu trong truyền thuyết, là bắt đầu từ Thần ma thời thượng cổ, và đời đời truyền lại trong hàng ngũ ma giáo yêu nhân, nhưng hoàn toàn chưa nghe nói có một pháp bảo luyện bằng máu nào nổi tiếng; chắc vì phương cách này quá hung hiểm, ngay người trong ma giáo cũng không dám khinh suất thử nghiệm.

Thế mà hôm nay một pháp bảo như thế lại xuất hiện trong tay một thiếu niên đệ tử của Thanh Vân môn.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn Điền Bất Dịch, Điền Bất Dịch

sắc mặt xanh xám, chậm chạp đứng dậy: "Sư huynh nói có lẽ có lý, nhưng đệ vẫn muốn hỏi, Trương Tiểu Phàm bất quá mới mười sáu tuổi, làm sao biết được bí thuật luyện bằng máu này? Mà từ khi y lên núi đến giờ là năm năm chưa hề hạ sơn, lúc đến trên mình chẳng có một vật gì, thì đi đâu tìm được chất liệu pháp bảo hiếm thấy như thế?"

Thương Tùng Đạo Nhân bỗng lạnh lùng nói: "Có thể y là người của ma giáo rắp tâm cài vào làm môn hạ của Thanh Vân môn chúng ta, cũng không có gì là lạ!"

Điền Bất Dịch giận dữ: "Nếu y quả thực có tâm cơ như vậy, thì sao dám khu dụng vật này giữa đại thí Thất Mạch Hội Võ, trước gần một nghìn con mắt ? Và, nếu y quả thực là gian tế của ma giáo, ha ha, Thương Tùng sư huynh, cái tên Lâm Kinh Vũ môn hạ của huynh e rằng cũng chẳng sạch sẽ gì!"

Thương Tùng Đạo Nhân tựa hồ bị đâm trúng chỗ đau, bật dậy tức tối quát: "Ngươi nói sao? Kinh Vũ có thể hạ xuống ngang hàng với cái tên đồ đệ ngu ngốc của ngươi?"

Điền Bất Dịch xạm mặt, hừ một tiếng, đưa mắt nhìn: "Đúng! Đồ đệ của ta ngu ngốc, nhưng nghe nói còn tiến được vào tứ cường, chẳng biết môn hạ kỳ tài của Thương Tùng sư huynh tên gọi Lâm Kinh Vũ ấy lần này xếp thứ hạng bao nhiêu?"

Thương Tùng giận dữ: "Y chỉ là vận số không may gặp phải sư huynh Tề Hạo, nếu không, thì đâu có thể ra khỏi tứ cường?" Nói đến đây, ông ta cười nhạt: "Và, y cũng không ăn may như ai đó, cả chặng đường đều nhờ người khác bỏ lượt hoặc qua vòng trống mà được nâng cấp; thế mà còn dám đại ngôn không biết thẹn!"

Điền Bất Dịch hét lên: "Lẽ nào trận đấu giữa y và Lục Tuyết Kỳ cũng là may mắn?"

Thương Tùng Đạo Nhân tiếp luôn: "Đúng, chính vì không gặp may nên y mới bại, bại một cách thảm hại, cơ hồ suýt mất

mạng như thế đấy!"

Điền Bất Dịch càng thêm phẫn nộ. Lão xưa nay miệng lưỡi không hoạt bát, nói không lại được Thương Tùng, nhưng trong lòng nộ khí bùng phát, mặt đỏ tấy lên, tức giận hỏi: "Huynh muốn sao đây? Chắc muốn thử xem ta có phải là hạng chỉ có danh hão thôi phải không?"

Thương Tùng Đạo Nhân không hề có ý muốn thoái lui, lập tức đứng bật dậy, kiêu ngạo đáp: "Vậy để ta lĩnh giáo tiên kiếm ánh đỏ của Điền sư đệ!"

Điền Bất Dịch càng lầm lì, bước lên một bước, tay phải đã nắm kiếm quyết, không khí trên đại điện đột nhiên ngưng lại.

"Vô phép quá!" một tiếng động lớn, Đạo Huyền Chân Nhân đập tay xuống bàn, mặt đầy sắc giận, ông đứng lên: "Đúng là hai đệ coi chưởng môn như ta đây không khác gì đồ bỏ đi mà!"

Đạo Huyền bước lên bảo toạ chưởng môn đã gần ba trăm năm, đức cao vọng trọng, ngày thường tuy hiền hòa nhưng lúc này nổi giận, Điền Bất Dịch và Thương Tùng Đạo Nhân cũng phải kinh hãi, trong lòng nao núng đều lùi cả lại, khẽ thưa: "Mong chưởng môn sư huynh bớt giận!"

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn hai vị thủ toạ, sau một lúc lâu sự giận dữ mới từ từ dịu xuống, trầm ngâm một lát, gọi: "Điền sư đệ!"

Điền Bất Dịch bước ra đáp: "Chưởng môn sư huynh!"

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn lão: "Bất kể thế nào, thanh hắc côn này lai lịch quái lạ, nếu đúng là vật của ma giáo, và Trương Tiểu Phàm đó có quan hệ với ma giáo, thì chúng ta tuyệt không thể dung tha, đệ biết chưa?"

Điền Bất Dịch khe khẽ cúi đầu, lặng lẽ hồi lâu, mới đáp: "Dạ!"

Đạo Huyền Chân Nhân nói tiếp: "Điền sư đệ, ta biết đệ khó chịu lắm, nhưng chuyện này quan hệ rất lớn, chúng ta không thể không thận trọng. Hôm nay đệ cứ về đã, đợi bình tĩnh

Trương Tiểu Phàm đỡ rồi, đệ hãy hỏi cho cặn kẽ, rồi đưa đến đây, chúng ta lại bàn bạc, được không?"

Điền Bất Dịch mặt thoắt trắng thoắt đỏ, đột nhiên dậm chân thật mạnh, gục gặc cái đầu, không nói một câu, quay mình đi ra.

Bên ngoài cửa có tiếng rít, chắc lão đã ngự kiếm bay đi rồi.

Trong đại điện, Tăng Thúc Thường nói với Đạo Huyền Chân Nhân: "Chưởng môn sư huynh! Đại Trúc phong của Điền Bất Dịch sư huynh lâu lắm mới xuất hiện một nhân tài, lại xảy ra chuyện này, y tất nhiên khổ tâm vô cùng, huynh đừng để bụng."

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, lắc đầu đáp: "Ta tất nhiên không để ý, Điền sư đệ là người thế nào ta biết, ta tin chứ!"

Nói đến đây, ông dường như nhớ ra điều gì, ngoảnh về phía Thuỷ Nguyệt Đại Sư thủ toạ Tiểu Trúc phong: "Thuỷ Nguyệt sư muội, mấy hôm nay Lục Tuyết Kỳ nữ môn hạ đó của muội..."

Thuỷ Nguyệt thờ ơ đáp: "Đa tạ sư huynh quan tâm, Tuyết Kỳ đã hồi phục nhiều. Nếu không phải môn hạ Điền Bất Dịch sư huynh nảy nòi ra thứ quái nhân quái bảo đó, chỉ một trận tỉ đấu mà làm tiêu hao quá nửa phần nguyên khí của Tuyết Kỳ, thì con bé cũng chẳng thể thua người ta như thế!"

Thương Tùng mặt biến sắc, Đạo Huyền Chân Nhân vội xua tay át đi: "Ôi chà, việc đã qua rồi, đừng so đo nữa!"

Thương Tùng và Thuỷ Nguyệt trừng mắt nhìn nhau, rồi cùng ngoảnh mặt đi. Đạo Huyền Chân Nhân trông thấy, ông than thở không nguôi, ánh mắt bất giác dời sang chiếc trà kỷ ở bên, chỉ thấy thanh Thiêu Hoả côn xấu xí đen đúa đó vẫn lặng lẽ nằm im trên mặt bàn.

Chương 31

CHÍNH ĐẠO

Đại Hoàng nằm trên mặt đất, lim dim mắt, đuôi thi thoảng phẩy lên quật xuống, con khỉ Tiểu Hôi thì phục trên giường Trương Tiểu Phàm, đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào gương mặt tiều tuỵ của gã. Trương Tiểu Phàm lườm nó, cáu kỉnh hỏi: "Mày nhìn cái gì?"

Tiểu Hôi tất nhiên không thể trả lời, chỉ 'chi chi' lên mấy tiếng, thấy chủ nhân bị đau, bộ mặt nó chẳng những không mang nét gì lo lắng, mà xem ra còn có vẻ hí hửng, kiểu hí hửng khi thấy kẻ khác gặp nạn.

Trương Tiểu Phàm bực tức, sốt ruột bảo: "Đi, đi, đi, cút đi chỗ khác!"

Lúc đó vang lên tiếng bước chân, người chưa vào phòng, Trương Tiểu Phàm đã nghe thấy, cười cười gọi: "Hôm nay sao Lục sư huynh đưa cơm tới sớm thế..."

Giọng gã đột nhiên ngừng bặt, chỉ thấy thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch từ nơi cửa phòng chầm chậm bước vào. Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, mấy ngày nay, Tô Như để gã yên tâm tĩnh dưỡng, các vị sư huynh khác và Điền Linh Nhi chỉ đến thăm gã có một lần, và chỉ một mình Đỗ Tất Thư ba bữa đưa cơm tới, căn bản không ngờ Điền Bất Dịch đột nhiên xuất hiện.

Gã nằm trên giường ngớ ra, rồi sực tỉnh, vội vã bò dậy,

xuống giường toan hành đại lễ. Điền Bất Dịch tâm tư trĩu nặng, nét mặt u ám, phẩy tay nói: "Thôi khỏi!"

Trương Tiểu Phàm vâng dạ, nhỏm dậy đứng sang một bên nhìn Điền Bất Dịch đi tới ngồi xuống bên bàn; Trương Tiểu Phàm không dám thở mạnh.

Điền Bất Dịch nhìn sang gã, xét từ phản ứng vừa rồi, tên tiểu đồ đệ này bất luận thế nào cũng không thấy giống một bậc kỳ tài có khả năng tiềm ẩn, thậm chí so với người thường tựa hồ còn kém hơn, nhưng...

Điền Bất Dịch lắc lắc đầu, thở dài bảo: "Lão thất, con sang đây ngồi đi!"

Trương Tiểu Phàm thất kinh, từ xưa tới nay, Điền Bất Dịch lúc nào cũng hững hờ với gã, hôm nay lại thân mật như vậy, gã không tin lắm vào tai mình.

Điền Bất Dịch đợi một lát, thấy Trương Tiểu Phàm ngờ ngợ nhìn lại mình, như thể chưa nghe vào tai, lão bực tức hỏi: "Có phải là muốn ta mời ngươi ngồi?"

Nghe lão sẵng giọng đầy khí thế, Trương Tiểu Phàm lập tức tìm lại được cảm giác về sự uy nghiêm ngày thường của sư phụ, liền vâng lời, ngoan ngoãn ngồi ngay xuống.

Điền Bất Dịch trông bộ dạng của gã mà nghẹn họng, lão ngắm gã kỹ hơn một chút, rồi cười ngán ngẩm, lắc đầu hỏi: "Thân thể con thế nào rồi?"

Trương Tiểu Phàm cung kính thưa: "Bẩm sư phụ, sau khi từ Thông Thiên phong trở về, được sư phụ sư nương cứu chữa, lại có các vị sư huynh chăm nom săn sóc, con đã đỡ nhiều rồi ạ!"

Điền Bất Dịch nhìn gã, hờ hững nói: "Thất Mạch Hội Võ đã qua đi hơn một tháng, xem ra con cũng khoẻ nhiều rồi, bây giờ ta có vài câu muốn hỏi con."

Trương Tiểu Phàm lòng nặng trĩu, mơ hồ cảm thấy điều mình luôn sợ hãi rốt cục cũng xảy đến, nhưng việc đã tới trước mặt, chỉ đành trả lời: "Dạ, xin sư phụ cứ nói."

Điền Bất Dịch chậm rãi hỏi: "Thanh côn màu đen đó, là từ đâu ra?"

Trương Tiểu Phàm giật thót tim, nhìn sang Điền Bất Dịch thấy lão cũng đang chăm chú nhìn mình, gương mặt tuy vẫn bình thản, nhưng ánh mắt rực lên như chứa thần quang, không giận mà vẫn oai.

Lúc này lòng gã đan xen muôn vàn ý nghĩ, không dám lên tiếng. Điền Bất Dịch mỗi lúc một cau có, sắc mặt khó coi vô cùng, lại trầm giọng nhắc gã: "Con nói đi!"

Trương Tiểu Phàm bị lão thôi thúc, bỗng vã mồ hôi trán. Gã tuy ít hiểu biết nhưng sự việc mấy năm về trước ở u cốc, Phệ Huyết châu và cây gậy đen kỳ dị giao đấu sau đó lại bất ngờ hòa hợp, quả thực rất quái lạ; nó hung sát hiểm ác ở chỗ có khả năng kỳ lạ là hút tinh huyết; những điều này lúc bình thường nói chuyện với các sư huynh, gã đã hiểu quyết không phải là điều mà chính đạo chấp nhận được. Nếu để Điền Bất Dịch biết rõ sự tình, e là hậu quả càng thêm khó lường.

Ngoài ra, trong thâm tâm gã vẫn còn một chuyện, mãi mãi là một sự kiêng kị sâu xa, đặc biệt từ khi gã biết Phổ Trí hoà thượng là một trong Tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự, lại nghĩ đến bộ khẩu quyết lão truyền cho mình...

Trong khoảnh khắc đó gã đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng không tiết lộ chuyện về Phổ Trí, dù một li một tí có liên quan đến lão cũng không thể nói ra.

Điền Bất Dịch chằm chằm nhìn gã.

Trương Tiểu Phàm đứng dậy trước luồng mắt thúc ép đó, rồi quỳ xuống.

"Sư phụ!"

Điền Bất Dịch cau mày, hừ một tiếng, lạnh lùng bảo: "Nói đi!"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, chậm chạp nói: "Cây gậy đen đó, là do nhiều năm trước con và sư tỷ cùng đi đến một u cốc

đằng sau núi, vô tình nhặt được."

Điền Bất Dịch hơi sững người, rồi nhớ lại, hai năm trước quả thực có chuyện này, Điền Linh Nhi vào u cốc rồi vô cớ ngất xỉu. Tô Như đã đi điều tra mà tuyệt không tìm ra điểm gì khác lạ, sau đó chính bản thân lão cũng đã đi xem, đúng là như vậy. Chuyện này vẫn là một thắc mắc nho nhỏ, nhưng ngày tháng lâu dần chính lão cũng quên bẵng đi; bây giờ ngẫm lại, chắc đó là nguyên uỷ của cây gậy đen. Nhưng cây gậy không có ai thúc động mà lại khiến Điền Linh Nhi ngất đi, chứng tỏ nó là một vật hung sát vô cùng, Trương Tiểu Phàm điều khiển nó bằng cách nào? Nghĩ đến đây, mối nghi ngờ trong lòng Điền Bất Dịch càng lớn, lão hạ giọng hỏi: "Tại sao con nhặt được?"

Trương Tiểu Phàm không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ bị Điền Bất Dịch nhìn ra những cảm xúc trên nét mặt, gã vốn không phải là người cơ trí linh mẫn; lúc này vô cùng lo lắng, luống cuống mãi không nghĩ ra cớ gì để giải thích cho xuôi.

Điền Bất Dịch thấy gã trù trừ, vốn từng trải việc đời, lão quát luôn: "Nói đi!"

Trương Tiểu Phàm nghe thúc giục, mồ hôi rơi lã chã, đầu óc rối bời, không dám giấu nữa, rốt cục đem sự tình ngày hôm ấy kể lại sơ lược, nhưng vẫn giữ kín điều có liên quan đến Phệ Huyết châu, chỉ nói hôm đó trong u cốc, gã nhìn thấy cây gậy đen, vì hiếu kỳ nên cầm lên xem, rồi cây gậy đen hút lấy tinh huyết của gã (kỳ thực nguyên nhân nằm ở Phệ Huyết châu), đồng thời cảm thấy nôn nao muốn ói, sau đó gã ngất đi. Trước khi ngất, gã lờ mờ trông thấy tinh huyết của mình bị cây gậy đen hút sang.

Gã kể hết rồi, vẫn không dám ngẩng đầu, không dám nhìn Điền Bất Dịch. Điền Bất Dịch lại cau mày chìm vào suy tưởng: thấy tên tiểu đồ đệ hình như không nói dối, những dị năng của pháp bảo đó quyết không phải tay gã có thể tạo ra được, mà pháp bảo kỳ dị như thế, bản thân lão cũng lần đầu tiên nghe nói đến trong đời. Vật

tương tự với cây gậy đen này, có lẽ là 'Phệ Huyết châu', một vật đại hung của ma giáo ngàn năm về trước. Nhưng rất rõ ràng, cây gậy đen và Phệ Huyết châu tuyệt nhiên không giống nhau.

Điền Bất Dịch đứng dậy, chắp tay bước tới bước lui trong phòng, trầm ngâm hồi lâu, rồi ngoảnh đầu nhìn Trương Tiểu Phàm bảo: "Con hãy đứng dậy đi!"

Trương Tiểu Phàm dạ khẽ, đứng dậy, nhưng vẫn cúi đầu, đứng né sang một bên.

"Nói vậy, pháp bảo đó có mối huyết khí tương liên với con, vẫn là một vật luyện bằng máu..."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Sư phụ, vật luyện bằng máu là gì ạ?"

Điền Bất Dịch chững lại, rồi cáu kỉnh đáp: "Con không biết thì thôi, ta hỏi con, con nghe kỹ là được."

Trương Tiểu Phàm lập tức cúi đầu, khe khẽ thưa: "Vâng!"

Điền Bất Dịch nhìn gã, nói: "Cứ cho rằng cây gậy đen là một dị bảo hiếm có trên đời, nhưng bất kể thế nào, ít nhất con cũng phải tu luyện được tới cảnh giới tầng thứ tư Ngọc Thanh cảnh trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo mới có thể khu dụng được..."

Mặt Trương Tiểu Phàm biến sắc.

Điền Bất Dịch chậm rãi hỏi: "Hôm ấy trên Thông Thiên phong ta đã hỏi con, hôm nay ta hỏi lại một lần nữa, rốt cục là ai đã bí mật truyền pháp quyết cho con?"

Trương Tiểu Phàm rùng mình. Gã biết, vì một cây gậy đen vô danh mà lúc này mình đã gặp phải một mối phiền phức rất lớn rồi, nếu lại còn thêm cái việc lén tự tu tập pháp quyết, e rằng hình phạt đang chờ đợi càng không có cách nào tưởng tượng nổi.

Trước mắt gã hình ảnh của Điền Linh Nhi lướt qua: bóng dáng thời niên thiếu dẫn mình lên núi chặt trúc, dung nhan ôn nhu bên ngọn đèn cô độc trong đêm mưa, còn có tiếng cười mắng chạy nhảy hằng ngày trên Đại Trúc phong, đến làn u

hương thoang thoảng của nàng lướt qua trong ký ức, lúc này sao mà rõ rệt.

Từng hình ảnh một hiện lên trong trí óc!

Gã lại quỳ xuống lần nữa, khấu đầu thật mạnh, nhưng quyết không nói một chữ.

Gã phủ phục trên mặt đất, bất động, thân hình gầy mòn vừa hồi phục sau khi bị thương đột nhiên có thêm vẻ kiên cường, lại như đượm nét thê lương.

Điền Bất Dịch nhìn gã thật sâu, rất lâu, đột nhiên thở dài, nói: "Con đứng dậy đi, theo ta lên Thông Thiên phong. Sau đó còn cái mạng mà mang về không, thì phải trông vào vận số của con!"

***

Ở sâu trong mây trắng, tiên khí vương vất, tất cả đều bình tĩnh an lành như tiên cảnh trong mộng tưởng của con người.

Thanh Vân sơn. Thông Thiên phong. Ngọc Thanh điện.

Thủ toạ bảy chi phái của Thanh Vân môn đều có mặt ở đây, ánh mắt cùng dõi xuống gã thiếu niên đang quỳ dưới điện.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm đang quỳ tại đó, trong óc bất giác hiện ra hình ảnh hai đứa trẻ được cứu lên núi năm năm về trước, chuyện đời thực khó lường, thế sự vần xoay, tựa hồ chỉ trong chốc lát, bọn chúng đều đã trưởng thành cả rồi.

Từ sâu thẳm cõi lòng, ông khẽ thở dài; ánh mắt rời khỏi Trương Tiểu Phàm, ông hỏi các thủ toạ: "Chư vị! Về những điều Trương Tiểu Phàm vừa nói, mọi người thấy thế nào?"

Ai cũng đang trầm mặc, rất lâu, đột nhiên giọng nói của Thương Tùng Đạo Nhân vang lên, dứt khoát: "Lời của đệ tử này, quyết không thể tin."

Trương Tiểu Phàm đang quỳ trên mặt đất bỗng run bắn, nhưng không hề ngẩng đầu dậy.

Đạo Huyền Chân Nhân cau mày hỏi: "Tại sao Thương Tùng

sư đệ lại khẳng định như vậy?"

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm, nói: "Cách thức luyện bằng máu, âm tà ác độc, nếu không phải có yêu nhân ma giáo chỉ vẽ cho, y sao có được kiến thức và pháp lực ấy để luyện nên pháp bảo? Vì vậy người này nhất định là gian tế của ma giáo, không thể tha mạng cho y!"

Thương Tùng xưa nay nắm hình phạt trong Thanh Vân môn, chức trọng quyền cao, giọng nói luôn kiên quyết cứng rắn; Trương Tiểu Phàm nghe rồi, mặt tái nhợt, gần như không thở được nữa.

Mọi người đều không lên tiếng, Điền Bất Dịch thì sầm mặt, chậm rãi nói: "Nếu y quả thực là người như huynh nói, rắp tâm lẩn vào làm môn hạ Thanh Vân môn của chúng ta, vậy tại sao lại cố ý thi triển pháp bảo ngay trước bao nhiêu con mắt mở to như vậy?"

Thương Tùng Đạo Nhân hừ một tiếng, nói: "Yêu nhân ma giáo, hành vi vốn khó đoán, mưu đồ vốn khó lường, làm ra những chuyện cổ quái kể cũng không phải là lạ."

Điền Bất Dịch tức giận hỏi: "Như vậy phải chăng là huynh gán ghép một cách cứng nhắc, cưỡng từ đoạt lý?"

Thương Tùng Đạo Nhân lạnh lùng đáp: "Ta cưỡng từ đoạt lý ư? Xin hỏi Điền sư đệ, phép luyện bằng máu đó, có phải của người trong chính đạo không?"

Điền Bất Dịch nghẹn cổ, mặt đỏ bầm lên, lúc này bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra. Điền Bất Dịch rốt cục vẫn đứng về phía đồ đệ của lão, đúng vào lúc lúng túng như vậy, đột nhiên một thanh âm băng giá vang lên, vừa nghe là biết ngay từ Thủy Nguyệt Đại Sư thủ toạ Tiểu Trúc phong:

"Xin hỏi Thương Tùng sư huynh, từng lời từng chữ của huynh đều nói phép luyện bằng máu là âm tà ác độc, vậy xin hỏi một câu, nó rốt cục là âm tà thế nào, ác độc ra sao?"

Thương Tùng Đạo Nhân toan nói nhưng tắc nghẹn một lúc, đành bảo: "Yêu thuật của ma giáo, còn phải nói nữa ư?"

Thuỷ Nguyệt lạnh lùng hỏi: "Nói như vậy, Thương Tùng sư huynh cũng không hề hay biết gì về phép luyện bằng máu, thì tại sao lại cho rằng nó âm tà ác độc, phải chăng nhất định muốn tru sát thiếu niên này?"

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn sang Thuỷ Nguyệt, ánh mắt rừng rực, khí thế áp đảo: "Vậy ý của Thuỷ Nguyệt sư muội là thế nào?"

Thuỷ Nguyệt Đại Sư lạnh lùng nói: "Các vị sư huynh! Một là, chúng ta không hiểu biết nhiều về phép luyện bằng máu, tuy có nghe nhưng đa phần chỉ là suy đoán, nếu lỡ cái gọi là phép luyện bằng máu đó chỉ là chuyện đồ đệ này tình cờ mà gặp, thì có phải chúng ta đã giết nhầm người không? Hai là, thiếu niên này tuổi mới mười sáu, thân thế lai lịch đều rõ ràng minh bạch, nếu cứ khăng khăng nói y là người của ma giáo, e rằng cái lý lẽ đó không xuôi chút nào."

Thương Tùng Đạo Nhân nheo mắt, khe mắt bắn ra những tia sắc nhọn: "Tại sao hôm nay Thuỷ Nguyệt sư muội lại khác ngày thường, ra sức giải thoát cho thiếu niên này, thật là khiến người ta khó hiểu?"

Gương mặt tú mỹ của Thuỷ Nguyệt thoáng một nét giận, bà đáp liền: "Ta chỉ nhìn việc xét việc, chứ không như một số người khác, ngứa mắt với nhân tài của chi phái đồng môn, sợ uy hiếp đến địa vị của mình, bèn nắm lấy chuyện nhỏ mà đuổi tận giết tuyệt, không có chút nhân tính nào cả!"

Nếu luận về ăn nói sắc bén, trong bảy vị thủ toạ có sáu người là nam, nhưng không một ai hơn được Thuỷ Nguyệt Đại Sư. Thương Tùng Đạo Nhân tức đến nỗi mặt mày trắng bệch, ông ta vụt đứng bật dậy.

Đạo Huyền Chân Nhân vội xen vào: "Thôi nào thôi nào, nói chuyện kia mà, sao lại thành to tiếng? Ngồi xuống, ngồi xuống đi!"

Thương Tùng Đạo Nhân không dám bỏ ngoài tai lời nói của

chưởng môn, đành hậm hực ngồi lại chỗ cũ; nhìn sang Thuỷ Nguyệt, thấy bà vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, vẫn ngồi rất ngay ngắn trên ghế của mình.

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu, quay sang những người khác, hỏi: "ý các vị thế nào?"

Thủ toạ các chi phái khác trầm ngâm một lúc, rồi Tăng Thúc Thường thủ toạ Phong Hồi phong mở miệng: "Chưởng môn! Đệ cho rằng lời của Thủy Nguyệt sư muội rất có lý. Thiếu niên này lai lịch rõ ràng, sau khi nhập môn lại chưa từng xuống núi, chắc đúng là cơ duyên xảo hợp mà có được báu vật, chưa biết chừng lại là cái phúc của Thanh Vân môn chúng ta."

Đạo Huyền Chân Nhân vuốt râu, khẽ gật đầu đưa mắt nhìn thủ toạ của Lạc Hà phong là Thiên Vân Đạo Nhân; Thiên Vân nhìn Thương Tùng, nói: "Chuyện này, đệ đồng ý với Thương Tùng sư huynh."

Thương Tùng có được đồng minh, gật gật đầu với Thiên Vân.

Cuối cùng chỉ còn thủ toạ của Triêu Dương phong là Thương Chính Lương, ông ta nhìn mấy người phía Điền Bất Dịch, lại nhìn Thương Tùng Đạo Nhân và Thiên Vân Đạo Nhân, cuối cùng lại thận trọng nhìn Đạo Huyền Chân Nhân, hơi trầm ngâm, rồi nói: "Đệ cho rằng Thuỷ Nguyệt sư muội nói có lý."

Nét mặt Điền Bất Dịch giãn ra. Thương Tùng Đạo Nhân thì hừ một tiếng. Đạo Huyền Chân Nhân liền gật đầu: "Mọi người đều nói cả rồi, vậy ta cũng không khách khí nữa." Nói tới đây, ông trước hết nhìn xuống Trương Tiểu Phàm vẫn đang quỳ dưới đất: "Tiểu Phàm, con hãy đứng dậy đã!"

Trương Tiểu Phàm rùng mình, ngẩng đầu nhìn các bậc sư trưởng rồi từ từ đứng dậy.

Đạo Huyền Chân Nhân ngắm gã thật kỹ, tựa hồ muốn nhìn cho rõ ràng, rồi nói với các thủ toạ: "Chư vị, thực ra ta cho rằng

Trương Tiểu Phàm không giống với người của ma giáo. Cây gậy đen này có khí chất hung sát nhưng lại ẩn vào bên trong, tuyệt nhiên không giống thứ hung vật của ma giáo mà chúng ta từng nhìn thấy trước kia, sát khí đằng đằng, hung tướng lồ lộ..."

Thương Tùng Đạo Nhân nghe không xuôi tai, không nén nổi kêu lên: "Chưởng môn sư huynh, yêu nhân ma giáo hung hiểm ác độc, thà là giết nhầm, chứ quyết không bỏ sót!"

Đạo Huyền Chân Nhân mặt biến sắc, nhìn ông ta, quát: "Thương Tùng sư đệ có biết mình đang nói gì không đấy?"

Thương Tùng tự biết lỡ lời, cúi đầu ngậm miệng.

Đạo Huyền Chân Nhân nghiêm nét mặt, nhưng hạ giọng, chậm rãi nói: "Thương Tùng sư đệ, đệ chấp chưởng hình phạt trong môn phái đã hơn hai trăm năm, công bằng nghiêm minh, khiến ta vô cùng kính phục. Nhưng ta thấy mười mấy năm trở lại đây, khí ác ngày một nặng, sát khí ngày một nhiều, khiến ta hết sức lo âu, đệ có biết không?"

Thương Tùng Đạo Nhân cúi đầu đáp: "Dạ, sư huynh."

Đạo Huyền Chân Nhân ghê sợ nói: "Thà giết nhầm chứ không bỏ sót là việc làm của ma đạo! Thanh Vân môn chúng ta ở trong chính đạo, xưa nay quang minh chính đại, thà bỏ sót chứ không giết lầm; nếu không thì còn gì khác biệt với bọn ma giáo nữa? Thương Tùng sư đệ đạo hạnh tuy cao thâm, nhưng cần tu thêm đạo nghĩa, tham ngộ đạo pháp mới được!"

Thương Tùng Đạo Nhân giơ một tay, đáp: "Đa tạ sư huynh chỉ giáo, Thương Tùng xin kính nhận!"

Đạo Huyền Chân Nhân dịu nét mặt, nói: "Đệ biết thế thì tốt rồi." Đoạn ông nhìn mọi người, mọi người đều nói: "Xin chưởng môn sư huynh cứ quyết định cho!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu, hỏi Trương Tiểu Phàm: "Con đã nghe cả rồi chứ?"

Trương Tiểu Phàm cảm động, vội thưa: "Vâng, đa tạ, đa tạ các vị sư bá, sư thúc," đoạn hướng về Điền Bất Dịch, nghẹn

ngào: "Đa tạ sư phụ!"

Điền Bất Dịch xua tay, không nói gì cả.

Đạo Huyền Chân Nhân cầm cây gậy ngắn màu đen đang đặt trên trà kỷ, tung xuống cho Trương Tiểu Phàm, mỉm cười: "Vật này ngoài con ra không ai khu dụng được, con cầm lại đi!"

Trương Tiểu Phàm giơ tay đón lấy, tiếp nhận rồi, lập tức cảm thấy luồng khí lạnh lẽo mà thân thuộc trào lên, chạy khắp thân mình tựa hồ có niềm hoan hỉ cảm thông thật là khó nói. Gã hướng về Đạo Huyền Chân Nhân hành đại lễ: "Đa tạ chưởng môn sư bá!"

Đạo Huyền mỉm cười, vỗ tay ba cái, từ sau điện liền có một đạo đồng chạy ra, Đạo Huyền Chân Nhân dặn dò mấy câu, đạo đồng gật đầu vâng dạ, đi ra ngoài. Một lát sau dẫn ba người tiến vào. Trương Tiểu Phàm nhìn, thấy đều là người quen cả: Tề Hạo và Tăng Thư Thư đứng phía trước. Tăng Thư Thư nhân lúc phụ thân Tăng Thúc Thường không chú ý, lén làm nhăn mặt trêu Trương Tiểu Phàm. Đứng phía sau, chính là Lục Tuyết Kỳ - người con gái thanh lãnh mỹ lệ của Tiểu Trúc phong.

Ba người, và cả Trương Tiểu Phàm, chính là bốn đệ tử đứng đầu trong kỳ Thất Mạch Hội Võ lần này.

Chương 32

HẠ SƠN

Tề Hạo và Tăng Thư Thư trông thấy Trương Tiểu Phàm ở đây, ít nhiều cũng mỉm cười ra ý chào, chỉ có Lục Tuyết Kỳ là giữ vẻ mặt lãnh đạm thờ ơ, nhưng ánh mắt vẫn liếc qua gã. Thẳm sâu trong đôi mắt phảng phất một tia xúc cảm khó hiểu, nhưng lại tiêu tan ngay.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người dưới điện, mỉm cười nói: "Hôm nay gọi các con lên đây là vì có một việc: ta muốn các con hạ sơn đi trải nghiệm một chuyến."

Cả bọn mấy người nét mặt đều có chút biến đổi.

Đạo Huyền Chân Nhân bèn đem chuyện về 'Vạn Bức cổ quật' ở Không Tang sơn dạo nọ kể lại một lượt, rồi dặn: "Chuyện này quan hệ rất lớn, bốn người các con là tinh hoa của môn phái chúng ta, vì vậy mới cử các con đi tra xét một chuyến. Nhưng ma giáo yêu nhân gian hiểm tàn độc, các con hành động đều phải cẩn thận."

Bốn người đồng thanh đáp: "Vâng!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu: "Và, ngoài Thanh Vân môn chúng ta ra, Phần Hương cốc và Thiên Âm tự cũng phái các đệ tử xuất sắc đến để cùng điều tra. Các con không được thất lễ với người ta, nhưng cũng không được làm mất khí thế của Thanh Vân môn. Còn nữa: sư huynh Tiêu Dật Tài của chi chính cũng

đã đi trước, đến Không Tang sơn để tra xét việc này, các con nếu tìm thấy y, có chuyện gì hãy cùng bàn bạc thật kỹ."

Bốn người nhìn nhau, lại đồng thanh vâng lời.

Đạo Huyền Chân Nhân chăm chú ngắm nhìn bốn đệ tử thế hệ trẻ, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Tề Hạo, vẫy tay gọi: "Tề Hạo, con lại đây!"

Tề Hạo sững người, bước lên; Đạo Huyền Chân Nhân nhìn lướt y một lượt, ngoảnh đầu cười với Thương Tùng Đạo Nhân: "Sư đệ! Long Thủ phong của đệ có người kế tục rồi!"

Sắc mặt Thương Tùng Đạo Nhân từ nãy hết sức khó coi, đến lúc này rốt cục cũng tươi lên, mỉm cười đáp: "Sư huynh lại chê cười rồi!"

Đạo Huyền Chân Nhân tủm tỉm lấy từ trong bọc ra một vật, đưa cho Tề Hạo: "Nhận lấy đi!"

Tề Hạo đón lấy. Đó là một tấm gương nhỏ, hình dáng cũ kỹ thô lậu, viền đồng, trên chạm Rồng, dưới chạm Hổ, trên mặt gương khắc phương vị bát quái. Phần gương soi ở giữa, lại không phải bằng đồng bình thường, thấy màu vàng vọt không rõ ràng lắm[1].

Tề Hạo còn chưa có phản ứng gì thì Thương Tùng Đạo Nhân đứng bên cạnh đã tỏ vẻ vui mừng, quát bảo: "Đồ ngốc, sao còn ngây ra thế kia? Mau quỳ xuống tạ ơn đi!"

Tề Hạo lập tức tỉnh ra, biết chắc chắn đồ vật bình dị trong tay mình đây là pháp bảo 'Lục Hợp kính', vội vã quỳ xuống thưa: "Đa tạ chưởng môn sư bá!"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười: "Khỏi cần khỏi cần, đứng dậy đi." Đoạn ông nói với những người khác: "Các vị hãy ra ngoài trước."

Biết Đạo Huyền Chân Nhân muốn truyền thụ cho Tề Hạo mật quyết của Lục Hợp kính, mọi người bèn cùng nhau lui ra.

---

1. Gương thời cổ làm bằng đồng, mài nhẵn bóng thì soi được.

Rời khỏi đại điện, Trương Tiểu Phàm theo Điền Bất Dịch đi sang một bên, Điền Bất Dịch nhìn gã, hờ hững nói: "Con hiện giờ mang trọng trách, không cần quay về Đại Trúc phong nữa, lát nữa sẽ cùng ba người kia hạ sơn, phía Đại Trúc phong ta sẽ nói thay cho con."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, rồi cúi đầu khẽ đáp: "Vâng, thưa sư phụ."

Điền Bất Dịch hỏi: "Trong một tháng con dưỡng thương, ta nghe nói sư nương đã truyền cho con pháp môn ngự kiếm và mật quyết đạo pháp, con đã ghi nhớ cả chưa?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "Dạ, đệ tử nhớ cả rồi!"

Điền Bất Dịch xoay mình đi, chậm rãi nói: "Vậy thì được, tư chất con tuy không tốt lắm, nhưng dù sao vẫn là môn hạ của Đại Trúc phong, ra ngoài đừng để ta phải mất mặt."

Trương Tiểu Phàm lập tức đáp: "Dạ, đệ tử quyết không để Người phải hổ thẹn."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lão đang đứng xoay lưng lại, Trương Tiểu Phàm không trông thấy mặt sư phụ, chẳng biết thần sắc lão thế nào, nhưng nghe giọng thì không có vẻ gì là tức giận. Một lúc lâu, Điền Bất Dịch hình như thở dài, ngoảnh đầu ngó Trương Tiểu Phàm, rồi im lặng, vẫy tay ra ý từ biệt, sau đó bật tiên kiếm lên phá không bay đi.

Trương Tiểu Phàm sững sờ nhìn theo bóng sư phụ hoá thành một đạo xích quang, mất hút nơi chân trời. Mãi cho đến khi có ai đó vỗ lên vai, gã mới giật mình nhảy dựng lên vội quay lại, thì ra là Tăng Thư Thư đang cười; lại nhìn xung quanh, thủ toạ của các chi phái đều đã đi cả, chỉ còn hai người bọn họ và Lục Tuyết Kỳ vẫn đang đứng một mình ở đằng xa.

Tăng Thư Thư cười ha hả mà rằng: "Đệ thật cao số, ta đang lo lần này đệ không qua nổi cửa ải đó!"

Trương Tiểu Phàm ở bên y, tức thời cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu, nghe y nói cười xoà: "Phải! Đệ cũng sợ gần chết!"

Tăng Thư Thư vỗ vỗ vai gã, nhìn trước sau rồi thì thầm: "Sao không mang Tiểu Hôi theo?"

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó: "Lúc sáng bị sư phụ kéo đến đây, không ngờ lại phải hạ sơn ngay, đâu có mang gì theo, sao còn nhớ tới Tiểu Hôi được nữa?"

Tăng Thư Thư cười: "Không sao, y phục ta có thể cho đệ mượn, hoặc đợi đến lúc xuống tới Hà Dương thành dưới chân núi sẽ mua cũng được." Y nháy nháy mắt với Trương Tiểu Phàm, khẽ bảo: "Ha ha, đằng nào lần này chúng ta cũng kiếm chác được."

Trương Tiểu Phàm không hiểu ý, hỏi: "Gì hả?"

Tăng Thư Thư nhướng mày, đưa mắt ra đằng sau, cười vụng: "Có mỹ nữ đi cùng!"

Trương Tiểu Phàm vừa bực vừa buồn cười, nhưng vẫn liếc về phía Lục Tuyết Kỳ; cùng lúc đó, hình như Lục Tuyết Kỳ cũng nhận ra, nhìn sang phía gã, ánh mắt hai người gặp nhau. Trương Tiểu Phàm thấy ánh mắt nàng như sương giá, giật mình vội nhìn đi chỗ khác.

Hai người nói chuyện một lúc. Khi đang thầm thì chuyện sau này lên đường với Lục Tuyết Kỳ sẽ thế nào thế nào, Tăng Thư Thư bỗng phát hiện ra gương mặt tươi cười của Trương Tiểu Phàm đột nhiên đanh lại, ánh mắt ngó trừng trừng về phía sau lưng y.

Tăng Thư Thư cảm thấy nghi hoặc, ngoái đầu nhìn, thì thấy dưới bậc cấp dài, một người đàn ông đang xiêu vẹo đi lên, tuổi hơn bốn mươi, y phục trên mình cũng tạm sạch sẽ, nhưng mặt mày ngơ ngác, ánh mắt đờ trệ, miệng lẩm bẩm những lời không đầu không cuối:

"Mưa rồi... tối quá... thối... mẹ ơi... thần tiên, thần tiên, ha ha, thần tiên à..."

Trước ánh mắt chăm chú của Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ, lúc đó vẫn đang đứng ở đằng xa, Trương Tiểu Phàm bước

tới, rất chậm, dường như trải qua một lúc lâu lắm, gã mới bước được đến bên người đàn ông đó.

Giống như bước đến bên bờ dĩ vãng!

"Vương nhị thúc! Chú vẫn khoẻ chứ?" Gã ghìm mình kìm nén tâm trạng xúc động, hỏi nhỏ.

Trong mắt người đàn ông đó dường như không hề có sự tồn tại của Trương Tiểu Phàm, miệng vẫn lẩm bẩm, y lắc lư đi vượt qua Trương Tiểu Phàm, một lát sau, khuất bóng sau đại điện.

"Ông ta là ai đấy?" Tăng Thư Thư bước đến cạnh Trương Tiểu Phàm hỏi.

Trương Tiểu Phàm nhìn về nơi Vương nhị thúc biến mất, ảo não nói: "Một người điên!"

Tăng Thư Thư nhìn sắc mặt gã, tế nhị không gạn hỏi nữa. Một lát sau, Tề Hạo mặt mày rạng rỡ từ trong đại điện đi ra cất tiếng gọi ba người.

Trương Tiểu Phàm thất thần cùng Tăng Thư Thư bước tới chỗ Tề Hạo, mấy người bàn bạc (Trương Tiểu Phàm đờ đẫn ngơ ngẩn, không nói một lời), quyết định xuống núi, trước hết đến Hà Dương thành.

Tăng Thư Thư mỉm cười hỏi Tề Hạo: "Tề sư huynh, Lục Hợp kính chưởng môn sư bá truyền cho huynh, rất lợi hại phải không?"

Tề Hạo mỉm cười: "Lục Hợp kính là chí bảo của Thanh Vân môn chúng ta, tất nhiên rất lợi hại, chỉ e là ta tu hành chưa đủ! Ha ha, được rồi, nơi đây là đỉnh núi, ngoài thủ toạ của bảy chi phái ra, thì không có đệ tử nào được ngự kiếm, chúng ta xuống Vân hải, từ đó sẽ ngự kiếm bay tới Hà Dương thành."

Lục Tuyết Kỳ tỏ vẻ hờ hững, Trương Tiểu Phàm thẫn thờ gật đầu, chỉ có Tăng Thư Thư bộ dạng hớn hở, xem ra lần xuống núi này đối với người ham chơi như y, là một việc rất vui mừng.

***

Trên quãng đường từ Thanh Vân môn đến Hà Dương

thành, bốn đệ tử 'xuất sắc' nhất của Thanh Vân môn ngự kiếm di chuyển, người khác thì thoải mái nhẹ nhàng, nhưng Trương Tiểu Phàm thì vẫn còn chật vật.

Gã dưỡng thương một tháng, có lẽ Tô Như đoán rằng tiểu đồ đệ sẽ không sao cả, nên đã truyền cho gã một số bí quyết đạo pháp của Thanh Vân môn, nhân đó lại chỉ bảo cách khu dụng pháp bảo để ngự không mà đi. Kỳ thực thì đơn giản thôi: chỉ cần đạo hạnh đủ cao thâm, pháp bảo không thuộc loại kém quá, dùng đạo pháp Thanh Vân và dùng niệm lực khu động là được. Có điều Trương Tiểu Phàm tu hành chưa sâu, pháp bảo tất nhiên không tệ nhưng lại quá cổ quái, bản thân gã còn khá lạ lẫm với những đạo pháp mới học, giờ dùng đến đúng là rất phiền toái.

Lúc đầu Tô Như cũng không ngờ Trương Tiểu Phàm lên Thông Thiên phong là lập tức phải hạ sơn, còn nghĩ trước tiên để gã ghi nhớ pháp quyết, trở về Đại Trúc phong sẽ cho gã luyện tập thêm. Thủ toạ các chi khác đương nhiên cũng không biết rõ nội tình của anh chàng cổ quái này; trước những biểu hiện của gã trong kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ, đều cho rằng đạo pháp ngự kiếm cơ bản nhất gã đã nắm được, chứ có ngờ đâu Trương Tiểu Phàm lén học đạo pháp, mày mò luyện tới cảnh giới 'Khu vật', nhưng lại không hề biết đến bản lĩnh ngự kiếm gì gì đó.

Nhìn người khác vận tiên kiếm, Tề Hạo có tiên kiếm 'Hàn Băng' màu trắng, Lục Tuyết Kỳ có tiên kiếm 'Thiên Gia' màu xanh lam, Tăng Thư Thư dùng tiên kiếm mờ mờ khí tím 'Hiên Viên', Trương Tiểu Phàm thấy căng thẳng, cố gắng vận 'Thiêu Hoả côn' , nhưng nhận thấy không thật đủ lực, không có cảm giác hợp ý vừa tay như lúc tham dự Thất Mạch Hội Võ.

Xuyên mây vượt núi, đoạn đường vốn chỉ cần nửa ngày, bốn người lại đi mãi tới khi mặt trời xuống núi mới đến được thành Hà Dương. Để tránh những ánh mắt tọc mạch, Trương Tiểu

Phàm theo ba người hạ xuống một vùng vắng vẻ lặng lẽ bên ngoài Hà Dương thành, lúc ấy toàn thân gã đều ướt đẫm, mặt xanh tái, trông bộ dạng còn vất vả hơn cả khi tỷ thí vừa qua.

Suốt quãng đường trên trời, đã mấy lần gã nắm không vững Thiêu Hoả côn, may nhờ Tề Hạo và hai người kia ở bên cạnh nhận ra có điều bất ổn, không dám đi cách gã quá xa, đã kịp thời giúp đỡ; nếu không gã 'đệ tử xuất sắc' mới gia nhập Thanh Vân môn này sẽ rơi xuống đất tan xương nát thịt, còn chưa giành được vinh quang cho sư môn đã để lại tiếng xấu vạn năm, khiến Thanh Vân môn mất mặt. Họ quyết định dừng lại ngoài thành, đi bộ vào trong; một là có ý tránh những cặp mắt tò mò, hai là sợ trong thành nhiệt náo, trước ánh mắt tọc mạch của dân chúng, chẳng may Trương Tiểu Phàm không cưỡi nổi pháp bảo nữa, rơi xuống, thì uy tín cao vọng mà Thanh Vân môn vất vả gây dựng suốt hai ngàn năm sẽ bị huỷ trong một ngày, hỡi ôi buồn thay!

Nghỉ ngơi một lát, đợi Trương Tiểu Phàm bớt thở hổn hển, trong ánh tịch dương, bốn người đi vào Hà Dương thành sừng sững cao lớn. Trương Tiểu Phàm đi cuối cùng, cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ thi thoảng ném lại, hiển nhiên họ không thể hiểu nổi tại sao một người biết phô diễn những khả năng lạ kỳ trong đại thí Thất Mạch Hội Võ, mà đến thuật ngự kiếm di chuyển thông thường nhất cũng không thành thạo. Chỉ có Tăng Thư Thư là vẫn cười ha hả đi bên Trương Tiểu Phàm, tuyệt nhiên không nhắc lại chuyện ban nãy, miệng thao thao bất tuyệt giới thiệu Hà Dương thành với Trương Tiểu Phàm:

"Trong vòng một trăm dặm, đây là nơi rộng lớn phồn hoa nhất. Dân cư sống ở thành này ít ra cũng đến hai ba mươi vạn người, vị trí địa lý lại tốt, xưa nay lái buôn du khách rất nhiều, càng thêm náo nhiệt..."

Trương Tiểu Phàm mải nghe, lòng khâm phục Tăng Thư Thư đọc nhiều hiểu rộng, hỏi: "Thư Thư, sao huynh biết?"

Vẻ mặt Tăng Thư Thư tỏ ra đắc ý, y nói: "Có gì đâu! Xem sách nhiều là tự nhiên biết thôi." Nói đoạn để lộ nét cười rất quái, khẽ ghé tai Trương Tiểu Phàm thì thầm: "Thực ra ta đã đến đây nhiều rồi, đều là lén lút hạ sơn."

Trương Tiểu Phàm thất kinh, lắp bắp: "Huynh, huynh..."

Tăng Thư Thư bĩu môi, nói: "Trông đệ hốt hoảng kìa! Đã là gì đâu? Từ khi ta tu tập thuật ngự kiếm, thì phải thường xuyên rèn luyện bay đi bay lại, lúc mệt thì hạ xuống đi dạo phố phường, có gì là ghê gớm?"

Trương Tiểu Phàm nín lặng.

Nghe thấy hai người sau lưng thì thào, Tề Hạo tủm tỉm cười, nói với Lục Tuyết Kỳ đang đi bên cạnh: "Lục sư muội, trời cũng muộn rồi, tối nay chúng ta qua đêm ở đây, ngày mai lại lên đường."

Gương mặt Lục Tuyết Kỳ vẫn lạnh lẽo như băng, thờ ơ hờ hững, chỉ lãnh đạm gật đầu.

Vào thành rồi, để tránh phiền phức, họ đã thay trang phục của đệ tử Thanh Vân môn, cũng không dẫn đến hoài nghi gì; nhưng Lục Tuyết Kỳ dung mạo tuyệt mĩ, lại gây nên xôn xao không nhỏ, khiến bao nhiêu người qua đường phải dừng chân ngắm nhìn. Trương Tiểu Phàm nhìn Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng tuy nét mặt vô cảm, nhưng đôi mắt long lanh lại thoáng một tia giận dữ, bất giác lo lắng cho những khách bộ hành kia lỡ mà Thiên Gia bị rút ra khỏi vỏ, chắc thành cổ có lịch sử lâu đời này sẽ bị huỷ ngay một nửa.

Tuy vậy công phu hàm dưỡng của Lục Tuyết Kỳ hiển nhiên còn cao hơn Trương Tiểu Phàm nghĩ rất nhiều, mãi cho đến khi họ vào ở một quán trọ tên gọi 'Sơn Hải Uyển' rồi, Lục Tuyết Kỳ cũng vẫn không có động tĩnh gì. Tề Hạo từng trải nhất trong nhóm, bốn người mặc nhiên coi y như người dẫn đầu; chẳng hạn như việc ở trọ tại đây cũng do y đứng ra thu xếp, sau đó họ được quán trọ dành cho mấy phòng hạng cao

cấp nhất ở khu phía sau.

Quy mô của quán trọ Sơn Hải Uyển rất lớn, trong hậu viện có cả thảy bốn biệt uyển, mấy đệ tử Thanh Vân môn ở Tây uyển, mỗi người một phòng, trở về nghỉ ngơi một lát, rồi Tề Hạo gọi mọi người lên tửu lâu đằng trước ăn cơm.

Sơn Hải Uyển cũng có tửu lâu, nằm trên con phố lớn náo nhiệt nhất Hà Dương thành, nhưng trong sảnh dành cho khách quý ở lầu ba lại yên tĩnh vô cùng; đại sảnh rộng rãi chỉ đặt chưa đến mười cái bàn, lúc này khoảng năm bàn đã có người ngồi ăn cơm. Tề Hạo gọi tiểu nhị, chọn vài món ăn, trông y dường như rất quen với nơi này, chắc là khách thường xuyên.

Trương Tiểu Phàm nghĩ thầm như vậy, gã xuất thân nhà nông, chưa từng đến những nơi xa hoa như Sơn Hải Uyển. Vừa rồi lúc đi qua lầu hai, thấy đại sảnh sang trọng đẹp đẽ, nhưng đến lầu ba này lại thấy chạm long vẽ phượng, xà nhà bằng gỗ tử đàn, đượm phong cách cổ kính khác hẳn với lầu hai. Gã tất nhiên không biết người trên thế gian một khi đạt được phú quý rồi, lại đâm nhớ nhung những hương vị ngày trước; cho dù một số người thích rực rỡ xa hoa, nhưng cũng chỉ là để được kẻ khác biết rằng mình có tầm vóc, lịch sự cao nhã mà thôi.

Bốn người ngồi ở một cái bàn nhỏ gần cửa sổ, Tăng Thư Thư liếc nhìn cách bài trí trong sảnh đường, hỏi Tề Hạo: "Tề sư huynh, giá cả ở đây chắc không rẻ đâu nhỉ?"

Tề Hạo mỉm cười đáp: "Đây là tửu lâu tốt nhất Hà Dương thành, tất nhiên không thể rẻ; tuy nhiên Thanh Vân môn cũng có chút thanh danh ở vùng này, chủ quán của họ mong chúng ta đến còn không được nữa là, đâu dám lấy của chúng ta nhiều tiền."

Tăng Thư Thư "À" một tiếng, gật đầu khen phải. Một lát

sau, tiểu nhị bưng mấy món thức ăn nóng hổi lên, cuối cùng là một đĩa cá tươi hấp. Con cá thân dài, đầu hơi tròn, phần đuôi thuôn thuôn, mình ẩn hiện sắc vàng, có hai cặp râu, to dài. Đáng chú ý nhất là chất thịt trắng lốp, mùi thơm ngào ngạt, khiến người ta muốn ăn ngay lập tức.

Trương Tiểu Phàm xưa nay vẫn có hứng thú với việc nấu nướng mà chưa từng nhìn thấy loại cá này, gã hỏi tiểu nhị: "Tiểu nhị! Cá này gọi là cá gì, nấu như thế nào?"

Tiểu nhị cười, đáp: "Quý khách thật sành sỏi, món Mị ngư hấp này là đặc sản của Sơn Hải Uyển chúng tôi, dịu thơm mềm mại, ngọt ngào, rất nổi tiếng trong vòng một trăm dặm quanh Hà Dương thành này..."

Trương Tiểu Phàm nuốt nước bọt, cầm đũa lên gắp một miếng bỏ vào miệng, lập tức nhắm nghiền mắt lại gật đầu không ngớt: "Cá đã ngon, mà nấu lại còn công phu hơn nữa; chỗ ngọt là do rắc đường, thêm một lát gừng để khử vị tanh, ờ, có mùi thơm của hành phi, nhất định là dùng thứ hành củ nhỏ tươi, à, đặc biệt nhất chính là cách nêm hồ tiêu, ngũ hương... đúng, có cả dầu vừng nữa, thật là vừa khéo, lợi hại, lợi hại!"

Trông Trương Tiểu Phàm đầy vẻ say mê, Tề Hạo, Tăng Thư Thư ngây ra, ngay Lục Tuyết Kỳ cũng phải nhìn sang, thần sắc hết sức kỳ cục. Gã tiểu nhị đứng bên thì tỏ rất thán phục, lớn tiếng khen: "Quý khách thật là sành sỏi, rất tinh tường!"

Trương Tiểu Phàm lúc này mới chú ý thấy bộ dạng của những người xung quanh, gã đỏ mặt, vội buông đũa xuống nhưng vẫn gạn hỏi: "Xin hỏi tiểu nhị, Mị ngư này ở đâu mà ra vậy?"

Tiểu nhị còn chưa kịp đáp, bỗng nghe chiếc bàn lớn bên cạnh có tiếng phụ nữ cất lên: "Mị ngư là đặc sản của Chư Câu sơn ở phương nam, cách đây nghìn dặm, sao có thể đưa đến

được? Quán xá các ngươi muốn lừa khách à?"[1]

Ai nấy ngạc nhiên nhìn sang, thấy bên một chiếc bàn lớn có tám người ngồi, sáu nam tử mình mặc hoàng y, hai nữ nhân kia một người mặc áo dài màu tím nhạt, mặt che sa mỏng, không rõ dung nhan, da dẻ trắng ngần; người thứ hai chính là người vừa lên tiếng, tuổi còn nhỏ cỡ mười sáu mười bảy, mình khoác y sam màu thuỷ lục, dung mạo tú mĩ, mày thanh da mịn, đôi mắt to long lanh rất linh động khiến người ta phải chú ý nhìn; so với Lục Tuyết Kỳ cũng không thua kém bao nhiêu.

Trương Tiểu Phàm 'A' một tiếng. Người con gái ấy miệng thì nói, ánh mắt thì lại dừng ở Lục Tuyết Kỳ, tựa hồ cũng ngạc nhiên vì dung mạo của nàng. Nữ nhân vốn yêu sắc đẹp, ngay Lục Tuyết Kỳ ngày thường vốn lạnh lùng băng giá, lúc này cũng không nén được phải liếc nhìn cô ta một cái.

Tiểu nhị cười trừ: "Vị khách quan này nói đúng lắm, nhưng người có chỗ còn chưa rõ: đúng là một trăm năm trước Mị ngư chỉ có ở Chư Câu sơn miền nam, nhưng sau đó Đạo Huyền Chân Nhân phái Thanh Vân đi qua Chư Câu sơn, nảy ý đưa loài mị ngư ấy về, thả xuống Hồng xuyên ở phía bắc núi Thanh Vân; đến nay chúng không chỉ sống, mà còn dần dần sinh sôi nảy nở. Chúng tôi nhờ hồng phúc của Đạo Huyền Chân Nhân, mới may mắn có được món ăn này!" Tiểu nhị vừa kể, nét mặt vừa lộ vẻ tôn kính vô cùng.

Bọn đệ tử Thanh Vân môn như Trương Tiểu Phàm nghe chuyện, tự nhiên đều cao hứng, mặt mày rạng rỡ, nhưng thiếu nữ kia nghe xong, ngoảnh đầu liếc nhìn nữ nhân mặt che mạng nọ, rồi ngồi trở lại, miệng chỉ hừ một tiếng.

***

1. Quyển 4 Sơn Hải Kinh–Chư Câu Sơn, chép: đi đường thuỷ về phương nam chừng năm trăm dặm, có núi Chư Câu, không cỏ cây, có nhiều sa thạch. Là vùng núi rộng đến trăm dặm, có nhiều *mị ngư*.

Ăn xong bữa cơm tối ngon lành, Trương Tiểu Phàm và mọi người hài lòng đi về chỗ nghỉ. Đến cửa vào Tây uyển, Tề Hạo dặn mọi người: "Tối nay chư vị hãy nghỉ ngơi, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường tới Không Tang sơn."

Trương Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư vâng dạ, Lục Tuyết Kỳ không mảy may hé răng, bước thẳng về phòng mình, 'sập' một tiếng đóng sầm cửa lại. Tề Hạo hơi sững sờ, rồi gượng cười với hai người: "Nhị vị sư đệ cũng nghỉ sớm đi nhé!"

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt anh tuấn của y, dưới bóng tịch dương, thần thái Tề Hạo vẫn không giảm sút chút nào so với ngày thường, thậm chí còn điểm thêm vài nét phong trần. Đột nhiên gã cảm thấy bải hoải, tinh thần rệu rã, gượng chào Tăng Thư Thư, rồi không để ý gì đến Tề Hạo, cắm cúi đi về phòng mình.

Tăng Thư Thư cười, chuyện trò với Tề Hạo một lúc, rồi mới chia tay về nghỉ.

Đêm hôm đó, là lần đầu tiên trong năm năm nay, Trương Tiểu Phàm rời Thanh Vân sơn. Gã cứ trở mình trằn trọc, chẳng hiểu vì sao mãi không ngủ được. Mãi đến nửa đêm mới mơ màng thiếp đi, đột nhiên lại ngủ mê thấy mình toàn thân đẫm máu, mặt mày nanh ác đứng giữa biển máu núi thây, đáy lòng trào lên một luồng sát ý cuồng nhiệt khó tả, tựa hồ máu tươi đỏ lòm trước mắt giống như một dòng suối ngọt ngào xinh đẹp, thu hút gã, dẫn dụ gã, khiến gã không nhịn được lại muốn dùng cách giết chóc để giành lấy tất cả những thứ ấy.

"Á!"

Trương Tiểu Phàm kinh hãi bừng tỉnh khỏi cơn mê, ngồi bật dậy thở hồng hộc, toàn thân mồ hôi đầm đìa. Mãi một lúc sau, trái tim đập điên loạn của gã mới dần dần dịu xuống.

Gã ngồi thừ trong bóng tối một lúc lâu, vô tình thò tay ra, chạm phải Thiêu Hoả côn đang đặt bên gối, một cảm giác lạnh giá tràn lên bao bọc. Giấc mơ này giống hệt như cơn ác mộng

liên tục mấy năm nay, cảnh tượng hung nhân hút máu trong giấc mơ đó, khiến gã cảm thấy ghê sợ.

Bốn bề tịch mịch, xung quanh một màn thẫm đen.

Trong bóng tối gã xếp chân bằng tròn, ngồi thẳng lưng, hít thở thật sâu, nhắm mắt, hai tay chắp lại trước ngực.

Bóng tối như người thiếu nữ dịu dàng, nhẹ nhàng lượn quanh Trương Tiểu Phàm, một lớp hào quang kim sắc nhàn nhạt, nửa ẩn nửa hiện từ cơ thể gã toả ra xung quanh. Ánh sáng mờ nhạt ấy hắt lên, gương mặt Trương Tiểu Phàm như được bao phủ bởi một tấm màn trang nghiêm mà lẽ ra không có ở gã.

Chẳng biết lâu hay chóng, lớp hào quang kim sắc mới từ từ tan đi, Trương Tiểu Phàm mở bừng mắt, tâm trạng cảm thấy yên ổn. Mỗi lần như vậy, gã lại vô cùng nhớ vị hoà thượng Phổ Trí hiền từ ấy.

Gã không muốn ngủ nữa, mở cửa bước ra ngoài. Mấy phòng bên cạnh tối om, chắc Tề Hạo vào hai người kia đều đã ngủ say. Hậu viên của Sơn Hải Uyển đặt trong một vườn hoa, bốn phía dựng các đình viện Đông, Nam, Tây, Bắc. Trương Tiểu Phàm rời khỏi chỗ nghỉ của mình ở Tây uyển, đi đến hoa viên nằm ở chính giữa.

Lúc này đã rất khuya, ngẩng mặt lên nhìn, thinh không sao lấp lánh, một vầng trăng tròn trặn treo bên trời. Gió đêm hây hây thoang thoảng đưa hương. Con đường nhỏ khúc khuỷu yên ả chạy sâu tít về một nơi nào đó phía trước. Bên đường, cỏ xanh cây lúp xúp, muôn hoa đua sắc trải khắp mặt đất.

Trương Tiểu Phàm lòng dạ ngơ ngẩn, men theo con đường nhỏ đi tiếp, gió hiu hiu vờn qua mặt, se lạnh.

Đêm muộn u tịnh, gã thiếu niên lẻ loi tiến sâu vào trong hoa viên hiu quạnh, hồi tưởng chuyện xưa.

Bên đường, một đoá hoa nhỏ đang nhẹ lay trong gió, sương long lanh đọng trên cánh hoa trắng mịn, trong suốt lung linh.

Trương Tiểu Phàm dừng bước, bất giác đờ đẫn ngắm đến ngây dại.

Hương thơm phảng phất, dìu dịu toả lan.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ thon tựa như thò ra từ bóng tối vĩnh hằng, vẻ đẹp có chút gì âm u, in rọi ánh trăng ánh sao, rờ lên đoá hoa.

Ngắt đánh phựt!

Trương Tiểu Phàm vụt nghe trong đầu nổ rầm một tiếng, hình như ánh trăng ngập tràn đều đã tiêu tan, cả vườn hoa bỗng chốc chìm vào đêm tối.

Gã ngoái đầu nhìn lại, lòng trỗi dậy một cơn căm giận.

Một thiếu nữ rất trẻ mặc áo màu thuỷ lục đứng đó, vẻ lộng lẫy như thu hết cả hào quang trên trời, nhẹ nhàng đưa đoá hoa lên mũi, hít thật sâu.

Chương 33

VẠN BỨC

Trương Tiểu Phàm ngây người, nhận ra đó chính là thiếu nữ xinh đẹp hồi tối đã lên tiếng tranh luận về mị ngư, lúc này nàng vẫn mặc bộ áo màu thuỷ lục, dưới ánh trăng da trắng như tuyết, thanh lệ vô song, chẳng khác nào tiên nữ.

Nàng đưa đoá hoa vừa ngắt lên cánh mũi, hít ngửi thật sâu, gương mặt lộ nét say sưa, vẻ đẹp càng khiến người ta hồn xiêu phách lạc. Đoá hoa đó bên gương mặt thanh tú của nàng, tựa hồ cũng thêm phần rực rỡ.

Nhưng sâu thẳm trong lòng Trương Tiểu Phàm, lại bốc lên một cơn nộ hoả, gã cau mày hỏi: "Bông hoa này đang nở đẹp thế, sao cô lại ngắt nó?"

Đôi mắt trong trẻo của thiếu nữ lưu chuyển, sóng mắt như nước lướt trên người Trương Tiểu Phàm, lạnh nhạt: "Ta hái hoa này, đó là cái phúc của nó, được ta ngửi hương, thậm chí là duyên phận ba đời tu hành mới có được. Một kẻ phàm tục như ngươi, sao mà hiểu nổi?"

Trương Tiểu Phàm thừ người, lần đầu tiên trong đời nghe thấy những lời quái đản đến vậy, gã lắc đầu: "Hoa đã bị cô ngắt đứt, coi như nó mất mạng, sao nó có thể vui vẻ gì được?"

Lục y thiếu nữ liếc nhìn gã, hỏi: "Ngươi không phải là hoa, sao biết nó không vui vẻ?"

Trương Tiểu Phàm nghe cô gái này nói năng bất chấp lý lẽ, lòng càng thêm tức bực: "Cô cũng không phải là hoa, sao biết nó vui vẻ? Không chừng lúc này bông hoa đang đau khổ vô cùng. Cô xem, trên hoa có nước, biết đâu bởi đau đớn quá mà khóc cũng nên!"

Lục y thiếu nữ lộ vẻ sững sờ, rồi bật cười khanh khách, chẳng khác nào trăm hoa đua sắc, diễm lệ mê hồn, khiến Trương Tiểu Phàm ngắm nhìn đến ngây dại.

"Nước mắt của hoa?... Ha ha, nước mắt của hoa, ta bình sinh lần đầu nghe thấy một người đàn ông nói hạt sương là nước mắt của hoa, làm ta cười chết mất..."

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, lẩm bẩm không ra tiếng, nhưng thấy thiếu nữ đó cười rũ rượi, Trương Tiểu Phàm nóng mặt bèn hỏi luôn: "Thế... thế thì đã sao?"

Không ngờ thiếu nữ nghe hỏi rồi trông bộ dạng của gã, tiếng cười lại càng to hơn, giòn tan vang dội trong hoa viên tịch mịch u tối, khiến nó thêm phần ấm áp.

Trương Tiểu Phàm rất tức, muốn nói nhưng không sao mở miệng được, nhìn gương mặt tươi tắn thích thú của thiếu nữ, gã hậm hực dậm dậm chân, xoay mình bỏ đi.

Mới được mấy bước, đột nhiên thấy sau lưng lục y thiếu nữ đó ngừng cười, nhưng giọng vẫn đượm vẻ khôi hài: "Này, ngươi đợi một lát!"

Trương Tiểu Phàm tối nay ra ngoài, tâm trạng vốn cũng tạm ổn, nhưng gặp phải cô gái này thì cảm thấy rất khó chịu; giờ nghe nàng gọi, Tiểu Phàm thấy càng thêm phiền toái, không nén được ngoảnh đầu lại: "Tên ta không phải là Này, cô gọi ai vậy?"

Thiếu nữ sững sờ, vẻ tươi cười trên khuôn mặt thoắt biến mất, ánh mắt nhìn Trương Tiểu Phàm cũng lạnh đi, tựa hồ rất ít người dám căn vặn nàng như vậy. Nhưng rồi nàng như sực nhớ ra điều gì, tuy chưa trở lại vẻ mặt vui tươi rỡ ràng lúc trước,

nhưng giọng nói đã có vẻ ôn hoà, nàng hỏi: "Vậy ngươi tên là gì?"

Trương Tiểu Phàm buột miệng: "Ta tên..." ngừng một lát, gã hừ khẽ, rồi tiếp: "Ta tại sao phải nói cho cô biết nhỉ?"

Lục y thiếu nữ nghiêm nét mặt, có vẻ giận dữ, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm hờn dỗi như một đứa bé trai bướng bỉnh, nàng không nhịn được lại cười phá lên.

Tiếng cười đã xua tan bộ dạng sa sầm của nàng ban nãy, ánh trăng sáng trên trời nổi bật, đầy vườn hương thơm đưa. Người con gái mỹ lệ gương mặt tươi tắn, tựa hồ cũng biết thế này là không hay lắm, nàng lắc lắc đầu toan nén lại, nhưng cuối cùng vẫn cứ bật cười.

Dường như sự ngây thơ từ rất lâu rồi, đêm nay bỗng nhiên sống lại.

Ánh trăng như nước, nhẹ nhàng trải xuống đôi má và bờ vai nàng, toát lên vẻ mỹ lệ hút hồn.

Trương Tiểu Phàm ngắm nhìn mê say.

Thiếu nữ cười một lúc, rồi nhận thấy Trương Tiểu Phàm đang chăm chú nhìn mình, bèn hứ một tiếng, không đỏ mặt như nữ nhi thường tình nữa, trái lại nàng sống sượng hỏi: "Ta đẹp, phải không?"

Trương Tiểu Phàm giật nảy mình, hệt như một tên trộm bị bắt quả tang, cảm thấy quá bối rối, nhưng trước sóng mắt nhu hoà như nước của người thiếu nữ ấy, gã không biết chạy trốn vào đâu nữa: "Ta... cô... đúng! Cô rất đẹp!"

Vừa nói xong, Trương Tiểu Phàm vụt thừ người, trong lòng nổi lên một cảm giác kỳ dị mơ hồ; thiếu nữ đó lại như không để ý, cười nhạt: "Kể cũng phải thôi, từ bé đến giờ, có ai không nói ta đẹp? Bọn con trai các người đều giống nhau cả thôi."

Nghe giọng điệu nàng, tuổi thì còn nhỏ, mà cứ như đã từng trải nhiều chuyện bể dâu. Trương Tiểu Phàm tức tối toan phản bác, nhưng vô tình nhìn sang, thấy đôi mắt sáng và hàm răng trắng muốt của nàng nổi bật dưới bóng trăng, phảng phất có

chút gì quen thuộc. Gã sực nhớ đến hình dáng mỹ lệ của sư tỷ trên núi Thanh Vân, bên đầm nước biếc; gã đột nhiên mất hứng, tinh thần uể oải, lại nhìn lục y thiếu nữ, khe khẽ thở dài, không hé một tiếng, quay mình bước đi.

"Này", đi được mấy bước, lại nghe thấy sau lưng vẳng tới tiếng gọi, Trương Tiểu Phàm cau mày quay lại nhìn người con gái ấy.

Nàng lim dim cặp mắt, đôi môi tươi nhuận mím chặt hơn, như đang nghĩ ngợi, không khí thoắt trầm lắng hẳn xuống.

"Ngươi tên là gì?" Nàng vẫn hỏi câu đó, sóng mắt phản chiếu hình bóng gã.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên chùn chân, cơn tức giận ban nãy bỗng chốc tan biến, cảm thấy dù một chút phẫn nộ đối với nàng cũng không nên có! Gã lẩn tránh ánh mắt êm ái, e dè nói gọn: "Trương Tiểu Phàm."

Rồi rảo bước thật nhanh, nhưng dáng điệu cuống cuồng như chạy trốn.

Gã cúi đầu sải bước, vừa đến một khúc rẽ trên con đường nhỏ quanh co, đột nhiên thấy một bóng đen nhô lên trước mặt. Trong khu vườn tối này, nếu không đến gần thì khó mà nhận thấy.

Gã suýt nữa mất đà, cũng may phản ứng khá linh hoạt, đứng khựng ngay trước mặt họ. Trong bóng tối, một đôi mắt long lanh mà buồn lặng hiện lên trước mắt gã.

Khoảng cách quá gần, Trương Tiểu Phàm giật mình vội lùi lại một bước. Lúc này mới nhìn rõ, chính là người phụ nữ che mạng ngồi bên lục y thiếu nữ lúc ăn cơm tối. Lúc này người ấy vẫn che mạng, nhưng trên mình đã thay một tấm áo dài bằng tơ đen, trong bóng đêm, trông gần như một u hồn.

Trương Tiểu Phàm định thần, bất giác thở hổn hển, thoang thoảng một mùi thơm dìu dịu, không biết là hương cỏ trong vườn, hay tại vừa rồi đứng sát bên người phụ nữ ấy...

Gã giật mình, cảm thấy đêm nay ra ngoài đúng là sai lầm, bèn nói vội: "Xin lỗi" rồi đi qua, trở về nơi nghỉ của mình.

Từ đầu đến cuối, nữ nhân che mạng không nói một tiếng nào, cứ đứng lặng thinh tại chỗ, chăm chăm nhìn gã thiếu niên. Trương Tiểu Phàm đi rồi, người đó mới từ từ quay mình, dõi theo bóng gã rời xa.

Lâu lắm, khi thân ảnh gã hầu như hoà tan vào màn đêm, người đó mới xoay lại, bước đến nơi sâu tít trong hoa viên. Chỉ chốc sau, thiếu phụ đã trông thấy lục y thiếu nữ ấy, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tay mân mê một đoá hoa tươi lìa cành.

Lục y thiếu nữ ngẩng đầu, không có vẻ kinh ngạc, chỉ mỉm cười: "U di [1], dì đã về rồi à?"

Nữ lang che mặt liếc nhìn bông hoa tươi trong tay nàng, tấm mạng rung nhẹ, tựa như gật đầu: "Bốn kẻ đó là môn hạ Thanh Vân." Giọng bà ta âm vang trong khu vườn, bảng lảng thâm u, tuy êm ái, nhưng thoáng mùi quỷ khí. "Dẫn đầu là Tề Hạo của Long Thủ phong, ba kẻ kia chưa từng gặp bao giờ, xem ra là lớp trẻ, không rõ danh tính."

Lục y thiếu nữ chúm chím cười: "Con biết, người vừa đi khỏi đây tên là Trương Tiểu Phàm cái tên nghe rất thộn."

Nữ lang che mạng nhìn nàng, hờ hững nói: "Lâu lắm rồi không thấy Bích Dao thưởng hoa."

Lục y thiếu nữ - vừa được gọi tên là Bích Dao - hình như hơi ngẩn người, nhưng ngay lập tức gương mặt kiều diễm của nàng lại lộ vẻ tươi tắn: "Vâng, U di, lâu lắm rồi!"

Nàng giơ bông hoa lên, ngắm nghía thật kỹ. Trước cặp mắt chăm chú của nữ lang che mặt, lục y thiếu nữ mỉm cười, tay kiên quyết bóp nát, vò đoá hoa đó thành trăm mảnh.

***

Hôm sau, bốn môn hạ Thanh Vân thức dậy, rửa mặt chải

1. Tên là U; di = cô, hoặc dì.

chuốt xong. Tề Hạo gọi mọi người lại bàn bạc: "Không Tang sơn cách đây ngàn dặm về phía đông, lộ trình xa xôi, chúng ta nên lên đường gấp." Ba người kia không có ý kiến gì khác, nên cả nhóm thanh toán tiền rồi khởi hành.

Chủ nhân của Sơn Hải Uyển quả nhiên rất tôn kính Thanh Vân môn, tiền phòng vốn đắt nhưng lão chỉ lấy một nửa, tính giá gần như ngang với phòng trọ bình dân. Trương Tiểu Phàm vừa nhìn Tề Hạo và chủ nhân vui vẻ thanh toán, vừa đưa mắt liếc xung quanh nhưng mãi cho đến lúc đi vẫn không thấy lục y thiếu nữ và mấy người tối hôm qua đâu cả.

Họ ngự không mà đi, lộ trình ba ngàn dặm đi đúng mười ngày. Trương Tiểu Phàm tất nhiên tụt lại sau khá xa, nhưng mấy ngày tiếp theo, gã vận dụng đạo pháp thành thục, lại quen thuộc với 'Thiêu Hoả côn' hơn, thì cũng bay được như mọi người. Ngày ngày khi bay bổng tung hoành trên không, cảm giác xuyên qua trời xanh mây trắng quả thực khiến gã náo nức vô cùng.

Hôm ấy đã đến địa phận Không Tang sơn. Mọi người hạ xuống, cùng ngạc nhiên: trong vòng một trăm dặm, chỉ thấy sừng sững ngọn núi lớn hiểm trở, nhiều đá sỏi ít cỏ cây, chân núi là một vùng hoang vu, tịnh không bóng người.

Lúc này đã sắp hoàng hôn, mặt trời chìm xuống phía tây, bóng tịch dương vàng vọt chiếu lên Không Tang sơn nhuốm vẻ tiêu điều quạnh quẽ, càng tăng thêm mấy phần đáng sợ. Mọi người hạ xuống chân núi, thu lại tiên kiếm pháp bảo. Tề Hạo nhìn sắc trời, nói: "Ta thấy ở đây không có nhà dân để tá túc, hay là chúng ta lập tức lên núi, vừa tìm 'Vạn Bức cổ quật', vừa xem xem có nơi nào thích hợp để nghỉ qua đêm không."

Tăng Thư Thư gật đầu: "Tề sư huynh nói đúng, chúng ta lên núi thôi." Trương Tiểu Phàm thấy Tăng Thư Thư tán thành, cũng không ý kiến gì. Lục Tuyết Kỳ nhìn trời, im lìm, nhưng là người đầu tiên cất bước lên núi.

Không Tang sơn tuy không cao ngất như Thông Thiên phong của Thanh Vân môn, nhưng cũng không thấp, lại thêm hẻo lánh hiểm trở, không có đường mà đi. Bốn người từ chân núi đi lên, khi đến được lưng chừng núi, sắc trời đã hoàn toàn ngả màu đen kịt.

Họ đi đến một phiến đá phẳng, Tề Hạo gọi tất cả lại, lấy từ trong bọc một tấm gương đồng nhỏ, ba người vừa trông thấy đều nhận ra đó là chí bảo 'Lục Hợp kính' của Thanh Vân môn, đều ngây người, không rõ Tề Hạo định làm gì.

Chỉ thấy Tề Hạo cầm Lục Hợp kính trong tay, miệng khe khẽ nhẩm đọc mấy câu niệm chú. Lục Hợp kính vốn ảm đạm mờ tối bỗng có phản ứng, dần dần sáng lên, rồi trỗi khỏi tay Tề Hạo, dừng cách đỉnh đầu y hai trượng; hào quang mỗi lúc một rực rỡ, quầng sáng vàng vàng soi rọi một vùng đất chu vi khoảng sáu thước xung quanh bốn người, bọc họ vào giữa.

Tề Hạo lúc này mới nói: "Tám trăm năm về trước, Không Tang sơn là cứ điểm của ma giáo yêu nhân, ta thấy ngọn núi này hoang vu quái dị, chỉ e có nhiều yêu tinh ma quỷ. Lục Hợp kính bảo vệ là chính, nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận đề phòng bất trắc xảy ra."

Trương Tiểu Phàm ngước nhìn Lục Hợp kính lơ lửng trên không. Nó là một tấm gương nhỏ bình dị, nhưng trong vẻ bình dị lại chứa đựng khí lành, không thể coi thường. Đúng lúc ấy, mọi người chợt nghe thấy từ nơi xa có tiếng động cực lớn, rồi thanh âm 'phành phạch phành phạch' trỗi lên.

Thanh âm mỗi lúc một mau, về sau không những ầm ĩ, mà đến tiết tấu cũng trở nên lộn xộn, biến thành một luồng tạp âm ù ù inh ỏi vang lên giữa vùng núi rừng hoang vắng. Tuy trời tối nhưng nhờ vào vô vàn tia sáng hắt ra từ Lục Hợp kính, mọi người nhìn thấy ở nơi xa phía sau ngọn núi, vụt dâng lên một luồng mây đen, trông đặc biệt quái dị trong bóng đêm, tiếng động ù ù khủng khiếp chính là bắt nguồn từ đó.

Ai nấy đều biến sắc, Tăng Thư Thư đảo mắt, thất thanh kêu: "Lục Hợp kính!"

Lời vừa thốt khỏi miệng, chưa ai kịp phản ứng, luồng mây đen mỗi lúc một phình lớn trên không đã như cảm giác được điều gì, bèn di chuyển về phía họ. Lát sau, nó phát ra một tiếng rít chói tai, trong nháy mắt mây đen rùng rùng tiến lại, nhằm hướng bốn người, lao vào điểm sáng duy nhất trong bóng đêm mịt mù nơi đây.

Rất nhanh, bầu trời đen kịt lấp lánh ánh sao bỗng như bị đậy lại. Một mùi tanh thối xông khắp bốn bề, bọn Trương Tiểu Phàm thảy đều hoảng kinh thất sắc. Riêng Tề Hạo còn tạm trấn tĩnh, nhưng nét mặt cũng đã trắng bệch, vội hét: "Đừng làm bừa, nhất thiết không được rời khỏi phạm vi ánh sáng của Lục Hợp kính."

Thêm một lúc nữa, tiếng hú rít rầm rầm đã tới sát bên tai. Dưới ánh sáng hắt ra từ Lục Hợp kính, mọi người cuối cùng đã nhìn rõ luồng mây đen đó, thì ra chính là vô số dơi đen chen nhau lúc nhúc, thân hình chúng ít nhất cũng phải to gấp đôi so với dơi bình thường, con nào con nấy há hoác miệng, mình thì đen ngòm, mồm thì đỏ lòm, trông nanh ác ghê gớm.

Ánh vàng nhạt toả ra từ Lục Hợp kính lúc này mới triển khai tác dụng. Toàn bộ đàn dơi bị ngăn lại ngoài vùng quầng sáng, dù chúng có lao tới dồn ép thế nào, quầng sáng ấy vẫn không hề suy suyển; ở sát bề mặt bên ngoài, hễ con dơi nào chạm vào ánh sáng vàng nhạt đó, thân hình màu đen liền nổ lép bép, rớt ngay xuống đất, giãy giụa không ngừng, chắc chắn là chết.

Tuy nhiên đàn dơi này quá đông, phóng mắt nhìn ra, đầy trời tinh tú đều bị che kín, dễ phải đến hàng chục vạn con. Đống xác dơi trên đất e rằng chưa được một phần triệu trong số đó, chỉ thấy cơ man nào là dơi lớp lớp theo nhau xông lên, bốn người bị vây ở giữa, tuy tạm thời vô sự, nhưng trước sau trái phải đều

là những cái mồm đỏ lòm đáng sợ, mùi tanh thối cũng đủ khiến người ta buồn nôn.

Lục Hợp kính đúng là Đạo gia chí bảo, trước sự công kích của lũ súc sinh hung tợn ấy, nó vẫn vững vàng không rung chuyển mảy may, quầng sáng vàng thoạt trông mỏng manh nhoà nhạt, nhưng kiên cố như núi. Không bao lâu, xác dơi bên ngoài vòng sáng chất mỗi lúc một đầy.

Chẳng biết tự lúc nào, khoảng không bên trên quầng sáng cũng đã ngập kín những dơi là dơi, đâu phải chỉ ba lớp trong ba lớp ngoài, có khi là ba trăm lớp trong ba trăm lớp ngoài cũng nên. Đám súc sinh tấn công mỗi lúc một chậm dần, dường như chúng hiểu rằng chỉ tốn sức vô ích, nên không làm những chuyện vô bổ nữa. Có điều xem ra chúng không nỡ từ bỏ mồi ngon đã dồn đến miệng, nên vẫn cứ vây chặt không chịu đi.

Trương Tiểu Phàm dao động, gã bình sinh chưa thấy qua động vật gì hung ác như thế, mãi đến lúc này vẫn cảm thấy căng thẳng sợ hãi, gã hổn hển rời ánh mắt khỏi đàn dơi bao vây bên ngoài, nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh mặt cũng bệch bạc.

Đúng lúc ấy, Lục Tuyết Kỳ cảm nhận được ánh mắt gã, bèn liếc qua phía Trương Tiểu Phàm. Ánh mắt họ giao nhau.

Lục Tuyết Kỳ đột ngột ngoảnh đi, gương mặt xanh tái như bợt bạt thêm, nhưng không quay đầu lại nữa.

"Soạt..."

Bỗng nhiên, cả đàn dơi đều đập cánh bay đi, Tăng Thư Thư nhìn theo chúng, khẽ thở ra: "Khó khăn lắm mới..."

Nói chưa dứt câu, y đã nín bặt, chỉ thấy mây đen ngập trời, đàn dơi bay lên thật cao, rồi thình lình quay ngoắt lại, lần lượt lao xuống như những hạt mưa đá, đánh vào phía trên quầng sáng của Lục Hợp kính, nhưng bị quầng sáng ấy dội bật trở lên, máu bắn tung tóe, dưới ánh sáng vàng nhạt, xương tan thịt nát rơi tõm xuống đất.

Huyết nhơ chảy tràn, mùi tanh nồng nặc, những vảy máu đáng sợ liên tục loé lên trong đêm rồi rớt xuống; đám dơi về sau tựa hồ trơ lì với cái chết của đồng loại phía trước, vẫn theo nhau công kích không ngừng. Bốn người môn hạ Thanh Vân mặt mày đều trắng nhợt, cứ chằm chằm nhìn đàn dơi quái dị hung tợn ít thấy trên thế gian ấy.

Xung quanh quầng sáng, đống thây dơi sắp chất cao đến hông người.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhận ra vạt áo sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Cảnh tượng đáng sợ này không biết kéo dài bao lâu, mãi cho đến khi thây chết bên ngoài đã vun cao gần đến đầu người, đàn dơi cuối cùng mới dừng cuộc tấn công hung hãn. Lúc đó, cho dù là báu vật, độ sáng của vầng hào quang toả ra từ Lục Hợp kính cũng đã giảm đi mấy phần nhưng nó vẫn lấp lánh trong đêm đen, vững vàng không suy chuyển.

Đám mây dơi dày đặc vẫn bao vây quầng sáng duy nhất trong đêm đen này, không chịu rời đi.

Bốn người thậm chí không dám nhắm mắt, tay đều nắm chặt tiên kiếm pháp bảo, chẳng mảy may xao nhãng.

Đàn dơi khổng lồ ấy tựa hồ hết cách, nhưng vẫn khăng khăng bao vây, duy có điều không công kích lần nào nữa.

Cứ như thế kéo dài đến lúc bình minh.

Tia nắng đầu tiên nơi chân trời vừa kéo đến, trong màn tăm tối tựa như có một cái gì đó kêu rít, tất cả đàn dơi đột nhiên bay vụt lên, xoay vòng tròn trên không trung, rồi quay trở lại nơi mà tối qua chúng đã bay ra. Đến thì nhanh, đi còn nhanh hơn nữa, chỉ lát sau cả đàn dơi nhung nhúc ấy đều biến mất.

Bốn đệ tử Thanh Vân môn dần thấy nhẹ nhõm, Tề Hạo đợi cho đến khi hoàn toàn chắc chắn đàn dơi sẽ không trở lại nữa, mới thu hồi Lục Hợp kính.

Hào quang tan đi.

Một tiếng đùng đục, đống thây dơi cao như quả đồi xung quanh họ đột nhiên từ bốn phương tám hướng đổ ụp vào giữa, dìm bốn người vào một dòng sông tanh tưởi kinh khủng. Trương Tiểu Phàm vụt thấy nội tạng sôi trào tưởng chừng mình đã tắc thở, đúng lúc ấy, gã nghe thấy bên cạnh vẳng lên tiếng thét lanh lảnh, rồi một bàn tay nhỏ thò ra nắm chặt lấy cánh tay gã.

Nắm rất mạnh, qua lớp y phục, móng tay bấm sâu cả vào da thịt.

Đau thấu tận tim, gã ngoái đầu nhìn, thấy người con gái xinh đẹp đang kinh hoảng dưới ánh sớm mai, gương mặt tái nhợt toát lên vẻ khiếp đảm khiến người ta cũng bất giác nhói lòng.

Đột nhiên, nỗi sợ hãi trong tim gã đều tiêu tan, tuy vẫn còn hơi căng thẳng, nhưng mọi sự chú ý của gã tập trung hết vào Lục Tuyết Kỳ. Trước mặt nàng, gã quyết không thể tỏ ra khiếp nhược.

Gã tiến lên một bước, chắn trước mặt nàng.

Hơi thở dồn dập của Lục Tuyết Kỳ dần điều hoà trở lại, nàng khẽ ngẩng đầu, đôi môi mấp máy, nhìn thật sâu vào mặt Trương Tiểu Phàm, rồi buông lơi tay.

Chương 34

CỔ QUẬT[1]

Bốn người khó khăn lắm mới ra khỏi được đống thây dơi chất cao như núi, nhưng trông thảm hại cùng cực, trên mình thấm đầy những máu ô uế nhơ nhớp đã đành, lại còn bốc mùi thối hoắc.

Họ là đệ tử Thanh Vân môn, xưa nay quen sạch sẽ, nhất là Lục Tuyết Kỳ, bình sinh rất yêu sự tinh khiết, tình cảnh lúc này so với bị đao chém, đối với nàng quả thực còn khó chịu hơn.

Bốn người vội vàng đi ra thật xa, chỉ muốn rời khỏi đống thây dơi kinh tởm kia càng xa càng tốt. Họ đi một mạch tới một phiến đá khá bằng phẳng, mới rũ đập y phục, chỉnh trang rất lâu, nhưng chỉ có thể phủi đi những vật bám, còn vết máu dơi thối hoắc tanh lợm, thì không cách nào gột sạch được.

Trương Tiểu Phàm và hai nam đệ tử kia còn tàm tạm, chứ Lục Tuyết Kỳ khuôn mặt ngày thường lạnh lùng giờ càng như băng như tuyết, vẫn cứ luống cuống phủi rũ xiêm áo, cố sức chà xát, xem ra không thể khử được mấy thứ kinh khủng trên mình, nàng quyết không chịu dừng.

Những vệt máu này rất quánh rất đặc, Tề Hạo, Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm mau chóng từ bỏ cố gắng gột tẩy, chỉ

1. Quật: hang.

có Lục Tuyết Kỳ là vẫn khăng khăng tiếp tục. Ba chàng trai nhìn nhau, người từng trải nhất như Tề Hạo lúc này cũng có vẻ lúng túng, chẳng biết nói sao.

Trong lúc bọn họ còn đang im lìm lặng lẽ, và Lục Tuyết Kỳ thì cứ cau mày vò xát áo quần, không trung bỗng nhiên vẳng lại mấy tiếng hú huýt, ai nấy ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên trời ẩn hiện bốn đạo hào quang, hai vàng một trắng một xanh, lát sau, bốn đạo hào quang ấy hạ xuống trước mặt họ, lấp loé một hồi, hiện ra bốn làn thân ảnh.

Mé tả là hai hoà thượng, người hơi khuất về đằng sau thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, bộ mặt dữ tợn, không giận mà có uy, nếu không phải vì đang khoác cà sa, dễ làm người ta tưởng là thổ phỉ chặn đường cướp bóc. Người xuất gia còn lại, là một hoà thượng trẻ, thấp hơn độ một cái đầu, trông tương phản hoàn toàn: làn da trắng trẻo, đôi mắt long lanh, mình khoác cà sa màu nguyệt bạch, trông có vẻ hơi gầy yếu, nhưng dù sao, không ai nhìn y mà dám có cảm giác coi thường.

Mé hữu là hai người trẻ tuổi, một nam một nữ; nam thì tuấn tú, nữ thì xinh tươi đứng bên nhau trông rất đẹp đôi, tựa một cặp kim đồng ngọc nữ trước thần tiên bảo toạ.

Bốn người đó nhìn bọn đệ tử Thanh Vân môn, thấy trên mình họ máu huyết dơ bẩn, đều cau mày, hoà thượng trẻ da trắng trước tiên tuyên niệm Phật hiệu, rồi hỏi: "A di đà Phật, xin hỏi bốn vị thí chủ có phải là môn hạ Thanh Vân?"

Người của Thanh Vân đưa mắt nhìn nhau, Tề Hạo bước lên đáp lễ: "Chính thế, tại hạ Tề Hạo, xin hỏi chư vị là..."

Hoà thượng trẻ khẽ mỉm cười: "Tiểu tăng là Pháp Tướng bên Thiên Âm tự, vị này là sư đệ Pháp Thiện. Hai vị cạnh đây là các đệ tử kiệt xuất của Phần Hương cốc, tên gọi Lý Tuân, Yên Hồng."

Pháp Thiện thân hình cao lớn, còn ồm ồm hỏi thăm mấy câu, chứ Lý Tuân, Yên Hồng bên Phần Hương cốc kia thì có vẻ ngạo nghễ, chỉ hơi gật đầu, coi như là đã chào bọn họ.

Tề Hạo cau mày, rồi lập tức không để ý đến hai người đó nữa, chỉ nói với Pháp Tướng: "Từ lâu đã nghe đại danh của Pháp Tướng sư huynh bên Thiên Âm tự là nhân tài ngàn năm có một trong giới chính đạo tu chân, hôm nay được gặp, quả là có phong thái hơn người!"

Pháp Tướng mỉm cười: "Tề sư huynh đã quá khen, tiểu tăng tư chất ngu độn, may có ân sư Phổ Hoằng thương đến, truyền cho chân pháp, chỉ mong vì dân chúng trong thiên hạ mà làm được chút việc tốt, chứ không dám sắp ngang hàng với các vị sư huynh của Thanh Vân môn."

Tề Hạo cả cười, xua tay lia lịa: "Pháp Tướng sư huynh quá khiêm cung rồi. Còn đây là sư đệ sư muội của ta." Nói đoạn giới thiệu bọn Trương Tiểu Phàm với họ. Trương Tiểu Phàm cũng theo các bạn đồng môn hành lễ, nhưng không hiểu tại sao, gã cảm thấy khi Tề Hạo giới thiệu đến gã, ánh mắt Pháp Tướng chợt sáng lên, và có vẻ nhìn gã kỹ hơn mọi người một chút.

Lúc đó, người từ khi bắt đầu câu chuyện đến giờ vẫn bị gác sang một bên là Lý Tuân, sắc mặt đã rất khó coi, đợi Tề Hạo giới thiệu xong, y bỗng nhiên mở miệng lạnh lùng hỏi: "Tề sư huynh! Thanh Vân môn các vị từ xưa đến nay vẫn giữ địa vị lãnh tụ chính đạo, chân pháp đạo gia độc bộ thiên hạ, sao hôm nay vừa gặp, mà ai nấy thảm hại thế này?"

Bốn người Thanh Vân môn đều ngẩn ra, Trương Tiểu Phàm ngó bộ dạng khinh khỉnh của y càng thêm ác cảm, mắt liếc qua, thấy Lục Tuyết Kỳ không biết đã ngưng rũ phủi quần áo tự lúc nào, gương mặt ngọc như có sương phủ, lạnh lùng nhìn hai đệ tử Phần Hương cốc, nhất là cô gái mỹ miều tên gọi Yên Hồng kia.

Tề Hạo vốn từng trải nhân tình thế thái, tuy hơi giận, nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh, cười bảo: "Không giấu gì các vị, tại hạ và ba đồng môn đêm qua tới nơi đây, vốn muốn đi tìm Vạn Bức cổ quật, chẳng ngờ đụng ngay phải bao nhiêu là dơi..."

Pháp Tướng và mấy người kia nghe vậy, mặt biến sắc; Pháp Thiện cao lớn mở to mắt, ồm ồm nói: "Đó là cái giống súc sinh nhiều vô kể trong Vạn Bức cổ quật, hung ác dữ dằn, khó đối phó lắm."

Tề Hạo rất tinh ý, vừa nghe là hiểu ngay bốn người này đến sớm hơn mấy ngày, chắc cũng đã đụng phải cái thứ tội nợ khiến người ta đau hết cả đầu ấy. Tâm tư y xoay chuyển rất nhanh, chợt nghe đằng sau Tăng Thư Thư bật lên một chuỗi cười rồi bước lên phía trước, tủm tỉm hỏi Pháp Thiện: "Pháp Thiện sư huynh! Vậy là các vị cũng đã gặp phải đám dơi hút máu kia đúng không?"

Pháp Thiện gật đầu, có vẻ là một người rất thẳng thắn: "Đúng, đàn dơi ấy đông quá, bọn ta đành phải lui chạy."

Tăng Thư Thư kêu 'A' một tiếng, thở dài kể: "Chẳng giấu gì các vị, đêm hôm qua chúng ta cũng gặp đàn dơi đó, vốn muốn vì dân mà trừ hại, ai ngờ giết từ tối đến sáng, dù có cố thế nào, đã tiêu diệt vô số, cuối cùng cũng chỉ có thể đánh đuổi đám hung vật đó chạy về hang ổ, mà thân mình thì thấm đầy bợn máu, ôi dà, thật đáng thẹn, đáng thẹn!"

Y ngoảnh đầu về phía Tề Hạo, hai người nhìn nhau cười, cùng nói: "Thật đáng thẹn! Đáng thẹn!"

Ai nấy đổi sắc mặt, nhưng phản ứng khác nhau. Bên Phần Hương cốc, Lý Tuân thì hừ khẽ, lộ vẻ chẳng bận tâm, nàng Yên Hồng mỹ lệ thì hơi e dè, nhưng nét mặt hoài nghi thấy rõ; phía Thiên Âm tự, Pháp Tướng mỉm cười im lặng, Pháp Thiện tỏ ra thán phục vô cùng. Trương Tiểu Phàm thì sững sờ nhìn hai người kia đang cười hể hả.

Lát sau, Pháp Tướng mỉm cười bảo: "Chuyện của Không Tang sơn lần này, trưởng lão ba phái muốn lớp trẻ chúng ta có cơ hội trải nghiệm, hôm nay mọi người đều đã đến đủ, hiềm nỗi các vị sư huynh của Thanh Vân môn đường xa mệt nhọc, hay là chúng ta nghỉ ngơi một buổi, sớm mai sẽ vào Vạn Bức cổ quật tìm hiểu xem sao?"

Lúc ấy Lý Tuân đứng bên cạnh lạnh lùng: "Pháp Tướng sư huynh nói cũng phải, chứ nếu vào ngay, lại có người viện lý do này nọ."

Mấy người xuất thân từ Thanh Vân môn danh tiếng, trừ Trương Tiểu Phàm ra, còn bọn Tề Hạo, Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ đều được sư trưởng chi phái sủng ái, cốt cách có phần cao ngạo; nghe vậy, Tề Hạo cũng thản nhiên nói: "Lý Tuân sư huynh nói có lý, bây giờ bọn tại hạ mệt nhọc, lúc lâm sự nếu muốn ứng cứu huynh, sợ sẽ không còn đủ sức!"

Lý Tuân rõ ràng không ngờ môn hạ Thanh Vân môn ai nấy đều có ngạo khí như vậy. Y ở Phần Hương cốc, từ nhỏ đã được sư trưởng xem trọng, về đạo pháp tu chân, trừ một số ít người trong đám bằng vai, còn lại tất cả y đều vượt xa, vô tình đã hình thành một tính cách kiêu căng nhìn người bằng nửa con mắt; không sao nuốt trôi được cơn giận, y lập tức biến sắc mặt, trừng trừng nhìn Tề Hạo: "Nếu đã nói vậy, Tề sư huynh tu hành chắc hơn hẳn ta, tại hạ thật sự muốn thỉnh giáo một phen."

Chuyện can hệ đến thể diện sư môn, Tề Hạo liền ưỡn mình, toan bước lên, chợt thấy Lục Tuyết Kỳ đột nhiên từ đằng sau đi ra, kiêu hãnh đứng vào giữa bãi, lạnh lùng nói: "Khỏi phiền Tề sư huynh đứng ra, để muội lĩnh giáo tiên pháp của Phần Hương cốc xem sao."

Lý Tuân sững sờ, thấy Lục Tuyết Kỳ tuy thân mình vấy máu, nhưng da mặt trắng trong như tuyết, tuy vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhưng lại chứa đựng vẻ đẹp kiêu sa thoát tục. Y xưa nay chưa từng gặp ai tuyệt mỹ như thế này, y bỗng đâm ra ngẩn ngơ.

Đúng lúc ấy, Pháp Tướng bước ra, giấu nụ cười, khuyên: "Các vị ạ, chúng ta đến đây là để tra xét dư đảng ma giáo, trước lúc lên đường chắc các sư trưởng tiền bối đều đã nhắc nhở rồi. Nếu để họ biết chúng ta ở đây hành sự theo tình cảm định kiến cá nhân, e rằng lúc về chẳng tránh nổi cơn trách phạt, hơn nữa

đây cũng là chuyện nhỏ, mọi người nên nhượng bộ nhau một chút, được không?"

Lý Tuân định thần lại, ừ hữ, ngẩng mặt nhìn trời, tuy không nói ra nhưng ý tứ đã hết sức rõ ràng. Tề Hạo lúc ấy cũng nhớ tới lời dặn dò của Đạo Huyền Chân Nhân trước khi lên đường, thoáng hối hận, bèn nhân cơ hội này thoát khỏi thế khó xử, đứng phía sau nói vọng lên: "Lục sư muội, Pháp Tướng sư huynh nói phải đó, chúng ta dĩ hoà vi quý thì hơn!"

Lục Tuyết Kỳ nhìn mọi người, hừ khẽ, bước quay trở lại, thấy Trương Tiểu Phàm đang ngó về phía mình, bèn thoáng nhìn gã, rồi đứng tách riêng sang một bên.

Dưới ánh mắt của nàng, tim Trương Tiểu Phàm bỗng dưng lạnh buốt, đầu óc tràn ngập một cảm xúc khó tả.

Pháp Tướng lại nói: "Được, chúng ta hãy hạ sơn trước đã, sáng sớm ngày mai sẽ lên núi thám xét tình hình."

Lúc này, không ai còn ý kiến gì khác nữa, Pháp Tướng dẫn đường, mọi người ngự kiếm theo y, đến một ngọn núi nhỏ cách Không Tang sơn chừng ba mươi dặm, gặp một dòng suối trong, các đệ tử Thanh Vân môn đang rất cần. Lập tức họ dừng lại bên bờ nước chải gột một lượt, lại tìm nơi kín đáo thay đổi y phục, rồi mới bước ra diện kiến cùng bọn Pháp Tướng.

Lục Tuyết Kỳ thân là nữ nhi, không tiện tắm cùng chỗ với mấy nam đệ tử, phải tìm đến nơi xa nhất để thay xiêm áo, vì vậy là người cuối cùng bước ra. Mọi người thấy nàng sau khi gột rửa xong, dung quang rực rỡ, trong vẻ thanh lệ sẵn có lại điểm thêm mấy nét nhu mì, tức thời đều sáng cả mắt; bọn Tăng Thư Thư, Lý Tuân thì khỏi phải nói, ánh mắt sáng ngời; ngay cả Yên Hồng vốn vẫn trầm lặng từ nãy, nay cũng phải ngắm nàng chăm chú.

Tám đệ tử 'ưu tú' nhất của tam đại môn phái chính đạo ngồi quây lại bàn bạc, Trương Tiểu Phàm nghe bọn Pháp Tướng nói chuyện mới biết, đàn dơi trong 'Vạn Bức cổ quật' của Không

Tang sơn là dị chủng do ma giáo xưa kia nuôi trữ để làm trợ lực, hung dữ tàn độc, tính ưa hút máu. Tám trăm năm trước, sau khi ma giáo bị huỷ diệt, cứ điểm này vẫn còn một số ít dơi sống sót. Ngày qua tháng lại, chúng sinh sôi nảy nở, phát triển đến quy mô khổng lồ như hiện nay, mỗi khi bay ra ngoài kiếm ăn là làm cho một dải suốt năm trăm dặm quanh đây bóng người thưa vắng.

Có điều đàn dơi này dường như sợ ánh mặt trời, vì vậy chỉ hoạt động về đêm, ban ngày chúng đậu nghỉ trong Vạn Bức cổ quật, cho nên đêm qua người của Thanh Vân môn mới tình cờ đụng phải, nếu lên núi vào ban ngày chắc đã không gặp chuyện gì.

Nghe tới đây, Tăng Thư Thư cau mày, hỏi Pháp Tướng: "Pháp Tướng sư huynh, những giống súc sinh ấy đều ở trong Vạn Bức cổ quật, thì chúng ta làm sao vào thám xét được?"

Pháp Tướng trù trừ một lát rồi nói: "Theo như sự quan sát của tiểu tăng mấy hôm nay, đám súc sinh ấy ban ngày chỉ treo ngược trên đỉnh vòm cổ quật, không hề hoạt động, có lẽ chúng ta vẫn vào được."

Tăng Thư Thư im lặng, Trương Tiểu Phàm buột miệng: "Vậy tức là Pháp Tướng sư huynh cũng không chắc chắn, có thể cái giống tội nợ ấy trông thấy chúng ta vào sẽ ồ cả lại, lúc ấy phải làm thế nào mới được?"

Pháp Tướng nhìn gã, trong mắt tựa hồ loé qua một tia sáng, nhưng thần thái vẫn ôn hoà: "Đúng như vậy. Tiểu tăng kỳ thực không thật chắc chắn, nhưng thụ mệnh của sư môn thì vẫn phải làm; đằng nào thì cũng nên thử xem, cùng lắm thì chúng ta rút lui. Hôm nay ta, Pháp Thiện sư đệ và hai thí chủ của Phần Hương cốc vốn là muốn vào thám thính một phen, chẳng ngờ gặp mấy vị; vậy cũng là tốt, người nhiều cũng dễ tiếp ứng hơn!"

Lý Tuân lại lạnh lùng hừ một tiếng, bốn đệ tử Thanh Vân

môn cùng nhìn sang phía y, Lý Tuân không chút e dè, nhưng khi chạm phải ánh mắt Lục Tuyết Kỳ đưa lại, thần sắc y hơi thay đổi đôi chút.

Tề Hạo chẳng bận tâm, ngoảnh lại nói với Pháp Tướng: "Còn một chuyện nữa, muốn thỉnh giáo Pháp Tướng sư huynh."

Pháp Tướng đáp: " Xin Tề sư huynh cứ nói!"

Tề Hạo hỏi: "Ba tháng trước đây, đệ tử chi chính của Thanh Vân môn là sư huynh Tiêu Dật Tài đã đến đây, chẳng hay các vị có biết hiện nay người ấy ở đâu không?"

Pháp Tướng lắc đầu, đáp: "Chúng ta và hai vị bên Phần Hương cốc cùng đến, chưa hề gặp Tiêu sư huynh."

Tề Hạo cau mày, trầm ngâm không nói.

***

Hôm sau, ánh dương vừa hé, tám người đã lên đến Không Tang sơn, chỉ thấy cảnh tượng hoang vu, sa thạch đầy mặt đất, ngọn núi lớn là vậy, mà đến tiếng chim hót bình thường cũng chẳng nghe thấy; nếu không phải đã sớm biến thành món điểm tâm của đàn dơi hung tợn kia, thì chắc cũng di cư khỏi đỉnh núi này từ lâu rồi.

Bọn Pháp Tướng đến trước một vài ngày, nên đã tìm thấy vị trí của Vạn Bức cổ quật. Mọi người đi theo, dè dặt thận trọng, cuối cùng cũng đến cửa hang.

Nơi đây là một hang động khổng lồ, nằm lưng chừng núi, mặt quay về hướng bắc, lưng ở phía nam, hơi dốc xéo xuống dưới, chỉ nơi cửa hang mới có nhiều ánh sáng, nhìn sâu vào một đoạn là thấy đen ngòm. Còn cách cửa hang chừng năm sáu trượng, mọi người đã cảm thấy từng đợt từng đợt âm phong từ phía trong lùa ra, thốc qua mặt, lạnh thấu xương. Cùng lúc loáng thoáng vẳng đến tiếng lao xao trầm trầm, như tiếng quỷ khóc, làm đầu óc người ta rối loạn.

Tề Hạo nhìn kỹ hang động, rồi ngoảnh đầu lại gượng cười: "Đã đến rồi, chúng ta vào thôi!"

Mọi người im lặng, Pháp Tướng gật đầu: "Được, có điều bên trong nguy hiểm khó lường, các vị nên chuẩn bị sẵn tiên khí, đề phòng bất trắc."

Việc tử sinh hệ trọng, ai nấy đều không dám chậm trễ, cùng rút pháp bảo ra cầm nơi tay. Thấy Trương Tiểu Phàm lấy ra một thanh cời lò đen đủi, bọn Lý Tuân, Yên Hồng và hai nhà sư Thiên Âm tự đều đờ ra vì kinh ngạc. Trương Tiểu Phàm hơi đỏ mặt, lúng ta lúng túng, vừa may Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng cất tiếng nói dưới ánh lam quang của Thiên Gia: "Đi nào!" Rồi tiến về phía hang động đen ngòm, mọi người vội vàng theo sau, Trương Tiểu Phàm lúc đó mới được giải vây.

Sắp tới cửa hang, luồng âm phong mỗi lúc càng lạnh giá, Pháp Tướng không biết vô tình hay hữu ý khẽ tựa vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm mỉm cười nhìn y, Pháp Tướng cười đáp lại rồi thì thầm dặn: "Trương sư đệ, trước mặt toàn những gian hiểm, đệ hãy đi đằng sau lưng ta."

Trương Tiểu Phàm sững người, nhưng thấy Pháp Tướng đã bước vào vùng bóng tối, không kịp nghĩ nhiều nữa, những người khác cũng đã vào cả rồi, Trương Tiểu Phàm liền vội bám theo.

Mới đi vào được mấy bước, Trương Tiểu Phàm đã cảm thấy dưới chân mềm nhẽo, cả người lún xuống. Gã thất kinh, nhưng cũng may chỉ lún đến mắt cá chân là dừng. Lúc này mọi người đã hoàn toàn chìm trong vùng hắc ám, ai nấy vung pháp bảo tiên khí, từng luồng ánh sáng bừng lên. Trương Tiểu Phàm nhìn xuống, nhăn mặt, thì ra chân đang dẫm lên lớp phân dơi dày đặc, bình thường đã thối, nay bị chân sục vào càng bốc mùi khó ngửi hơn.

Gã nhìn lên thấy mọi người cũng đều tỏ thái độ như vậy, nhất là Lục Tuyết Kỳ và Yên Hồng bên Phần Hương cốc, hai nàng cau mày, mặt mũi trắng nhợt.

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, cố gắng trấn định tâm trí. Mọi người quen với hoàn cảnh rồi, lại theo nhau đi sâu vào trong.

Lúc này, tiếng lao xao như ma quỷ rì rầm cũng vang to hơn, phảng phất như từ nơi xa, lại như sát ngay bên cạnh, trước sau trái phải, chỗ nào cũng có.

Cứ thế đi thêm được ba bốn trượng, Tề Hạo đang dẫn đầu bỗng kêu khẽ: "Chậm thôi!"

Mọi người lập tức dừng cả lại, thấy Tề Hạo chầm chậm giơ Hàn Băng tiên kiếm lên, hào quang dần dần rực sáng soi rõ một khoảng rộng phía trước, ai nấy lập tức nín thở.

Đây là một hang động to lớn, đỉnh vòm rất cao; dưới làn bạch quang chiếu rọi từ Hàn Băng tiên kiếm, cả bọn đều nhìn thấy trên cao chi chít dơi đen lủng lẳng treo ngược, không để hở một phiến nham thạch nào. Thanh âm 'lao xao' chính là bắt nguồn từ sự va cọ và tiếng kêu rì rầm của đám súc sinh đó.

Trong bóng tối, tự nhiên bị soi sáng, đàn dơi hình như cảm thấy bất an, từng con một bắt đầu cựa quậy, nhưng không bay lên, mà cào cạo móng vuốt trên nham thạch để di chuyển về phía tối hơn, có con còn cắm thẳng vuốt vào mình đồng loại. Những cái mồm to răng nhọn trong khoảng hôn ám mỗi lúc càng tỏ ra khủng khiếp, khiến mọi người hãi hùng.

Chẳng ai dám thở mạnh, ngừng lại một chốc, họ phát hiện ra: giữa không gian đen kịt, ánh sáng loé lên trông đặc biệt chói mắt, nhưng đàn dơi tựa hồ không có động tĩnh, cũng không tấn công. Nhận biết điều này, mọi người ít nhiều đều thở phào, Pháp Tướng khe khẽ nói: "Cũng may tiểu tăng phán đoán không sai, các vị, chúng ta tiếp tục đi nào."

Mọi người quay đầu, lại đi tiếp vào sâu trong cổ quật, nơi càng tối hơn. Họ càng tiến lên, phân dơi dưới chân càng dày thêm. Dưới ánh sáng trắng bạch từ Hàn Băng tiên kiếm, trông đàn dơi trên đỉnh hang như vô cùng vô tận, mỗi lúc một nhiều, răng nhọn nanh sắc, cứ kêu rì rầm gần sát ngay bên. Nếu không phải là tám người bọn họ có chính đạo tiên pháp, tâm trí kiên cường bình tĩnh, mà là người thường, thì có lẽ đã sợ đến phát điên.

Cứ đi như thế chẳng biết bao lâu, Trương Tiểu Phàm ở giữa đội hình, Pháp Tướng thuỷ chung luôn đi trước gã. Nhìn vị hoà thượng trẻ tuổi khoác tấm tăng bào nguyệt bạch đã dính chút lem nhem, Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên nhớ tới Phổ Trí.

Có phải con người trong hồi ức sâu thẳm đó đến từ cùng một nơi với vị hoà thượng này không?

Phía trước đột nhiên vẳng lại tiếng kêu khẽ của Tề Hạo: "Ôi!"

Trương Tiểu Phàm còn chưa kịp tĩnh trí đã thấy dưới chân có điều khác lạ, hình như vừa dẫm lên một vùng đất cứng.

Chương 35

YÊU NHÂN

Đằng trước, Pháp Tướng khe khẽ niệm Phật hiệu, lát sau, một viên hạt châu ánh vàng trang nghiêm nhấp nháy từ trong tay y trỗi lên. Thoạt tiên ánh sáng vẫn như lưu luyến Pháp Tướng, nhưng dưới sự thúc động bởi pháp lực của y, trong chốc lát kim quang đại thịnh; với hạt châu làm tâm điểm, kim quang trào ra bốn phương tám hướng như nước triều, Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, bên tai nghe 'bùng' một tiếng, quầng sáng kim sắc đã lướt ngay qua bên mình.

Gương mặt những người đứng đó đều phản chiếu một thứ ánh sáng vàng nhạt, trong lòng họ vụt có cảm giác khoan khoái, tâm trạng căng thẳng dịu xuống trong nháy mắt. Không gian rộng lớn lập tức sáng rực như ban ngày, nếu không phải là có quái thạch hung hiểm, và bọn dơi đang lúc nhúc ngọ nguậy, thì sẽ khiến người ta tưởng như đến được nơi thắng cảnh Phật gia.

Lý Tuân xưa nay vẫn quen thói ngạo nghễ, lúc này cũng cảm thấy kinh dị, đứng một bên ngạc nhiên thốt lên: "Luân Hồi châu!"

Pháp Tướng nhìn y, đáp: "Lý sư huynh thật tinh tường!"

Giọng nói của Lý Tuân lộ vẻ kính nhường Pháp Tướng thêm mấy phần: "Không dám! Pháp Tướng sư huynh mới là đạo hạnh cao thâm."

Lúc này, nhờ vào ánh sáng của 'Luân Hồi châu', Trương

Tiểu Phàm đã nhìn rõ chân mình quả thực đang dẫm lên một vùng đất cứng sạch sẽ, gã ngẩng đầu trông, chỉ thấy trên cao là đỉnh động nham thạch, đám dơi đen kịt không hiểu vì sao chẳng thấy đâu nữa, nhưng tiếng lao xao vẫn mồn một bên tai.

Gã lại chăm chú quan sát, giờ mới nhận ra vòm động đằng sau mình, dơi đen vẫn tụ tập chi chít, nhưng đúng trên khoảnh đất cứng mà mấy người bọn họ đang dẫm chân lên, thì vòm động nham thạch lại có một đường mảnh màu đỏ rạch ngang qua, trông như kinh mạch sinh ra trong làn đá.

Nếu lấy đường mảnh màu đỏ này làm ranh giới, sẽ thấy đàn dơi đông đúc kia đều tụ tập ở bên ngoài, không có một con nào vượt qua vạch, và sát ngay bên dưới chân cũng không hề có phân dơi hôi tanh như phía ngoài kia.

Pháp Tướng quan sát tứ phía, hạ giọng nói: "Nơi này nhiều sự cổ quái, chư vị nên cẩn thận."

Mọi người đều hiểu, nhưng khó khăn lắm mới đặt được chân lên một chỗ sạch sẽ, sau khi tìm hiểu qua xung quanh không có gì khác lạ, động tác đầu tiên của số đông là chỉnh trang lại y phục. Tăng Thư Thư lúc đó đang đứng bên Trương Tiểu Phàm, tụt ngay giày, dốc hết những thứ nhơ bẩn ở bên trong ra, khẽ nói với gã: "Lần đầu tiên trong đời ta mới hiểu, thì ra đi trên đường sạch sẽ là một việc sung sướng biết bao!"

Trương Tiểu Phàm cười cười, nhanh chóng sửa sang lại một chút, cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Lát sau, thấy mọi người đều đã ổn, Tề Hạo bèn nói: "Đi nào!" đoạn dẫn đầu tiến sâu vào trong huyệt động.

Mọi người bám theo, rất nhanh. Cùng với bước chân họ tiến lên, không gian sau lưng chìm vào màn tối tăm vô tận.

Ở đằng trước, bóng tối như yêu thú dang rộng hai tay rồi cười gằn, nghênh tiếp đoàn người đang bước tới.

Đốm sáng của họ giữa màn đen, từ từ tiến lên.

Cứ đi như thế chẳng biết lâu hay chóng, huyệt động lâu đời

sâu thăm thẳm tựa hồ vô tận, đi mãi vẫn thấy rộng rãi, nhưng ngoắt ngoéo khúc khuỷu quanh co, chỉ cảm thấy nền đất hình như hơi dốc xuống, còn ngoài ra không thể phân biệt được phương hướng.

Tiếng lao xao của đàn dơi ở rìa ngoài huyệt động đã tắt lịm từ lâu, trong bóng tối này, ngoài tiếng bước chân của bọn họ ra thì không có bất kỳ một âm thanh nào khác. Trương Tiểu Phàm cảm thấy không khí xung quanh càng thêm ẩm ướt, cũng không biết đã đi sâu xuống lòng đất đến bao nhiêu rồi.

'Luân Hồi châu' vẫn toả ra Phật quang kim sắc, soi sáng mọi người, Tề Hạo đi đầu lúc này cũng vì đề phòng bất trắc, đã tung Lục Hợp kính lên. Hai thứ báu vật cùng chiếu sáng; đi như thế được một lúc, mãi cho đến khi Tề Hạo ở hàng đầu dừng lại, giơ tay ra ngăn người đằng sau: "Từ từ!"

Tất cả mới ngưng bước.

Xung quanh một bầu không khí tịch mịch vô thanh.

Hào quang của 'Luân Hồi châu' và 'Lục Hợp kính' dần dần rực lên. Trước mắt mọi người, huyệt động từ đây mở ra hai ngả rẽ, tăm tối sâu hút một bầu đen đặc, không biết là dẫn về hướng nào, trông như cái mồm to của yêu ma đang há rộng. Nhưng giữa ngã ba đường, đang sừng sững một tấm bia đá khổng lồ cao gấp sáu người thường, trên mặt khắc bốn chữ lớn màu đỏ máu:

"Thiên đạo ở ta"!

Lý Tuân, đệ tử Phần Hương cốc, hừ một tiếng, tức giận nói: "Yêu nhân ma giáo mà dám càn dỡ xưng là thiên đạo!"

Pháp Tướng thì cau mày, chăm chú nhìn tấm bia đá: "Lúc sắp đi ta đã nghe ân sư Phổ Hoằng Thượng Nhân nói rằng, tám trăm năm trước trong huyệt động này của ma giáo quả thực là có một tấm bia đá như vậy, nhưng hồi đó đã bị thần tiên chính đạo chúng ta chém vỡ bằng một nhát kiếm thần thông, sao hôm nay lại thấy, mà lại vẫn hoàn hảo nguyên vẹn?"

Lúc đó, đệ tử của Phần Hương cốc là Yên Hồng, từ đầu tới giờ vẫn yên lặng, đột nhiên lên tiếng: "Các vị xem khoảng bốn phân phía dưới bia đá, chẳng phải là có một đường nứt đó ư?"

Giọng nàng êm ái khiến người ta xiêu lòng, lại thêm môn hạ Thanh Vân lần đầu tiên được nghe nàng lên tiếng, thì hơi cảm thấy ngạc nhiên. Mọi người tiến lên quan sát kỹ, quả nhiên thấy nơi đó có một đường nứt vỡ rất nhỏ, chạy chéo lên trên, khiến tấm bia đá tách thành hai nửa, ở chỗ đường nứt vân đá lộ ra màu đỏ mờ mờ, nếu không nhìn kỹ, thì chẳng thể nhận thấy.

Tề Hạo gật gật đầu, rồi nói với Yên Hồng: "Yên sư muội tinh tế lắm."

Yên Hồng mỉm cười, lại cúi đầu im lặng.

Tề Hạo xem tới xem lui phiến bia đá, rồi ngoảnh lại nói với mọi người: "Tấm bia đá này đã được tu bổ, chứng tỏ yêu nhân ma giáo chắc chắn vẫn ở nơi đây, chuyến này chúng ta đến là phải rồi."

Pháp Tướng tiếp lời: "Tề sư huynh nói có lý lắm, trước mắt trong huyệt động có muôn vàn mối nguy, lúc này có một vấn đề khó xử: hai ngả đường này, chúng ta nên đi theo hướng nào?"

Tề Hạo thoáng trầm ngâm: "Pháp Tướng sư huynh vừa nói lệnh sư Phổ Hoằng thần tăng đã kể qua về nơi này, vậy Người có nhắc đến ngả rẽ không?"

Pháp Tướng gật gật đầu: "Ân sư đúng là có nói thế, nhưng người cũng chỉ nghe tổ sư đời trước truyền lại thôi; được biết năm đó khi chính đạo và ma giáo đại chiến, cuối hai ngả rẽ đều là sào huyệt của yêu nhân, còn về tình hình hiện nay Người cũng không rõ lắm."

Tất cả đều im lặng, một lúc sau, Tề Hạo nhìn các đồng môn, rồi nói với bọn Pháp Tướng: "Đã như vậy, ta nghĩ hay là chia ra làm hai đường, bốn người Thanh Vân môn chúng ta đi tra xét ngả bên trái, Pháp Tướng, Pháp Thiện sư huynh và hai vị của Phần Hương cốc đi tra xét ngả bên phải; nếu gặp ma giáo yêu

nhân, thì hú lên cảnh báo, có được không?"

Pháp Tướng trầm ngâm, tuy biết rõ chuyện chia tách này hoàn toàn không phải là điều hay, nhưng sơn động u tối sâu hun hút, cũng không biết hai ngả đường còn kéo dài bao xa, lỡ mà đi nhầm muốn quay lại, chỉ e sẽ để lỡ quá nhiều thời gian; mặt khác, người ở đây đều là tinh anh của các môn phái, tất nhiên là có thể tự bảo trọng. Y liền ngoảnh nhìn Lý Tuân và Yên Hồng, thấy hai người bọn họ không có ý phản đối, bèn nói: "Vậy thì làm theo lời Tề sư huynh, các vị hết sức cẩn thận nhé."

Nói đoạn, không biết vô tình hay hữu ý, y liếc nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình, cảm thấy Pháp Tướng tựa hồ có biệt nhãn đối với mình, gã mỉm cười.

Tề Hạo gật gật đầu, giơ nắm tay hướng về phía nhóm Pháp Tướng, rồi dẫn ba người bọn Trương Tiểu Phàm bước theo ngả rẽ phía bên trái. Đi được mấy bước, ánh sáng sau lưng quặt đi, rồi dần dần tan biến, xem ra bọn Pháp Tướng cũng đã tiến vào ngả bên phải rồi.

Tề Hạo đi đầu tiên, tung Lục Hợp kính lên phía trên cao, khởi phát tiên lực, ánh vàng nhạt từ tấm gương toả ra, bọc bốn người vào giữa.

Ngả đường này so với đường vào huyệt động vừa đi tới ban nãy, rõ ràng là hẹp hơn nhiều, hai bên nham thạch mấp mô, nhọn hoắt, Trương Tiểu Phàm bất cẩn suýt nữa thì bị thương. Điểm tương đồng duy nhất là bóng tối vĩnh hằng vây phủ xung quanh, ở đây, hình như chưa từng có một tia sáng.

Bốn đệ tử Thanh Vân môn không có bụng dạ nào để mà trò chuyện, đặc biệt là Tề Hạo đang dẫn đầu, thì tập trung toàn bộ tinh thần, phòng bị những nguy hiểm còn chưa biết ở phía trước.

Đi như thế rất lâu, đến nỗi Trương Tiểu Phàm bỗng sinh lòng hoài nghi, cứ cho là đụng phải yêu nhân ma giáo ở đây, thì

dẫu có hú lên báo hiệu, bên Pháp Tướng sư huynh chắc gì đã nghe thấy?

Đúng lúc đó, dị biến đột ngột phát sinh. Trên con đường họ đang đi, bốn bề tưởng như vĩnh viễn yên lặng tăm tối, đột nhiên vang lên tiếng quỷ khóc 'hu hu' rất khủng khiếp, chấn động màng nhĩ, nghe mà phát kinh.

Bốn người giật mình thảng thốt, Tề Hạo toan mở miệng nhắc nhở, thì thân hình đã chấn động, chỉ thấy từ bóng tối vô tận trải suốt bốn phương tám hướng, bỗng sáng rực lên đủ thứ dị quang, cùng lúc lao đến chỗ bốn người bọn họ, đánh xuống quầng sáng của Lục Hợp kính.

Sức mạnh đó thật ghê gớm, đến nỗi Lục Hợp kính cũng phải chao đi, Tề Hạo rùng mình, không nói nữa, vội trấn định tinh thần, vận sức giữ vững.

Tiếng quỷ khóc càng lúc càng to, nghe mà váng đầu hoa mắt. Tăng Thư Thư, Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm vây quanh Tề Hạo, chỉ thấy vô số dị quang bị Lục Hợp kính hất bật ra, ngoắt một cái trên không, rồi hùng hục vòng lại công kích. Trong bóng tối, không biết ẩn nấp bao nhiêu địch nhân, trên không , cũng không biết vần vũ bao nhiêu pháp bảo.

Tề Hạo mặt tái nhợt, hai tay nắm chặt pháp quyết. Tuy bị nhiều pháp bảo bên ngoài bao vây tấn công, Lục Hợp kính vẫn dần ổn định, quầng sáng mỗi lúc một rực lên. Đúng lúc mấy đệ tử Thanh Vân môn toan thở phào, thì Trương Tiểu Phàm thình lình phát hiện ra đất cứng dưới chân tự nhiên rung chuyển.

Gã giật mình chưa kịp phản ứng thì đã nghe Tăng Thư Thư gấp gáp kêu: "Cẩn thận, dưới chân có..."

Còn chưa dứt lời, một âm thanh khủng khiếp đã át đi những tiếng rú rít đầy trời. Trong nháy mắt ai nấy cảm thấy núi rung đất chuyển, một luồng đại lực từ dưới chân đột ngột trào lên, không chỉ khiến mặt đất nổ tung đến nỗi tan tành vụn nát, mà còn hất bốn đệ tử Thanh Vân bay mỗi người một nơi.

Lục Hợp kính có thể bảo hộ xung quanh, nhưng không thể phòng thủ phía dưới; lần này bị phá từ trong ra, khiến hào quang tản mát, rơi trở về bên mình Tề Hạo lúc đó đang bắn tung đi.

Trong bóng đêm vô số luồng sáng vun vút lướt qua, dường như phát ra những tiếng cười gằn dương dương tự đắc lần lượt chia nhau đuổi theo bốn người.

Trương Tiểu Phàm đứng gần hàng đầu, bị luồng đại lực từ dưới chân đẩy lên, mất tự chủ văng về phía trước, nhưng nhờ tu hành ở Thanh Vân môn nhiều năm, kinh hoảng nhưng không rối loạn, gã đặt Thiêu Hoả côn đã cầm sẵn nơi tay lên trước ngực, cảm giác băng lạnh quen thuộc liền chạy dọc khắp người. 'Thiêu Hoả côn' toả ánh xanh đen nhàn nhạt, nghênh đón những luồng sáng đang đuổi theo rất rát đằng sau.

Rất nhanh, một đạo hào quang đỏ sẫm trong đám ấy lao vượt lên, Trương Tiểu Phàm lập tức ngửi thấy mùi máu tanh nồng, cơ hồ muốn nôn ọe, vội vàng phong bế hô hấp, rồi khu động Thiêu Hoả côn; ánh xanh đen dần dần rực sáng, chặn luồng hào quang đỏ sẫm đó lại; trước Thiêu Hoả côn, không hiểu tại sao, màu đỏ sẫm ấy đột nhiên nhạt hẳn đi.

Ở đâu đó trong bóng tối, thình lình vẳng tới một tiếng kêu trầm trầm kinh sợ.

Đúng lúc ấy, hai đạo dị quang khác, một vàng một xám cũng nhào cả lại, cùng đánh lên Thiêu Hoả côn. Trương Tiểu Phàm nhờ vào ánh sáng, lúc này mới nhìn rõ đạo hào quang đỏ sẫm lúc trước là một cây tiểu xoa[1] màu huyết dụ bê bết vết máu; ánh vàng là một thanh bảo kiếm dài ba thước, còn ánh xám thì hết sức cổ quái, là răng nanh khổng lồ của một loại dã thú nào chưa biết!

Trương Tiểu Phàm đang lơ lửng trong không, vốn đã đứng

1. Cây đinh ba.

vững, không ngờ bị ba thứ pháp bảo này xô vào, tuy có 'Thiêu Hoả côn' lăng không chống đỡ, nhưng sức mạnh hung dữ vẫn hất tung gã về phía sau, không tự khống chế được nữa, gã va mạnh vào vách đá, lập tức lún mất một nửa người, vụn đá rào rào bắn ra.

Trương Tiểu Phàm hoa mắt, lưng đau thấu vào tâm phế, nhưng biết đây là thời khắc sinh tử nên gắng nghiến răng nén lại, hạ xuống mặt đất. Ba vật đòi mạng kia ngoắt một cái trên cao, rồi hung hãn cùng nhau lao xuống.

Trong bóng tối, không biết những kẻ điều khiển các pháp bảo đó đang nấp ở đâu?

Trương Tiểu Phàm lách trái né phải, nắm chặt pháp quyết thét lên một tiếng. Thiêu Hoả côn ngự không bật lên, xô thẳng vào phi kiếm sắc vàng và răng nanh dã thú vừa lao đến; một tiếng vang cực lớn, hai bên đều dang ra, rồi vội vàng lật lại bay về phía trước, ngọn tiểu xoa màu huyết dụ lúc ấy mới vun vút đuổi tới, không kịp hãm lại, đâm sầm vào vách đá sau chỗ gã đứng lúc nãy, đá vỡ bắn bay, để lại trên vách một lỗ lớn.

Lúc này răng nanh xám cũng đuổi trở lại, nhè đầu đâm gã xuống, răng nhọn lấp lánh hàn quang nổi bật trong bóng tối; trông thanh thế của nó, Trương Tiểu Phàm chẳng suy nghĩ lâu cũng hình dung được hậu quả khi thứ pháp bảo cổ quái ấy xọc vào cơ thể mình.

Gã cắn chặt răng, hai tay hư không vạch xuống, Thiêu Hoả côn thuận theo ý chủ nhân, thanh quang nhoáng lên, giữa không trung chỉ nghe thấy một âm thanh cùng cục, trên ngọn răng nanh xuất hiện một đường nứt vỡ.

Ở nơi xa vẳng lại tiếng kêu la kinh hãi, có vẻ rất đau đớn tiếc thương.

Trương Tiểu Phàm căn bản không kịp hể hả trước sự đáng thương kia, thì phi kiếm sắc vàng trong nháy mắt đã xông đến trước mặt. Trương Tiểu Phàm luống cuống, trán vã mồ hôi, giữa

lúc nguy cấp la to một tiếng, hai tay rung khẽ, cả người trỗi bật lên, hoà vào vầng ánh sáng xanh đen của Thiêu Hoả côn.

Phi kiếm sắc vàng không hề có ý buông tha, nó đảo một vòng trong không trung, rồi từ dưới chân lao lên. Trên có răng nanh, dưới có phi kiếm, toàn thân Trương Tiểu Phàm run run. Cũng không kịp nghĩ nhiều, gã co mình lại, miệng niệm thần chú, thanh quang của Thiêu Hoả côn rực sáng, bọc kín lấy mình gã.

"Rầm", tiếng động lớn cơ hồ cùng lúc vang lên trên đỉnh đầu và dưới chân Trương Tiểu Phàm, hai pháp bảo của địch nhân xoay vòng trở lại. Thiêu Hoả côn run rẩy trên không, Trương Tiểu Phàm há miệng thở hồng hộc, trái tim tưởng chừng ngừng đập, trong một ảo giác ngắn ngủi, gã hầu như vô thức cho rằng mình trông thấy Thiêu Hoả côn tan rã thành muôn mảnh.

Cũng may là, không biết thanh cời lò này bằng chất liệu gì mà tuy xấu xí, nhưng hết sức cứng rắn, chẳng mảy may tổn hại. Nhìn sang phi kiếm và răng nanh, ánh sáng ảm đạm chắc đã bị ảnh hưởng. Có điều nói thì nói vậy, Thiêu Hoả côn sau đợt công kích, luồng thanh quang trỗi lên bảo vệ Trương Tiểu Phàm cũng đã tiêu tan hết rồi.

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, đang định triệu hồi Thiêu Hoả côn, đột nhiên bả vai dội lên đau nhói, nửa người suy kiệt, đầu óc trống rỗng. Cúi xuống nhìn, gã thấy phần ngực trước bả vai thòi ra một ngọn tiểu xoa màu huyết dụ, xuyên thấu từ sau ra trước, máu đỏ đang tuôn xối xả.

Chính là ngọn tiểu xoa ban nãy, nhằm lúc Trương Tiểu Phàm xao nhãng, lén tập kích gã.

Trương Tiểu Phàm nhìn nó, thấy màu sắc vốn đỏ sẫm lúc này tự nhiên tươi lên, dường như thức tỉnh trước mùi máu tanh. Gã rên khe khẽ, định giơ tay rút ra, đột nhiên, cùng với vết máu đậm dần trên thân tiểu xoa màu huyết dụ, một bóng đen từ trong đêm tối thình lình mọc ra, trỗi lên khỏi ngọn tiểu xoa, rồi

ốp chặt vào lưng Trương Tiểu Phàm.

Xem chừng, chủ nhân của ngọn tiểu xoa đã nương thân trong pháp bảo.

Trương Tiểu Phàm thấy đầu óc quay cuồng, lẩy bẩy rũ lắc tên yêu nhân sau lưng. Ở miệng vết thương, ngoài cơn đau nhói, lúc này còn chạy lan cảm giác tê dại; chắc trên tiểu xoa có tẩm kịch độc. Gã cố nhìn, nhưng không rõ mặt mũi tên yêu nhân ra sao, chỉ thấy hai tay y bấu chặt vào đầu vai mình, khô xác như bẩn, hết sức tanh tưởi.

Ở đằng xa vẳng lại một chuỗi cười điên cuồng, mà ở sau lưng, cũng vang lên một giọng âm u: "Nhãi con Thanh Vân môn khốn kiếp, bọn mi tự tìm tử lộ, hãy ngoan ngoãn hiến tinh huyết cho ta!"

Trương Tiểu Phàm chưa kịp hiểu ra ý tứ trong lời nói ấy, thì đã lập tức thấy rõ qua hành động của y: trong bóng âm u tên yêu nhân há hoác mồm, cắn ngập vào cần cổ Trương Tiểu Phàm, ừng ực hút máu, đồng thời, ngọn tiểu xoa màu huyết dụ sáng rực lên, hình như cũng đang uống máu.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi cùng cực, chỉ thấy huyết dịch toàn thân đang ồ ạt theo cổ họng trào ra, cơ thể có cảm giác nhẹ bỗng, khí lực từ từ tan đi, không đủ sức điều khiển cả Thiêu Hoả côn trên không nữa, nó rơi xuống.

Giữa tình cảnh ấy, trong lúc hoảng hốt, gã đột nhiên như quay trở lại ngày xưa, cái ngày trong u cốc.

Đúng là một cơn ác mộng!

Thiêu Hoả côn từ phía trên đầu gã tuột xuống, khi rơi qua trước mặt, nó toả ra thứ ánh sáng xanh mờ nhạt, tựa hồ kêu gọi điều gì. Trương Tiểu Phàm bắt lấy, tức thời cảm thấy luồng khí lạnh lẽo trên Thiêu Hoả côn ào ạt cuộn chảy, như cuồng nộ.

Huyết dịch từ trong cơ thể gã cứ tuôn ra không ngừng, rồi bị tên yêu nhân nọ hút đi. Trương Tiểu Phàm không còn nghe thấy bất kỳ tiếng động gì trên đời nữa, chỉ gắng vận chút sức

lực sau cuối, như con thú bị dồn đến đường cùng, gã cầm thanh Thiêu Hoả côn lấp lánh sáng xanh đâm thật mạnh vào tên yêu nhân trên lưng mình.

Thiêu Hoả côn tù đầu, không nhọn, nhưng lúc này nó coi thân xác máu thịt chẳng khác nào đậu hũ, thế mạnh như chẻ tre đâm lút vào.

Tên yêu nhân sau lưng rung lên một cái, ngừng hút máu, tựa hồ không thể tin nổi; nó vươn đầu nhìn vào mặt Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm cũng cùng lúc nhìn thấy y.

Trong bóng tối, tựa như có yêu ma nơi âm ti rền rĩ cười lạnh, lại như có tiếng tim ai đập giữa đêm đen. Trương Tiểu Phàm nắm chặt Thiêu Hoả côn, cảm giác được từng nhịp tim co bóp, tựa như máu đang lưu chuyển, lại giống tiếng gào rú của yêu ma!

Ánh sáng trên ngọn tiểu xoa màu huyết dụ vụt nhạt đi, sau đó, bóng đêm vô tận tràn tới.

Trước khi cùng tên yêu nhân bị bóng đêm nuốt chửng, Trương Tiểu Phàm nửa mê nửa tỉnh nhìn thấy một cảnh tượng mà suốt đời gã sẽ không thể nào quên.

Bộ mặt chằng chịt nếp nhăn nhưng no nê thoả mãn của tên yêu nhân đó, trong chốc lát bỗng nhiên xẹp đi, huyết nhục hoá thành da khô bọc bên ngoài bộ xương.

Rồi lập tức, bóng tối bao phủ lấy gã.

Cái đã mất, lại tìm về được. Một sức mạnh dào dạt bất tuyệt từ trong mình Thiêu Hoả côn truyền sang chảy vào thân thể gã.

Trương Tiểu Phàm dần dần hồi tỉnh, nhưng cứ đứng sững ra tại chỗ. Vết thương nơi đầu vai vẫn đau nhói, nhưng máu trong người, dưới tác dụng của sức mạnh kỳ lạ kia, đã ngừng không tuôn ra ngoài nữa. Có điều, lúc này gã thiếu niên chẳng còn chú ý đến điều đó. Trong đầu gã, chỉ trào lên một ý nghĩ duy nhất:

Ta đã làm gì? Ta đã làm gì thế này?

Chương 36
MẮT MA

Từ mãi xa phía sau, tiếng hò hét giao tranh liên hồi vẳng đến, ánh sáng nhấp nhoáng, hiển nhiên ba người kia đang giao đấu kịch liệt với những yêu nhân khác trong bóng tối; còn nơi Trương Tiểu Phàm đứng bỗng nhiên chìm vào một thứ tĩnh lặng quái dị.

Trương Tiểu Phàm đờ dại. Ở chỗ nấp, chủ nhân của phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt đã chính mắt chứng kiến cái màn quái đản vừa rồi, chúng thất kinh quá độ, không biết làm thế nào nữa.

"Dã Cẩu, ta có nhìn nhầm không, Khương lão tam hút máu người kia mà, sao lại bị người ta hút lại?"

Trong bóng tối đen, một kẻ khác gào to: "Đúng là quái dị! Thanh Vân môn mà lại có kẻ luyện được 'Hấp Huyết đại pháp', lẽ nào gã này là môn hạ đệ tử của Tiên giáo chúng ta?"

Kẻ nói lúc trước bỗng 'phì' một tiếng, nhưng không thốt được lên lời, mãi một lúc mới ảo não than: "Hỏng hỏng, thằng nhãi này lai lịch cổ quái, nhất định phải hỏi cho cặn kẽ!"

Hai đạo hào quang rực lên trước mặt Trương Tiểu Phàm, dần dần hiện ra hai thân ảnh. Trương Tiểu Phàm sực tỉnh giật mình, vội vàng loại bỏ tạp niệm, chăm chú đối địch.

Phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt lấp lánh sáng bay

về tay hai người đó. Người mé tả bắt lấy phi kiếm, là một nam giới cao gầy, diện mạo ốm yếu, mũi diều hâu mắt bé xíu, con ngươi đen trắng phân minh, lập loè hung quang. Người bên cạnh càng thêm cổ quái, Trương Tiểu Phàm vừa ngó sang, lập tức phát kinh, chỉ thấy y rất to cao, nhưng bộ dạng quái dị, mí mắt sùm sụp, mũi gồ ghề, tai vểnh, mồm đỏ lòm, cái lưỡi rất dài thi thoảng thò thụt, trông giống một con chó.

Chiếc nanh xám xịt lúc này đã bay về tay y, Trương Tiểu Phàm chợt nghĩ, có phải nó là răng của con chó to?

Người được gọi là Dã Cẩu thấy Trương Tiểu Phàm cứ nhìn y chòng chọc, mất lộ vẻ kinh dị, thì tức bực hét: "Ô! Thằng quỷ này, tại sao nhìn Dã Cẩu Đạo Gia của mi như vậy?"

"Dã Cẩu Đạo Gia?" Trương Tiểu Phàm cau mày, lúc ấy mới nhận thấy kẻ có bộ dạng chó hoang đó trên mình khoác tấm đạo bào đen thủi đen thui, xem ra cùng một tông phái tín ngưỡng với Thanh Vân môn, chẳng biết lần ngược lại ba ngàn năm trước liệu có chút liên quan nào không.

Người tự xưng là Dã Cẩu Đạo Nhân thấy Trương Tiểu Phàm nhìn y với vẻ khinh miệt rõ ràng thì càng thêm cáu kỉnh: "Nhóc con! Đạo gia đang hỏi ngươi giết Hấp Huyết Quỷ bằng cách nào vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngây người: "Cái gì mà Hấp Huyết Quỷ?"

Người cao lớn đứng bên tức giận nói: "Là kẻ mà ngươi đang cõng trên vai đó!"

Trương Tiểu Phàm lúc này mới nhớ ra mình vẫn cõng cái xác nọ, tức thì cảm thấy nơi cổ lạnh tê, gã kinh hãi nhảy vọt lên, rảy cái thây chết xuống. 'Bình' một tiếng, kẻ đã biến thành túi da bọc xương ấy lăn đùng xuống đất. Trương Tiểu Phàm ngó mà phát buồn nôn, ngoảnh phắt đầu đi.

Dã Cẩu Đạo Nhân và gã cao lớn nọ trông theo đống xương khô, rồi nhìn nhau, người này đọc thấy trong mắt người kia nỗi kinh hoàng nghi ngại. Hấp Huyết đại pháp tàn nhẫn quái dị,

tuy tác dụng ghê gớm, song cũng rất tổn hại tới bản thân; ai đã luyện nó, thì người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Bọn họ tuy thuộc ma giáo, nhưng đối với thứ công pháp thần bí này xưa nay đều kính nhi viễn chi, chỉ hiểu biết một cách sơ lược.

Thi thể đang nằm lăn dưới đất, hiệu xưng Hấp Huyết Quỷ, vốn là truyền nhân duy nhất về Hấp Huyết đại pháp, trong nháy mắt đã bị kẻ khác hút cạn tinh huyết toàn thân. Theo những gì hai người kia được biết, đạo hạnh ấy không chỉ vượt rất xa Hấp Huyết Khương lão tam đã chết này, mà đến Hấp Huyết Lão Yêu vẫn thường nghe danh, e rằng cũng chưa chắc đạt được đến trình độ ấy. Nhưng nhìn gã trai trẻ Thanh Vân môn trước mặt, thì tuyệt nhiên không nhận ra ở gã cái khí chất quái lệ của một đệ tử hấp huyết.

Dã Cẩu Đạo Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ngươi là đồ đệ của Hấp Huyết Lão... lão tiền bối hả?"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Cái gì mà Hấp Huyết lão tiền bối?"

Dã Cẩu Đạo Nhân ngoác mồm, cái lưỡi dài thò ra ngoài. Trương Tiểu Phàm trông thấy, bất giác nhớ tới con chó to Đại Hoàng trên Đại Trúc phong núi Thanh Vân. Gã còn đang suy niệm thì chợt nghe thấy từ phía sau trong động huyệt vẳng tới tiếng hú chói tai, phi kiếm nhoang nhoáng, một người mặc áo đen từ bóng tối lao vọt ra, máu chảy đầy mặt, giãy giụa dưới đất một lúc, trông là biết không sống được nữa rồi.

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, bạn bè đồng môn còn đang chiến đấu một mất một còn, mình lại đứng đây trò chuyện với mấy tên yêu nhân ma giáo, thật là hồ đồ, gã lập tức đằng thân, toan bay sang để trợ lực.

Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao lớn kia thấy Trương Tiểu Phàm bỗng động thân mình, đều giật bắn, cho rằng gã định phản kích, liền vội đề phòng. Trương Tiểu Phàm vừa bật lên, đột nhiên nhăn nhó rơi trở lại, quỵ xuống mặt đất, hít vào một

luồng khí lạnh buốt, trán vã mồ hôi.

Ấy là vì Trương Tiểu Phàm trong lúc vội đã quên bẵng thanh tiểu xoa màu huyết dụ vẫn còn cắm sâu vào da thịt trên vai. Gã vừa nhúc nhích thân mình, cơn đau đã nhói vào tận tâm phế, thân hình rớt thẳng xuống. Dòng máu vốn mới tạm ngưng, lúc này từ vết thương há hoác lại tuôn ra xối xả.

Thấy cơ hội tốt, Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao lớn kia đời nào chịu bỏ lỡ, thà giết nhầm chứ không để sót, hai người mắt nổi hung quang, phi kiếm và răng nanh trong tay lại rực sáng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ đằng sau vẳng tới tiếng thét lanh lảnh, chỉ thấy trong bóng tối nhấp nhoáng nhiều màu, một đạo hào quang lam sắc rực rỡ chói mắt vụt bật lên, huy hoàng lấp loá, tức thời đánh bạt tất cả các làn sáng màu kia đi. Trong vầng hào quang lam sắc, là 'Thiên Gia' ngạo nghễ đã thoát ly khỏi vỏ, và phía sau nó, trên cao, Lục Tuyết Kỳ phong tư tuyệt thế đang lăng không mà đứng, xiêm áo toàn thân phất phơ theo gió tung bay.

Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao lớn kia trố mắt. Thiên Gia thần kiếm toả lam quang chói chang, biến ra một thanh kiếm sáng xanh khổng lồ, xả xuống bóng tối, lập tức rất nhiều ánh sáng màu sắc lẫn lộn trỗi lên đối kháng, nhưng vừa chạm vào vầng lam quang rộng lớn thuần khiết là tản mát tiêu biến. Chỉ nghe những tiếng hét quái dị dồn dập, năm sáu bóng người từ vùng âm u nhảy vọt ra, 'rầm rầm', làn kiếm xanh lam bổ lên tường đá, vụn vỡ tung loạn, uy thế kinh nhân.

Mấy người vừa nhảy ra tựa hồ đều bị thương, đúng lúc ấy, hào quang bạch sắc trên Hàn Băng kiếm của Tề Hạo cũng rực sáng, từ một bên đan chéo lại, ánh lên rực rỡ, kiếm quang chạm đến đâu, bọn đệ tử ma giáo bị đông thành băng đến đó. Tăng Thư Thư ngự kiếm bay tới chém những cột băng đó nát tan tành.

Đứng trước mặt Trương Tiểu Phàm, người cao lớn và Dã

Cẩu Đạo Nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi bỏ Trương Tiểu Phàm đó, cùng vung phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt lên, chống lại thế tấn công của bọn Tề Hạo.

Hai người đó đạo hạnh có vẻ cao hơn chúng nhân ma giáo một bực, lập tức chặn được Tề Hạo và Tăng Thư Thư, nhưng trong lòng thì ngấm ngầm kêu than.

Đêm qua họ đã lén quan sát bọn Tề Hạo lúc bị đàn dơi tấn công, rồi trở về thiết lập mai phục trong hang sâu, định sẽ đột ngột đánh úp để phá vỡ vòng sáng hộ thân kiên cố của 'Lục Hợp kính', sau đó sẽ tập kích từng người trong nhóm. Kế hoạch này quả thực đã tiến hành như dự tính, ai ngờ bọn đệ tử Thanh Vân môn đạo hạnh lại cao thâm hơn tưởng tượng, đối phó thật khó khăn.

Đợt mai phục này về phía ma giáo có Dã Cẩu Đạo Nhân, gã cao lớn kia và Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam dẫn đầu, họ nhận thấy Trương Tiểu Phàm là người yếu nhất trong nhóm, mới hẹn nhau cả ba cùng ra tay hòng nhanh chóng giải quyết Trương Tiểu Phàm xong sẽ chia nhau đối phó với ba người kia. Ai ngờ sự thể lại khác hẳn, Trương Tiểu Phàm tuy bị thương, nhưng Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam cũng bị hút sạch tinh huyết một cách khó hiểu.

Lúc này tuy họ tạm thời kháng cự được Tề Hạo và Tăng Thư Thư, nhưng thấy một bên vẫn còn nữ tử mỹ miều ngự trên kỳ kiếm lam sắc, sau lưng là gã trai trẻ bị thương nhưng vẫn rất quái dị, lỡ mà cả hai người đó cùng lên, tình hình sẽ cực xấu. Đấu thêm hai hiệp, trông thấy Lục Tuyết Kỳ liên tiếp đả thương bọn đồ đệ Ma giáo và đang quay trở lại, Dã Cẩu Đạo Nhân vọt lên trước hét: "Chạy!"

Gã cao lớn bên cạnh với y dường như tâm ý tương thông, cũng thu pháp bảo lại, ghép lên thân mình, soạt soạt hai tiếng, hoá thành hai đạo dị quang lao vút vào sâu trong hang. Bọn đồ đệ ma giáo trông thấy, la hét thảng thốt tháo chạy tán loạn.

Tề Hạo lập tức hô: "Đuổi theo hai tên đó!" Rồi ngự kiếm vút lên, nhắm hướng đó lao đi. Tăng Thư Thư liền bám sát, ánh sáng lam sắc của Thiên Gia cũng rùng chuyển, toan rượt theo, chợt nghĩ ra điều gì Lục Tuyết Kỳ bèn ngoảnh đầu lại, thấy Trương Tiểu Phàm ngự trên Thiêu Hoả côn lấp lánh ánh xanh đen vừa đằng không vọt lên, nơi vai máu trào như suối, nhưng thanh tiểu xoa màu huyết dụ găm trên đó đã được rút ra.

Trương Tiểu Phàm bay về phía trước, Lục Tuyết Kỳ nhìn theo bóng gã, chững lại, rồi cũng lao theo.

Lần này rượt đuổi vào sâu trong sơn động, có mấy phần giông giống tình cảnh Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi truy bắt Tiểu Hôi năm xưa ở hậu sơn Đại Trúc phong. Khúc khuỷu li kỳ, thoắt rẽ trái thoắt rẽ phải, thoắt lao lên trời thoắt nhào xuống đất, đường càng về sau càng chia nhiều ngả, nhưng bốn đệ tử Thanh Vân đều không để ý nhiều đến thế, cứ nhằm theo hai đạo dị quang một vàng một xám đằng trước mà bám sát không rời.

Trong động đá lạ lổn nhổn, sắc nhọn lô nhô, Trương Tiểu Phàm theo sau đồng môn, tập trung tinh thần chế ngự Thiêu Hoả côn. Trên đường có mấy chỗ hẹp đến mức chỉ len nổi một người, Trương Tiểu Phàm không kịp thấy, sợ hãi, thét lên một tiếng, rồi cũng vọt được qua. Trước sau sáu người chạy đuổi, trông như sáu đạo quang mang trong hang động âm u, tốc độ nhanh khủng khiếp. Trương Tiểu Phàm cảm thấy cuồng phong và bóng tối cứ cuốn lấy nhau phần phật táp vào mặt.

Đuổi hoài đuổi mãi được nửa canh giờ, Dã Cẩu Đạo Nhân và người cao lớn cậy quen thuộc địa hình, xuyên trái quẹo phải, tuy không thoát hẳn được bốn kẻ tội nợ như âm hồn bất tán đằng sau lưng kia, nhưng cũng không bị họ rút ngắn khoảng cách.

Đột nhiên, đằng xa trước mặt le lói một tia sáng, Dã Cẩu Đạo Nhân và gã cao lớn lập tức dốc sức bay về phía ấy, bọn Tề Hạo bám sát không rời, Trương Tiểu Phàm theo sau, thấy cảm giác nhức nhối nơi vai dần dần thuyên giảm. Vừa rồi gã cắn

răng chịu đau rút thanh tiểu xoa ra để đi với mọi người, hành động ấy khiến gã cũng tự thấy bất ngờ.

Đầu vai tuy đau, nhưng trong người khí huyết sôi sục, có cảm giác bền bỉ lạ kỳ, song hễ liên tưởng đến cảnh lúc nãy, rồi nhớ tới hai chữ 'hấp huyết' Dã Cẩu Đạo Nhân nói, tim gã lại lạnh buốt, cái lạnh thấm vào tận xương.

Đốm sáng phía trước mỗi lúc một gần và càng rực rỡ, sáu người như tên bật khỏi cung, lao vút theo hướng đó.

Vầng ánh sáng như đoá hoa yêu dị đột ngột xoè cánh trong bóng đêm, soi tỏ mặt người. Trương Tiểu Phàm theo đồng môn lao vào quầng sáng, chợt loá mắt, trông thấy khung cảnh trước mặt mà táng đởm kinh hồn.

Thì ra nơi cuối cùng họ chạy đuổi tới là một thông đạo thẳng tắp rộng rãi, bên ngoài thông đạo này, lại là một không gian rộng lớn không thể tưởng tượng, trên đỉnh đầu chừng trăm trượng mới là đỉnh động, xuống mười trượng dưới chân mới là mặt đất. Trước mặt không xa, đứng lù lù một khối cự thạch toả ánh sáng dữ dội, soi rọi cả khoảng không.

Nhưng điều làm người ta hãi hùng, không phải là khối cự thạch ấy mà là đằng sau nó: sâu tít trong ánh sáng là một vực thẳm khổng lồ mở toang hoác, ánh sáng toả ra từ cự thạch lan đến được cả đỉnh vòm hang động, nhưng không có cách gì thâm nhập nổi vào vùng sâu thẳm ấy, dù chỉ là nửa phân. Từ trên không trung phóng mắt nhìn tới chỉ thấy một khoảng đen ngòm, không đáy, một màn đen đầy tử khí và sâu hút.

Lúc này, trước khối cự thạch có ba người đang đứng, một đại hán râu ria, một thiếu phụ kiều diễm, và một thanh niên khoác bạch y, mặt mày xanh tái, tà khí lờn vờn. Dã Cẩu Đạo Nhân và tên đồng bọn cao lớn hạ xuống, dừng trước cự thạch. Tề Hạo thấy ba người nọ ai nấy tướng mạo kỳ dị, không dám sơ suất, bèn gọi các sư đệ sư muội, cùng hạ xuống một nơi cách xa bọn họ năm trượng.

Trương Tiểu Phàm đứng vững rồi, phóng mắt nhìn tới thấy trên khối cự thạch đang phát quang rờn rợn có ba chữ lớn rồng bay phượng múa khắc theo lối cổ triện[1]:

Tử Linh Uyên[2]!

Trông thấy bốn đệ tử Thanh Vân môn đáp xuống, ba người đứng trước khối cự thạch không hề có động tĩnh gì, riêng đại hán râu ria khẽ cau mày: "Dã Cẩu, Lưu Cảo, các ngươi kém cỏi quá, gặp có mấy đứa tiểu bối Thanh Vân mà lúng túng như vậy, lại còn dẫn chúng đến Tử Linh uyên này nữa!"

Dã Cẩu Đạo Nhân đỏ mặt đang định phân bua thì thiếu phụ trung niên đứng sau lưng đại hán đã nhìn bọn y, rồi the thé hỏi: "Khương lão tam đâu?"

Dã Cẩu nhìn về phía đám đệ tử Thanh Vân môn nói: "Chết trong tay bọn chúng rồi!"

"Gì thế?" Mấy người đang im lặng như Thái Sơn bỗng nhao nhác, nhưng hình như không phải vì nỗi đám đệ tử Thanh Vân đạo hạnh cao thâm giết được Khương lão tam; chỉ thấy thiếu phụ sững sờ, lắc lắc đầu, thốt lên: "Hấp Huyết Lão Yêu mà truy cứu, thì chúng ta sẽ khó bề ăn nói đây!"

Đại hán râu ria trầm ngâm giây lát, xoay mình nhìn đám người của Thanh Vân môn, lẩm bẩm: "Vậy thì chúng ta bắt lấy mấy đứa nhãi con này, đến lúc đó nộp cho Hấp Huyết tiền bối là được!"

Những người khác gật gù khen phải. Tề Hạo thấy bọn họ ngạo mạn như vậy, càng thêm thận trọng, hạ giọng dặn ba đồng môn đang đứng sau lưng: "Xem chừng chúng là những nhân vật hàng đầu của ma giáo nơi đây, đạo hạnh chắc còn cao hơn mấy kẻ vừa rồi, mọi người phải cẩn thận đối phó!"

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu trông lại, chợt thấy Lục

1. Thể chữ Hán cổ, thịnh hành trước công nguyên.
2. Uyên: vực sâu.

Tuyết Kỳ nhìn lướt qua vết thương nơi bả vai mình, gã hơi sửng sốt; Lục Tuyết Kỳ lập tức rời ánh mắt đi.

Lúc này, đại hán nọ bước lên một bước, nói với đám đệ tử Thanh Vân môn: "Ta khuyên các ngươi nên giơ tay chịu trói, để chúng ta khỏi phải ra tay, xương tan thịt nát, sẽ khó chịu lắm đấy!"

Tề Hạo khẽ hừ, chưa kịp cất lời đã nghe thấy giọng Lục Tuyết Kỳ phía sau lạnh lùng vang lên: "Yêu ma bẩn thỉu còn dám càn rỡ? Hôm nay là ngày chết của ngươi đó!"

Tề Hạo và Tăng Thư Thư cùng vỗ tay: "Lục sư muội nói phải lắm, đúng là như vậy!"

Đại hán nọ biến sắc, mặt rắn đanh, lạnh nhạt bảo: "Tại các ngươi tự tìm đến cái chết đấy nhé!"

Rồi chẳng rõ động tác ra sao, chỉ thấy lão trừng trợn nhìn bốn người trước mặt, Trương Tiểu Phàm chăm chú phòng bị, chợt nhận ra con mắt bên phải, trong cặp mắt vốn đang bình thường của đại hán kia, bỗng dưng trương to lên gấp đôi, rồi chuyển sang ngầu đỏ. Con mắt lồ lộ trên bộ mặt ấy, trông vừa đáng sợ vừa buồn cười.

Gã còn đang lấy làm lạ, đột nhiên con mắt to ngầu đỏ phát ra một đạo hồng quang, lao tới thật mau. Mấy đệ tử Thanh Vân môn thấy lão bộ dạng cổ quái, sớm đã lưu tâm, Tề Hạo lập tức vung Hàn Băng tiên kiếm, 'keng keng' hai tiếng, tụ kết lên trước mặt hai bức tường băng.

Không ngờ đạo hồng quang tốc lực hung sát, nháy mắt đã đâm đến tường băng, đục chảy một lỗ nhỏ trên mặt rồi xuyên vọt qua, im lặng như không mà khí thế thì chẻ tre phá trúc.

Tề Hạo kinh hoảng, không kịp dựng tiếp tường băng, lập tức vung ngay tiên kiếm chắn trước mặt mọi người, đạo hồng quang chạm tới thân kiếm, chớp chớp, rồi tan biến trong vùng hào quang bạch sắc của Hàn Băng. Nhưng Tề Hạo cũng phát run, liếc thấy trên Hàn Băng tiên kiếm, giữa nền trắng thuần giờ đã lờ mờ một đốm màu đỏ tối.

Thân kiếm rung khẽ, dường như vừa bị tà vật xâm hại, Tề Hạo nhìn mà xót xa. Là người tu đạo, ai chẳng nâng niu pháp bảo của mình? Nhưng lúc này đâu có thời gian cho y nghĩ ngợi nhiều đến thế, đạo hồng quang trước vừa tiêu tán, ở nơi xa con mắt đỏ cồ cộ của đại hán lại phát xạ một đạo hồng quang khác, trong khoảnh khắc đã tới, đâm vào hai bức tường băng, vẫn vô thanh mà xoi thủng hai lỗ, uy lực vẫn không hề giảm sút, cứ thế lao đến bốn người.

Tề Hạo cau mày, Hàn Băng kiếm lấp lánh ánh trắng, lăng không nghênh đón, nháy mắt đã đánh tan biến hồng quang, nhưng trên thân kiếm lại xuất hiện thêm một lần đỏ.

Ở đằng xa, đại hán kia không hé một lời, con mắt to đỏ như bắn tên, lia lịa phóng ra những đạo hồng quang, tốc độ rất nhanh, cứ thoáng chốc là tới, Tề Hạo liên tục chặn đỡ, những làn sáng đỏ mỗi lúc một nhiều, sắc trắng của Hàn Băng tiên kiếm cũng càng xỉn thêm.

Ba người kia đều nhận thấy sự không hay, Tăng Thư Thư là người đầu tiên từ bên cạnh xông ra, ngự trên tiên kiếm pháp bảo 'Hiên Viên'. Ai ngờ đại hán nọ vừa khẽ xoay đầu, con mắt to đỏ ngầu đã bắn một đạo hồng quang về phía y. Tăng Thư Thư không kịp tránh, đành tung Hiên Viên tiên kiếm lăng không đón đỡ, chặn làn sáng đỏ cổ quái đó lại.

Hiên Viên tiên kiếm trỗi lên sắc tím chói loá giữa không trung, lập tức đánh tan đạo hồng quang, nhưng trên thân kiếm, cũng liền xuất hiện một lần đỏ như bị mũi dùi khía, cả thanh kiếm khẽ rung.

Tăng Thư Thư cảm thấy từ thân kiếm đột ngột lan tới một luồng sát khí, dường như định thâm nhập vào cơ thể mình, nhưng may nó còn cách khá xa, uy lực không lớn, lại thêm Hiên Viên tiên kiếm cũng tự trỗi dậy một luồng thuỵ khí[1], đẩy bạt luồng sát khí kia đi.

---

1. Khí lành.

Nhưng y cũng chẳng tiến thêm được một bước nào, ở đằng xa đại hán nọ vẫn ung dung đứng nguyên tại chỗ, đầu hơi đung đưa, con mắt to đỏ không ngừng tia ra những đạo hồng quang, ghìm Tăng Thư Thư và Tề Hạo lại, không cho nhích động lấy một tấc. Hồng quang càng nhiều, hai người càng cảm thấy rõ rệt luồng sát khí lan dần trên thân kiếm, rồi dùng tiên kiếm làm vật dẫn, từ từ xâm nhập vào cơ thể mình.

Chương 37

TỬ LINH UYÊN

Trương Tiểu Phàm thấy hai sư huynh bị hãm vào cảnh gay go, cũng lập tức xông lên. Đại hán nọ trông thấy, quay đầu, lại tia ra một làn sáng đỏ bắn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không thể tránh được, tuy đã chứng kiến tình trạng của Tề Hạo và Tăng Thư Thư, nhưng tình thế trước mắt gã vẫn không có cách gì ứng phó, đành giơ Thiêu Hoả côn lên đỡ.

Thiêu Hoả côn toả những ánh đen xanh nhàn nhạt trong không trung, hồng quang lao đến va phải nó lập tức tiêu tán, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy một luồng đại lực truyền tới, người khẽ run, ngoài ra chẳng có cảm giác gì lạ. Gã vội vàng nhìn Thiêu Hoả côn, thấy nó vẫn đen kịt như thường, không có lằn đỏ nào hết.

Mặc dù Thiêu Hoả côn vẫn xấu xí khó coi, nhưng Trương Tiểu Phàm lại vui mừng quá đỗi, liền khoa chân bước lên trước. Bọn người ma giáo ở đằng xa kia đều thất kinh, nhao nhác nhìn ngó, đại hán nọ kêu lên một tiếng, từ con mắt to lại xạ ra một đạo hồng quang.

Thiêu Hoả côn nghênh đón, hai luồng sáng xanh đỏ lao vào nhau, chốc lát sau hồng quang tiêu biến. Thiêu Hoả côn rung lên, nhưng vẫn như cũ bình an vô sự. Trương Tiểu Phàm bình

tâm, nghĩ bụng thanh cời lò này khó coi thì vẫn khó coi, nhưng tục ngữ vẫn nói "phận hèn thọ lâu" đấy thôi? Xem ra thứ pháp bảo này đúng là thuộc dạng như vậy, tiên kiếm của hai vị sư huynh đẹp đẽ tôn quý, lại không cứng mạnh bằng cái vật hạ tiện của mình đây.

Đầu óc gã vụt qua bao ý nghĩ lộn xộn, chân thì bước không ngừng, tiến dần về phía đại hán đó. Lúc này vẻ ung dung vốn có của lão (tuy nhiên, vì có con mắt to đáng sợ ấy, thì dù ung dung trông cũng ghê tởm) đã tan biến, phần lớn sự chú ý đều tập trung vào gã trẻ tuổi tưởng rằng yếu ớt nhất kia. Đối với Tề Hạo và Tăng Thư Thư, cứ cách một lúc lão mới bắn một đạo hồng quang, để ngăn chặn họ tiến bước, còn đối với Trương Tiểu Phàm thì lão bắn 'phựt phựt phựt' liên hồi.

Mỗi đạo hồng quang xẹt ra, lại một lần Trương Tiểu Phàm vất vả chật vật, nhưng cây gậy đen đúa kia không hề bị xâm hại, mà những hung sát trong luồng hồng quang cũng không ảnh hưởng được đến Trương Tiểu Phàm. Trước sự chăm chú của mọi người, gã cứ từng bước, từng bước áp lại.

Chỉ nháy mắt, trên trán đại hán nọ đã lấm tấm mồ hôi, lão nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi mình phí tâm huyết suốt ba trăm năm mới tu luyện được Xích ma nhãn[1], đối với các thứ tiên gia pháp bảo nó đều có công hiệu kỳ lạ, tại sao đối với thanh cời lò trông rất bình thường này lại vô năng đến vậy?

Thực ra lão làm sao hiểu được, Xích Ma nhãn cố nhiên uy lực rất lớn, khí huyết tanh tưởi của nó đánh lên tiên kiếm của bọn Tề Hạo, đúng là có thể làm ô uế tiên khí, đồng thời dùng luôn kiếm làm đường dẫn, từ từ đẩy sát khí vào cơ thể bọn họ, vừa khai cuộc đã biết là chắc thắng.

Nhưng thanh Thiêu Hoả côn xấu xí của Trương Tiểu Phàm lại là kết hợp giữa vật chí hung 'Phệ Huyết châu' của ma giáo

1. Mắt ma đỏ.

năm xưa và cây gậy đen lai lịch bất minh trong u cốc đằng sau Đại Trúc phong, được luyện bởi tinh huyết của Trương Tiểu Phàm mà thành. Chỉ luận về sát khí, thì riêng 'Phệ Huyết châu' cũng đã hơn hẳn 'Xích Ma nhãn' nhiều lần, huống chi cây gậy bí ẩn này hung khí của nó cũng một chín một mười với Phệ Huyết châu kia.

Hai thứ đại hung sát này dung hợp làm một, khống chế lẫn nhau, khí chất hung sát ẩn vào trong, lại thấm đẫm tinh huyết của Trương Tiểu Phàm và cũng chỉ có Trương Tiểu Phàm mới thúc động nổi nó; chính vì thế mới có thể qua mặt các tiền bối trưởng lão Thanh Vân môn, và Trương Tiểu Phàm mới có được các vị ấy tha chết cho.

Lúc này, đại hán nọ muốn dùng Xích Ma nhãn phát xuất hồng quang để tấn công Thiêu Hoả côn, tất nhiên đã không hiệu quả nữa. May mà Trương Tiểu Phàm còn trẻ người non dạ, có báu vật mà không hề hay biết; nếu là Hắc Tâm Lão Nhân lão tổ tông của ma giáo ngàn năm trước đây, thì chỉ cần một mình Phệ Huyết châu hành động vài lần, là sẽ hút đại hán kia cạn máu khô thịt, cả người sẽ chỉ còn mỗi con mắt quỷ to đỏ quay lông lốc mà thôi.

Những người có mặt ở đó, chẳng ai ngờ đến chuyện dị thường ngoài sức tưởng tượng này, đại hán nọ chú tâm đối địch, nhưng không sao cản nổi bước chân của Trương Tiểu Phàm mỗi lúc lại tiến gần. Người thanh niên mặt đầy tà khí, từ đầu đến giờ vẫn đứng một bên im lìm không nói, lúc này bỗng cười nhạt bảo: "Xích Ma nhãn của Niên huynh chỉ có cho oai chứ nó vô dụng rồi, không đối phó nổi mấy tên đồ đệ trẻ Thanh Vân, thế mà vừa nãy còn quở trách Dã Cẩu! Ta nghĩ, ông hãy nhượng lại cho ta địa vị Tông chủ thì hơn!"

Thiếu phụ đứng bên kia đại hán chợt biến sắc mặt, thị chau mày: "Lâm Phong đạo hữu, lúc này đang phải đối phó với đại địch, sao ông lại nói ra những lời như thế?"

Lâm Phong mặt đầy tà khí, nhìn về phía đám đệ tử Thanh

Vân, y nhìn Lục Tuyết Kỳ chăm chú hơn một chút, sau đó cười nhạt bảo: "Chỉ mấy đứa trẻ non tơ này mà cũng coi là đại địch, thì Luyện Huyết đường chúng ta còn dựa vào cái gì để đứng vững trong Tiên giáo Thánh môn? Còn nói gì đến khôi phục đại nghiệp do Hắc Tâm Lão Nhân gây dựng ngàn năm về trước?"

Đại hán họ Niên bắn một đạo hồng quang về phía Trương Tiểu Phàm, tạm thời chặn được bước tiến của gã, rồi tức giận bảo Lâm Phong: "Ngươi ngoài cái việc đứng đó ba hoa thiên địa thì còn làm được gì nữa? Sao không thử ra tay xem?"

Khuôn mặt xanh tái của Lâm Phong bỗng trỗi dậy một nét cười quái dị, y nói: "Được, ta sẽ để ông phải tâm phục khẩu phục."

Y rút từ trong bọc ra một chiếc quạt nạm vàng, rồi phe phẩy quạt.

Người của Thanh Vân môn đều nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, càng tăng cường cảnh giác với gã thanh niên dáng vẻ đầy tà khí kia, nhưng một lúc lâu, thấy y cứ thong dong quạt, ung dung đàng hoàng chẳng nhúc nhích gì hết, ai nấy đều ngạc nhiên.

Phải chăng Lâm Phong chỉ biết ba hoa khoác lác mà thôi?

Lão họ Niên càng bị y chọc cho tức thêm, cáu kỉnh nói: "Lâm Phong, nếu ngươi không có bản lĩnh, hãy đứng sang một bên, ta sẽ có cách đối phó với chúng, đâu cần ngươi chọc ngoáy mà chẳng tự xét xem mình có bản lĩnh gì?"

Lâm Phong đổi sắc mặt, hừ một tiếng, nói: "Ta vốn không muốn liên thủ cùng ông, vì dù thắng chúng cũng chẳng oai gì; nhưng nay nếu không hiển lộ vài chiêu, ông lại cứ nghĩ ta nói dối ông không bằng."

Vừa nói vừa tiện tay ném một cái, chiếc quạt nạm vàng bay lên không trung, phát xuất kim quang nhàn nhạt, rồi soạt một tiếng, xoè tung ra.

Trên mặt quạt vàng, người ta dùng công bút hoạ pháp[1] vẽ

1. Lối vẽ tranh Trung Quốc chú trọng tỷ mỉ chi tiết.

núi, vẽ sông, vẽ chim bằng giang cánh, bút pháp tinh tế, sống động như thật.

Gió nổi, mây trôi, sấm động, chớp nháng.

Nơi đây sâu thẳm dưới lòng đất, trong cổ quật, vốn không thể có những hiện tượng kỳ dị như vậy, nhưng lúc này trước mắt bên tai bốn đệ tử Thanh Vân, những hiện tượng ấy đang xảy ra. Còn đang bàng hoàng, bỗng có một tiếng vang lớn, chỉ thấy chiếc quạt kia rung mạnh trên không, lát sau, trái núi vẽ trên quạt thật sự tách ra, gặp gió dần lớn lên; giữa những tiếng rầm rầm, nó biến thành một ngọn núi cao trăm trượng, cơ hồ chất ngập cả không gian rộng lớn nơi đây; rồi với khí thế Thái Sơn áp đỉnh, nó bắt đầu đè xuống bốn đệ tử Thanh Vân môn.

Trương Tiểu Phàm kinh hoảng thất sắc, vật thể khổng lồ ấy chụp xuống, căn bản là vô phương đối kháng, không suy nghĩ lâu, gã vận toàn lực bay giật về phía sau, trông thấy ngọn núi lớn hạ xuống rồi, mà một nửa người gã vẫn còn trong phạm vi của nó. Trương Tiểu Phàm sắp bị nghiến thành hai mảnh, thì bỗng có người nắm lấy cổ áo gã, lôi lại thật mạnh.

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Tề Hạo đã cứu mạng, đúng vào lúc sinh tử hiểm nghèo, trong lòng gã dâng lên nỗi khổ tâm khó tả, nhưng vẫn khe khẽ nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo làm sao có thể đoán nổi những điều anh chàng này đang nung nấu, nét mặt nghiêm trang, y chỉ thoáng gật đầu. Vừa rồi y đứng hơi chếch về sau, lui lại cũng nhanh, thấy Trương Tiểu Phàm tình cờ ở ngay bên, bèn tiện tay lôi gã lại.

Ngọn núi khổng lồ vừa thình lình hiện ra trước mắt làm mọi người kinh hãi, nó tiếp đất cái rầm, lập tức mặt đất rung chuyển, vách động lung lay, đá lở từ vòm nham thạch cao hơn trăm trượng trút xuống như mưa rào rào, uy thế rất lớn, ai nấy thất kinh.

Tăng Thư Thư cũng lùi lại, khiếp hãi kêu lên "Sơn Hà

phiến [1]! Đây là pháp bảo hộ vệ của Phong Nguyệt Lão Tổ ở Kiệt Thạch sơn, sao lại rơi vào tay người này?"

Mọi người đều kinh sợ, Trương Tiểu Phàm thì không hiểu, nhưng Tề Hạo kiến thức rộng, biết Phong Nguyệt Lão Tổ là một nhà tu hành nổi tiếng, thanh tu trên núi Kiệt Thạch ở phương Đông, đạo hạnh cao thâm, rất có danh trong hàng ngũ đạo sỹ, từ xưa đến nay hành sự giữa chính và tà, không làm điều hung ác, không tranh giành với đời, vì vậy cả hai bên chính đạo và tà đạo đều chưa từng đụng đến ông ta, chẳng ngờ gã thanh niên nọ lại mang pháp bảo hộ vệ của Phong Nguyệt Lão Tổ đến cái nơi toàn là yêu nhân này.

Trong lúc ai nấy còn đang kinh nghi bất định, ngọn núi kềnh càng không hề khoan nhượng, lại đằng không bay lên. Chẳng biết rốt cuộc phải dùng đến bao nhiêu pháp lực mới khu động được một vật thể khổng lồ đến thế.

Sau lưng mọi người là tường đá, không thể lùi được nữa. Trên ngọn núi lớn, loạn thạch vung vãi như mưa, sấm rung chớp giật. Giữa lúc sinh tử hệ trọng, mấy đệ tử Thanh Vân môn đang lo lắng, Tề Hạo bỗng nghiến răng, vùng bước ra, định dùng Lục Hợp kính bảo vệ mọi người chống đỡ ngọn núi nặng nề to lớn. Chợt thấy lam ảnh loé sáng, Lục Tuyết Kỳ thình lình vượt lên trước ba người, thét một tiếng, liền đó lam quang rực rỡ, 'Thiên Gia' thần kiếm rời khỏi vỏ gầm rống như long ngâm, vạn đạo tiên khí toả lên đến tận đỉnh động.

Trên cao tiếng sấm dồn dập, ngọn núi lớn với khí thế bất khả chống cự cứ nhằm đầu chụp xuống, xem ra bọn bốn người sắp sửa bị ép xẹp lép như mấy cái bánh nhân thịt. Lục Tuyết Kỳ nét mặt lạnh lùng, mái tóc dài xõa bay trong trận cuồng phong, trông như tiên tử trên trời! 'Thiên Gia' khẽ lay động, tựa hồ cảm ứng được tâm trạng của chủ nhân, bèn lao vọt lên như

1. Phiến: cái quạt.

nộ long dược thiên[1], vạn đạo lam quang nháy mắt đã chiếu rực cả huyệt động to lớn, rồi hợp làm một, chém xả xuống ngọn núi khổng lồ!

"Bùng!"

Cát bay đá chạy, gió lốc điên cuồng hú gào, mọi người chăm chú nhìn lên chỉ thấy luồng khí rộng lớn như dòng chất lỏng chảy tràn ra bốn phía; Lục Tuyết Kỳ đang ở trên cao, mặt tái nhợt, thân hình bị lực phản chấn đẩy bật vào tường đá.

Ngọn núi khổng lồ đang đà hạ xuống, bị cột sáng lam chém phải, nó ngừng lại một chút, lắc lư trong không trung, tiếng động rầm rầm tan đi, ngọn núi thu nhỏ lại, chưa đầy một khắc, giữa luồng cát bay đá chạy không thấy nó đâu; núi đã trở về Sơn Hà phiến.

Lâm Phong - gã thanh niên mặt đầy tà khí nhìn quạt Sơn Hà, gã cau mày; chỉ thấy trên bức vẽ, toà đại sơn uy thế hùng vĩ đã nứt một đường lớn từ đỉnh xuống đến sườn núi, mặt quạt vốn hài hoà giờ bỗng trở nên cứng nhắc.

Thiên Gia thần kiếm như có linh tính, quay trở lại bên phía mấy người Thanh Vân môn. Lục Tuyết Kỳ trượt khỏi tường đá, gục xuống mặt đất, chỉ thấy dưới chân mềm nhũn, cơ hồ không thể nào đứng dậy được. Cũng may những người khác đã sớm chạy lại, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bèn đỡ lấy nàng.

Lục Tuyết Kỳ thở hồng hộc, nhưng bản tính ưa mạnh mẽ, nàng toan ẩy Trương Tiểu Phàm đi, có điều vừa giơ tay đã cảm thấy khoé miệng nóng bỏng, rồi máu tươi trào ra.

Máu tươi ròng ròng chảy trên làn da mịn màng, màu đỏ in trên nền trắng, lại có vẻ diễm lệ kinh hồn.

Trương Tiểu Phàm đang ngây người, bỗng nghe thấy Lâm Phong ở đằng xa trỏ tay chửi mắng: "Con ranh khốn kiếp dám hại pháp bảo của ta, dù có chết mười lần cũng không đủ đền

1. Rồng nổi giận bay vút lên trời.

mạng đâu!" Vừa nói, con người mặt mũi dáng vẻ ngùn ngụt những tà khí ấy vừa phi thân bay lên, Sơn Hà phiến lấp loé kim quang, không ăn nhập gì với dáng vẻ tà khí của y, nhưng cứ vừa xoè vừa cụp, lao lại thật nhanh.

Đằng sau, lão họ Niên vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lão đã ngừng bắn hồng quang từ lâu, 'Xích Ma nhãn' cũng đã trở lại hình dạng bình thường. Thiếu phụ kiều diễm bước lên một bước, liếc trông Lục Tuyết Kỳ, rồi khe khẽ hỏi: "Huynh nhìn rõ không?"

Lão họ Niên nét mặt nặng như chì, đáp: "Là Thiên Gia!"

Thiếu phụ hừ nhẹ: "Không ngờ thần vật như vậy, lại rơi vào tay bọn tiểu bối!"

Lão họ Niên nhìn Lâm Phong lúc đó đang quần đấu với bọn đệ tử Thanh Vân, lẩm bẩm nói: "Thiên Gia thần kiếm là cửu thiên thần binh, năm xưa tổ sư Luyện Huyết đường của chúng ta là Hắc Tâm Lão Nhân đã bại dưới thanh kiếm này, hôm nay bất luận thế nào, cũng phải đoạt lấy nó!"

Thiếu phụ kiều diễm gật đầu: "Vậy Lâm Phong..."

Lão cười nhạt: "Thằng nhãi đó cậy có quan hệ thân thiết với Phong Nguyệt Lão Tổ, xưa nay mục hạ vô nhân; nếu bây giờ không phải là lúc cần người, thì ta đã không dung y từ lâu rồi. Cứ để y đánh trận đầu, chúng ta chờ đúng cơ hội, sẽ ra tay đoạt lấy thần kiếm!"

Thiếu phụ gật đầu, chăm chú quan sát trận đấu.

'Sơn Hà phiến' cứ quạt một cái, bão lại nổi lên ầm ầm, gió cuốn hắt đá về phía bốn đệ tử Thanh Vân, nhưng mỗi khi đến gần, đều bị Tề Hạo và Tăng Thư Thư cản lại. Vừa rồi ngọn núi lớn thình lình vọt ra, hai người lúng túng không kịp đề phòng, nên đành chịu bó tay, nhưng lúc này mới là lúc thấy được đạo hạnh cao thâm của họ.

Tề Hạo thì khỏi phải nói, Hàn Băng tiên kiếm bạch quang rực rỡ, chống lại hết thảy mọi trận cuồng phong, nhưng Tăng

Thư Thư đứng một bên giờ mới hiển lộ bản lĩnh thật sự: 'Hiên Viên' tiên kiếm tán phát ánh sáng tím nhạt, dưới sự yểm hộ của Tề Hạo, tử quang lấp lánh, như rắn độc xuyên qua những khe hở của trận cuồng phong, tới đả thương Lâm Phong ngay khi y vừa xao nhãng, buộc y phải lưu tâm ứng phó. Ba người tạm thời giao tranh ngang ngửa, bất phân cao thấp.

Trương Tiểu Phàm đứng sau, tay vẫn dìu đỡ Lục Tuyết Kỳ, mắt chằm chằm nhìn mấy người đang tỉ đấu, thấy Tề Hạo động tác ung dung, sử tiên kiếm đến mức xuất thần nhập hoá, khả năng vận dụng tiên pháp đạo gia thì trên mình rất xa, bất giác nảy lòng kính ngưỡng. Từ trước tới nay, những thứ gã tu tập đều chỉ là công pháp cơ bản của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mãi tới trước lúc hạ sơn, Tô Như mới đem đạo pháp thực sự truyền đạt nguyên vẹn cho gã, tất nhiên gã không thể nào sánh được với Tề Hạo.

Gã đang chăm chú quan sát, bỗng thấy bên mình nhẹ đi, thì ra Lục Tuyết Kỳ nghỉ ngơi một lúc, tinh thần đã hơi hồi phục, bèn tự đứng dậy rời khỏi vòng tay gã.

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt vốn mịn màng như ngọc của nàng giờ đã xanh tái, buột miệng hỏi: "Không sao chứ, Lục sư tỷ?"

Lục Tuyết Kỳ nhìn gã, giơ tay chùi vệt máu bên khoé môi, lắc lắc đầu, không nói gì cả.

Từ hồi quen biết mỹ nhân băng giá này tới nay, Trương Tiểu Phàm đã quá quen với tác phong của nàng, nên cũng chẳng hỏi gì thêm nữa; cộng với sự e ngại vốn có đối với người con gái xinh đẹp ấy, gã liền ngoảnh đầu nhìn ngay ra trường đấu.

Chẳng ngờ gã vừa ngoảnh đi, đã nghe thấy Lục Tuyết Kỳ kêu lên thảng thốt, bèn kinh hãi ngó lại, chỉ thấy bức tường nơi gã và nàng vừa đứng, đột nhiên mọc ra một sợi dây đen, nhanh như cắt trói chặt quanh người nàng, khiến nàng không thể nhúc

nhích, chỉ lát sau trong tường lại mọc ra một người đàn bà - chính là thiếu phụ kiều diễm vừa nãy còn đứng ở đằng xa kia.

Thị cười khanh khách: "Tiểu muội, trông muội mới xinh đẹp làm sao, đúng là làm cho ta nhìn mà phải xót xa! Sợi 'Phọc Tiên tác'[1] này là ta chuẩn bị riêng cho mấy vị tiên gia chính đạo đây!"

Trương Tiểu Phàm thấy nét mặt Lục Tuyết Kỳ lộ vẻ thống khổ, lại thấy 'Phọc Tiên tác' trong nháy mắt đã ăn sâu xuống da thịt, có thể hình dung được nỗi đau đớn của nàng. Gã chưa kịp phản ứng, trong không trung đã vang một tiếng hú hét, rồi lão họ Niên từ trên cao bổ xuống thò tay nắm lấy 'Thiên Gia' thần kiếm sau lưng Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm đâu có thể để lão hoành hành như vậy, 'Thiêu Hoả côn' thoắt đằng không bay lên nhắm thẳng về phía lão. Lão trông cây gậy ngắn màu đen rất ư cổ quái, lòng bỗng e dè, lão khẽ chao mình, chững lại, rồi hạ xuống đất.

Ở phía trước, Tề Hạo và Tăng Thư Thư nghe thấy tiếng động, bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thảy đều kinh hãi thất sắc, đang định quay về cứu viện thì Lâm Phong đã nhận ra biểu hiện khác lạ của họ, nghĩ bụng nếu ta để các ngươi tùy tiện tiến lui thì mình còn mặt mũi nào trước đại ca họ Niên nữa. Sơn Hà phiến liền rít lên một trận gió, luồng này theo sát luồng kia, Tề Hạo và Tăng Thư Thư lúc này không thể thoát ra.

Trương Tiểu Phàm tạm thời đẩy lui được lão họ Niên, không dám chậm trễ, liền nghiêng mình qua, Thiêu Hoả côn bèn lao về phía thiếu phụ kiều diễm, ai ngờ thị chỉ cười nhạt, lắc sợi dây đen trong tay. Lục Tuyết Kỳ không làm gì được, bất giác bị đưa lên chặn trước mặt thị.

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt, vội ghìm thế, giật ngay lại, Thiêu Hoả côn lao đến trước mặt Lục Tuyết Kỳ, may mà còn

1. Dây trói của thần tiên.

cách ba phân thì nó dừng lại được, hắt ánh xanh tái lên khuôn mặt ngọc của nàng.

Trương Tiểu Phàm chưa kịp thở, đã nghe sau lưng hai luồng gió rít, bèn vội lao mạnh lên phía trước, cập rập tránh thoát được trong gang tấc. Gã ngoảnh đầu lại thì thấy Dã Cẩu Đạo Nhân và Lưu Cảo - gã đồng bọn cao lớn của y, cũng đều xông lại định đánh hôi, mà lão họ Niên thì rắp tâm đoạt lấy báu vật nên bất chấp danh phận, cũng theo bọn kia lao vào.

Trương Tiểu Phàm một chọi ba, chiến đấu rất vất vả. Cũng may lão Niên vốn kiềng Thiêu Hoả côn, lại thêm Dã Cẩu, Lưu Cảo ban nãy trong bóng tối đều đã chứng kiến cảnh hút máu đáng sợ của nó, đâm ra khiếp nhược, xuất thủ không dám thái quá, nếu không Trương Tiểu Phàm sớm đã bại rồi.

Dẫu vậy, qua mấy hiệp, trước thế giáp công của ba thứ pháp bảo, Trương Tiểu Phàm đã rơi vào cảnh cực nguy hiểm mà đáng ngại nhất vẫn là thiếu phụ kiều diễm đang đứng một bên, hễ Trương Tiểu Phàm có ý định phản công, y thị lại lắc khuỷu tay, lôi Lục Tuyết Kỳ ra làm khiên chắn - Trương Tiểu Phàm đành chững lại, liên tiếp gặp cản trở, xem ra sắp sa cơ trong tay ba tên yêu nhân.

Lục Tuyết Kỳ gắng sức giãy giụa nhưng không ăn thua, thấy thiếu phụ sau lưng mỉm miệng cười đắc ý, lại thấy Trương Tiểu Phàm trong trường đấu vì lo mình bị thương nên liên tiếp rơi vào thế nguy hiểm, sắc mặt nàng càng trắng bệch. Tâm tư kích động, cổ họng mằn mặn, Lục Tuyết Kỳ phun ra một hụm máu bắn đầy lên y phục, tấm tấm đỏ tươi trông rất kinh hãi.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng động, nhìn thấy tưởng Lục Tuyết Kỳ bị 'Phọc Tiên tác' đả thương, gã lo sợ nên không nghĩ nhiều nữa, Thiêu Hoả côn lập tức rùng rùng hắc khí, nhanh như chớp xẹt, bắn vù lại phía thiếu phụ kia.

Thiếu phụ chẳng ngờ Trương Tiểu Phàm bất chấp an nguy của bản thân mà tấn công đột ngột, thị không kịp phòng bị,

thấy Thiêu Hoả côn đã xông đến trước mắt, vội bật người lên tránh thoát trong gang tấc.

Nhưng đồng thời Trương Tiểu Phàm cũng để trống một khoảng rất lớn sau lưng, hồng quang từ Xích Ma nhãn của Niên lão đại, pháp bảo răng nanh của Dã Cẩu và phi kiếm sắc vàng của Lưu Cảo cùng đâm tới lưng gã.

Trương Tiểu Phàm thấy tối sầm như muốn ngất đi, toàn thân đau như rồi tê dại, cả người lao vọt về phía trước, máu từ trong miệng gã phun thành vòi, bắn vào khoảng không.

Thấy vậy, Lục Tuyết Kỳ cắn chặt môi, bỗng sợi dây trói trên mình nàng lỏng đi; thì ra thiếu phụ kiều diễm kia bị Trương Tiểu Phàm làm cho phân tâm, đã quên bẵng việc khống chế Phọc Tiên tác.

Lục Tuyết Kỳ thét lên, song thủ ngón co ngón duỗi trong một khoảng hẹp, làm thành chỉ quyết hoa lan, 'Thiên Gia' thần kiếm tự động rời khỏi vỏ, lam quang lướt qua khoảng không, 'phập phập' hai tiếng, lập tức gỡ Phọc Tiên lỏng ra một vòng. Trước uy phong của Thiên Gia, sợi dây nom rất bình thường đó lại dẻo dai vô cùng, bị chặt mà không đứt, chỉ vang lên những tiếng kin kít mà thôi.

Thiếu phụ vừa xót xa báu vật, vừa kinh hãi thần uy của Thiên Gia, vội vàng thu hồi Phọc Tiên tác. Lục Tuyết Kỳ thoát ra được, tuy cơ thể vẫn còn tê nhức, nhưng đã lập tức đằng không bay lên đỡ lấy Trương Tiểu Phàm đang lao tới.

Không để nàng và Trương Tiểu Phàm kịp thở, bọn ba người bên lão họ Niên đã bám sát theo.

Thiên Gia nhoàng chớp lam quang, bay về trước mặt Lục Tuyết Kỳ bảo vệ cho chủ nhân, nhưng Lục Tuyết Kỳ mặt đã tái nhợt như tờ giấy, lảo đảo không còn vững nữa.

Đúng lúc đó chợt nghe đằng xa vang lên 'ôi', rồi một tràng tiếng kêu đau đớn, Lâm Phong giận dữ hét to: "Bọn tiểu bối Thanh Vân kia, dám đả thương ta, xem pháp bảo đây!"

Âm thanh 'rầm rầm' tức thì vang dội đến từng ngóc ngách trong toà sơn động to lớn.

Ai nấy đều sợ hãi, lão họ Niên dừng lại, ngoác miệng hét to: "Lâm huynh, không được..."

Nói chưa dứt lời, mọi người đã cảm thấy dưới chân núi rung đất chuyển, trong tay Lâm Phong, dòng nước lớn vẽ trên Sơn Hà phiến đã biến mất.

'Oàng!' cùng với tiếng động đinh tai nhức óc, chỗ đứng dưới chân mọi người nứt toác cả ra, trong nháy mắt từ sâu trong lòng đất trào lên một cột nước lớn, sức mạnh hùng hậu khôn tả, ngay những tảng đá lớn cũng bị đẩy lên cao, chỉ có khối cự thạch khắc ba chữ 'Tử Linh uyên' là trầm tĩnh không lay chuyển.

Bốn đệ tử Thanh Vân môn bị cột nước khủng khiếp đó đẩy văng ra tứ phía, Lục Tuyết Kỳ hơi lỏng tay quyết, trong khoảnh khắc đột nhiên cảm thấy trái tim mình như chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm thân hình máu me bê bết, bị đẩy bay ra ngoài; đằng trước gã là vực thẳm tối đen bí hiểm!

Ở trên không trung,Tuyết Kỳ nhìn thật sâu vào khoảng không, trong khoảnh khắc, bao cảnh quá vãng lần lần hiện lên: chàng thiếu niên đỏ mặt nhìn nàng trong lễ bốc thăm trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân; ánh mắt chợt lộ vẻ yếu mềm trong cuộc tỷ thí đầy sấm chớp cuồng phong; người vừa rồi đã vì nàng mà thổ huyết, bất chấp tính mạng lao về cứu trợ...

Một tảng đá to đang lao xuống, Lục Tuyết Kỳ nghiến răng, nét mặt lạnh băng, dùng hết chút sức lực cuối cùng, giơ tay nhấn vào tảng đá để xoay mình lại và bay về phía Trương Tiểu Phàm.

Đá bay túi bụi, nước phun hung dữ, trên cao Thiên Gia thần kiếm toả lam quang nhàn nhạt, phóng theo chủ nhân.

Tránh được mấy luồng đá bắn, Lục Tuyết Kỳ đã bám kịp Trương Tiểu Phàm, liền nắm lấy tay gã; đang lúc định kéo trở lại, chợt nàng cảm thấy chút khí lực cuối cùng cũng đã rời bỏ cơ thể.

"Nàng đến cứu mình sao?" Trương Tiểu Phàm mơ hồ thấy Lục Tuyết Kỳ trước mắt, trong lòng chỉ lầm bẩm được mỗi câu đó, rồi đột nhiên nhận ra, cả hai đã bay qua khối cự thạch tỏa hào quang dữ dội trên có khắc ba chữ 'Tử Linh uyên', rồi rơi xuống vùng thẳm sâu không đáy.

Rơi, rơi mãi.

Lục Tuyết Kỳ dường như đã mất hết tri giác, đôi mắt nhắm nghiền, thân hình vật sang một bên, khuôn mặt trắng nhợt lúc này thoáng một nét hân hoan xen lẫn yên tâm.

Trương Tiểu Phàm trước khi rơi xuống vùng thẳm sâu không đáy, nơi bóng tối ngự trị vĩnh hằng, còn kịp nghe thấy trong một loáng ánh sáng sau cùng văng vẳng nơi xa có tiếng niệm Phật hiệu, rồi một vầng kim quang theo đó rực lên.

Rồi, gã rơi vào bóng tối.

Bóng tối không bờ không bến, hình như là vĩnh hằng, ngay người con gái ở sát ngay bên, gã cũng không thể nhìn thấy.

Có điều, vào thời khắc cuối cùng trước khi mất hết ý thức, gã vẫn cảm nhận được tay gã và tay nàng đang nắm chặt, rất chặt.

Thậm chí gã vẫn lờ mờ cảm thấy bàn tay đó, lúc này mới băng giá buốt lạnh làm sao.

Bóng tối bao la, nuốt chửng lấy tất cả.

Chương 38

VỰC THẲM

Theo truyền thuyết, thế gian này lúc mới xuất hiện vốn âm u mù mịt, bốn vạn tám ngàn năm sau có cự thần Bàn Cổ mở mang trời đất, kiến tạo núi sông; lại qua bốn vạn tám ngàn năm sau có Nữ Oa tạo nên loài người.

Theo truyền thuyết, tia sáng đầu tiên trong đất trời lại sinh ra từ nơi mù mịt nhất.

Trương Tiểu Phàm thấy toàn thân rất lạnh, cái lạnh thấm vào tận xương, không chỉ cơ thể lạnh, mà đến trái tim cũng lạnh theo, cảm thấy như sắp chết.

Nhưng gã chẳng hề sợ hãi, chẳng hề khiếp nhược, chỉ thấy mệt nhọc lạ lùng, gần như không còn cả sức để mở mắt. Kỳ lạ là, giữa lúc cơ thể gã rã rời kiệt sức thì thần trí lại tỉnh táo dần.

Hình như có thứ gì vây bọc quanh mình, rất dịu hiền, rất thận trọng, nhưng giá buốt như băng, dần dần hút lấy nhiệt lượng từ cơ thể gã, đồng thời mang đến một cảm giác khoan khoái khác thường, khiến người ta không thể không muốn tiếp tục thiếp đi trong trạng thái dễ chịu ấy.

Nếu bên tay phải gã không có một luồng hơi lạnh lẽo mà quen thuộc trỗi lên như bảo vệ chủ nhân; nếu gã không đột nhiên cảm thấy tay trái còn nắm một bàn tay giá băng mềm mại...

Mệt mỏi ủ rũ. Gã chật vật từ từ mở mắt!

"Nàng đến cứu mình sao?" Trương Tiểu Phàm mơ hồ thấy Lục Tuyết Kỳ trước mắt, trong lòng chỉ lầm bẩm được mỗi câu đó, rồi đột nhiên nhận ra, cả hai đã bay qua khối cự thạch tỏa hào quang dữ dội trên có khắc ba chữ 'Tử Linh uyên', rồi rơi xuống vùng thẳm sâu không đáy.

Rơi, rơi mãi.

Lục Tuyết Kỳ dường như đã mất hết tri giác, đôi mắt nhắm nghiền, thân hình vật sang một bên, khuôn mặt trắng nhợt lúc này thoáng một nét hân hoan xen lẫn yên tâm.

Trương Tiểu Phàm trước khi rơi xuống vùng thẳm sâu không đáy, nơi bóng tối ngự trị vĩnh hằng, còn kịp nghe thấy trong một loáng ánh sáng sau cùng văng vẳng nơi xa có tiếng niệm Phật hiệu, rồi một vầng kim quang theo đó rực lên.

Rồi, gã rơi vào bóng tối.

Bóng tối không bờ không bến, hình như là vĩnh hằng, ngay người con gái ở sát ngay bên, gã cũng không thể nhìn thấy.

Có điều, vào thời khắc cuối cùng trước khi mất hết ý thức, gã vẫn cảm nhận được tay gã và tay nàng đang nắm chặt, rất chặt.

Thậm chí gã vẫn lờ mờ cảm thấy bàn tay đó, lúc này mới băng giá buốt lạnh làm sao.

Bóng tối bao la, nuốt chửng lấy tất cả.

Trong bóng tối vĩnh hằng có một luồng sáng!

Vùng hắc ám bao la trải dài vô tận, duy nhất trước mắt Trương Tiểu Phàm, hơi hơi sáng lên một chút, là một thứ ánh sáng mơ hồ màu trắng, âm u, phiêu phất vô định trong bóng tối, quấn quýt quanh Trương Tiểu Phàm, như một cô gái dịu dàng níu giữ người yêu, vấn vít bên gã.

Ánh sáng giống làn khói mỏng, thấp thoáng hư vô, trong không gian, ngay bên cạnh Trương Tiểu Phàm, dần dần biến thành một gương mặt xinh đẹp mà buồn rười rượi ghé lại gần, hôn lên đôi môi chàng trai!

Bờ môi ấy có hương thơm dìu dịu, có ý tứ xao động, và, giá lạnh nữa!

Cái lạnh thấu vào tận trái tim!

Thiêu Hoả côn chợt bật dậy, ánh sáng xanh đen chắn lên trước mình Trương Tiểu Phàm. Gương mặt giai nhân do làn bạch quang mỏng biến thành từ sương khói tỏ ra sợ gã, buộc phải lùi lại đằng sau. Trương Tiểu Phàm sững người ngồi dậy, rồi sực hiểu ra, thất thanh la lên: "Âm linh!"

Tương truyền từ xa xưa, người ta chết đi chỉ có hồn phách là bất diệt, khi thọ chung hồn phách bèn rời khỏi xác, đi đầu thai kiếp khác, đời đời kiếp kiếp, luân hồi không ngừng. Song trên thế gian nhiều oan hồn vẫn còn nán lại, quyến luyến với trần thế bởi Tam độc là tham, sân, si[1], bởi Tam cụ là uý, ố, khủng[2], nuối tiếc quá khứ, không muốn vãng sinh, đó chính là 'âm linh'.

Như vậy, âm linh tức là những vật thuộc âm hồn, đương nhiên thích cư trú ở những nơi ẩm thấp, trong Tử Linh uyên này tối tăm ẩm ướt, có loại ma quái như vậy cũng không lấy gì làm lạ. Nhưng Trương Tiểu Phàm nào đã thấy bao giờ? Lúc nhỏ ở thôn Thảo Miếu nghe người lớn nói chuyện trên trên đời có

1. Tham: tham lam; sân: nóng nảy; si: ngu muội.
2. Uý: sợ hãi; ố: chán ghét; khủng: kinh sợ.

ma, sau đó ở Đại Trúc phong mới nghe các sư huynh nhắc tới giống âm linh này, gã cũng hơi sợ hãi; giờ đây lại bất ngờ nhìn thấy, quả thực là lạnh buốt từ đầu tới chân.

Tiếng la của gã, văng vẳng lan ra xa trong bóng tối tăm, trong màn đen đặc xung quanh, thanh âm của gã bay đi, sau một lúc lâu, thấy tiếng vọng văng vẳng đưa lại. Tiếng la của gã dường như kinh động cái gì đó, màn đen đặc xung quanh bỗng nhiên sáng lên.

Trương Tiểu Phàm giật mình, trái tim như ngừng đập, gã nín thở, nhìn thấy một luồng trắng u ám giống hệt âm linh ban nãy bỗng sáng lên trong bóng tối trước mặt.

Sau đó, bên trái sáng lên, bên phải sáng lên, đằng trước đằng sau sáng lên, thậm chí gã ngẩng đầu ngước nhìn, trên cao cũng sáng lên, nhấp nháy hiện ra bạch quang u ám đó.

Chính là vô số âm linh, như choàng tỉnh từ giấc ngủ triền miên, cảm nhận được hơi ấm thân thể người lần đầu tiên từ mấy trăm năm nay, bèn tụ tập lại đây.

Lớp lớp sáng trắng như khói nhẹ, phiêu du bất định, biến thành vô số gương mặt, hoặc nam nữ, già trẻ, đẹp xấu đủ cả. Song lúc này Trương Tiểu Phàm chỉ có duy nhất một cảm giác: băng lạnh.

Cứ nghĩ bị bao vây bởi đàn âm linh này, gã đã thấy tê cả đầu. Cũng may, cơn kinh hoàng vừa qua đi, gã lập tức nhận thấy những âm linh ấy tựa hồ uý kị thanh Thiêu Hoả côn đang chắn trước thân gã, không dám lại gần quầng sáng xanh đen toả ra từ nó. Nhưng gã chưa kịp thở phào thì những âm linh phiêu phất du động trong không trung đó dường như cũng thấy được điều gì, nhao nhao bay đến bên trái Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm sững sờ, rồi thất sắc, bàn tay mềm mại vẫn nắm nơi tay trái gã lúc này đột nhiên lạnh dần đi. Gã vội vàng vận sức kéo, tiếng nước óc ách vang lên, Lục Tuyết Kỳ được gã kéo lại bên mình. Dưới ánh sáng âm u, Trương Tiểu

Phàm trông thấy Lục Tuyết Kỳ gương mặt xanh tái, hai mắt nhắm nghiền, nhưng hơi thở vẫn bình thường, nhìn sơ qua, trên mình nàng dường như không có vết thương, gã mới yên tâm quay nhìn bốn phía, cẩn thận quan sát tình hình.

Gã và Lục Tuyết Kỳ còn đang hôn mê, hai người lúc này không hiểu sao lại ở bên một bờ nước. Trong bóng tối nhìn không rõ mặt nước to hay nhỏ, cũng không rõ đây là một cái đầm, một chiếc hồ lớn, hay là một biển sâu khổng lồ dưới lòng đất như truyền thuyết kể. Trương Tiểu Phàm tự dưng nảy ra ý nghĩ ấy. Ngâm mình trong nước, gã cảm thấy nó tuyệt không tĩnh lặng, từng cơn sóng cứ dập dồn trào lên, như bàn tay dịu dàng ve vuốt cơ thể gã.

Chỉ có điều, thứ nước này lạnh buốt thấu xương!

Trương Tiểu Phàm chật vật đứng dậy, nếu cứ ở đây, dù không bị đàn âm linh làm hại, thì họ cũng sẽ chết vì đông cứng. Gã đứng thẳng người, bỗng cảm thấy một cơn váng vất, thân hình không trụ nổi, lảo đảo.

Ở trên huyệt động, lưng gã bị lão Niên, Dã Cẩu Đạo Nhân và Lưu Cảo đồng thời tấn công, tổn thương không nhẹ. Quầng xanh đen của Thiêu Hoả côn tựa như có cảm ứng, bỗng tối dần đi. Đúng lúc ấy ánh sáng u ám của đàn âm linh xung quanh lại cùng rực lên, trên từng khuôn mặt mang nét người lộ ra niềm khát khao vô tận.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội vã định thần, Thiêu Hoả côn lại toả sáng, trấn áp bọn âm linh. Trương Tiểu Phàm vất vả kéo Lục Tuyết Kỳ lên bờ, một khoảng cách rất ngắn mà gã tưởng chừng dài vô tận.

Cuối cùng họ cũng đến được chỗ đất cứng, Trương Tiểu Phàm ngồi phệt ngay xuống, thở hổn hển.

Bốn bề, bên ngoài quầng sáng xanh đen của Thiêu Hoả côn, lúc nhúc âm linh trôi nổi lượn lờ.

Trương Tiểu Phàm trừng mắt nhìn những u quang phiêu du

đó, nhớ đến hồi ức cuối cùng trong đầu mình trước khi hôn mê, nhớ đến Lục Tuyết Kỳ bay lại kéo tay gã, nhớ đến lúc cả hai rơi xuống vực sâu tối đen vô cùng vô tận; thậm chí còn mang máng nhớ ra trước khi gã mất hết ý thức, đã có một câu Phật hiệu quen thuộc, vang lên trên huyệt động.

Chắc là bốn người bọn Pháp Tướng sư huynh đã đến.

Trương Tiểu Phàm lẩm nhẩm, với sự tương trợ mạnh mẽ của bốn người ấy, cộng thêm đạo pháp tu hành của bản thân Tề Hạo và Tăng Thư Thư, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu Tề sư huynh vô sự, thì Linh Nhi sư tỷ cũng sẽ không phải đau lòng.

Nhưng mà, nhưng mà... Trương Tiểu Phàm hầu như cùng lúc tự hỏi mình một câu, nếu ta chết, Linh Nhi sư tỷ có đau lòng không? Chắc nàng cũng ít nhiều thương cảm, mấy năm nay mình và nàng sớm tối bên nhau, mình hiểu rõ người sư tỷ xinh đẹp bề ngoài hiếu thắng, thực ra nội tâm nàng thì rất yếu mềm hiền hậu.

Nếu nàng nghe tin sư đệ Trương Tiểu Phàm, người từ nhỏ thường chơi đùa với nàng, không may chết đi, nhất định cũng sẽ rơi lệ, cũng sẽ đau lòng chứ? Lúc chưa tìm thấy xác gã, chắc nàng cũng sẽ lập cho gã một mộ phần trên Đại Trúc phong?

Không biết những năm tháng sau này nàng sẽ đến trước mộ phần mấy lần?

Nếu như vậy, mình cũng sẽ giống những âm linh quây xung quanh đây, bịn rịn bên nàng, không chịu vãng sinh, chỉ lưu luyến cạnh nấm mộ ấy, lặng lẽ trông ngóng một bóng hình trong ký ức.

Trong tối tăm tịch mịch, gã thiếu niên khẽ thở dài mà không ai biết.

"Ôi!"

Nàng khẽ thốt lên, dần dần hồi tỉnh, mở mắt ra.

Trong mấy ngàn mấy vạn năm qua vẫn có một câu hỏi lưu truyền: nếu mê man rất lâu mới tỉnh dậy, thì người đầu tiên nghĩ đến lúc đó, sẽ là ai?

Không biết Lục Tuyết Kỳ đã từng nghe câu hỏi tưởng như vô vị này chưa, nhưng hiện giờ, hiện lên trong đôi mắt nàng, dưới làn ánh sáng nhờ nhờ, là cái nhìn quan tâm của Trương Tiểu Phàm.

Đó là tia ấm áp duy nhất trong bóng tối này.

Trương Tiểu Phàm vui mừng gọi: "Lục sư tỷ tỉnh rồi à!"

Lục Tuyết Kỳ không trả lời ngay, trông nàng có vẻ đờ đẫn, nhưng rất nhanh khôi phục lại được thần thái bình thường, sắc mặt từ chỗ mê man lúc đầu, đã quay về vẻ lạnh lùng cố hữu. Nhưng khi nhìn ra bốn xung quanh, nàng chợt biến sắc.

"Âm linh!" Lục Tuyết Kỳ la lên, cũng y như Trương Tiểu Phàm ban nãy.

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, an ủi nàng: "Đúng, nhưng đừng sợ, bọn chúng hình như e ngại cái thanh cời lò của đệ, tạm thời có lẽ không sao."

Lục Tuyết Kỳ lúc này cũng nhận ra bao nhiêu âm linh phiêu đãng từ phía quả thực không dám lao đến, chỉ vật vờ ở bên ngoài vòng, tựa hồ uý kị cây gậy ngắn màu đen của Trương Tiểu Phàm. Nàng bình tĩnh rồi bèn hỏi: "Pháp bảo của đệ gọi là gì, sao lợi hại như vậy?"

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, đáp: "Gọi... đệ gọi nó là Thiêu Hoả côn, ngoài ra cũng chẳng biết vì sao nó lợi hại thế?"

Lục Tuyết Kỳ lạ lùng: "Thiêu Hoả côn?"

Trương Tiểu Phàm nhìn người con gái trước mặt, dưới ánh sáng trắng nhờ, làn da như tuyết, tuy hơi tái nhưng càng thêm diễm lệ, bất giác cúi đầu nói: "Vâng, đệ ngày thường phụ trách việc bếp núc trên Đại Trúc phong, dùng nó làm thanh cời lò."

Lục Tuyết Kỳ không thốt nổi một tiếng, sững sờ nhìn cây gậy ngắn màu đen xấu xí đó lơ lửng trên không, rất lâu sau đó mới khe khẽ than: "Thanh cời lò! Ta được ân sư truyền đạo, gian khổ tu hành, còn có Thiên Gia thần kiếm, thế mà thất bại bởi một thanh cời lò!"

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhận thấy gương mặt của Lục Tuyết Kỳ bỗng nhợt nhạt đi nhiều, tựa hồ không còn chút huyết sắc nào cả, gã buột miệng bào chữa: "Sư tỷ, lúc đó đúng là tỷ thắng mà! Và, đệ nghe nói nếu không phải vì hao tổn rất nhiều nguyên khí lúc thi đấu với đệ, thì vào vòng trong sư tỷ chưa chắc đã thua Tề Hạo sư huynh..."

Gã càng nói càng nhỏ, về cuối gần như không thành tiếng, chỉ vì Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn gã, khiến gã không nói tiếp được. ánh sáng trắng nhờ hắt lên thân mình họ.

Lục Tuyết Kỳ cúi đầu, thở thật sâu: "Tại sao chúng ta lại may mắn chạy thoát vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngây ra, lòng cũng băn khoăn, đáp: "Đệ cũng không biết nữa!" rồi liền đó sực nhớ ra điều gì, dùng tay trỏ về phía bờ nước nói: "Nhưng lúc đệ tỉnh dậy, hai chúng ta đang nằm trên bờ kia, liệu có thể là do may mắn rơi xuống nước nên mới không chết, rồi được sóng nước xô dạt vào đây?"

Lục Tuyết Kỳ nhìn theo hướng gã chỉ, nổi bật dưới ánh sáng trắng nhờ nhờ phát ra từ lũ âm linh, quả nhiên thấy xa xa có nước, văng vẳng tiếng rì rào vỗ vào bờ. Nhìn lại thân thể mình, y phục đã khô được quá nửa nhưng vẫn ẩm ướt, dán chặt vào da thịt rất lạnh. Nếu không được Trương Tiểu Phàm kéo vào bờ, e rằng chưa hồi tỉnh đã chết cứng vì lạnh rồi.

"Cám ơn đệ!" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên khẽ nói.

Trương Tiểu Phàm ngây ra, vội xua tay cười: "Không có gì, không có..."

Đột nhiên cả hai người đều sững sờ.

Giữa bọn họ, hai bàn tay, cho đến lúc này, vẫn nắm chặt với nhau.

Cứ như được gắn bó bằng máu thịt, cứ như đã nắm lấy nhau từ lâu lắm mà không hề nhận ra, tựa hồ nó vốn phải như vậy, tựa hồ họ đã quên bẵng rồi!

Lục Tuyết Kỳ từ từ rút tay về, Trương Tiểu Phàm luống cuống cười, tay đặt bên trái, rồi bên phải người, cuối cùng không biết đặt vào đâu nữa.

Một lúc sau, lại là Lục Tuyết Kỳ nói: "Trước khi rơi xuống, đệ đã bị yêu nhân ma giáo đánh trọng thương, hiện cảm thấy ra sao?"

Trương Tiểu Phàm như được đại xá, người con gái băng giá này tựa hồ không có vẻ gì muốn trách móc, gã vội đáp: "Khá rồi, khá rồi!"

Lục Tuyết Kỳ hỏi: "Đệ có ngự kiếm được nữa không?"

Trương Tiểu Phàm thử vận khí, nhưng chỉ thấy trong mình đau như kim châm, nhăn nhó lắc đầu.

Lục Tuyết Kỳ ngắm nhìn gã: "Ta cũng chịu, mình đứng dậy đi kiểm tra một vòng, thử xem có đường thoát không. Chứ ngồi đợi mãi thế này, để đám âm linh kia vây quanh, sớm muộn cũng bị chúng hút cho cạn khô."

Trương Tiểu Phàm thở ra một hơi lạnh, gật đầu đáp: "Vâng."

Lục Tuyết Kỳ đứng dậy, xem xét toàn thân, không thấy vết thương nào nghiêm trọng, nhưng kinh lạc khí huyết trong mình hơi rối loạn, thân thể rời rã, chắc là do lực phản chấn gây ra lúc va vào Sơn Hà phiến. Vật nàng quan tâm nhất là Thiên Gia thần kiếm, hiện đã yên ổn trở vào vỏ đeo sau lưng.

Nàng quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy gã đứng lên có phần chật vật, cử động chậm chạp, rõ ràng là bị tổn thương rất đáng ngại; đồng thời cũng hiểu ban nãy gã kéo mình ra khỏi nước, đã mất khá nhiều khí lực tinh thần.

"Thái Cực Huyền Thanh Đạo của đệ tu tập đến cảnh giới tầng thứ mấy rồi?" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên hỏi.

Trương Tiểu Phàm ngớ người, chưa trả lời. Lục Tuyết Kỳ ngỡ rằng gã muốn giấu, bèn quay đầu đi, lạnh nhạt: "Đệ không nói cũng được, có điều ta nghe sư phụ bảo đệ mới tu hành đến tầng thứ tư, còn lại toàn nhờ vào pháp bảo cổ quái lợi hại, lúc đó ta đã không tin. Hôm nay tận mắt trông thấy, nếu không phải

là đệ tu hành cao, căn cơ kinh lạc vững vàng, thì sớm đã ngã gục dưới tay bọn yêu nhân ma giáo đó rồi."

Trương Tiểu Phàm vò đầu, không biết nên trả lời thế nào, vì đối với sự tu hành của mình, chính gã giờ đây cũng cảm thấy mơ hồ, bèn ừ hữ cho qua. Thực ra Lục Tuyết Kỳ không biết, nếu luận về tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tu hành của Trương Tiểu Phàm hiện giờ thực ra chỉ đạt đến cảnh giới tầng thứ tư, cũng chính là cảnh giới chớm vận dụng được pháp bảo, nhưng trong cơ thể Trương Tiểu Phàm, còn có một loại chân pháp vô thượng của Phật môn là 'Đại Phạm Bát Nhã' đó mới thật sự là then chốt.

Tu chân của Phật môn, vốn chú trọng ngộ tính hơn Đạo gia. Trương Tiểu Phàm năm năm nay tập luyện Đại Phạm Bát Nhã, tuy tu hành còn nông cạn, nhưng căn bản kinh mạch trong cơ thể đã vững vàng ổn định, lại đêm ngày tu hành hai loại chân pháp tuyệt thế của hai nhà Phật Đạo, vượt xa bọn thiếu niên đệ tử tương đương trong môn. Cũng chính vì thế, trước đòn tấn công hung hãn của đám yêu nhân ma giáo, Thái Cực Huyền Thanh Đạo hộ thân cho gã được một tầng, Đại Phạm Bát Nhã chặn thêm một tầng, nên mới may mắn thoát chết.

Hai người đứng dậy, Trương Tiểu Phàm triệu hồi Thiêu Hoả côn, ánh sáng xanh đen của nó trải rộng, vây bọc quanh mình họ. Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm, chỉ tay về hướng ngược với bờ nước, hai người bèn bước về phía sâu thẳm nơi bóng đen vô tận vô cùng.

Đi một hồi chẳng biết lâu hay chóng, con đường dường như không có điểm kết thúc. Thêm một lúc rất lâu, hai người vẫn đi trên đất trống thênh thang, dưới Tử Linh uyên này, ngoài sự rộng lớn kinh khủng, chẳng có dấu tích của một sinh vật nào cả.

Chỉ có đám âm linh vốn tham mùi máu thịt, cứ im lìm lởn vởn trên dưới quanh họ.

Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ càng đi, nét mặt càng nặng nề, âm khí xung quanh như nước triều. Trương Tiểu

Phàm khí huyết nhộn nhạo, lại thấy một cơn váng vất xâm nhập vào thân thể. Kỳ thực gã tuy căn cơ kiên cố, nhưng tu luyện rốt cuộc vẫn chưa cao, bị lão Niên, Dã Cẩu Đạo Nhân và Lưu Cảo tấn công cùng một lúc, gây tổn hại rất lớn đến kinh mạch trong người.

Lát sau, Lục Tuyết Kỳ cũng phát hiện ra Trương Tiểu Phàm hết sức không ổn, lạ lùng hỏi: "Đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm gượng cười, đáp: "Đệ không sao, đi thôi!"

Lục Tuyết Kỳ nhìn gã, gợi ý: "Hay là tạm nghỉ..."

Chữ 'ngơi' chưa kịp thốt khỏi miệng, đã thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên chao nghiêng, rồi mềm nhũn ra, ngã vật xuống đất. Thiêu Hoả côn trong tay gã cũng rớt xuống dưới chân, ánh sáng mau chóng mờ tắt.

Lục Tuyết Kỳ kinh hãi vội vực gã dậy, sờ vào tay thấy lạnh giá, giật mình nhận ra Trương Tiểu Phàm đã lại ngất đi. Chỉ trong khoảnh khắc, con người xưa nay vẫn bình tĩnh lạnh lùng với các tỷ muội đồng môn cũng chợt thấy hoảng hốt.

Rồi nàng nghĩ tới một vấn đề đáng sợ khác.

Thiêu Hoả côn đã mất tác dụng, thì dùng cái gì ngăn chặn đám âm linh đang bao vây xung quanh đây?

Hầu như đồng thời với lúc Lục Tuyết Kỳ nghĩ đến điều này thì lũ âm linh đang phát tán thứ ánh sáng trắng nhờ bao vây xung quanh cũng hơi sững lại, sau đó nhận ra trước mặt chúng, hai cơ thể máu tươi thịt sống kia tự nhiên đứng sững ở đó không còn một chút phòng bị nào.

Trong bóng tối, dường như đồng thời có bao nhiêu âm thanh đắc ý hoặc cười điên cuồng, hoặc hét la giận dữ, đàn âm linh ngưng đọng trong không trung một chút, rồi như dã thú ham mồi, cùng xông vào hai người trơ trọi dưới bóng đêm.

Nhà xuất bản Văn hóa - Thông tin
Trụ sở chính tại Hà Nội:
Số 43, Lò Đúc, Hà Nội ĐT: 04.8264725
Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh:
Số 7, Đường Nguyễn Thị Minh Khai
Q1 - Tp. Hồ Chí Minh ĐT: 08.8222521

TRU TIÊN – TẬP 1

Chịu trách nhiệm xuất bản:
BÙI VIỆT BẮC
Chịu trách nhiệm bản thảo:
PHẠM NGỌC LUẬT

Biên tập: HỒNG LÂM
QUỲNH TRANG
Trình bày bìa: PHÙNG MINH TRANG
Chế bản: TẠ HỒNG HẠNH

Số lượng: 3000 cuốn. Khổ 16 x 24 cm. In tại Công ty In và Văn hóa phẩm. GPXB số: 41-2007/CXB/08/01-08/VHTT cấp ngày 10/1/2007. In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2007.

ĐƯỢC TÔN VINH, ĐƯỢC LÙNG ĐỌC, LÀ MỘT TÁC PHẨM LỚN
ĐƯỢC RẤT NHIỀU NGƯỜI ĐÓN XEM

"TRU TIÊN" LÀ TIỂU THUYẾT HUYỀN TƯỞNG THUỘC THỂ LOẠI TIÊN HIỆP CỦA TIÊU ĐỈNH - CÂY BÚT SẮC BÉN NỔI TIẾNG NHẤT TRÊN MẠNG HIỆN NAY. "TRU TIÊN" THUỘC DẠNG TRƯỜNG THIÊN, LÀ TÁC PHẨM ĐỈNH CAO CỦA THỂ LOẠI TIỂU THUYẾT KỲ ẢO TRUNG QUỐC, CẤU TỨ KỲ DIỆU, KHÍ THẾ MẠNH MẼ, MỊ LỰC TUYỆT ĐỐI.

Tài văn chương bậc thầy. Tiêu Đỉnh là ai tôi không biết, nhưng cứ theo những gì được viết ra, há lại dưới tài Kim Dung?

- Phụng Vũ Cửu Thiên

"Tru Tiên" là một tuyệt phẩm hiếm có, sánh ngang "Sưu Thần Ký", nhất là về khả năng tưởng tượng. Đặc biệt là mặt miêu tả nhân vật và tình cảm, thực đã đạt đến cảnh giới lư hoả thuần thanh. Bội phục, đúng là một tác phẩm văn chương hiếm có!

- Đầu Hiệu Hương Thái

Một trong ba bộ sách hay nhất mà tôi từng đọc, đó là "Đại Đường Song Long Truyện", "Tru Tiên" và "Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện"!

- Kiếm Chỉ Triêu Dương

Zhu Xian
Author: Xiao Ding
Chinese edition copyright © 2005 by Morning Glory Publishers, China
Vietnamese edition copyright © 2007 By INNOVATIVE PUBLISHING AND MEDIA Co. (IPM Vietnam)
Translation rights arranged by Morning Glory Publishers, China
ALL RIGHTS REVERVED

Bản quyền tiếng Việt thuộc về Công ty Cổ phần Xuất bản và Truyền thông IPM.
Bản quyền được bảo hộ trên toàn thế giới. Nghiêm cấm sao chép dưới mọi hình thức.
Mọi thông tin xin liên hệ: 04.2080866

PHÁT HÀNH TẠI HỆ THỐNG NHÀ SÁCH
CỦA CÔNG TY FAHASA

8 935077 012613

Giá: 80.000đ